ΓΝΗΣΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ ΚΑΙ ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΑΜΕΣΟΣ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ ΝΙΚΟΛΑ·Ι·ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΔΟΧΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ - ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑΣ

(Ἡ ὑπ' ἀριθμ. 3280/28.11.2007 «ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ» ΤΩΝ)

Ὑπὸ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ ΧΡ. ΓΚΟΥΤΖΙΔΗ

«Ἐξ ἡμῶν ἐξῆλθον ἀλλ' οὐκ ἦσαν ἐξ ἡμῶν· εἰ γὰρ ἦσαν ἐξ ἡμῶν, μεμενήκεισαν ἂν μεθ' ἡμῶν· ἀλλ' ἵνα φανερωθῶσιν ὅτι οὐκ εἰσὶ πάντες ἐξ ἡμῶν» (Α΄ Ἰωάννου Β 19).

ΑΘΗΝΑΙ ΜΑΡΤΙΟΣ 2008

ΓΝΗΣΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ ΚΑΙ ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΑΜΕΣΟΣ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ ΝΙΚΟΛΑ·Ι·ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΔΟΧΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ - ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑΣ

(Ἡ ὑπ' ἀριθμ. 3280/28.11.2007 «ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ» ΤΩΝ)

Ὑπό ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ ΧΡ. ΓΚΟΥΤΖΙΔΗ

«Ἐξ ἡμῶν ἐξῆλθον ἀλλ' οὐκ ἦσαν ἐξ ἡμῶν· εἰ γάρ ἦσαν ἐξ ἡμῶν, μεμενήκεισαν ἄν μεθ' ἡμῶν· ἀλλ' ἵνα φανερωθῶσιν ὅτι οὐκ εἰσι πάντες ἐξ ἡμῶν» (Α΄ Ἰωάννου Β 19).

ΑΘΗΝΑΙ ΜΑΡΤΙΟΣ 2008

«Ἐξ ἡμῶν ἐξῆλθον ἀλλ' οὐκ ἦσαν ἐξ ἡμῶν· εἰ γάρ ἦσαν ἐξ ἡμῶν, μεμενήκεισαν ἄν μεθ' ἡμῶν· ἀλλ' ἵνα φανερωθῶσιν ὅτι οὐκ εἰσι πάντες ἐξ ἡμῶν» (Α΄ Ἰωάννου Β 19).

«Αὐτοί οἱ ἀντίχριστοι ἀπό ἡμᾶς τούς χριστιανούς βγῆκαν καί ἀπεμακρύνθησαν ἀπό τήν Ἐκκλησίαν. Ἀλλά δέν ἦσαν πράγματι ἀπό ἡμᾶς, δέν ὑπῆρξαν ποτέ γνήσιοι καί ἄδολοι χριστιανοί, διότι ἄν ἦσαν ἀληθινά πιστοί εἰς τόν Χριστόν θά εἶχαν μείνει μαζί μας. Διά νά φανερωθοῦν ὅμως ὅτι δέν ἦσαν ὅλοι τους ἀπό ἡμᾶς, ἐξέκοψαν καί ἀπεμακρύνθησαν ἀπό τήν Ἐκκλησίαν».

Τό παρόν ὡς καί ἅπασαι αἱ ἐκδόσεις μας διατίθενται
1ον Ἐκ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου
(Ταχυδρ. Δ/νσις: Μητροπ. Χρυσάνθου 10 Ἀχαρναί,
Τ.Κ. 13671, Τηλ. 210.2466057)
2ον Ἐκ τοῦ Ἐπισκοπείου Ἁγίας Αἰκατερίνης
(Ταχυδρ. Δ/νσις: Στρογγύλη 19400, Τ.Θ. 54,
Τηλ. 210 6020176) καί
3- Ἐκ τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος Καρέα
(Ταχυδρ. Δ/νσις: Λεωφόρος Καρέα 56, Καρέας,
Τηλ. 210.7643909).

ΠΡΟΛΟΓΟΣ - ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ἡ παροῦσα ἔκδοσις ὑπό τόν τίτλον **«ΑΜΕΣΟΣ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ»**, ἀπεφασίσθη τήν Κυριακήν τῆς Ὀρθοδοξίας μετά τήν ἑσπερινήν ἐκδήλωσιν, κατά τήν ὁποίαν ἕν ἐκ τῶν θεμάτων (τό κύριον) ἦτο ὁ στιγματισμός ἑνός κειμένου τῶν **«Νικολαϊτῶν»**, τό ὁποῖον τιτλοφορεῖται ὡς **«ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ»**, ἀπευθύνεται ***«Πρός ἅπαντα τόν Ἰ. Κλῆρον, τά Μοναχικά τάγματα καί τόν εὐσεβῆ Λαόν»***, φέρει δέ ἀριθμόν πρωτοκόλλου **3280** καί ἡμερομηνίαν **28.11.2007.**

Τό κείμενον αὐτό, ὅπως ἐκτιμῶμεν, ἤρχισεν νά προετοιμάζεται ἀπό τό 2005, ἀλλά παρά τό γεγονός ὅτι οἱ ἐργασθέντες ἐπ' αὐτοῦ κρίνονται ὡς ἱκανοί χειρισταί τῆς γραφῆς καί πρό πάντων δεινότατοι **ΔΙΚΟΛΑΒΟΙ, ΔΙΑΣΤΡΟΦΕΙΣ ΚΑΙ ΑΔΙΣΤΑΚΤΟΙ ΥΠΟΚΡΙΤΑΙ**, καθυστέρησαν τήν ἔκδοσίν του μέχρι τό 2008! Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἔργων καί τῶν λόγων των, δέν πιστεύουν εἰς τήν Ὀρθοδοξίαν, ἐνῶ μέ τήν ἐν λόγῳ «Ἐγκύκλιόν» των προκύπτουν ὡς καθαρῶς ΕΓΚΑΘΕΤΟΙ τῶν Κέντρων τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ. Μέ τήν Ἐγκύκλιόν των αὐτήν, ἀνέλαβον νά «ὁλοκληρώσουν», τήν κατά τῆς Ἁγίας Μητρός μας Ἐκκλησίας προδοσίαν των, στοιχοῦντες ὀπίσω τῶν ἀπό Ἰούδα, Ἀρείου, Εἰκονομάχων, Παπικῶν, Οἰκουμενιστῶν, Νεοημερολογιτῶν, Φλωρινικῶν, καί μέχρι τῶν προηγηθέντων αὐτῶν κατά τό 1995, προδοτῶν, ἤτοι τῶν πέντε σχισματοαιρετικῶν πρώην Μητροπολιτῶν.

Αὐτοί, ἐπαναλαμβάνομεν, οἱ καθ' ἡμᾶς προκύπτοντες ὡς ἄπιστοι καί πολέμιοι τῆς Ἐκκλησίας, εὗρον τήν περί τόν ψευδαρχιεπίσκοπον Νικόλαον Μεσσιακάρην ὁμάδα ψευδεπισκόπων καί ψευδεπισκοπαρίων, καί μετά ἀπό τάς γνωστάς καταπτύστους ἐπιστολάς ἀπό 1974, 2003 καί 2004 τοῦ δυστυχοῦς Γέροντος Παχωμίου, καί τό 54/76 Ἀπαλλακτικόν Βούλευμα, τοῦ περισσότερον δυστυχοῦς Νικολάου Μεσσιακάρη, κάθιδροι προωθοῦν τήν ἀπό τό 1971 ἀρξαμένην προδοσίαν κατά τῆς ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ - ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑΣ, μέσω καί διά τῆς προσβολῆς τῆς ἀνοθεύτου καί ἀδιακόπου Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς τῶν Ἐπισκόπων καί Πρεσβυτέρων τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας! Ἡ τελευταία των τοιαύτη ΚΑΘΑΡΩΣ ΣΑΤΑΝΙΚΗ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ, διά νά ἐπιτύχουν τόν συγκεκριμένον σκοπόν των, εἶναι ἡ ὑπό ἐξέτασιν - ἔλεγχον ὑπ' ἀριθμ. 3280/28.11.2007 «Ἐγκύκλιός» των.

Δι' αὐτῆς μέ κάθε δολιότητα καί ὑποκρισίαν, προσπαθοῦν νά ἐμφανίζωνται ἀφ' ἑνός ὡς ὀρθόδοξοι ὁμολογηταί τῆς γνησίας καί ἀδιακόπου Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς, ἐνῶ παραλλήλως, ὅλως ἀδιστάκτως, δηλώνουν, πλέον καί «συνοδικῶς», ὅτι τό 1971 καί εἰς τήν Ἀμερικήν οἱ δύο Ἀρχιερεῖς καί εἰς τήν Ἑλλάδα, ἡ Ἱερά Σύνοδος, ἐδέχθησαν χειροθεσίαν, ὡς ἐπί σχισματικῶν. Προηγουμένως δέ ὅλως δολίως καί παραπλανητικῶς, προσπαθοῦν νά προκαταλάβουν τόν ἀναγνώστην δηλώνοντες ὅτι **κακῶς αὐτη ἐγένετο**, διό, ὡς **«ΕΣΦΑΛΜΕΝΗΝ»**

τήν πράξιν ταύτην, έπανειλημμένως(!) άποκηρύσσουν καί άπορρίπτουν γράφοντες *«Ἡμεῖς δέ, ὡς ὀφείλομε..., ἀπορρίπτομεν τήν γενομένην χειροθεσίαν, ὑπό οἱανδήποτε μορφήν καί ἄν αὕτη ἔλαβε χώραν».*

Ἡ δολιότης καί ἡ ὑποκρισία αὐτοῦ τοῦ κειμένου εἶναι ὁ λόγος αὐτῆς τῆς ἀμέσου ἀπαντήσεως, διότι οἱ ἁπλοῖ ἄνθρωποι δέν ἀντιλαμβάνονται ὅτι μέ τήν «Ἐγκύκλιόν» των αὐτήν, ἐπισφραγίζουν καί στέφουν ὑπερτριακονταετῆ προσπάθειάν των νά προσβάλουν τήν Ἀποστολικήν Διαδοχήν, ἐνῶ πολλοί ἐκ τῶν ὀπαδῶν των τήν θαυμάζουν καί ὡς ὁμολογιακήν!

Αὐτή, λοιπόν ἡ ἐπί τριετίαν κυοφορουμένη «Ἐγκύκλιός» των, καθ' ἡμᾶς, συνελήφθη ὡς σκέψις καί σχέδιον, ἀμέσως μετά τόν Ἰούνιον τοῦ 1995, ὅτε ὁ Σεβ/τος Μητροπολίτης Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς κ. Κήρυκος μέ τό ὑπ' ἀριθμ. Πρωτ. 390/16.6.2005 ἱστορικόν ἔγγραφόν του, τούς ἐκοινοποίησεν τήν διακοπήν τῆς Πνευματικῆς - Ἐκκλησιαστικῆς Κοινωνίας καί τήν διαγραφήν τῶν ὀνομάτων ὅλων αὐτῶν ἐκ τῶν διπτύχων τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἰδιαιτέρως ἐπεδόθησαν εἰς τό ἀνόσιον ἔργον των, ἀμέσως μετά τήν ἀπό 6 καί 15.9.2006 «ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΙΣΤΕΩΣ» τῆς Μητροπολιτικῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὑπό τόν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Κήρυκον. Ἐπειδή ὅμως, κατά τό κοινῶς λεγόμενον, «δέν τούς ἔβγαινε» καί πάλιν ἐκαθυστέρησεν, μόλις δέ, κατά μῆνα Μάρτιον 2008, μετά ἀπό «κατάλληλον» προετοιμασίαν διά τήν ἀποδοχήν του, ἐξεδόθη καί δειλά ἐκυκλοφορήθη ὡς ὑπογεγραμμένον σχέδιον καί κατόπιν εἰς τελικήν ἔκδοσιν. Ἀμφότερα τά κείμενα περιῆλθον εἰς χεῖράς μας «ἐμπιστευτικῶς» ἐκ πολλῶν σημείων.

Ἐν τῷ παρόντι προτάσσομεν αὐτό τό ἔκτρωμα, τό ὁποῖον ὠνομάσθη «ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ», καί ἀκολουθεῖ ἡ ΑΜΕΣΟΣ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ. Εἰς τό δεύτερον μέρος ἐκρίθη ἀναγκαῖον ὅπως παρατεθῶσιν καί ὡρισμένα ἐκ τῶν ἱστορικῶν κειμένων, τά ὁποῖα τούς ἀπεστάλησαν καί προεκάλεσαν αὐτήν τήν «Ἐγκύκλιον»:

1) Ἡ ὑπ' ἀριθμ. Πρωτ. 401/26.10.2005 «ΑΝΟΙΚΤΗ ΔΗΜΟΣΙΑ ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ...», τοῦ Σεβ/του κ. Κηρύκου.

2) Ἡ ἀπό 6 καί 15.9.2006 «ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΙΣΤΕΩΣ» τῆς Μητροπολιτικῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὑπό τόν Σεβ/τον Μητροπολίτην κ. Κήρυκον.

3) Ἡ «ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΙΣ τῶν κυριωτέρων σταθμῶν καί μεθοδειῶν, τάς ὁποίας διῆλθεν καί ἀντιμετώπισεν ἡ Ἐκκλησία ἀπό τό 1582 μέχρι σήμερον», ὑπό τοῦ θεολόγου Ἐλευθερίου Χρ. Γκουτζίδη.

4) Ἡ ὑπ' ἀριθμ. 421/25.12.2006 «ΓΕΝΙΚΗ ΑΝΟΙΚΤΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ» τοῦ Σεβ/του Μητροπολίτου Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς κ. Κηρύκου.

Ἐλευθέριος Χρ. Γκουτζίδης

Η ΥΠ' ΑΡΙΘΜ. ΠΡ. 3280/2007 ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΩΝ ΑΣΕΒΩΝ ΝΙΚΟΛΑΪΤΩΝ

«ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ΠΡΟΣ ΑΠΑΝΤΑ ΤΟΝ Ι. ΚΛΗΡΟΝ, ΤΑ ΜΟΝΑΧΙΚΑ ΤΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΥΣΕΒΗ ΛΑΟΝ

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά!

«Δεξιά Κυρίου ἐποίησεν δύναμιν».

Είς τούς ἐσχάτους καιρούς τῆς γενικῆς ἐν τῷ κόσμῳ ἀποστασίας καί ἐπαναστάσεως τῶν πολλῶν κατά τῶν ἀρχῶν τῆς Πίστεως καί τῆς Ὀρθοδόξου Ὁμολογίας, ἐνέστησαν κατά τήν προφητικήν φωνήν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου «καιροί χαλεποί». ***«Ἔσονται γάρ οἱ ἄνθρωποι»*** λέγει ὁ Ἀπόστολος, ***«φίλαυτοι, φιλάργυροι, ἀλαζόνες, ὑπερήφανοι, βλάσφημοι, γονεῦσιν ἀπειθεῖς, ἀχάριστοι, ἀνόσιοι, ἄστοργοι, ἄσπονδοι, διάβολοι, ἀκρατεῖς, ἀνήμεροι, ἀφιλάγαθοι, προδόται, προπετεῖς, τετυφωμένοι, φιλήδονοι μᾶλλον ἤ φιλόθεοι, ἔχοντες μόρφωσιν εὐσεβείας τήν δέ δύναμιν αὐτῆς ἠρνημένοι»***, διά νά συμπληρώση συμβουλεύοντας ὅλους ἡμᾶς: ***«καί τούτους ἀποτρέπου»*** (Β΄ Τιμ. 3, 1-5).

Είς τήν ἐποχήν μας ζῶντες, εἴμεθα ὅλοι μάρτυρες τῆς ἀποθρασύνσεως τοῦ διαβόλου κατά τοῦ δικαίου Θεοῦ. Παρακολουθῶμεν καθημερινῶς τήν ἐξ ἁμαρτιῶν μας καί κατά παραχώρησιν Θεοῦ συνεχῶς ἐπεκτεινομένην κυριαρχίαν τοῦ ἀντικειμένου ἐπί τῆς εὐγενοῦς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως καί ὁλοκλήρου τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος.

Βλέπομεν ὅλοι γύρω μας νά ἐπιδεικνύωνται ἀνεπαίσχυντα καί νά ἐπευφημοῦνται, ἡ ἀλλοτρίωσις, ἡ φθορά, ὁ ἐκφυλισμός καί ἡ ἐπιβολή τοῦ παρά φύσιν ὡς τοῦ δῆθεν κατά φύσιν. Εὐοδοῦται καί προτρέπεται ἡ κατ' ἀρχήν ἄμβλυνσις καί ἀκολούθως ἡ καθολική ἀνατροπή κάθε ἀρχῆς καί ἠθικῆς τάξεως καί δικαιοσύνης. Ταῦτα δέ πάντα ἐν ὀνόματι τῆς προόδου καί τῆς ἀνθρωπίνης ἐλευθερίας.

Ζεῖ ὅμως Κύριος ὁ Θεός εἰς τούς αἰῶνας! Καί ἡ Ἐκκλησία Του ἥτις ἐστί: ***«Στῦλος καί ἑδραίωμα τῆς Ἀληθείας»*** καθώς ὁ τῶν ἐθνῶν Ἀπόστολος διασαλπίζει, ζεῖ εἰς τούς αἰῶνας, τοῖς Κυριακοῖς στηριζομένη ρήσεσι: ***«καί Πύλαι Ἅδου οὐ κατισχύσουσιν Αὐτῆς»***.

Πορεύεται ἀπό τήν ἐποχήν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων μέχρι σήμερον ἐν ταπεινώσει καί εὐσεβεία τήν μαρτυρικήν ὁδόν Της ἐν τῷ κόσμῳ, ἐνῶ τά τέκνα Της, κατά τήν Ἁγίαν Γραφήν, ***«ὑστερούμενα, θλιβόμενα, κακουχούμενα»*** ἀλλά μαρτυρηθέντα διά μιᾶς πίστεως ***«κατηγωνίσαντο βασιλείας, εἰργάσαντο δικαιοσύνην καί ἐπέτυχον ἐπαγγελιῶν...»***.

Ἀπό τήν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, καθ' ἥν τό Ἅγιον Πνεῦμα κατῆλθεν ἐπί τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, ὁδηγῶν αὐτούς «εἰς πᾶσαν τήν Ἀλήθειαν», δέν ἔπαυσε

ἡ Ἐκκλησία νά ἀντιμετωπίζη τάς ἐπιθέσεις καί προσβολάς τοῦ ἐχθροῦ τῆς Ἀληθείας διαβόλου, ὅστις ὡς «ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου» προσπαθεῖ ἀπεγνωσμένως νά ἐκδικηθῇ τόν Ποιητήν καί Δημιουργόν τῶν πάντων Τριαδικόν Θεόν ἡμῶν, διά τῆς κακοποιήσεως ὁλοκλήρου τῆς Θείας Δημιουργίας, ἰδιαιτέρως ὅμως τοῦ κατ' εἰκόνα Θεοῦ πλασθέντος ἀνθρώπου.

Σχίσματα, αἱρέσεις, ἀνταρσίαι, ἀποστασίαι, ὅπου ἀνά τούς αἰῶνας ἐταλαιπώρησαν καί ταλαιπωροῦν τήν Ἐκκλησίαν, εἶναι τά ἐπιτεύγματα τοῦ ἄρχοντος τοῦ κόσμου τούτου, προερχόμενα ἀπό τήν συνεχῆ κατά τοῦ Δημιουργοῦ Θεοῦ πολεμικήν αὐτοῦ μανίαν.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά!

Τό «πρῶτο» αὐτό «σχίσμα» ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ, ἡ ἀνταρσία καί προδοσία τοῦ Ἰούδα, ἀποτελεῖ τόν τύπον καί τό πρότυπον κάθε ἐπακολουθήσαντος ἀνά τούς αἰῶνας σχίσματος ἤ ἀποστασίας. Παρόμοιαι κινήσεις καί συμπεριφοραί ἐκδηλώνονται καί πραγματοποιοῦνται συνεχῶς ἀπό τότε μέχρι σήμερον.

Αἱ ἑπτά Ἅγιαι Οἰκουμενικαί Σύνοδοι, αἱ ἐπί μέρους Πανορθόδοξοι Σύνοδοι καί αἱ λοιπαί Τοπικαί Ὀρθόδοξοι Σύνοδοι, ἀντιμετώπισαν μέ τήν Χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τούς ἀνά τούς αἰῶνας μιμητάς τοῦ Ἰούδα τούς διαφόρους αἱρεσιάρχας, καί ἀνήρεσαν ἀποδείξαντες κακοδόξους τάς αὐτῶν αἱρετικάς διδασκαλίας. Γνωστικοί, Καθαροί, Νικολαῖται, Ἀρειανοί, Νεστοριανοί, Μονοφυσῖται, Πατροπασχῖται, Μονοθελῆται κ.ἄ. ἕως καί εἰς τάς ἡμέρας μας οἱ Οἰκουμενισταί ἤ οἱ οἱοιδήποτε ἄλλοι ἀρνηταί τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως καί Ὁμολογίας, ἀποτελοῦν παραδείγματα τῶν ταλαιπωρησάντων τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας καί σχισάντων τόν ἄρραφον Χιτῶνα τοῦ Χριστοῦ μιμητῶν τοῦ Ἰούδα. Ἀλλ' ἡ Ἐκκλησία τοῦ Κυρίου ζεῖ εἰς τούς αἰῶνας!

Καθώς ὅμως εἶναι φυσικόν καί αὐτονόητον κάθε ἀναφυομένη αἵρεσις, κάθε ἐκκλησιαστικόν σχίσμα ἤ διχοστασία θέτει εἰς ἐμπερίστατον κατάστασιν την εἰρήνην καί ὁμόνοιαν καί τήν ἑνότητα τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ περί Θεοῦ συμφωνία αὐτῶν οἱ ὁποῖοι εἶναι εἰλικρινῶς διατεθειμένοι ἔναντι τοῦ Θεοῦ, δηλαδή ἡ Ὀρθόδοξος Ὁμολογία τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας, ἀπειλεῖται ἀπό τήν διαφωνία καί τόν πόλεμον πού ἐγείρεται ἐκ τῶν μή ὀρθοδόξως ὁμολογούντων, δηλαδή τῶν μελῶν ἐκείνων τῆς Ἐκκλησίας οἱ ὁποῖοι αἴφνης συμπεριφέρονται ὡς μή εἰλικρινῶς διατεθειμένοι ἔναντι τοῦ Θεοῦ, διαφοροποιούμενοι ὡς πρός τήν μέχρι τοῦδε Ὀρθόδοξον Ὁμολογίαν των.(*) Καί καθώς μᾶς προειδοποιεῖ ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, ***«Οὐδέν οὕτως ἰσχυρόν εἰς ὁμόνοιαν τοῖς γνησίοις τά πρός τόν Θεόν, ὡς ἡ περί Θεοῦ συμφωνία καί οὐδέν οὕτως ἕτοιμον εἰς διάστασιν ὡς ἡ περί τοῦτο διαφωνία»*** (Λόγος ΣΤ' Εἰρηνικός Α').

(*) Σημείωσις ἡμ. Ποῖοι διαφοροποιοῦνται ὡς πρός τήν Πίστιν καί Ὁμολογίαν τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἤτοι ἐπί τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς καί δι' αὐτῆς καί ἐπί τῆς Ἐκκλησιολογίας;

Ἐνῶ ὅμως ἡ Ἐκκλησία δέχεται ἐπιθέσεις καί πλήγματα παρά τῶν ἀρνητῶν τῆς Ἀληθείας, ἐνῶ ἐκ τῶν τέκνων Της πολλοί ἀφίστανται καί ἐκπίπτουν τῆς Ἀληθείας, ἡ ἰδία ὡς Σῶμα Χριστοῦ μένει εἰς τούς αἰῶνας. Κατά δέ τόν Ἅγιον Ἰωάννην τόν Χρυσόστομον: ***«πολεμουμένη νικᾶ, ἐπιβουλευομένη περιγίνεται, ὑβριζομένη λαμπροτέρα καθίσταται, δέχεται τραύματα καί οὐ καταπίπτει ὑπό τῶν ἑλκῶν, κλυδωνίζεται, ἀλλ᾽ οὐ καταποντίζεται· χειμάζεται, ἀλλά ναυάγιον οὐχ ὑπομένει... παλαίει, ἀλλ᾽ οὐχ ἡττᾶται, πυκτεύει ἀλλ᾽ οὐ νικᾶται»*** (Ὁμιλ. Β' Πρός Εὐτρόπιον). Ὄχι δέ μόνον τοῦτο ἀλλά καί ἀγωνίζεται καί μετέρχεται κάθε μέσον καί καταβάλλει κάθε προσπάθεια ἐπιστροφῆς τῶν πλανηθέντων εἰς τήν ἀλήθειαν τῆς Ὀρθοδοξίας καί τῆς Παραδόσεως Αὐτῆς.

Ταῦτα δέ πάντα διότι ἔργον τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῶ κόσμω εἶναι ἡ ἀποκάλυψις τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ εἰς τούς ἀνθρώπους καί ἡ μετοχή των εἰς τήν αἰώνιον ζωήν καί Βασιλείαν ὡς καί ἡ ἐπισυναγωγή τῶν ἐσκορπισμένων καί ἡ ἐπιστροφή τῶν πεπλανημένων εἰς τήν ὁδόν τῆς Ἀληθείας, καθώς, κατά τήν τοῦ Μ. Βασιλείου ἀναφοράν εἰς τάς εὐχάς τῆς Θείας Λειτουργίας, ἡ Ἐκκλησία προσευχομένη παρακαλεῖ τόν Θεόν ***«....τούς ἐσκορπισμένους ἐπισυνάγαγε, τούς πεπλανημένους ἐπανάγαγε, καί σύναψον τῆ Ἁγία καί Ἀποστολικῆ Ἐκκλησία...»***.

Τοιοῦτον κλυδωνισμόν ὑπέστη καί εἰς τούς ἐσχάτους καιρούς μας ἡ Ἁγία Ἐκκλησία, ὅταν ἐν ἔτει 1924 τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως, ἡ Τοπική Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καί ἀκολούθως ἄλλα Πατριαρχεῖα καί Τοπικαί Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι ἐδέχθησαν τήν εἰσαγωγήν τοῦ Νέου Παπικοῦ Ἡμερολογίου καί τήν ἐπ' αὐτοῦ προσαρμογήν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἑορτολογίου ὡς πρώτου βήματος εἰς τήν παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Εἰς ἐμπερίστατον κατάστασιν περιελθοῦσα τότε ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἐν Ἑλλάδι, παρέμεινε ὡς γνωστόν μέχρι τοῦ ἔτους 1935 ἐστερημένη Ὀρθοδόξων Ἐπισκόπων, ἐνῶ ἀρκετοί ἐκ τῶν λοιπῶν κληρικῶν αὐτῆς μετά πολλῶν μοναχῶν, κυρίως ἐξ Ἁγίου Ὄρους, ἠγωνίζοντο διά τήν ἐνίσχυσιν τοῦ λαοῦ εἰς τόν ἀγῶνα ὑπέρ τῆς εὐσεβείας καί τήν διαφύλαξι τῶν Πατρώων Παραδόσεων.

Κατά τό ἔτος 1935 διά τῆς ἐπιστροφῆς ἐκ τῆς Νεοημερολογιτικῆς Καινοτομίας τριῶν Ἀρχιερέων καί τῆς ἀποκηρύξεως τῆς Καινοτομίας, ἡ ἐν Ἑλλάδι Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἐπανευροῦσα κανονικήν ὀρθόδοξον ἐκκλησιαστικήν ἡγεσίαν ἠγωνίσθη διά τήν ἐπιτέλεσιν τῆς ἀποστολῆς Της, ***τήν θεραπείαν δηλαδή τοῦ νεοημερολογιτικοῦ σχίσματος καί τήν εἰς Αὐτήν ἐπιστροφήν τῶν πλανηθέντων, διά τῆς ἀποκηρύξεως τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ.***(*)

Τό ἔτος 1937 ὅμως νέον σχίσμα ἐκλυδώνισε τήν Ἐκκλησίαν, ὅταν ὁ Μητροπολίτης πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος ἀνήρεσε τήν ἀρχικήν ὀρθόδοξον Ὁμολογίαν του καί προέβαλε τήν περί τοῦ ἐν ***«δυνάμει καί οὐχί ἐνεργεία σχίσματος»*** κακόδοξον διδασκαλίαν, ὅσον ἀφορᾶ εἰς τό νεοημερολογιτικό σχῖσμα καί τήν

(*) Σημείωσις ἡμ. Αὐτή, καθ' ὑμᾶς, ἦτο ἡ ἀπό τό 1924 ὅλη ἀποστολή τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας!

νεοημερολογιτικήν «Ἐκκλησίαν», ἡ ὁποία οὕτω θεωρεῖται κατ' αὐτήν τήν θέσιν ἁπλῶς «ὑπόδικος» καί οὐχί, ὡς ἐθεωρήθη ἀπ' ἀρχῆς ὑφ' ὅλων τῶν πιστῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας ὡς σχισματική, μεθ' ὅλων τῶν ἐκ τούτου συνεπαγομένων συνεπειῶν.(*)

Κατ' οἰκονομίαν, τό ἔτος 1948 ὁ ἀείμνηστος Ἐπίσκοπος Βρεσθένης καί μετέπειτα Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Ματθαῖος ὁ Α', μετά ἀπό πολλάς ἀκάρπους προσπαθείας ἐπανενώσεως ὅλων τῶν ἀκολουθούντων τό πάτριον ἐκκλησιαστικόν ἑορτολόγιον Ἀρχιερέων ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ὁμολογίᾳ, προέβη μόνος εἰς χειροτονίας Ἐπισκόπων μεταδίδων τήν Ἀποστολικήν Διαδοχήν εἰς τούς ὑπ' αὐτοῦ χειροτονηθέντας Ἀρχιερεῖς καί διατηρῶν οὕτως ἀνόθευτον καί ἀκεραίαν τήν Ὀρθόδοξον παραδοθεῖσαν πίστιν καί Ἐκκλησιαστικήν διδασκαλίαν.

Ἡ ἐπακολουθήσασα ἄδικος πολεμική καί αἱ ἀθεολόγητοι ἐπιθέσεις τῶν πεπλανημένων καί ἀποσχισθέντων ἐκ τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας ὀπαδῶν τοῦ πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου κληρικῶν καί λαϊκῶν, ἐξ ἀφορμῆς τῆς «ὑφ' ἑνός χειροτονίας» Ἐπισκόπων ὑπό τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου, ἐκλυδώνισεν ἐκ νέου τήν ἀγωνιζομένην Ἐκκλησίαν.

Ὑπό τήν Ἀρχιερατικήν ἡγεσίαν τῶν διαδόχων τοῦ ἀοιδίμου Ἀρχιεπισκόπου Ματθαίου ἡ Ἐκκλησία συνεχίζει τό ἔργον Της. Ἀγωνίζεται ἐπίσης πάντοτε **διά τήν θεραπείαν τοῦ νεοημερολογιτικοῦ σχίσματος ἀλλά καί τήν ἐπιστροφή τῶν ἀποσχισθέντων, πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου καί τῶν ὀπαδῶν του,** οἱ ὁποῖοι ἠρνοῦντο ταύτην, αἰτιώμενοι ἀντικανονικότητα λόγῳ τῆς ὑφ' ἑνός Ἐπισκόπου χειροτονίας Ἐπισκόπων.

Εἰς αὐτήν τήν συνεχῆ προσπάθειαν τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ἐπαναγωγῆς δηλαδή τῶν πεπλανημένων, κατά τόν Μ. Βασίλειον, εἰς τήν Ἐκκλησίαν, δέν ἔλειψαν, **Θεοῦ παραχωρήσει, καί ἀκατάλληλοι χειρισμοί καί ἐνέργειαι τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Προϊσταμένων καί ἀνθρώπινα λάθη ἐν οἷς καί τά τῆς γενομένης ἐν ἔτη 1971 χειροθεσίας,** ὅταν κατ' αὐτό τό ἔτος Συνοδική ἀντιπροσωπεία ἐξ Ἀρχιερέων μετέβη εἰς Ἀμερικήν καί ἐλθοῦσα εἰς ἐπαφήν μετά τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς καί θέσασα εἰς τήν Σύνοδον αὐτῶν τό αἴτημα ἐξετάσεως καί κρίσεως τῶν ὑφ' ἑνός Ἀρχιερέως ἐπισκοπικῶν χειροτονιῶν τοῦ 1948 καί προκειμένου νά παύσουν αἱ σχετικαί αἰτιάσεις τῶν ὀπαδῶν τοῦ πρ. Φλωρίνης, **ἐδέχθη τήν ὑπό τῆς Συνόδου τῶν Ρώσων Ἀρχιερέων ληφθεῖσαν σχετικήν Ἀπόφασιν.**(**)

Ὅθεν ἡ Ἱερά Σύνοδος τῶν Ἐπισκόπων τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος, **ἐξ ἀφορμῆς τῆς μέχρι σήμερον ἐπί τοῦ θέματος τῆς γενομένης ἐν ἔτει 1971 χειροθεσίας ἀπουσίας, συνεποῦς, ἑνιαίας, σταθερᾶς, ὀρθῆς ἀπό ὀρθοδόξου ἀπόψεως θέσεως, καί τῶν ἐκ ταύτης (τῆς ἀπουσίας) διαφόρων ἐπί**

(*) Σημείωσις ἡμ. Σεῖς εἰς τί διαφέρετε ἐκείνου τοῦ πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου; Ἀσφαλῶς ὄχι εἰς τήν προδοσίαν ἀλλά μόνον εἰς τήν ὑπέρμετρον Φαρισαϊκήν Ὑποκρισίαν καί δολιότητα...

(**) Σημείωσις ἡμ. Ὄχι ποτέ δέν τήν ἐδέχθη, ψεύδεσθε μέ ὅσα λέγετε.

τοῦ θέματος προκυπτόντων ζητημάτων, ἐκφραζομένων διά ποικίλων γνωμῶν, οἵτινες προσφάτως ἔγιναν καί ἀφορμή λεγομένων, ἐκ μέρους διαφόρων τήν Ἐκκλησίαν ποικιλοτρόπως πολεμούντων ἀτόμων, ἐν σχέσει μέ τό θέμα τῆς ἐν ἔτει 1971 χειροθεσίας, ποιμαντική μερίμνη καί εὐθύνη κινουμένη ὄφειλε νά ἐπιληφθῇ σχετικῶς.

Οὕτω ἡ Ἁγία καί Ἱερά Σύνοδος τῶν Ἀρχιερέων, **καιροῦ ἐλθόντος καί τῶν συνθηκῶν ἐξασφαλισθεισῶν καί τῶν ἐμποδίων διά τήν ἐν πληρότητι ἐκκλησιαστικήν ἀντιμετώπισιν ἐξαφανισθέντων, ἐν φόβῳ Θεοῦ καί συναισθήσει καί ἐπιγνώσει τῆς Ἀρχιερατικῆς ἡμῶν εὐθύνης ἔναντι τοῦ Θεοῦ καί τῆς Ἁγίας Του Ἐκκλησίας, συνελθόντες καί συνδιασκεφθέντες ἐπί τοῦ ἐν λόγῳ θέματος κατά τήν Συνεδρίασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος γενομένην τήν 27ην Δεκεμβρίου 2006** ὑπό τήν Προεδρίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Νικολάου, συμμετεχόντων ἁπάντων τῶν μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἤτοι: Μητροπολίτου Ἀργολίδος κ. Παχωμίου, Μητροπολίτου Περιστερίου κ. Γαλακτίωνος, Μητροπολίτου Βερροίας καί Ναούσης κ. Ταρασίου, Μητροπολίτου Θηβῶν καί Λεβαδείας κ. Ἀνδρέου, Ἐπισκόπου Φιλίππων κ. Χρυσοστόμου, ἐκπροσωπουμένου ὑπό τοῦ Παν. Καθηγουμένου Ἀρχιμ. π. Στεφάνου Τσακίρογλου, καί τοῦ Ἀρχιγραμματέως Αἰδ. Πρωτοπρεσβ. π. Δημητρίου Τσαρκατζόγλου καί ἐπί τῶν ἐργασιῶν καί τῆς ὁμοφώνου Ἀποφάσεως ἡμῶν τό λογικόν ποίμνιον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ὡς γνήσιοι καί κανονικοί Ποιμένες τούτου ταπεινῶς προϊστάμενοι διά τῆς παρούσης ἐνημερώνομεν.

Ἡ φίλαρχος τῶν μοχθηρῶν ἀνθρώπων καί φιλάργυρος πρόθεσις καί τό ἐν γένει πνεῦμα τῆς ἐποχῆς ἡμῶν, ἐμπνευσθέν ὑπό τῆς Δυτικῆς φιλοσοφίας, καί σφυρηλατηθέν εἰς τόν ἄκομνα τῆς ἀσεβείας καί ἀρνήσεως τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ὑπῆρξαν αἱ κινητήριαι δυνάμεις τῶν ἐπιτιθεμένων τῇ ἐκκλησιαστικῇ εὐσεβείᾳ, οἵτινες διά ποικίλων προφάσεων ἐνήργησαν καί ἐπέτυχον τήν ἐπιβολή τοῦ νεοημερολογιτισμοῦ ὡς πρώτου βήματος τοῦ σχεδιασθέντος καί ἔκτοτε ἐφηρμοσθέντος, κατά τά ὑπό τῆς αἱρετικῆς Πατριαρχικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920 προβλεπόμενα, παναιρετικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τόν ὁποῖον κρίμασιν οἷς οἶδεν ὁ Κύριος ἠκολούθησαν ὅλοι οἱ Ἱεράρχαι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ οὕτω κατά τό ἔτος 1924 ἀπορφανισθεῖσα ὀρθοδόξων Ἐπισκόπων Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος μετά δοκιμασίαν 11 ἐτῶν, ἐπανευρίσκει κανονικήν ὀρθόδοξον ἐκκλησιαστικήν ἡγεσίαν εἰς τά πρόσωπα τῶν ἐν ἔτει 1935 ἐπιστρεψάντων ἐκ τῆς Καινοτομίας εἰς τήν Ἐκκλησίαν καί ὁμολογησάντων τήν Ὀρθοδοξίαν τριῶν Ἀρχιερέων Ζακύνθου Χρυσοστόμου Δημητρίου, πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου Καβουρίδου καί Δημητριάδος Γερμανοῦ Μαυρομάτη, οἵτινες καί ἐχειροτόνησαν τέσσαρες Ἐπισκόπους πρός συγκρότησιν κανονικῆς Ἱερᾶς Συνόδου, μεταξύ τῶν ὁποίων καί τόν Ἁγιορείτην Ἱερομόναχον Ματθαῖον Καρπαθάκην, ὁ ὁποῖος κανονικῶς ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος Βρεσθένης.

Οὕτω ἡ χειροτονία του καθώς καί αἱ ὑπ' αὐτοῦ τελεσθεῖσαι ἐν ἔτει 1948 χειροτονίαι, προέρχονται ἀλληλοδιαδόχως ἐκ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καί τῶν

τούτων διαδόχων ὀρθοδόξων κανονικῶν Ἐπισκόπων τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Ὅλαι δέ αἱ ἐπακολουθήσασαι χειροτονίαι τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ (τῆς πρός διάκρισιν ἐκ τῆς Καινοτομίας ὀνομαζομένης κατ' αὐτήν τήν περίοδον Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. ἤ Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας) ἐν Ἑλλάδι, μέχρι σήμερον, δεδομένου ὄντος ὅτι οὐδείς ἕτερος Ἀρχιερεύς ἔκ τε τῶν ἐπιστρεψάντων ἐν ἔτει 1935 ἐκ τῆς Καινοτομίας καί τῶν τεσσάρων ὑπ' αὐτῶν χειροτονηθέντων κατά τό ἴδιον ἔτος ἐτέλεσεν χειροτονίας Ἐπισκόπων ἐν Ἑλλάδι, ἕλκουν τήν διαδοχήν ἐν τοῖς ἐσχάτοις χρόνοις ἐκ τῶν προαναφερθεισῶν Χειροτονιῶν τοῦ 1935 καί ἐκείνων τάς ὁποίας ἐτέλεσεν ἐν ἔτει 1948 ὁ Ὁμολογητής τῆς Ὀρθοδοξίας Ἀοίδιμος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ΜΑΤΘΑΙΟΣ († 1950).

Καί ὁπωσδήποτε αἱ ἐπισκοπικαί χειροτονίαι, αἱ γενόμεναι ἐν ἔτει 1948 ὑπό τοῦ Ἐπισκόπου τότε Βρεσθένης καί μετέπειτα Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Ματθαίου (τῆς πρώτης ἐξ αὐτῶν τελεσθείσης ὑπ' αὐτοῦ μόνου) θεωροῦνται καί εἶναι ἀπό δογματικῆς καί ἐκκλησιολογικῆς ἀπόψεως πλήρεις καί ἀκέραιοι, ὅσον ἀφορᾶ εἰς τήν τότε μεταδοθεῖσαν δι' ἐκείνων χάριν καί ἰσχύν τῆς Ἀρχιερωσύνης. Καί τοῦτο λέγομεν παρά τήν σημειωθεῖσαν παράβασιν ἤ μᾶλλον παρέκκλισιν ἐκ τῆς ὑπό τῶν ἱ. Κανόνων προβλεπομένης τάξεως διά τήν συμμετοχήν τουλάχιστον 2 ἤ 3 Ἀρχιερέων εἰς τήν χειροτονίαν Ἐπισκόπου, λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς τότε ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως, ἤτοι ἀφ' ἑνός τῆς ἀρνήσεως τῶν ὑφισταμένων τότε εἰς τόν χῶρον τοῦ πατρίου ἑορτολογίου Ἐπισκόπων (πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου καί Κυκλάδων Γερμανοῦ) νά συμπράξουν, ἐφ' ὅσον προηγουμένως ὁμονοήσουν ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ὁμολογίᾳ, εἰς χειροτονίας Ἐπισκόπων μετά τοῦ ὑπευθύνως προτείνοντος διά τό συμφέρον τῆς Ἐκκλησίας καί τήν σωτηρίαν τῶν πιστῶν ταύτας ὑπερηλίκου πλήν σθεναρῶς ἀγωνιζομένου ὑπέρ τῆς Ὀρθοδόξου Ὁμολογίας Ἐπισκόπου Βρεσθένης Ματθαίου, καί ἀφ' ἑτέρου τῆς ἐμμονῆς τῶν προαναφερθέντων εἰς τήν ὑποστήριξιν κακοδόξων θέσεων καί θεωριῶν, καί τῆς ἐξ αὐτῆς τῆς καταστάσεως ἀπορρεούσης ἀδηρίτου ἐκκλησιαστικῆς ἀνάγκης διασφαλίσεως τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς τῆς Ἀρχιερωσύνης. Τοῦτο εἰς τήν συνέχειαν περιτράνως ἐπιβεβαιώθη ἐκ τῶν ἐξελίξεων εἰς σημεῖον μάλιστα σήμερον νά θεωροῦνται ἐκεῖναι αἱ χειροτονίαι μεγίστης σημασίας διά τήν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, ἀλλά καί εὐρύτερον ὅσον ἀφορᾶ εἰς τόν Ἀγῶνα τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας κατά τῆς Καινοτομίας τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ καί τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἡ ἐν ἔτει 1971 γενομένη χειροθεσία, ὑπό οἱανδήποτε μορφήν καί ἔννοιαν ἔλαβε αὕτη χώραν καί ὑπό οἱανδήποτε ἑρμηνείαν ταῦτα θεωρηθοῦν, κατά τήν πίστιν τῆς γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀλλά καί τήν συνείδησιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος Αὐτῆς, οὐδέν προσέθεσεν ἤ προσέδωσεν εἰς τό κῦρος, τήν πληρότητα, τήν χάριν καί τήν ἰσχύν τῆς Ἀρχιερωσύνης τῶν Ἀρχιερέων τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος καί κατ' ἀκριβῆ κανονικήν θεώρησιν δέν ἐπετρέπετο κἄν νά λάβη χώραν. Διότι οἱ ὑφ' ἑνός Ἐπισκόπου χειροτονούμενοι Ἐπίσκοποι κατά τήν κανονικήν τάξιν καί πρᾶξιν τῆς Ἐκκλησίας ἤ ἀναγνωρίζονται ὑπ' Αὐτῆς ἤ καταδικάζονται καί τιμωροῦνται, θεωρούμενοι,

οὕτως ἤ ἄλλέως, ὡς Ἀρχιερεῖς ἔχοντες πλήρη τήν Ἀρχιερωσύνην ἐξ αὐτῆς τῆς χειροτονίας των.

Χειροθεσία» ἐπί ὀρθοδόξων Κληρικῶν δέν νοεῖται παντελῶς, οὔτε ἐπιτρέπεται, ὑπό οἱανδήποτε ἑρμηνείαν. Ἐν τῇ πράξει τῇ Ἐκκλησία χειροθεσία ἐχρησιμοποιήθη μόνον ἐπί σχισματικῶν πρός κύρωσιν τοῦ ἀκύρως τελεσθέντος μυστηρίου τῆς χειροτονίας των. Ἀκόμη καί ὑπό τήν ἔννοιαν τῆς εὐλογίας ἤ τῆς ἁπλῆς εὐχῆς, **ἡ χειροθεσία ἐσήμαινε ἀναζωογόνησιν καί ἐπικύρωσιν τῶν ἀκύρως ὑπό αἱρετικῶν ἤ σχισματικῶν τελεσθέντων**(*) *(ὁρᾶτε σχετικῶς: Η΄ Κανόνα Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Ἐπιστολή Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου πρός τόν Ἀλεξανδρείας Ἀλέξανδρον, Α΄ Πρᾶξιν Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου καί σχετικά σχόλια τοῦ Ἰ. Νικοδήμου ἐν τῷ Πηδαλίῳ).*

Κατά συνέπειαν καί ἡ σχετική Ἀπόφασις τῆς Συνόδου τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς (Ἀρ. Πρωτ. 16-11/15/28.9.1971) περί τῶν ὑπό τοῦ Ἐπισκόπου Βρεσθένης χειροτονηθέντων Ἐπισκόπων ἐν ἔτει 1948, **διά τῆς ὁποίας ἀπεφασίσθη ἡ «χειροθεσία» τῶν Ἐπισκόπων Κορινθίας Καλλίστου καί Κιτίου Ἐπιφανίου,**(**) ὤφειλε διά νά εἶναι ἐντός τῶν κανονικῶν πλαισίων νά κινεῖται θεωρητικῶς μεταξύ δύο καί μόνον δυνητικῶν ἐπιλογῶν καί μετά τῆς ἀπαραιτήτου κανονικῆς τεκμηριώσεως διά κάθε περίπτωσιν, ἤτοι αὐτήν τῆς ἁπλῆς ἀναγνωρίσεως αὐτῶν, ὡς χειροτονιῶν γενομένων κατ' οἰκονομίαν καί λόγῳ πραγματικῆς ἀδηρίτου ἐκκλησιαστικῆς ἀνάγκης καί αὐτήν τῆς καταδίκης καί τιμωρίας αὐτῶν, ὡς ἀδικαιολογήτως γενομένων, μέ τήν σχετικήν ἐκκλησιαστικήν ποινήν καί οὐδέν πλέον τούτων.(***)

Ἐν προκειμένῳ, ἡ Σύνοδος τῶν Ρώσων Ἐπισκόπων τῆς Διασπορᾶς ἐπεβάλλετο, κρίνουσα τήν δικαίαν κρίσιν ἐπί τῇ βάσει τῶν θείων καί Ἱερῶν Κανόνων, τῆς πράξεως τῆς Ἐκκλησίας καί τῶν ἱστορικῶν δεδομένων καί συνθηκῶν τῆς συγκεκριμένης ἐκκλησιαστικῆς περιόδου καί καταστάσεως, **νά ἀναγνωρίσῃ ταύτας ὡς δογματικῶς πλήρεις καί ἀσφαλῶς μή δεομένας ἤ ἐπιδεχομένας οὐδέν.**(****) Ἀντ' αὐτοῦ, ὡς εἶναι γνωστόν, ἡ ἐν λόγῳ Ρωσική Σύνοδος, δεχθεῖσα καί ἀποδεχθεῖσα εἰσηγήσεις καί πιέσεις τρίτων προσώπων καί δή προερχομένων ἐκ τῆς Ἀκακιακῆς παρατάξεως (ὡς τοῦτο ἄλλωστε διαφαίνεται καί ἐξ αὐτοῦ τούτου τοῦ κειμένου τῆς Ἀποφάσεως), προετίμησε καί κατέληξεν εἰς τήν ἔκδοσιν τῆς **ὅλως ἀντικανονικῆς καί ἀστηρίκτου ἀποφάσεως αὐτῆς περί χειροθεσίας τῶν δύο προαναφερθέντων Ἐπισκόπων.**

(*) **Σημείωσις ἡμ. Ἀκριβῶς αὐτό ποιεῖτε Σεῖς μέ αὐτήν τήν «Ἐγκύκλιόν σας»! Τήν μή ἐν Ἑλλάδι γενομένην, ὡς ἀνεπίτρεπτον, «χειροθεσίαν» τήν θεωρεῖτε καί τήν κηρύσσετε ὡς ΓΕΝΟΜΕΝΗΝ καί κατόπιν ὡς «ἐσφαλμένην» τήν ἀπορρίπτετε καί τήν ἀποκηρύσσετε, ἐνῶ ἔτσι δι' ἑαυτούς, τήν ΥΠΟΣΤΑΣΙΑΖΕΤΕ, τήν ὑπογράφετε καί τήν σφραγίζετε!**

(**) **Σημείωσις ἡμ. Πλέον τήν Ἐκκλησίαν δέν τήν ἀπασχολεῖ τί ἐδέχθησαν ἤ τί ψευδῶς εἶπον εἰς τήν Ἱεράν Σύνοδον οἱ δύο αὐτοί Ἀρχιερεῖς, ἀλλά τί ἐδέχθη αὐτή ΑΚΡΩΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΣ.**

(***) **Σημείωσις ἡμ. Ὁ γράφων τά εἶπεν πρίν ἡ ἐξαρχία ἀναχωρήσῃ δι' Ἀμερικήν...**

(****) **Σημείωσις ἡμ. Αὐτό ἀκριβῶς ἐδήλωσεν ἡ Ἐξαρχία καί αὐτό ἐδέχθη ἡ Ἱερά Σύνοδος.**

Ὡς ἐκ τούτου, ὡς κανονικοί Ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ μέ αἴσθημα εὐθύνης καί ταπεινήν ἀποδοχήν τῆς πατρικῆς συστάσεως τοῦ Ἄτλαντος τῆς Ὀρθοδοξίας Ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, κατά τόν ὁποῖον ***«οὐδέποτε διά μεσότητος τά ἐκκλησιαστικά διορθώθη, διότι μέσον ἀληθείας καί ψεύδους οὐδέν ἐστίν»***, ὁμοφώνως ἀποφαινόμεθα ὅτι: Οἱ κατ' ἐκείνην τήν περίοδον καί εἰς πλαίσια τῆς προσπαθείας τῆς Ἐκκλησίας διά τήν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἕνωσιν καί θεραπείαν τῶν σχισμάτων καί ἐν προκειμένῳ ἐκείνου τῶν ὀπαδῶν τοῦ πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου Καβουρίδου, οἱ ἐπικεφαλῆς τῶν ὁποίων προσχηματικῶς αἰτιῶντο τήν ὑφ' ἑνός χειροτονία ὡς κώλυμμα πρός τοῦτο, **γενόμενοι χειρισμοί καί ἐνέργειαι, ὡς ἡ περί ἧς ὁ λόγος χειροθεσία, ἐπί τῇ βάσει μιᾶς ἀπαραδέκτου καί καταδικαστέας ἀπό ἐκκλησιαστικῆς καί κανονικῆς ἀπόψεως Συνοδικῆς Ἀποφάσεως**, καθώς ἐπίσης προηγουμένως καί ἡ ἐσπευμένη καί ἄνευ τῶν ἀπαιτουμένων κανονικῶν προϋποθέσεων καί ἐγγυήσεων σύναψις ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μετά τῆς Ὑπερορίου Συνόδου τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς καί δή ἡ ἀποδοχή ταύτης ὡς Κριτοῦ τῶν ἡμετέρων ἐκκλησιαστικῶν ὑποθέσεων, **ἀλλά καί κατόπιν ἡ ἐν Ἑλλάδι ἀποδοχή τῆς ὡς ἄνω Συνοδικῆς Ἀποφάσεως τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς**(1) **καί ἡ κατ' ἐφαρμογήν αὐτῆς ἐπακολουθήσασα «χειροθεσία» τῶν ὑπολοίπων μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὑπῆρξαν καί κρίνονται ΕΣΦΑΛΜΕΝΑΙ καί ὡς τοιαῦται ἀποκηρύσσονται καί ἀπορρίπτονται.**(*)

Ἡ Ἱερά Σύνοδος μέ αὐτήν τήν πίστιν καί τήν Ὁμολογίαν τήν ὁποίαν ἀνέκαθεν εἶχεν ὅσον ἀφορᾷ εἰς τάς ἐν ἔτει 1948 γενομένας ἐπισκοπικάς χειροτονίας καί τήν δι' αὐτῶν διασφαλισθεῖσαν Ἀποστολικήν Διαδοχήν, ἐνήργησε μέχρι σήμερον τάς χειροτονίας τῶν Ἐπισκόπων Αὐτῆς καί πάλιν ὁσάκις κρίνει ἀναγκαῖον θά προχωρήσῃ εἰς τήν ἐκλογήν καί χειροτονίαν νέων Ἐπισκόπων πρός περαιτέρω ἐνίσχυσιν καί πρόοδον τοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ Ὁποία, χάριτι Θεία, διαφυλάσσει ἀλώβητον τήν ἱεράν Παρακαταθήκην καί εἰδικώτερον ἀνόθευτον τήν Ἀποστολικήν Πίστιν καί ἀδιάκοπον τήν Ἀποστολικήν Διαδοχήν, τά δύο ταῦτα χαρακτηριστικά γνωρίσματα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά καί ἀπαραιτήτους προϋποθέσεις διά τήν ἐν Χριστῷ καί τῇ Ἐκκλησίᾳ σωτηρίαν τῶν πιστῶν.(**)

Ὡς πρός τήν αἰτίαν τῆς Ἀποφάσεως τῶν Ἀρχιερέων νά ἀπευθυνθοῦν διά τό θέμα τῶν ὑφ' ἑνός χειροτονιῶν τοῦ Ἀοιδίμου Ἱεράρχου καί Ὁμολογητοῦ τῆς Ὀρθοδοξίας Ματθαίου εἰς τήν Σύνοδον τῶν Ρώσων Ἐπισκόπων θά πρέπει νά

---

(1) *Διακοπεῖσα διά τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1097 ἀπό 25.5.1975 Ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Ὅρα σχετικῶς τό ὑπ' ἀριθμ. Πρωτ. 1158/20.2.1976 ἐπίσημον ἔγγραφον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος πρός τήν Ἱεραρχίαν τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς.*

(*) Σημείωσις ἡμ. Ποτέ δέν ἔγινε αὐτή ἀποδεκτή ἀντιθέτως ὅτε ἦλθεν ὑπό τρίτων εἰς φῶς αὐτη, κατηλέγχθη καί ἐζητήθη λόγος καί ἐπί τῆς Ὁμολογίας ἀπό τήν Ρωσική Συνόδου καί ἐπί τῶν ἀντιφατικῶν θέσεών της περί «χειροθεσίας». Κύριοι ΨΕΥΔΕΣΘΕ ΚΑΙ ΕΞΑΠΑΤΗΤΕ.

(**) Σημείωσις ἡμ. Σεἰς δέν «διασφαλίζετε», ἀλλά καταργεῖτε καί συντρίβετε δι' ΕΑΥΤΟΥΣ καί ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΝ ΠΙΣΤΙΝ καί ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΝ ΔΙΑΔΟΧΗΝ.

διευκρινισθῇ ὅτι δέν ὑπῆρξε ποτέ ἡ ἀμφιβολία ἤ ἀμφισβήτησις ὑπ' αὐτῶν τοῦ κύρους καί τῆς πληρότητος αὐτῶν (τῶν χειροτονιῶν) ἀλλά ἡ θεωρητική ἀναγνώρισις, καί τοῦτο ὡς ἀπόρροια ὀρθοῦ ἐκκλησιαστικοῦ φρονήματος, ἐκκλησιαστικῆς «ὑποδικίας» τούτων ἐνώπιον ἁρμοδίου ἐκκλησιαστικοῦ ὀργάνου πρός κρίσιν καί ἔρευναν ἐάν καί κατά πόσον αὗται ἦσαν ἤ δέν ἦσαν δικαιολογημέναι. Καί τοῦτο πάλιν οὐχί διότι ἐπ' αὐτοῦ ἔστω ὑπῆρχεν ἀμφιβολία, ἀλλά, καί κυρίως, ὡς ἔκφρασις τοῦ ἐνδιαφέροντος τῆς Ἐκκλησίας δι' ὅσους ἐκτός Αὐτῆς εὑρισκομένους καί ἀκολουθοῦντας τό πάτριον ἑορτολόγιον ἐπεκαλοῦντο τά τοιαῦτα ὡς προφάσεις καί δικαιολογίας διά τήν διατήρησιν τῶν σχισμάτων καί τῆς διαιρέσεως αὐτῶν, ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς προσπαθείας Αὐτῆς ἀκριβῶς διά τήν θεραπείαν αὐτῶν τῶν σχισμάτων. Τοῦτο δέ οὐχί μόνον εὐκαίρως - ἀκαίρως ἐτονίζετο κατά καιρούς, ἀλλά καί ἐπισήμως καί δή Συνοδικῶς ἐδηλώθη σαφῶς καί ρητῶς μεταξύ ἄλλων καί διά τῆς ἀπό 1ης Μαρτίου τοῦ ἔτους 1957 Ποιμαντορικῆς Ἐγκυκλίου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἡ ὁποία σημειωτέον ὅτι ὑπογράφεται μεταξύ τῶν ἄλλων Ἀρχιερέων - μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί ὑπό τῶν τεσσάρων Ἐπισκόπων τῶν χειροτονηθέντων ἐν ἔτει 1948 ὑπό τοῦ Ἀοιδίμου Ἀρχιεπισκόπου Ματθαίου, ὅπου σχετικῶς μεταξύ τῶν ἄλλων ἀναφέρεται:

«... Καί ἡ μερίς τῶν ἀντιφρονούντων, πλανωμένη καί πλανῶσα ἐγείρει τήν διχοστασίαν διά τοῦ κηρύγματος τῆς μή ἀναγνωρίσεως τῶν Ἀρχιερέων, διότι ἔλαβε χώραν δῆθεν ἀντικανονική χειροτονία διά τῆς χειροτονίας Ἐπισκόπου ὑπό ἑνός Ἐπισκόπου.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά καί περιπόθητα,

Ἡ μή ἀναγνώρισις εἶναι πλάνη, εἶναι δικαιολογία τῆς διαιρέσεως. Εἶναι μεμαρτυρημένον ἐπιστημονικῶς καί ἱστορικῶς ὅτι δογματικῶς ἡ χειροτονία εἶναι ἔγκυρος. Οἱ Ἀρχιερεῖς δογματικῶς εἶναι ἐν τάξει. Εἶναι Ἀρχιερεῖς κεκτημένοι πᾶσαν τήν Ἀρχιερατικήν ἐξουσίαν. Εἶναι θέμα λελυμένον. Χάριν τῆς ἐκκλησιαστικῆς εὐταξίας ἀπό ἀπόψεως διοικητικῆς εἰς τήν περίπτωσιν αὐτήν εἶναι κριτέον τό θέμα ἐνώπιον ἁρμοδίας Συνόδου πρός ἔρευναν ἐάν ἦτο δεδικαιολογημένη ἡ χειροτονία καί ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἐπιβολή κυρώσεων. Ὥστε δύναται νά ὑποστηριχθῇ ὅτι ὑπάρχει μία ὑποδικία, ἥτις οὔτε αἴρει, οὔτε κωλύει οὔτε ἀναστέλλει τήν πλήρη ἄσκησιν τῆς Ἀρχιερατικῆς ἐξουσίας. Πᾶσαι αἱ Ἀρχιερατικαί ἡμῶν ἐνέργειαι καί πράξεις, εἶναι ἀπολύτως ἔγκυροι κανονικῶς καί δογματικῶς μέχρι τῆς συγκλήσεως τῆς Ὀρθοδόξου Συνόδου καί διά τήν περίπτωσιν ἔτι καθ' ἥν διοικητικῶς ἠθέλομεν καταχριθῇ. Ὥστε εἶναι ἀδικαιολόγητος πρόφασις ἡ προβαλλομένη αἰτίασις πρός δικαιολογίαν τοῦ διασπαστικοῦ ἔργου.

Καίτοι ἡ προβαλλομένη κανονική καί ΟΥΧΙ ΔΟΓΜΑΤΙΚΗ αἰτίασις δέν εἶναι γενικῶς ἀποδεκτή, ἡμεῖς χάριν τῆς Ἑνότητος, χάριν τοῦ Ἀγῶνος, χάριν τῆς ἀγάπης, χάριν τῆς εἰρήνης, ἀποδεχόμεθα τήν διοικητικήν ὑποδικίαν πρόθυμοι νά προσέλθωμεν ἐνώπιον Κανονικῆς Ὀρθοδόξου Συνόδου ὀψέποτε συνερχομένης νά λογοδοτήσωμεν καί κριθῶμεν διά τήν διοικητικήν αἰτίασιν τῆς χειροτονίας Ἐπισκόπου ὑπό ἑνός Ἐπισκόπου, λαβούσης χώραν ἐν καιρῷ περιστατικῆς ἀνάγκης χάριν τῶν πιστῶν...

Διάπυροι πρός Κύριον εὐχέται
Ἡ Ἱερά Σύνοδος
† Ὁ Θεσσαλονίκης Δημήτριος, Πρόεδρος, † Ὁ Τριμυθοῦντος Σπυρίδων,
† Ὁ Πατρῶν Ἀνδρέας, † Ὁ Κορινθίας Κάλλιστος,
† Ὁ Τρίκκης καί Σταγῶν Βησσαρίων, † Ὁ Θηβῶν καί Λεβαδείας Ἰωάννης,
† Ὁ Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Μελέτιος, † Ὁ Βρεσθένης Ματθαῖος,
† Ὁ Πειραιῶς Ἄνθιμος»

Ὡς πρός τόν ἐξ ἀρχῆς, τουλάχιστον ἐν Ἑλλάδι, ὑφιστάμενον προβληματισμόν διά τήν ἀποδοχήν ἤ μή τῆς γενομένης χειροθεσίας.(*) Θά πρέπει νά γίνη ἀναφορά τόσον εἰς τάς ἀντιδράσεις ἐνίων Ἀρχιερέων διά νά ἀποδεχθοῦν ταύτην καί ἐπ' αὐτῶν, ὅσον καί τήν πλήρη ἄρνησιν τόσον αὐτῶν ὅσον καί τῶν ἰδίων τῶν ὑπολοίπων Κληρικῶν νά ἐνεργήσουν καί δεχθοῦν ἀντιστοίχως καί οὗτοι ταύτην, παρά τά ὅσα σχετικῶς προέβλεπε ἡ Συνοδική Ἀπόφασις τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς.

Ὡς πρός τήν σαφῆ ἀπόρριψιν τῆς χειροθεσίας ὑπό τῆς Ἐκκλησίας ὑπό τήν ἔννοιαν τῆς συμπληρώσεως ἤ ἀποκαταστάσεως τῆς Ἀρχιερωσύνης τῶν ὑπό τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου ἑλκόντων ταύτην Ἱεραρχῶν, εἶναι πρός ἀπόδειξιν χαρακτηριστική ἡ κανονική ἀντιμετώπισις τοῦ ὑποστηρίξαντος τά τοιαῦτα ποτέ Κορινθίας Καλλίστου, ὁ ὁποῖος τελικῶς τόν Σεπτέμβριον τοῦ 1977 καθηρέθη ὑπό τῆς Ἱερᾶς Συνόδου προσχωρήσας εἰς τήν Ἀκακιακήν παράταξιν.(**)

Εἰδικώτερον ἐπιβάλλεται νά ἐπισημανθῇ ὅτι πάντες οἱ Ἐπίσκοποι τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καί διάδοχοι τῶν ὑπό τοῦ ἀοιδίμου Ἱεράρχου Ματθαίου χειροτονηθέντων Ἐπισκόπων παρά τά ὅσα εἶναι δυνατόν νά καταλογισθοῦν αὐτοῖς ὡς ἁρμοδίων καί ὑπευθύνων βεβαίως διά τάς ἐκκλησιαστικάς ὑποθέσεις, ἐξ ἀπόψεως ἀνθρωπίνων ἀδυναμιῶν, παραλείψεων καί λαθῶν, **οὐδέποτε ἐδέχθησαν τήν γενομένην χειροθεσίαν** ὡς συμπλήρωμα ἤ ἐνεργοποίησιν ἤ ἀποκατάστασιν τῆς Ἀρχιερωσύνης των, ἀλλ' ὡς μέσον ἄρσεως τῆς «ὑποδικίας» λόγῳ τῆς παραβιασθείσης κανονικῆς τάξεως κατά τήν ὑφ' ἑνός χειροτονίαν Ἐπισκόπου καί τοῦτο ἀπό φόβον Θεοῦ καί σεβασμόν εἰς τήν κανονικήν τάξιν, ἀγνοοῦντες ἤ μή ἔχοντες σαφῆ γνῶσιν καί κατ' ἐπέκτασιν θέσιν διά τό ἐάν καί ὑπ' αὐτήν ἀκόμη τήν ἔννοιαν ἦτο ἐπιτρεπτόν ἤ ἀποδεκτόν τοῦτο. Δυστυχῶς ἐπ' αὐτοῦ ἀντί νά βοηθηθοῦν οἱ Ἀρχιερεῖς ἐκείνης τῆς περιόδου ὑπό τῶν κατ' ἐκείνην τήν ἐποχήν θεολογικῶν των συμβούλων,(***) ὡς πλέον κατηρτισμένων, ἐδέχθησαν ἐξ αὐτῶν ἀτυχεῖς εἰσηγήσεις. Οὕτω ἐξ ἀδυναμίας ὑποστηρίξεως ὑπό τῶν τελευταίων σθεναρῶς ὀρθῶν ἐκκλησιαστικῶν θέσεων, ἀντ' αὐτῶν ὑπεστηρίχθησαν ἐκ συγχύσεως, ἀγνοίας ἤ ἄλλης αἰτίας ἐσφαλμέναι θέσεις, στηριζόμεναι ἐπί μή ἰσχυρῶν θεμελίων. Οὕτω διά τῆς υἱοθετήσεως καί ἀποδοχῆς αὐτῶν ἀπεμακρύνθη ἡ ἐκκλησιαστική καί κανονική ἀντιμετώπισις τοῦ θέματος, ὑποκαθισταμένη ὑπό θέσεων καί δηλώσεων ἤ Ἀποφάσεων ἐλεγχομένων ὡς πρός τήν σταθερότητα καί κανονικότητα τῶν θεμελίων καί κριτηρίων των.

Ὡς πρός δέ τήν ἀνάμειξιν ἤ συμμετοχήν εἰς τήν ἀντιμετώπισιν τοῦ θέματος τῆς χειροθεσίας αὐτῶν οἱ ὁποῖοι ὀψίμως ἐπαρουσιάσθησαν ὡς κριταί τῆς Ἱερᾶς

(*) **Σημείωσις ἡμ. Ὄχι κύριοι τῆς «χειροθεσίας» ἀλλά τῆς Συγχωρητικῆς εὐχῆς, εἴμεθα ἐκεῖ καί ἐχειρίσθημεν τό θέμα κατόπιν ἐπιθυμίας - ἐντολῆς τοῦ τότε Μ/του Ἀνδρέου.**

(**) **Σημείωσις ἡμ. Ὁ Κάλλιστος καθηρέθη, διότι ὡμολόγησεν ὅτι εἰς τήν Ἀμερικήν τήν 7ην Σεπτεμβρίου ἐδέχθη χειροθεσίαν καί ὄχι ὅπως κατ' ἀρχήν ἐδήλωσεν ἐνώπιον πάντων συγχωρητικήν εὐχήν. Ὁ Κάλλιστος ὅμως δέν εἶπεν ὅπως λέγετε ἐσεῖς ὅτι ἐνήργησεν ἐν Ἑλλάδι χειροθεσίαν! Κύριοι θά σᾶς κρίνῃ ὁ ἴδιος ὁ Κάλλιστος, ὁ ὁποῖος βλάσφημος ὢν ἔμπροσθέν σας φαντάζει, εἰ θέμις εἰπεῖν, ὡς «ἅγιος»!**

(***) **Σημείωσις ἡμ. Καί ἐβοηθήθησαν καί κατενόησαν καί ὀρθῶς ἔπραξαν οἱ τότε Σεβ/τοι Ἀρχιερεῖς.**

Συνόδου, ἤτοι τοῦ πρώην Μητροπολίτου Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς κ. Κηρύκου[2] καί τῶν μετ' αὐτοῦ, οἱ ὁποῖοι ἐπέλεξαν αὐτό τό θέμα νά ἀποπροσανατολίσουν τούς ὀπαδούς των ἀπό τό περί τήν πίστιν ναυάγιόν των, συντελεσθέν διά τῆς ὑπ' αὐτῶν ὑποστηρίξεως μετά φιλονεικίας πρός τήν Ἐκκλησίαν τῆς ἐκκλησιολογικῆς καί τριαδολογικῆς Καινοτομίας περί τῆς ***«κοινωνίας τῶν τριῶν θείων Προσώπων ὡς πρώτης ἀνάρχου Ἐκκλησίας»***, πρέπει νά ἀναφερθῆ κατά τό πατερικόν· ***«ἀγνοοῦντας διδάξομεν, κακουργοῦντας οὐκ ἐπιτρέψομεν»*** τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, ὅτι καθ' ὅλην τήν διαρρεύσασαν σχεδόν τριακονταετίαν ἡ στάσις καί συμβολή των ἐπί τοῦ θέματος ὑπῆρξε τελικῶς ἀρνητική. Δέν ἐκατόρθωσαν δέ, νά ἀποκρύψουν ὄπισθεν τοῦ δῆθεν ὁμολογιακοῦ των ζήλου καί τῶν ἀδεκάστων κρίσεων καί ἐλέγχων πάντων, ὡς μειοδοτῶν καί ἀρνητῶν τῆς ὀρθ. Ὁμολογίας, τάς ἰδικάς των μεγάλας εὐθύνας τόσον διά τήν προφανῆ ἔλλειψιν θεολογικῶν καί πατερικῶν κριτηρίων εἰς τάς θέσεις καί ἐνεργείας των, ὅσον καί διά τήν πρωτοφανῆ ἀμετροέπειαν εἰς τάς σχετικάς τοποθετήσεις, εἰσηγήσεις καί προτάσεις των ἐπί τοῦ θέματος.(*)

Εἶναι ἐξόχως ἐνδεικτικόν καί ἀποκαλυπτικόν περί αὐτῶν τό γεγονός ὅτι οὗτοι ἐνῶ ἐν ἔτει 1977, διά τῆς ἀπό 9.10.1977 «Ἀναφορᾶς - Καταγγελίας» των πρός τήν Ἱεράν Σύνοδον τῶν Γ.Ο.Χ. μεταξύ ἄλλων παραδέχονται ὅτι ἔλαβε χώραν ἡ χειροθεσία, τήν ὁποίαν μάλιστα χαρακτηρίζουν ὡς «ἀντικανονικήν καί βλάσφημον», ὁ δέ πρώην Μεσογαίας ὡς λαϊκός θεολόγος ἤδη ἀπό τοῦ ἔτους 1972 ὑπεστήριζε εἰς σχετικήν «Γνωμοδότησίν» του ὅτι ἡ γενομένη χειροθεσία συνιστᾶ προσβολήν τῶν χειροτονιῶν τοῦ 1948 καί θά πρέπει ἀφοῦ ὁμολογηθεῖ τό σφάλμα τῆς ἀποδοχῆς της νά ἀποκηρυχθῆ[3](!), κατέληξαν αὐτοαναιρούμενοι, ἀφ' ἑνός μέν νά ἀρνοῦνται τήν ἱστορικήν ἀλήθειαν καί πραγματικότητα, ὑποστηρίζοντες ὅτι δέν ἔλαβε κἄν χώρα ταύτη ὡς γεγονός ἤ ὅτι δῆθεν ἐσχάτως οὗτοι ἐπληροφορήθησαν τά ἀκριβῆ γεγονότα, «παίζοντες», κατ' οὐσίαν, «ἐν οὐ παικτοῖς», ἀφ' ἑτέρου δέ νά ἰσχυρίζωνται ὅτι οἱοσδήποτε ἤθελε διανοηθεῖ καί δηλώσει «διαπραχθέντα λάθη» ἐπί τοῦ θέματος τῆς «χειροθεσίας» τοῦ 1971 προσβάλλει καί καταργεῖ τάς Ἐπισκοπικάς χειροτονίας τοῦ 1948! («Ὁμολογία Ὀρθ. Πίστεως», Ἰ. Μ. Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς, 6.9.2006).(**)

---

(2) Ἤδη καθαιρεθέντος ἐπί κακοδοξία καί σχίσματι διά τῆς ὑπ' ἀριθμ. 3282/28.11.2007 Ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

(3) Χαρακτηριστικῶς μεταξύ ἄλλων ἀναφέρει τά ἑξῆς: «Ἄς μελετήσουν ὅθεν οἱ Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς τό θέμα τοῦτο καί ἄς ἀναζητήσουν τήν θεραπείαν του. Ἡ Ἐκκλησία τά πάντα θεραπεύει. Ἄς ἀποκηρύξουν τήν πρᾶξιν αὐτήν... Ἄς ἀποκηρύξουν τήν χειροθεσίαν ὁμολογοῦντες ὅτι ἔσφαλαν» (Μηνᾶ Κοντογιάννη, «Ἡ χειροθεσία», Ἀθῆναι 1972).

(*) Σημείωσις ἡμ. Ἡμεῖς κύριοι δέν ἔχομεν οὔτε ἀγρεύομεν ὀπαδούς, θεωροῦμεν ἑαυτούς ὅπως εἴμεθα, ἀπό τοῦ Ἐπισκόπου μέχρι τοῦ τελευταίου νηπίου, ταπεινά καί ἐλάχιστα μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ. Ὅσα δέ ψευδῶς ἰσχυρίζεσθε καλέστε τούς ὀπαδούς σας καί ἡμᾶς εἰς δημόσιον διάλογον ἐν ἀγάπη καί ἀληθεία διά νά διδαχθῶμεν οἱ «ἀγνοοῦντες» καί ἐπιστρέψωμεν οἱ «κακουργοῦντες», ὅπως ἀκριβῶς λέγει ὁ Μ. Βασίλειος.

(**) Σημείωσις ἡμ. Περί αὐτοῦ βλέπετε εἰς τήν ἀκολουθοῦσαν Ἄμεσον Ἀπάντησιν.

Εὐχόμεθα ὅπως ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ τούς βοηθήση νά ἀναλάβουν τάς εὐθύνας των καί συναισθανόμενοι τό μέγεθος καί τό βάρος τῶν κατά τῆς Ἀληθείας καί τῆς Ἐκκλησίας ἐνεργειῶν των μετανοήσουν, βοηθούμενοι εἰς τοῦτο καί ὑπό τῶν παραινέσεων ἑνός μεγάλου Πατρός τῆς Ἐκκλησίας, καιρίως ἐπισημαίνοντος καί λέγοντος· ***«ὀψόμεθα γάρ ἅμα πάντα, οἱονεί παρεστῶτα ἡμῶν, τά ἔργα καί φαινόμενα ἀντιπρόσωπα τῇ διανοίᾳ ἡμῶν μετά τῶν ἰδίων τύπων, ἕκαστον ὡς λέλεκται καί ὡς πέπρακται»***(*) (Μ. Βασιλείου, Λόγος περί Μετανοίας).

Ἡμεῖς δέ ὡς ὀφείλομε κατά τό ψαλμικόν: ***«μή ἐκκλίνοντες τήν καρδίαν ἡμῶν εἰς λόγους πονηρίας τοῦ προφασίζεσθαι προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις...»*** (Ψαλμ. 140), ἀπορρίπτομεν τήν γενομένην χειροθεσίαν(**) ὑπό οἱανδήποτε μορφήν καί ἄν αὕτη ἔλαβε χώραν. Διότι κατά τήν Θείαν Γραφήν· ***«ἔστι γάρ αἰσχύνη ἐπάγουσα ἁμαρτίαν, καί ἔστιν αἰσχύνη δόξα καί χάρις. Μή λάβης πρόσωπον κατά τῆς ψυχῆς σου καί μή ἐντραπῇς εἰς πτῶσιν σου. Μή κωλύσῃς λόγον ἐν καιρῷ σωτηρίας· ἐν γάρ λόγῳ γνωσθήσεται σοφία καί παιδεία ἐν ῥήματι γλώσσης. Ἕως τοῦ θανάτου ἀγώνισαι περί τῆς ἀληθείας, καί Κύριος ὁ Θεός πολεμήσει ὑπέρ σοῦ»*** (Σοφία Σειράχ).

Εἰς αὐτό τό σημεῖον ἐπιβάλλεται ἡ ἀναφορά εἰς τήν σύμφωνον γνώμην διά τήν κατά Θεόν ἐκκλησιαστικήν καί κανονικήν ἀντιμετώπισιν τοῦ θέματος τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί Πνευματικοῦ ἡμῶν Πατρός κυροῦ Ἀνδρέου (†), ὁ ὁποῖος εἰς κείμενόν του τό ὁποῖον ἀνέγνωσε κατά τήν Συνεδρίασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς **5.2.2003, ἀφ᾽ ἑνός μέν ἔκανε λόγον διά ἐξ ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας διαπραχθέντα λάθη εἰς τούς χειρισμούς τοῦ θέματος αὐτοῦ, ἀφ᾽ ἑτέρου δέ ἐτόνισεν ὅτι εἰς τήν συνείδησιν τῶν Ἀρχιερέων οὐδέποτε ἐτέθη ὑπό ἀμφισβήτησιν ἤ ἀμφιβολία ἡ πληρότης καί τελειότης τῶν ὑπό τοῦ ἀοιδίμου Ἱεράρχου Ματθαίου γενομένων ἐπισκοπικῶν χειροτονιῶν τοῦ 1948.**(***) **Γνωρίζομεν δέ καί συμμαρτυρῶμεν ὅτι ὁ μακαριστός Πρωθιεράρχης εἶχε διακαῆ πόθον νά ἐνεργηθοῦν ὑπό τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τά δέοντα διά τήν ὁριστικήν τακτοποίησιν τοῦ ζητήματος. Καί αὐτή ἡ στιγμή νῦν ἐπέστη.**

Οὕτω ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος δι᾽ ὁμοφώνου Ἀποφάσεως ἁπάντων τῶν συγκροτούντων αὐτήν Ἁγίων Ἀρχιερέων **ἐνδιαφερομένη διά τήν ἀλήθειαν καί μόνον δι᾽ αὐτήν,**(****) καθότι κατά τήν

(*) **Σημείωσις ἡμ. Δεῦτε λοιπόν νά διαλεχθῶμεν εἰς κοινήν σύναξιν ἐν εἰρήνῃ ἀγάπῃ καί ἀληθείᾳ.**

(**) **Σημείωσις ἡμ. Οὐδείς ἀπορρίπτει κάτι τό ὁποῖον δέν συνέβη, δέν ἔχει καί δέν τόν ἐνοχοποιεῖ! Σεῖς ἐν τῷ μένει τῆς προδοσίας, προφανῶς ἐπιστεύσατε ὅτι εἶσθε χειροθετημένοι! Καί πάλιν ὅμως τό «ΓΕΓΕΝΗΜΕΝΟΝ ΔΕΝ ΑΠΟΓΙΝΕΤΑΙ» κἄν χιλίας φοράς τό ἀπορρίψετε καί τό καταδικάσετε ἀλλά ἐν προκειμένῳ Σεῖς τό ἀνυπόστατον καί ἀνύπαρκτον οὕτω τό ὑποστασιάζετε καί ἀπολαμβάνετε τάς συνεπείας του.**

(***) **Σημείωσις ἡμ: Διατί δέν ἐδέχθη ποτέ νά ὁμιλήσῃ περί αὐτοῦ τοῦ λάθους, ἀκόμη καί ὀλίγας ἡμέρας πρό τῆς ἐκδημίας του ὅταν δι᾽ αὐτόν τόν λόγον τόν ἐπεσκέφθημεν προσωπικῶς;**

(****) **Σημείωσις ἡμ. Δυστυχῶς, μόνον δι᾽ αὐτήν δέν ἐνδιαφέρεσθε ἀλλά καί τήν ἐκπορνεύετε ἀδιαντρόπως καί ἀσυστόλως.**

Θ. Γραφήν ή Ἐκκλησία ἀποτελεῖ ***«στῦλον καί ἑδραίωμα τῆς ἀληθείας»*** (Α΄ Τιμοθ. 3, 15), κατά δέ τήν πατερικήν φωνήν ***«οἱ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας τῆς ἀληθείας εἰσί· καί οἱ μή τῆς ἀληθείας ὄντες οὐδέ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας εἰσί»*** (Ἁγ. Γρηγ. Παλαμᾶ) ἔχουσα τήν εὐθύνην ἔναντι Θεοῦ καί ἀνθρώπων διά τήν μέ τήν χάριν καί τήν βοήθειαν τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῆς αἰωνίου Κεφαλῆς τῆς Ἐκκλησίας, διαποίμανσιν τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας εἰς νομάς σωτηρίους, ὡς ὤφειλε, ἀναγνωρίζει καί ὁμολογεῖ τά ἐπί τοῦ ἐν λόγῳ θέματος διαπραχθέντα λόγῳ ἀγνοίας καί ἀπροσεξίας καί ἐσφαλμένης ἐκτιμήσεως ἀνθρώπινα λάθη τῶν ἐκπροσώπων καί λειτουργῶν Της, διά τά ὁποῖα ἐπικαλεῖται τό ἔλεος τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ κατά τόν Σοφόν Σειράχ· ***«ἐμπεσούμεθα εἰς χεῖρας Κυρίου καί οὐκ εἰς χεῖρας ἀνθρώπων ὡς γάρ ἡ μεγαλωσύνη Αὐτοῦ, οὕτως καί τό ἔλεος Αὐτοῦ»***, ***καί ἀπορρίπτει ὡς ἤδη ἀνεφέρθη τήν γενομένην χειροθεσίαν τόσον ἐν Η.Π.Α. ὅσον καί ἐν Ἑλλάδι(*) ὡς πρᾶξιν ἀπάδουσα εἰς τήν κανονικήν τάξιν καί τήν ὀρθόδοξον Παράδοσιν τήν ἀφορῶσαν τό κῦρος καί τήν πληρότητα Ἐπισκοπικῶν χειροτονιῶν***, γενομένων ὑπό κανονικοῦ καί κατά πάντα ὀρθοδόξου Ἐπισκόπου, ἔστω καί μόνου, τῆς ἐνεργείας ταύτης μάλιστα ὑπαγορευομένης ὑπό πραγματικῆς ἀδηρίτου ἐκκλησιαστικῆς ἀνάγκης μεταδόσεως τῆς Ἀρχιερωσύνης καί συνεχίσεως τοῦ ἔργου τῆς χειμαζομένης ὑπό τῶν αἱρέσεων καί τῶν σχισμάτων καί δή τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, ἡμεῖς τόν Κύριον καί Θεόν ἡμῶν ἀρωγόν ἐπικαλούμενοι καί τόν φόβον αὐτοῦ ἐνστερνιζόμενοι καί τήν μέλλουσαν κρίσιν ἐν νῷ λαμβάνοντες, ἀναζωσάμενοι τάς ὀσφύας τῆς διανοίας ἡμῶν ἐν ἀληθείᾳ καί νήφοντες ἐν πᾶσιν ἀποστολικῶς, τό ἰσόρροπον κρίνωμεν.(**) Ἵνα πᾶσαν καινοφωνίαν, ὕφεσίν τε καί πλεονασμόν ὡς ζιζάνια τῷ καθαρῷ σίτῳ ἐπισπαρέντα ἀναβολῆς πάσης ἐκτός ἐκτίλλωμεν, ὡς τῆς ἀληθείας ἀντίθετα καί τῆς Ἐκκλησίας ἀντίμαχα. Τά γάρ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ παραδοθέντα οὐκ εἰσί ναί καί οὔ, ἀλλά ναί εἰσίν ἐν ἀληθείᾳ, καί μένουσιν ἄρραγῆ καί ἀκράδαντα εἰς τῶν αἰώνων χρόνον.

Οὕτω μετά τοῦ αὐθεντικῶς συγκεφαλαιώσαντος τήν ὀρθόδοξον Διδασκαλίαν τῶν Ἁγίων Πατέρων καί χρονικῶς πλησιεστέρου πρός ἡμᾶς μεγίστου θεολόγου καί θεοφόρου Πατρός τῆς Ἐκκλησίας ἀναδειχθέντος Ἁγίου Γρηγορίου Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης τοῦ Παλαμᾶ ὁμολογοῦμεν: (Ἀκολουθεῖ ἡ Ὁμολογία τοῦ Ἁγ. Γρηγορίου ἡ ὁποία παραλείπεται διότι παρατίθεται εἰς τάς σελ. 56-60 τοῦ παρόντος).

Πρός τούτοις δέ δεχόμεθα καί ἀσπαζόμεθα καί πάσας τάς κατά Χάριν Θεοῦ κατά καιρόν ἤ τόπον πρός βεβαίωσιν εὐσεβείας καί εὐαγγελικῆς πολιτείας συναθροισθείσας Ἁγίας Συνόδους μεθ' ὧν εἰσί καί αἱ συγκροτηθεῖσαι κατά τῆς Καινοτομίας τοῦ Νέου Πασχαλίου καί Καλενδαρίου κατά τά ἔτη 1583, 1587, 1593 καί 1848 καί γενικώτερον κατά τῶν Καινοτομιῶν, δι' ὧν ἡ τῆς Ἐκκλησίας Πίστις καί Τάξις ἀνατρέπεται καί τά ὑπό τῶν Ἁγίων Πατέρων παραδοθέντα ἡμῖν ἀπορρίπτονται

(*) Σημείωσις ἡμ. Ὁποία ἀθλιότης, ὁποία διαστροφή, ὁποῖον ψεῦδος! Διατί, Κύριοι τό ἐπαναλαμβάνετε τόσας φοράς; Νομίζετε ὅτι πές πές, θά γίνῃ αὐτό πού λέτε. Ὄχι κύριοι αὐτό τό ὁποῖον ΔΕΝ ἔγινε δέν γίνεται μέ τό κατ' ἐπανάληψιν ψεῦδος, ἐκτός μόνον δι' ὑμᾶς τούς ἰδίους.

(**) Σημείωσις ἡμ. Κύριοι, εἶσθε παντελῶς ἄπιστοι καί ἄθεοι;

καί διά τοῦτο ὑπό τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ καταδικάζονται κατά τόν λόγον· ὁ τήν δήλωσιν τῶν μελλόντων διά τῶν προφητῶν αὐτοῦ προκαταγγείλας Θεός ἔφη διά Ἱερεμίου τοῦ προφήτου περί τῶν τάς καινοτομίας εἰσαγόντων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ, ***«ὅτι δύο καί πονηρά πεποιήκασιν. Ἐμέ ἐγκατέλειπον πηγήν ὕδατος ζῶντος καί ὤρυξαν ἑαυτοῖς λάκκους συντετριμμένους, οἵ οὐ δυνήσονται ὕδωρ συνέχειν».*** Λάκκος οὖν συντετριμμένος ἐστιν αἱρετικῶν λόγος, ἐξ οὗ ἤντλησαν οἱ τῆς χριστιανοκατηγορητικῆς αἱρέσεως (ὡς καί κάθε αἱρέσεως καί καινοτομίας) εἰσηγηταί, καί ἐπότισαν τούς ἁπλουστέρους ἀνατροπήν θολεράν, οἷς τό οὐαί ἐπιπέμπεται διά φωνῆς προφητικῆς.

Εἰ γάρ τινές εἰσί ζυγομαχοῦντες πρός τά ὁρισθέντα μή πειθόμενοι, εἰς κέντρα λακτίζουσι καί τάς ἑαυτῶν ἀδικοῦσι ψυχάς, Χριστῷ προσκρούοντες, καί ταῖς κατά τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ συκοφαντίας εἰδόμενοι εὑρίσκονται πολεμοῦντες ἐμμανῶς τήν εὐσέβειαν, ὡς τῶν πάλαι δέ αἱρετικῶν ὄντας κοινωνούς καί συστοίχους καί ὁμοφύλους κατά τήν ἀσέβειαν καθώς οἱ Ἅγιοι Πατέρες ἡμῶν ἐδέχθησαν οὕτως καί ἡμεῖς δεχόμεθα.

Ἡμεῖς δέ τήν εὐθείαν καί ἀπλανεστάτην καί ἀσφαλεστάτην ὁδόν σωτηρίας τήν ὑπό τῶν πρό ἡμῶν Ἁγίων Πατέρων διά τῶν ἀποφάσεων των ἡμῖν χαραχθεῖσαν βαδίζοντες, τήν ὁδόν τοῦ πλήρους διαχωρισμοῦ ἀπό τήν νεοημερολογιτικήν Καινοτομίαν, ἡ ὁποία ἐπιβληθεῖσα προεκάλεσε τήν δημιουργίαν τοῦ νεοημερολογιτικοῦ σχίσματος, ἥν καί ὁ Ἀοίδιμος Πατήρ ἡμῶν Ἐπίσκοπος Ματθαῖος ἐβάδισεν καί ἐκράτησε, ταύτην κρατοῦμεν καί ταύτην βαδίζομεν καί ὁμολογοῦμεν ἀκολουθοῦντες τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ, τούτου βεβαιωθέντος διά τῶν ἐν ἔτει 1948 ὑπ' αὐτοῦ γενομένων Ἐπισκοπικῶν χειροτονιῶν δι' ὧν καί τήν **Ἀποστολικήν Διαδοχήν τῇ Ἐκκλησίᾳ καί εἰς ἡμᾶς παρέδωκεν, ἥν μετά καί τῆς Ἀποστολικῆς Πίστεως κρατοῦμεν καί δι' αὐτῶν ἐπορεύθημεν μέχρι σήμερον ἀλλά καί χάριτι Θεοῦ πορευσόμεθα.**(*)

Ἐν σχέσει δέ μέ τήν ἐν ἔτει 1971 γενομένην χειροθεσίαν, θεωρουμένην ταύτην ἐν μέρει ἤ ἐν τῷ συνόλῳ της, ὡς ἀπόφασιν ἤ πρᾶξιν ἤ διαδικασίαν ἤ ἐνέργειαν, ἤ κίνησιν ἤ προσπάθειαν ὑπό οἱουδήποτε, ὁποτεδήποτε καί ὑπό οἱανδήποτε μορφήν καί ἔννοιαν ἔγινεν ἤ λέγεται καί ὑποστηρίζεται ὅτι ἔγινε αὕτη καί ὑπό οἱανδήποτε ἑρμηνείαν τά περί αὐτήν γεγονότα θεωρηθοῦν, ἐπί μέρους ἤ ἐν τῷ συνόλῳ των, τάς νοσώδεις τῆς ἀμφισβητήσεως ἤ οἱασδήποτε ἀμφιβολίας αἰτίας, πρός σύγχυσιν καί πλάνην ὁδηγούσας, μακράν ἀπελαύνοντες, καί πανσθενῆ τήν ὑγείαν τῆς Ἐκκλησίας χαριζόμενοι τοῖς μέλεσι Αὐτοῖς, καρδίᾳ καί γλώσσῃ καί χειρί συμφωνοῦντες, εἰς τήν ἀπλανεστάτην καί ἀσφαλεστάτην Ὁμολογίαν τῶν πρό ἡμῶν Ἁγίων Πατέρων καί τοῦ τούτοις ἑπομένου ἐν τοῖς ἐσχάτους χρόνοις Ἀοιδίμου Πατρός ἡμῶν καί Ὁμολογητοῦ Ἱεράρχου Ματθαίου ἐμμένοντες καί ὡς Ποιμένες τό ποίμνιον ὁδηγοῦντες, τήν χειροθεσίαν ταύτην, καθ' οἱονδήποτε τρόπον θεωρηθεῖ αὕτη, κατά τά ἀνωτέρω, **ὁρίζομεν ὅτι θεωρεῖται καί κρίνεται ἐκκλησιαστικῶς ἐσφαλμένη καί ὡς τοιαύτη ἀπορρίπτεται, καί ἀποκηρύσσεται θεωρουμένη ὡς ἀνυπόστατος καί μηδέποτε γενομένη.**(**)

(*) Σημείωσις ἡμ. Ὦ τῆς ὑποκρισίας, ὦ τοῦ ψεύδους, ὦ τῆς ἀπάτης! Αὐτό τό ὁποῖον συντρίβετε δι' ἑαυτούς, αὐτό ὑποκρίνεσθε ὅτι δῆθεν «κρατεῖτε...»!

(**) Σημείωσις ἡμ. Ὦ ἀνόητοι, ἀραδιάσατε ἕνα κάρο φληναφήματα διά νά καταλήξετε ἀπό τό «ἐσφαλμένην» εἰς τό «ἀπορρίπτεται» καί «ἀποκηρύσσεται...». Ταῦτα πάντα εἶναι

⟶

Πρός τούτοις δέ, ὡς τῆς Κεφαλῆς ἡμῶν τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, σῶμα ὑπάρχοντες καί τήν τοῦ Ἁγίου Πατρός τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ ὑπόδειξιν ἀκολουθοῦντες· ***«στῶμεν ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς πίστεως, καί τῇ παραδόσει τῆς Ἐκκλησίας, μή μεταίροντες ὅρια ἅ ἔθεντο οἱ ἅγιοι Πατέρες ἡμῶν· μή διδόντες τόπον τοῖς βουλομένοις καινοτομεῖν καί καταλύειν τήν οἰκοδομήν τῆς ἁγίας τοῦ Θεοῦ καθολικῆς καί ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Εἰ γάρ δοθῇ ἄδεια παντί βουλομένῳ, κατά μικρόν ὅλον τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας καταλυθήσεται»***, τήν ἐκκλησιολογικήν καί τριαδολογικήν Καινοτομίαν, περί τῆς κοινωνίας τῶν τριῶν θείων Προσώπων ***«ὡς πρώτης ἀνάρχου Ἐκκλησίας»***, προερχομένην ἐκ τῆς αἱρεσιοβριθοῦς Δύσεως καί εἰδικώτερον ἐκ τοῦ χώρου τοῦ ἀθέου καί ἀντιχρίστου Παπισμοῦ, εὐρέως διαδεδομένην εἰς τόν χῶρον τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ καί χρησιμοποιουμένην πρός στερέωσιν τῶν θεωριῶν τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ **ὡς θέσιν πατερικῶς ἀμάρτυρον, μή παραδεδομένην ὑπό τῆς Ἐκκλησίας καί ὡς ἐκ τούτου Καινοτομίαν καταδικάζομεν καί ἀπορρίπτομεν** καί τούς ταύτην ὡς βακτηρίαν τοῦ ὁδεύειν εἰς τά τῆς θεολογίας κατέχοντες καί ὑποστηρίζοντες πλήρως ἀκοινωνήτους μετά τῆς Ἐκκλησίας καθιστῶμεν μέχρι μεταμελείας αὐτῶν καί ὁμολογίας τῆς παραδοθείσης Πίστεως κατά τάς τῶν Ἁγίων θεοπνεύστους θεολογίας καί τό τῆς Ἐκκλησίας εὐσεβές φρόνημα.

Οὕτω φρονοῦμεν, οὕτω πιστεύομεν καί οὕτω κηρύττομεν.

Ἡ παροῦσα Ἐγκύκλιος ἀναγνωσθεῖσα κατά τήν τακτικήν Συνεδρίασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς 28ης Νοεμβρίου ἐνεστῶτος ἔτους συμμετεχόντων ἁπάντων τῶν μελῶν Αὐτῆς, ὡς καί τῶν Ἱεραρχῶν τῆς Αὐτοκεφάλου Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας Πατρώων Παραδόσεων Κύπρου καί ὁμοφώνως ἐγκριθεῖσα, ὑπογράφεται ὡς ἕπεται.

Ἔτει Σωτηρίῳ 2007, μηνί Νοεμβρίῳ 28η
ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
† Ὁ Ἀθηνῶν ΝΙΚΟΛΑΟΣ, Πρόεδρος † Ὁ Ἀργολίδος ΠΑΧΩΜΙΟΣ,
† Ὁ Περιστερίου ΓΑΛΑΚΤΙΩΝ, † Ὁ Βερροίας καί Ναούσης ΤΑΡΑΣΙΟΣ,
† Ὁ Θηβῶν καί Λεβαδείας ΑΝΔΡΕΑΣ, † Ὁ Φιλίππων ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ,
† Ὁ Πειραιῶς καί Νήσων ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ, † Ὁ Λαρίσης καί Τυρνάβου ΙΓΝΑΤΙΟΣ
Διά τήν Ἐκκλησίαν Γ.Ο.Χ. ΚΥΠΡΟΥ,
† Ὁ Κιτίου ΣΕΒΑΣΤΙΑΝΟΣ, † Ὁ Ἀμαθοῦντος ΛΑΖΑΡΟΣ
Ὁ Ἀρχιγραμματεύς
† Πρωτ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΣΑΡΚΑΤΖΟΓΛΟΥ»

Αὐτό εἶναι τό κείμενον τῆς Ἐγκυκλίου τῶν Νικολαϊτῶν, εἰς τό ὁποῖον παρενεβάλομεν ἀμέσως ὡρισμένας σημειώσεις μας μέ τήν ἔνδειξιν: (Σημείωσις ἡμ.) καί ἀκολουθεῖ ἡ κατά τό δυνατόν συστηματικωτέρα ΑΜΕΣΟΣ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ.

→ **ἕν αἶσχος θεολογικῶς καί ἐκκλησιαστικῶς, σεῖς δέ τό ὀλιγότερον ἀχαρακτήριστοι προδόται τῆς Πίστεως.**

ΑΜΕΣΟΣ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠ' ΑΡΙΘΜ. ΠΡΩΤ. 3280/28.11.2007 "ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ" ΤΗΣ ΠΕΡΙ ΤΟΝ ΨΕΥΔΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΝΙΚΟΛΑΟΝ ΣΧΙΣΜΑΤΟΑΙΡΕΤΙΚΗΣ ΨΕΥΔΟΣΥΝΟΔΟΥ

Τοῦ θεολόγου Ἐλευθερίου Χρ. Γκουτζίδη

ΠΡΟΛΟΓΟΣ - ΕΙΣΑΓΩΓΗ

"Ἐξ ἡμῶν ἐξῆλθον ἀλλ' οὐκ ἦσαν ἐξ ἡμῶν. εἰ γάρ ἦσαν ἐξ ἡμῶν, μεμενήκεισαν ἄν μεθ' ἡμῶν ἀλλ' ἵνα φανερωθῶσιν ὅτι οὐκ εἰσί πάντες ἐξ ἡμῶν". (Α' Ἰωάννου Β 19).

Προβαίνομεν εἰς τόν ἄμεσον στιγματισμόν καί ἔλεγχον τῆς ἄνευ προηγουμένου ἀδιστάκτου ὑποκρισίας ψεύδους καί βλασφημίας, τάς ὁποίας ἡ περί τόν κ. Νικόλαον ὁμάς τῶν ψευδεπισκόπων ἐσυσσώρευσεν εἰς τήν προεκτεθεῖσαν «ἐγκύκλιον» της, κατά **τῆς Ἀποστολικῆς των Διαδοχῆς, μέσω τῆς ἀνυποστάτου «χειροθεσίας» των, τήν ὁποίαν κατόπιν τῆς ἐν χορῷ μωρᾶς ὑπαναχωρήσεώς των, ἐνόμισαν ὅτι θά ἐπιβάλουν καί εἰς τήν Ἐκκλησίαν. Ἐπίστευσαν ὅτι, ἔστω καί μετά 37 ἔτη, διά τοῦ τρόπου αὐτοῦ, θά προσβάλουν τήν γνησίαν καί ἀδιάκοπον Ἀποστολικήν Διαδοχήν καί δι' αὐτῆς τῆς προσβολῆς θά ἀκυρώσουν καί θά διαγράψουν καί τήν ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑΝ τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἐδῶ εἶναι ἡ μωρία ὅλων αὐτῶν, ὅτι «λακτίζουν πρός κέντρα», διότι τά ἔβαλαν μέ τόν Ἀναστάντα Χριστόν καί τήν Ἐκκλησίαν Του καί ἤδη κεῖνται ὡς νεκρά πτώματα, τά ὁποῖα ἀπό καιρόν ἀναδύουν τήν δυσωδίαν τοῦ βρωμεροῦ ἀντιδίκου τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας Του.**

Ἀντιπαρερχόμεθα, ὅσα εἰς τάς σελίδα 1 ἕως 5, εἰσαγωγικῷ τῷ τρόπῳ, παραθέτουν πρός λείανσιν τῆς ὁδοῦ διά τήν τελικήν προδοσίαν των, καί ὑπογραμμίζομεν μόνον ὅτι εἰς αὐτάς τάς σελίδας καταχρηστικῶς, πρός ἐντυπωσιασμόν καί σύγχυσιν τοῦ ἀναγνώστου, συσσωρευτικῶς παρέθεσαν ψευδοομολογίας καί ψευδοθεολογίας, καί ἐρχόμεθα ἀμέσως ἐπί τῆς οὐσίας.

Ἀπό τό 1924 ἕως καί τό 1971

Κατ' ἀρχάς εἰς τήν σελίδα 5 καλῶς μνημονεύουν ὅτι ἡ κατά τό 1924 ἐπιβολή τοῦ Παπικοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ ἐγένετο ὡς Οἰκουμενισμός, ἀμέσως δέ ἔρχονται εἰς τό ἔτος 1935 καί τάς κατ' αὐτό χειροτονίας Ἐπισκόπων, καί ἀκολούθως εἰς τό σχίσμα τοῦ πρ. Φλωρίνης κατά τό 1937, καταλήγοντες εἰς

τάς χειροτονίας τοῦ ἀοιδίμου Βρεσθένης Ματθαίου κατά τόν Σεπτέμβριον τοῦ 1948, ὡς καί εἰς τήν *«ἐπακολουθήσασαν ἄδικον πολεμικήν καί ἀθεολογήτους ἐπιθέσεις τῶν πεπλανημένων καί ἀποσχισθέντων ἐκ τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας τῶν ὀπαδῶν τοῦ πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου Κληρικῶν καί Λαϊκῶν, ἐξ ἀφορμῆς τῆς ὑφ᾽ ἑνός χειροτονίας Ἐπισκόπων ὑπό τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου, ἐκλυδώνισεν ἐκ νέου τήν ἀγωνιζομένην Ἐκκλησίαν». (Βλέπε «ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ» των, ἔμπροσθεν σελ. 8 τοῦ παρόντος καί 6 τοῦ πρωτοτύπου).*

Ταῦτα ὀφείλομεν νά εἴπωμεν ὅτι **καλῶς ἐκτίθενται, ἐνῶ σημειώνομεν μόνον ὅτι ἀποσιωπᾶται καί δέν διατυποῦται ἡ ἀπ᾽ ἀρχῆς Ὁμολογία - Ἐκκλησιολογία τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, τῆς Ὁποίας,** ὅπως γράφουν, ***«συνεχής ἦτο ἡ προσπάθεια* πρός θεραπείαν τοῦ Νεοημερολογιτικοῦ σχίσματος καί ἡ ἐπιστροφή τῶν ἀποσχισθέντων πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου καί τῶν ὀπαδῶν του...».**

«Ἡ "χειροθεσία" ἕν ἀνθρώπινον λάθος»!

Οὕτω πως ἡ ἐν λόγῳ «Ἐγκύκλιος φθάνει εἰς τό 1971, περί τοῦ ὁποίου γράφει: *«Εἰς αὐτήν τήν συνεχῆ προσπάθειαν τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ἐπαναγωγῆς δηλαδή τῶν πεπλανημένων, κατά τόν Μ. Βασίλειον, εἰς τήν Ἐκκλησίαν, δέν ἔλλειψαν, Θεοῦ παραχωρήσει, καί ἀκατάλληλοι χειρισμοί καί ἐνέργειαι τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Προϊσταμένων καί ἀνθρώπινα λάθη ἐν οἷς καί τά τῆς γενομένης ἐν ἔτει 1971 χειροθεσίας, ὅταν κατ᾽ αὐτό τό ἔτος Συνοδική ἀντιπροσωπεία ἐξ Ἀρχιερέων μετέβη εἰς Ἀμερικήν καί ἐλθοῦσα εἰς ἐπαφήν μετά τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς καί θέσασα εἰς τήν Σύνοδον αὐτῶν τό αἴτημα ἐξετάσεως καί κρίσεως τῶν ὑφ᾽ ἑνός Ἀρχιερέως Ἐπισκοπικῶν χειροτονιῶν τοῦ 1948 καί προκειμένου νά παύσουν αἱ σχετικαί αἰτιάσεις τῶν ὀπαδῶν τοῦ πρ. Φλωρίνης, ἐδέχθη τήν ὑπό τῆς Συνόδου τῶν Ρώσων Ἀρχιερέων ληφθεῖσαν σχετικήν ἀπόφασιν». (Αὐτόθι σελ. 8 καί 6 ἀντιστοίχως).*

Ἐπί τῆς ἀνωτέρω παραγράφου, τήν ὁποίαν εἶναι περιττόν νά χαρακτηρίσωμεν, ἐπισημαίνομεν καί στιγματίζομεν τά κάτωθι:

α) Ὑπερτονίζεται καί πάλιν ὅτι ἡ ἀπό τό 1924 κυρία καί συνεχής προσπάθεια τῆς Ἐκκλησίας (τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας) ἦτο ἡ ἐπιστροφή «ἐπαναγωγή» τῶν πεπλανημένων Νεοημερολογιτῶν καί Φλωρινικῶν εἰς τήν Ἐκκλησίαν. Χωρίς νά ὑποτιμᾶται τοῦτο, τῆς Ἐκκλησίας ὅμως ἡ συνεχής προσπάθεια καί ἀγών **ἦτο ἡ ΟΜΟΛΟΓΙΑ - ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑ, ἤτοι τό τετελεσμένον Νεοημερολογιτικόν σχίσμα.**

β) Εἰς αὐτήν τήν «προσπάθειαν», ἐπίσης ὑπερτονίζεται ὅτι ***«δέν ἔλλειψαν τά ἀνθρώπινα λάθη»***, εἰς τά ὁποῖα ἐννοεῖται ἡ ἱεραποστολική μετάβασις τῆς Ἐξαρχίας μας εἰς τήν Ἀμερικήν (ὑπό τούς Εὐγένιον Τόμπρον μετά τῆς πρεσβυτέρας του, τοῦ Κορινθίας Καλλίστου μετά τῆς Ἡγουμένης του καί Κιτίου Ἐπιφανίου), καί τί περί τῆς ἀποφάσεως εἶπεν ἡ ἐπιστρέψασα Ἐξαρχία.

γ) Ἐν προκειμένῳ ἀποσιωπᾶ, καί ἀντιπαρέρχεται, κατόπιν ποίας Ἱεραποστολῆς, ἤτοι ποίας κοινῆς Πίστεως καί Ὁμολογίας, ἐκηρύχθη ἡ ἕνωσις, συμφώνως μέ τάς ἐν ὠμοφορίῳ καί ἐπιτραχηλίῳ δηλώσεις τῆς Ἐξαρχίας.

Ἐπί τῶν ἀνωτέρω δέν σχολιάζομεν τά περί ἐπιστροφῆς τῶν πεπλανημένων, τά ὁποῖα προτάσσονται, καίτοι εἶναι γεγονός ὅτι ἡ Γνησία Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία μονίμως καί σταθερῶς τό ἐπιδιώκει μέσῳ ἑνός Θεολογικοῦ Διαλόγου, ἐνῶ ἐπισημαίνομεν ὅτι **ἡ Γνησία Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία πάντοτε ὡς καί σήμερον εὑρίσκετο ἀδιαλείπτως εἰς διωγμόν ὑπ᾽ ἀμφοτέρων** (Νεοημερολογιτῶν καί Φλωρινικῶν), **διότι ἠγωνίζετο νά φυλάξῃ καί διακηρύξῃ τήν Ὀρθόδοξον Ὁμολογίαν - Ἐκκλησιολογίαν.** Ὅσον δέ ἀφορᾶ εἰς τήν διατύπωσιν ὅτι κατά τό 1971 ***«Θεοῦ παραχωρήσει(!!) δέν ἔλλειψαν καί ἀκατάλληλοι χειρισμοί καί ἐνέργειαι τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Προϊσταμένων*** ***<u>καί ἀνθρώπινα λάθη.</u>*** ***ἐν οἷς καί ἡ ἐν ἔτει 1971 χειροθεσία...»***, **ἐπισημαίνομεν ὅτι** ἡ λέξις ***«λάθος ἤ λάθη»*** κατά τό 1971 ἐπί τοῦ θέματος «χειροθεσία», διά πρώτην φοράν ἐπισήμως ἐλέχθη καί ἐγράφη τόν Φεβρουάριον τοῦ 2003 εἰς «ἐπίσημον» κείμενον τοῦ τότε Ἀρχιεπισκόπου Ἀνδρέου. Ἴσως ἐπαναστατήσῃ κάποιος καί μᾶς εἴπῃ: **«Μά δέν ἔγιναν λάθη;». Ἀπαντῶμεν ὅτι ὅσα λάθη, ὅσαι βεβιασμέναι πράξεις ἔλαβον χώραν εἰς τήν Ἀμερικήν, ἦλθον δέ εἰς φῶς ἐπισήμως ἀπό τό 2003, οὐδείς οὐδέποτε καί ὡς φημολογίας καί ὡς προπαγάνδα τά ἠρνήθη ἤ τά παρέβλεψεν καί ὅταν ἀκόμη αὐτά ἦσαν συσκιασμένα καί ἐν γνόφῳ. Τά λάθη ὅμως τά ὁποῖα ὑπονοεῖ καί ὄντως ἔλαβον χώραν εἰς τήν Ἀμερικήν, διότι τά πάντα ἐρρύθμιζον καί κατηύθυνον οἱ Φλωρινικοί καί ἐγκάθετοι τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, <u>ΔΕΝ ΜΕΤΕΦΕΡΘΗΣΑΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΕΞΑΡΧΙΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ, ΔΗΛΑΔΗ ΔΕΝ ΕΠΕΡΑΣΑΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΣΥΝΟΔΟΝ ΚΑΙ ΔΕΝ ΕΘΙΞΑΝ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ, Η ΟΠΟΙΑ ΔΕΝ ΣΦΑΛΛΕΙ, ΔΕΝ ΚΑΜΝΕΙ ΛΑΘΗ παρά τάς ἀδυναμίας καί ἀτελείας τῶν Ἐπισκόπων Της καί ἐν γένει τῶν μελῶν Της. Οὔτε ταυτίζεται ἡ ἑκάστοτε Σύνοδος μέ τήν Ἐκκλησίαν.</u>**

Ὁ δόλιος αὐτός ἰσχυρισμός περί δῆθεν **«λαθῶν»**, δέν διαφέρει ἐκείνης τῆς βλασφήμου **καί ΠΑΝΑΙΡΕΤΙΚΗΣ διατυπώσεως τοῦ Κυπρίου Ἱερ/χου Ἐπιφανίου, ὁ ὁποῖος εἰς τήν ἀπό Ὀκτώβριον τοῦ 1992 «Ἐγκύκλιον ἐπιστολήν» του, προπαγανδίζων τήν γενομένην «χειροθεσίαν», ἡ ὁποία ὄντως ἔλαβεν χώραν ἐν Ἀμερικῇ ἐπί τῶν Καλλίστου καί Ἐπιφανίου, ἐκήρυξεν ὅτι** ***<u>«τό 1971 ἡμαρτήσαμεν ὡς Ἐκκλησία»,</u>*** καί ὅτι αὕτη ἐγένετο δεκτή καί ἐν Ἑλλάδι ὑπό τῆς Ἱ. Συνόδου! Αὐτό ἀκριβῶς ἐπαναλαμβάνουν μετά 15 ἔτη μέ αὐτό τό κείμενόν των οἱ Νικολαΐται δι᾽ αὐτό γράφουν ταῦτα παραπλανητικῶς! Γράφουν διότι πιό κάτω θά «ξεφουρνήσουν» τά περί «χειροθεσίας» καί διά τήν Ἱεράν Σύνοδον!...

Ἐδῶ ἀκριβῶς ἀποκαλύπτεται ὅτι οἱ συντάξαντες τό κείμενον αὐτό, ἀλλά καί οἱ ὑπογράψαντες, **προκύπτουν καθαρά ΕΚΚΛΗΣΙΟΜΑΧΟΙ καί «υἱοί διαβόλου», ὅπως ἐχαρακτήρισεν ὁ Κύριος τούς Ἰουδαίους:** ***«Ὑμεῖς ἐκ τοῦ Πατρός ὑμῶν θέλετε ποιεῖν. Ἐκεῖνος ἦν ἀπ᾽ ἀρχῆς καί ἐν τῇ ἀληθείᾳ οὐχ***

ἕστηκε, ὅτι οὐκ ἔστιν ἀλήθεια ἐν αὐτῷ. Ὅταν λαλῇ τό ψεῦδος, ἐκ τῶν ἰδίων λαλεῖ, ὅτι ψεύστης ἐστί καί ὁ πατήρ αὐτοῦ» (Ἰωάν. Η, 44).

Ἡ ΑΛΗΘΕΙΑ ὅμως εἶναι ὅτι εἰς τήν Ἑλλάδα ΟΥΔΕΝ ΛΑΘΟΣ ἐγένετο, δηλαδή δέν μετεφέρθη ἡ «χειροθεσία» ὑπό τῶν δύο ἐπισκόπων τῆς Ἐξαρχίας καί δέν ἤγγισεν ποτέ τήν Ἐκκλησίαν. Τοῦτο προκύπτει ὡς ΑΝΑΓΛΥΦΟΣ καί ΑΝΑΝΤΙΡΡΗΤΟΣ ἀλήθεια ἐκ τῆς πράξεως καί τῶν ἱστορικῶν πηγῶν. Ἐπίσης πρέπει νά ἐπισημανθῆ καί ἐδῶ ὅτι καί ἡ σχετική πρᾶξις τῆς Ρωσικῆς Συνόδου, καί αὐτη ἀπεκρύβη ὑπό τῆς Ἐξαρχίας μέχρι καί τόν Νοέμβριον τοῦ 1971, ὅτε μετά ἀπό ἐπανειλημμένας συνεδριάσεις, καθ᾽ ἅς ἐδηλώνετο καί ὡμολογεῖτο ὅτι οἱ τῆς Ἐξαρχίας ἐδέχθησαν ἁπλῆν συγχωρητικήν εὐχήν, καί ταύτην κατ᾽ ἄκραν οἰκονομίαν καί ὑπό τάς ρητάς διαβεβαιώσεις περί ἀποδοχῆς τῆς Ὀρθοδόξου Ὁμολογίας καί τῆς δι᾽ αὐτῆς καί ἐν αὐτῇ κηρυχθείσης ἑνώσεως. Ὡρισμένοι ἀπό τούς συντάκτας ἀλλά καί οἱ ὑπογράψαντες αὐτήν τήν «Ἐγκύκλιον» ΓΝΩΡΙΖΟΥΝ ταῦτα, ὅσον καί ἡμεῖς. Τοῦτο τό ἀληθές γεγονός ΔΙΑΒΕΒΑΙΟΙ ἡ ἀπ᾽ ἀρχῆς πρᾶξις τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά καί ἡ καθαίρεσις τοῦ Καλλίστου, ἡ διακοπή τῆς κοινωνίας μετά τῆς Ρωσικῆς Συνόδου, καί αἱ ἐπανειλημμέναι μέχρι καί τό 2003, σαφεῖς καί ρηταί ΟΜΟΛΟΓΙΑΙ - ΔΗΛΩΣΕΙΣ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Μόλις δέ τό 2003 διά πρώτην φοράν καί ἐν χορῷ (καί μέσω ΙΝΤΕΡΝΕΤ διεθνῶς) καί κυρίως διά τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀνδρέου καί τοῦ «Ἀργολίδος» Παχωμίου,[1] ἐσημειώθη ἡ ἐπίσημος ΣΑΤΑΝΙΚΗ ΥΠΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ ΤΩΝ, ἐκ τῆς συγχωρητικῆς εὐχῆς, πρός τήν ἀνυπόστατον διά τήν Ἱεράν Σύνοδον «χειροθεσίαν». Ἐζήσαμεν προσωπικῶς καί ἐκ τοῦ σύνεγγυς τά γεγονότα, διό ΔΗΛΟΥΜΕΝ - ΟΜΟΛΟΓΟΥΜΕΝ ΚΑΙ ΚΗΡΥΣΣΟΜΕΝ ΕΝΩΠΙΟΝ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ, ὅτι ἐν Ἑλλάδι ὄχι ἁπλῶς οὐδείς λόγος περί χειροθεσίας ἐγένετο, ἀλλά καί ὑπῆρξαν ρηταί καί ἐπανειλημμέναι ἀνοικταί δηλώσεις - διαβεβαιώσεις - Ὁμολογίαι τῆς ἰδίας τῆς Ἐξαρχίας, ὅτι αὐτη δέν ἐδέχθη χειροθεσίαν, ἀλλά συγχωρητικήν εὐχήν ὑπό ὅρους καί διά τήν ἑνότητα! Ὑπ᾽ αὐτάς τάς προϋποθέσεις δέν καθηρέθησαν οἱ τῆς Ἐξαρχίας ἐκείνης.

Ὅλως ἰδιαιτέρως ἡ Ἱερά Σύνοδος δέν ἐδέχθη καί τήν σχετικήν ἀπόφασιν τῆς Ρωσικῆς Συνόδου, ὅταν αὐτη, διά πρώτην φοράν, εἶδεν τό φῶς τῆς δημοσιότητος εἰς τό Φλωρινικόν ἔντυπον («Χαρμόσυνα Μηνύματα»), καί κατόπιν καί εἰς τόν «ΚΕΟ» ὑπό τοῦ κακῇ τῇ μνήμῃ Εὐγενίου Τόμπρου. Ἀντιθέτως ἡ Ἀπόφασις αὐτη μόλις ἐγνώσθη, ἐγένετο αἰτία καί ἀφορμή νά ζητηθῇ ἀμέσως ἡ Ὁμολογία τῆς Ρωσικῆς Συνόδου, περί τῆς ὁποίας οὐδείς λόγος ἐγίνετο εἰς αὐτήν, ἀλλά καί περί τῆς ἀντιφατικῆς θέσεώς της ἐπί τῆς ὑφ᾽ ἑνός χειροτονίας.

(1) Δέν μνημονεύομεν μεταξύ αὐτῶν καί τόν «Περιστερίου» κ. Γαλακτίωνα, διότι (ὅσον καί ἄν δέν νοῆται τοῦτο δι᾽ Ἐπίσκοπον) οὗτος ἐπιέσθη νά εἴπῃ ὅσα βλάσφημα καί ψευδῆ προφορικῶς ἰσχυρίσθη περί χειροθεσίας καί ἐν Ἑλλάδι...

Ὡστόσον τό *«κατά παραχώρησιν ἤ οἰκονομίαν Θεοῦ λάθος»* εὑρίσκεται εἰς τό ἐκ δειλίας ἤ φόβου ψεῦδος τῆς Ἐξαρχίας, τό ὁποῖον, οὕτως εἰπεῖν, ἔθεσεν σιδηροῦν φραγμόν καί δέν πέρασε εἰς τήν Ἱεράν Σύνοδον, ἡ «χειροθεσία» τήν ὁποίαν ἐδέχθησαν οἱ δύο Ἀρχιερεῖς τῆς Ἐξαρχίας εἰς τήν Ἀμερικήν.

Ἡ ἀμηχανία τῶν συντακτῶν

Ἡ ἀμηχανία καί ἀδυναμία τῶν συντακτῶν αὐτοῦ τοῦ σατανικοῦ κειμένου, προκύπτει ἀνάγλυφος ἐκ τῆς ἑπομένης παραγράφου ἔνθα γράφουν:

«Ὅθεν ἡ Ἱερά Σύνοδος τῶν Ἐπισκόπων τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος, ἐξ ἀφορμῆς τῆς μέχρι σήμερον ἐπί τοῦ θέματος τῆς γενομένης ἐν ἔτει 1971 χειροθεσίας ἀπουσίας, συνεποῦς, ἑνιαίας, σταθερᾶς, ὀρθῆς ἀπό ὀρθοδόξου ἀπόψεως θέσεως, καί τῶν ἐκ ταύτης (τῆς ἀπουσίας) διαφόρων ἐπί τοῦ θέματος προκυπτόντων ζητημάτων, ἐκφραζομένων διά ποικίλων γνωμῶν, οἵτινες προσφάτως ἔγιναν καί ἀφορμή λεγομένων, ἐκ μέρους διαφόρων τήν Ἐκκλησίαν ποικιλοτρόπως πολεμούντων ἀτόμων, ἐν σχέσει μέ τό θέμα τῆς ἐν ἔτει 1971 χειροθεσίας, ποιμαντικῇ μερίμνῃ καί εὐθύνῃ κινουμένη ὄφειλε νά ἐπιληφθῇ σχετικῶς. (Αὐτόθι σελ. 8-9 καί 6).

Τί λέγουν εἰς τήν παράγραφον αὐτήν, ἤ μᾶλλον τί λέγει δι᾽ αὐτῶν ὁ καί πατήρ τοῦ ψεύδους ὁ διάβολος;

1) Πρωτίστως προσπαθοῦν νά ἀμφισβητήσουν τήν λειτουργίαν τοῦ Συνοδικοῦ συστήματος τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀπό τό 1971 καί μέχρι τήν 28.11.2007, καί ὅτι μόλις κατά τήν ἡμέραν αὐτήν, ἀφοῦ ἠλευθερώθη αὕτη (δηλαδή ἡ ΑΣΕΒΗΣ καί σαθρά ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΩΝ), ἐπελήφθη **τοῦ θέματος τῆς ἐν ἔτει 1971 «χειροθεσίας», ἀφοῦ ἤδη ἐξησφάλισεν τήν «συνεπῆ ἑνιαίαν σταθεράν ὀρθήν ἀπό ὀρθοδόξου ἀπόψεως θέσιν» καί ἀφοῦ ἐξουδετέρωσεν ὅλους ὅσοι προεκάλουν ζητήματα ἕνεκα ποικίλων γνωμῶν καί οἱ ὁποῖοι ἐπολέμουν τήν Ἐκκλησίαν μέ τήν παγίαν ἀληθῆ καί πραγματικήν Ὁμολογίαν των ἐπί τοῦ θέματος «χειροθεσία». Δηλαδή ΟΜΟΛΟΓΟΥΝ καθαρά ὅτι ἐμπόδια νά περάσουν τήν συγχωρητικήν εὐχήν ὡς χειροθεσίαν, ἀπό τό 1971**[(2)] **καί μέχρι τήν Ἐγκύκλιόν των ἦτο ἡ ἰδία ἡ Ἱερά Σύνοδος!!!,** ὑπαινισσόμενοι σαφῶς ὅτι τήν **«ἐκαθοδηγοῦμεν» καί τήν «ἐκρατοῦμεν δεσμίαν τῶν ἀπόψεών μας»,** ἡμεῖς, ὁ Ἐλευθέριος Γκουτζίδης καί ὁ Μηνᾶς Κοντογιάννης, νῦν Μητροπολίτης Κήρυκος καί ὅλοι οἱ Ὀρθόδοξοι!

---

(2) Τό ὀρθόν εἶναι ὅτι καί πρίν ἀπό τόν Σεπτέμβριον τοῦ 1971 συνήντησαν ἐμπόδια εἰς τά σχέδιά των, διότι ἐνημερώσαμεν καί ἐπεστήσαμεν τήν προσοχήν, σχετικῶς μέ τό ἐνδεχόμενον «Ἔκκλητον», ἐφ᾽ ὅσον ἡ Ἱεραποστολή θά ηὐλογεῖτο ἀπό τόν Θεόν καί θά εἶχεν αἴσιον τέλος. Δηλαδή, ἐάν ἡ Ρωσική Σύνοδος ἠσπάζετο τήν Ὀρθόδοξον Ὁμολογίαν - Ἐκκλησιολογίαν καί ἐπήρχετο ἡ ἐπιδιωκομένη Ἕνωσις ἐν τῇ αὐτῇ Πίστει καί Ὁμολογίᾳ, τότε ὤφειλεν ἡ Ρωσική Σύνοδος νά ἀναγνωρίσῃ καί κηρύξῃ ὡς πλήρεις καί τελείας τάς χειροτονίας τοῦ 1948, τόν δέ Ἀοίδιμον Ἀρχιεπίσκοπον Ματθαῖον νά ὁμολογήσῃ καί κηρύξῃ ὡς Ὁμολογητήν τοῦ 20οῦ αἰῶνος.

Ὠμή, ἡ βλασφημία των καί κατά τῆς Ὀρθοδόξου Ἱερᾶς Συνόδου καί τῆς Ἐκκλησίας(!), ἀφοῦ τήν ἀμφισβητοῦν ὡς θεσμόν διότι δέν ἐπέρασεν εἰς τήν Ἐκκλησίαν τήν «χειροθεσίαν των»!!! Διότι τό 1971 δέν ἐδέχθη ὡς χειροθεσίαν, τήν συγχωρητικήν εὐχήν, τήν ὁποίαν ὅμως «χειροθεσίαν», ἡ ἰδία ἡ Ἐξαρχία, ἐκ φόβου καί δειλίας, δέν τήν μετέφερεν καί δέν τήν μετέδωκεν εἰς τήν Ἱεράν Σύνοδον, διότι «ἐγαύγιζαν καί τά μαντρόσκυλα» τῆς Ἁγίας Μάνδρας τοῦ Χριστοῦ! Διά τόν λόγον αὐτόν εἶναι ἔκδηλον τό καθ᾽ ἡμῶν μίσος, τόσον τῶν συντακτῶν ὅσον καί τῶν ὑπογραψάντων ψευδεπισκόπων τό κείμενον αὐτῆς τῆς ἐκτρωματικῆς «Ἐγκυκλίου».

Ποίους νομίζετε ὅτι θά ἐξαπατήσετε καί μέ αὐτήν τήν ΣΑΤΑΝΙΚΗΝ ΔΟΛΙΟΤΗΤΑ καί ΥΠΟΚΡΙΣΙΑΝ ΣΑΣ; Οὐδένα ἐκτός ἀπό τούς ἐσκοτισμένους ἑαυτούς σας καί ἐκ τῶν ὀπαδῶν σας, μόνον ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι σᾶς ἀκολουθοῦν ὡς πρόσωπα καί δέν ἔχουν καμμίαν συνείδησιν περί Ὀρθοδοξίας, ἀλλά πλανῶνται τηροῦντες μόνο τάς 13 ἡμέρας!...

Διά νά μήν ἀμφισβητήση κανείς τά ἀνωτέρω

Δέν ἠρκέσθησαν εἰς ὅσα ἔγραψαν εἰς τήν ἀνωτέρω ἐκτεθεῖσαν παράγραφον, ἀλλά συνεχίζουν ἐπί τά χείρω καί εἰς τήν ἑπομένην, ὥστε νά μήν ἀμφισβητῇ οὐδείς ποῖοι εἶναι καί τί πράττουν.

«Οὕτω ἡ Ἁγία καί Ἱερά Σύνοδος τῶν Ἀρχιερέων, καιροῦ ἐλθόντος καί τῶν συνθηκῶν ἐξασφαλισθεισῶν καί τῶν ἐμποδίων διά τήν ἐν πληρότητι ἐκκλησιαστικήν ἀντιμετώπισιν ἐξαφανισθέντων, ἐν φόβῳ Θεοῦ καί συναισθήσει καί ἐπιγνώσει τῆς Ἀρχιερατικῆς ἡμῶν εὐθύνης ἔναντι τοῦ Θεοῦ καί τῆς Ἁγίας Του Ἐκκλησίας, συνελθόντες καί συνδιασκεφθέντες ἐπί τοῦ ἐν λόγῳ θέματος κατά τήν Συνεδρίασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος γενομένην τήν 27ην Δεκεμβρίου 2006...». (Αὐτόθι σελ. 6). Ἐπιλαμβάνεται τοῦ θέματος τῆς χειροθεσίας τοῦ 1971 καί προβαίνει διά τῆς Ἐγκυκλίου αὐτῆς εἰς τήν ἐνημέρωσιν τοῦ λογικοῦ ποιμνίου περί τῆς ἀποφάσεώς των ὡς γνησίων καί κανονικῶν ποιμένων καί ταπεινῶν Προϊσταμένων. (Αὐτόθι σελ. 9 καί 6).

Ἄλλη τρανωτέρα δήλωσις - ὁμολογία ἡ ἀνωτέρω, καθ᾽ ἥν τό κείμενον αὐτό καί ἡ ἐν αὐτῷ «ἀπόφασίς» των περί ἀποκηρύξεως καί καταδίκης τῆς «χειροθεσίας» **ἐλήφθη μόλις τό 2006, ὅταν, ΠΡΟΣΟΧΗ!, *«ἦλθεν ὁ καιρός καί ἐξησφαλίσθησαν αἱ συνθῆκαι καί ἐξηφανίσθησαν τά ἐμπόδια, τά ὁποῖα ἐπί 37 ἔτη τούς ἐμπόδιζαν αὐτήν τήν ἀπόφασιν!...».***

Τούς ἐμώρανεν ὁ διάβολος, ὅπως ἐμώρανεν καί τήν Ἐξαρχίαν καθ᾽ ὁδόν πρός τήν Ἑλλάδα καί ἐν Ἑλλάδι, διό ὅπως ἐκεῖνοι, οὕτω καί οἱ σημερινοί, ἀποκαλύπτουν, οἱ ἴδιοι τά σχέδια καί τά φρονήματά των, διά νά ξυπνήσουν οἱ εὐσεβεῖς, τούς ὁποίους πλανοῦν καί τούς ὑπνωτίζουν μέ τό ναρκωτικόν τοῦ Παλαιοημερολογιτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, καί οὕτω ἀνέχονται καί συνεργοῦν εἰς τήν προδοσίαν. **Ποῖα ὅμως ἦσαν τά ἐμπόδια καί ποῖοι τά ἤγειρον ἀπό τό**

1971; Διατί δέν ὁμιλοῦν σαφῶς καί ρητῶς; Ἡ συμπεριφορά αὕτη εἶναι ἀνέντιμος, διότι σκοπεῖ εἰς τήν συγκάλυψιν καί ἀποσιώπησιν τῆς Ὁμολογίας τῆς Ἀληθείας, πρᾶξις, ἡ ὁποία εἶναι μισητή εἰς τόν Θεόν. Ἰδού νά κυκλοφορήσουν «ΔΙΕΥΚΡΙΝΙΣΤΙΚΗΝ ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ» καί νά εἴπουν ρητῶς καί σαφῶς ποίας συνθήκας ἐννοοῦν ὅτι ἐξησφάλισεν ἡ «Ἱερά Σύνοδός των» (= ἡ σαθρά συμμορία των), ποῖα ἐμπόδια, δηλαδή ποῖα πρόσωπα, ποίας θέσεις καί πράξεις ΕΞΟΥΔΕΤΕΡΩΣΕΝ καί ποίας συνθήκας ἐξησφάλισεν.

Ὦ τῆς ὑποκρισίας, ὦ τῆς τυφλότητος καί τοῦ βαθέος σκότους των, νά τολμοῦν, τάς ἐν τῷ πατρί αὐτῶν διαβόλῳ ἐνεργείας των, νά λέγουν, ὅτι ταῦτα πάντα ποιοῦν *«ἐν φόβῳ Θεοῦ καί συναισθήσει καί ἐπιγνώσει τῆς Ἀρχιερατικῆς των εὐθύνης ἔναντι Θεοῦ καί τῆς Ἁγίας Του Ἐκκλησίας...»*, ἐνῶ ταῦτα εἶναι «ἐν τῷ διαβόλῳ καί ἐνώπιον τοῦ Φλωρινικοῦ καί Νεοημερολογιτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ». **Φρικτόν νά λέγῃ τις ὅτι ἐπιτελεῖ τά καθαρῶς Σατανικά του ἔργα** ***«ἐν φόβῳ... συναισθήσει καί ἐπιγνώσει τῆς εὐθύνης του ἔναντι Θεοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας!*** Ἐτόλμησαν καί αὐτό τό φρικτόν οἱ ἀσεβέστατοι.

Καί πάλιν παραλλαγή πρός ἀπάτην

Εἰς τήν συνέχειαν (σελ. 7), πάλιν ὑψώνουν μερικάς κορώνας κατά τῆς αἱρετικῆς ἐγκυκλίου τοῦ 1920 (τήν ὁποίαν ὅμως ἡ ἀπό 2007 ἰδική των, ὑπερφαλαγγίζει ὡς ἀσυγκρίτως δολιωτέρα), περί τῆς κατά τό 1924 ἐπιβολῆς τῆς Παπικῆς καινοτομίας ὡς οἰκουμενισμοῦ, τῆς ἐπιστροφῆς τῶν τριῶν Ἀρχιερέων κατά τό 1935 καί τάς ὑπ' αὐτῶν χειροτονίας, καθώς καί περί τῶν χειροτονιῶν τοῦ 1948 καί ὅλως ἀπατηλῶς, **ὁμολογοῦν ὅτι τόσον ἡ κατά τό 1935 χειροτονία τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου, ὅσον καί αἱ ὑπ' αὐτοῦ τελεσθεῖσαι τό 1948,** ***«προέρχονται ἀλληλοδιαδόχως ἐκ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καί τῶν τούτων διαδόχων ὀρθοδόξων, Κανονικῶν Ἐπισκόπων τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας»,*** ἀλλά καί ***«ὅλαι αἱ ἐπακολουθήσασαι... μέχρι σήμερον...***[3] ***ἕλκουν τήν διαδοχήν... ἐκ τῶν προαναφερθεισῶν χειροτονιῶν τοῦ 1935 καί... 1948». (Αὐτόθι σελ. 9-10 καί 7).*** Ποῖος δέν θά ἐπαινοῦσεν καί δέν θά συνέχαιρεν τούς συντάκτας καί τούς ὑπογράψαντας, ἄν ἐπίστευον πράγματι εἰς ὅσα λέγουν; Ἐν προκειμένῳ ὅμως πῶς νά μήν τούς οἰκτείρῃ ἤ νά μήν τούς ἀποστραφῇ ὡς δολίους ὑποκριτάς, διότι γράφουν τά ἀνωτέρω πρός παραπλάνησιν τῶν ὀπαδῶν των καί κάθε ἀφελοῦς ἀναγνώστου, **ἀφοῦ αὐτήν τήν γνησίαν καί ἀδιάκοπον Ἀποστολικήν Διαδοχήν ἀμέσως τήν ἀποπτύουν καί πετοῦν τόν μαργαρίτην τῆς Ἁγίας Παρακαταθήκης εἰς τούς κύνας;!**

---

(3) Ἐννοοῦν καί αὐτάς τάς ὑπό τῆς ἀσεβοῦς καί σχισματοαιρετικῆς ὁμάδος των, ἡ ὁποία πρό ἔτους ἀνέδειξεν ψευδεπισκοπάρια, τά ὁποῖα οὔτε Ὀρθοδοξίαν βιώνουν, οὔτε ἄλλο τί τά καταξιοῖ...

Λέγομεν τοῦτο, διότι ἀμέσως ἐπιτίθενται καί δολοφονοῦν αὐτήν τήν Ἀποστολικήν Διαδοχήν, **ἀφοῦ τήν συγχωρητικήν εὐχήν δέχονται ὡς χειροθεσίαν, ἡ ὁποία ὅμως ἰσχύει διά σχισματικούς καί μόνον! Αὐτοί μή ὄντες σχισματικοί, δέχονται ὅτι ἐχειροθετήθησαν ὡς σχισματικοί! Ἐπειδή ὅμως τοῦτο εἶναι ψεῦδος σατανικόν, ἀφοῦ ἐκτός τῶν δύο τῆς Ἐξαρχίας, οὐδείς ἄλλος ἐδέχθη χειροθεσίαν, διά τοῦτο, πρός στιγμήν, σπεύδουν νά ἀπορρίψουν καί νά ἀποκηρύξουν τήν ἀνυπόστατον χειροθεσίαν, ὥστε δι᾽ αὐτῆς τῆς καταδίκης της, νά τήν ὑποστασιάσουν ὡς γεγενημένην, καί ἐπομένως ἑαυτούς ἐξηρτημένους καί ἀνεγνωρισμένους ὑπό τῶν χειροθετησάντων καί δι᾽ αὐτῶν καί ὑπό τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ. Οὕτω, ὅπως θά ἴδωμεν ἀμέσως εἰς τήν συνέχειαν, ἀρνούμενοι τήν «ὑπό οἱανδήποτε μορφήν» δῆθεν λαβοῦσαν χώραν χειροθεσίαν των, ἤδη ἠρνήθησαν, ἐνέπτυσαν καί ἱεροσύλησαν κατά τῆς γνησίας καί ἀδιακόπου Ἀποστολικῆς των Διαδοχῆς καί ἐξισώθησαν μέ τούς «χειροθετήσαντας» καί δι᾽ αὐτῶν πρός τούς Φλωρινικούς καί Νεοημερολογίτας, παρά τῶν ὁποίων προσδοκοῦν τήν ἐπί θύραις,(;) ἐπίσημον ἀναγνώρισιν, ἀκριβῶς μέ βάσιν αὐτήν τήν μεταλλαχθεῖσαν συγχωρητικήν εὐχήν τοῦ 1971 ἐν Ἑλλάδι, εἰς χειροθεσίαν των,** ***«ὑπό οἱανδήποτε μορφήν καί ἔννοιαν ἔλαβεν αὕτη χώραν».***[4] ***(Αὐτόθι σελ. 10 καί 8).***

Συνεχίζουν νά κατακρίνουν καί μειώνουν ὑστεροβούλως τήν χειροθεσίαν των

Προκειμένου νά περάσουν τό βλάσφημον καί ἱερόσυλον ψεῦδος περί «χειροθεσίας» των, γράφουν ἔχοντες ταύτην ὡς δεδομένην καί τετελειωμένην πρᾶξιν:

«Ἡ ἐν ἔτει 1971 γενομένη χειροθεσία, ὑπό οἱανδήποτε μορφήν καί ἔννοιαν ἔλαβε αὕτη χώραν[5] ***καί ὑπό οἱανδήποτε ἑρμηνείαν ταῦτα θεωρηθοῦν, κατά τήν πίστιν τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀλλά καί τήν συνείδησιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος Αὐτῆς, οὐδέν προσέθεσεν ἤ προσέδωσεν εἰς τό κῦρος, τήν πληρότητα, τήν χάριν καί τήν ἰσχύν τῆς Ἀρχιερωσύνης τῶν Ἀρχιερέων τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος καί κατ᾽ ἀκριβῆ κανονικήν θεώρησιν δέν ἐπετρέπετο κἄν νά λάβη χώραν. Διότι οἱ ὑφ᾽ ἑνός Ἐπισκόπου χειροτονούμενοι Ἐπίσκοποι κατά τήν κανονικήν τάξιν καί πρᾶξιν τῆς Ἐκκλησίας ἤ ἀναγνωρίζονται ὑπ᾽ Αὐτῆς ἤ καταδικάζονται καί τιμωροῦνται, θεωρούμενοι, οὕτως ἤ ἄλλως, ὡς Ἀρχιερεῖς ἔχοντες πλήρη τήν Ἀρχιερωσύνην ἐξ αὐτῆς τῆς χειροτονίας των.***[6]

---

(4) Δέν ἔζησεν ὁ καημένος ὁ Χριστόδουλος νά χαρῆ τά ἔργα του...

(5) Ἤδη τετελειωμένη πρᾶξις ἡ χειροθεσία των! Τί ἀπέγιναν αἱ τόσαι καλαί θεωρητικαί καί ἀπατηλαί ὁμολογίαι των, αἱ ὁποῖαι προηγήθησαν; Καί τί ἐρωτᾶτε θά μᾶς εἴπουν: ***«παραλλαγή καί ὑποκρισία ἦτο διά νά φθάσωμεν εἰς αὐτήν τήν διατύπωσιν, ἤ δέν βλέπετε τί ἀμέσως γράφομεν;».***

(6) Ἐπομένως ἐκ τῶν ἰδίων τῶν λόγων των αὐτοκαταδικάζονται ἤ μᾶλλον ἤδη εἶναι ΑΤΥΟΔΕΔΙΚΑΣΜΕΝΟΙ, διότι ἀποδεχόμενοι, ὅπως καί ἄν τήν ἀποδέχωνται, τήν «χειροθεσίαν» ἐν Ἑλλάδι, ἔχασαν αὐτήν τήν «πλήρη Ἀρχιερωσύνην» τήν προερχομένην ἐκ τῶν χειροτονιῶν τοῦ 1948.

Χειροθεσία» ἐπί ὀρθοδόξων Κληρικῶν δέν νοεῖται παντελῶς, οὔτε ἐπιτρέπεται, ὑπό οἱανδήποτε ἑρμηνείαν. Ἐν τῇ πράξει τῆς Ἐκκλησίας χειροθεσία ἐχρησιμοποιήθη μόνον ἐπί σχισματικῶν πρός κύρωσιν τοῦ ἀκύρως τελεσθέντος μυστηρίου τῆς χειροτονίας των. Ἀκόμη καί ὑπό τήν ἔννοιαν τῆς εὐλογίας ἤ τῆς ἁπλῆς εὐχῆς, ἡ χειροθεσία ἐσήμαινε ἀναζωογόνησιν καί ἐπικύρωσιν τῶν ἀκύρως ὑπό αἱρετικῶν ἤ σχισματικῶν τελεσθέντων». (Αὐτόθι σελ. 10-11 καί 8).

Καί εἰς αὐτάς τάς παραγράφους, λέγουν ὅτι, **τόσον οἱ χειροτονηθέντες δύο Ἀρχιερεῖς εἰς τήν Ἀμερικήν τό 1971, ὅσον καί ὅλοι οἱ σημερινοί, οἱ ὁποῖοι ὑπαναχωρήσαντες δέχονται τήν χειροθεσίαν, οὐδέν, ἔπαθον διότι αὕτη «*οὐδέν προσέθεσεν...*»!...** Καί συνεχίζουν: *«καίτοι δέν ἐπετρέπετο κἄν νά λάβη χώραν, διότι δέν νοεῖται «χειροθεσία» ἐπί ὀρθοδόξων... ἀκόμη καί ὑπό τήν ἔννοιαν τῆς εὐλογίας καί τῆς ἁπλῆς εὐχῆς...».* **Παρά ταῦτα λέγουν ὅτι ἐδέχθησαν τήν ἀνυπόστατον «χειροθεσίαν», τήν ὁμολογοῦν δέ καί τήν κηρύσσουν ὡς γεγονός, διά νά τήν ἀπορρίψουν καί ἀποκηρύξουν κατόπιν, καί οὕτω τῆς δώσουν ὑπόστασιν, τήν ὁποίαν ποτέ δέν εἶχεν, οὔτε θά ἔχη διά τήν Ἐκκλησίαν. Αὐτός εἶναι ὁ σκοπός τῆς τοιαύτης καί τοσαύτης συσσωρευμένης ὑποκρισίας των!**

Τό ἐγράψαμεν καί ἄλλην φοράν, **καί πάλιν ὅμως τό ἐπαναλαμβάνομεν:** Κακοήθεις ἐκβιασταί συκοφαντοῦν μίαν παρθένον ὅτι δῆθεν ἐπόρνευσεν! Ἡ σκευωρία κατά τῆς παρθένου ὑποστηρίζεται ὑπό πολλῶν, ἀλλ' αὐτή ἀρνεῖται τήν συκοφαντίαν. Ἐν τέλει τῆς προτείνουν νά καταδικάση τήν πορνείαν της (τήν ὁποίαν δέν διέπραξεν) **διά νά κλείση τό θέμα!... Ἀλλοίμονον ἄν ἡ παρθένος ἤθελεν καταδικάσει τήν ἀνυπόστατον πορνείαν, διότι μέ αὐτήν ἀκριβῶς τήν καταδίκην της θά ἐδέχετο καί θά ὡμολόγει ὡς ἀληθῆ τήν συκοφαντίαν. Αὐτό ἀκριβῶς κάμνουν οἱ Νικολαΐται, ὡς ἀδίστακτοι ἐκπορνευταί τῆς Ἐκκλησίας!**

Καί κατά τῆς ὑπ' ἀριθμ. 16.II/15/28.9.1971 Ρωσικῆς Ἀποφάσεως

Ἀμέσως ἐκ τάς σελίδας 8 καί 9 τῆς Ἐγκυκλίου των γράφουν:

«Κατά συνέπειαν καί ἡ σχετική Ἀπόφασις τῆς Συνόδου τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς (Ἀρ. Πρωτ. 16-II/15/28.9.1971) περί τῶν ὑπό τοῦ Ἐπισκόπου Βρεσθένης χειροτονηθέντων Ἐπισκόπων ἐν ἔτει 1948, διά τῆς ὁποίας ἀπεφασίσθη ἡ «χειροθεσία» τῶν Ἐπισκόπων Κορινθίας Καλλίστου καί Κιτίου Ἐπιφανίου, ὤφειλε διά νά εἶναι ἐντός τῶν κανονικῶν πλαισίων νά κινεῖται θεωρητικῶς μεταξύ δύο καί μόνον δυνητικῶν ἐπιλογῶν καί μετά τῆς ἀπαραιτήτου κανονικῆς τεκμηριώσεως διά κάθε περίπτωσιν, ἤτοι αὐτήν τῆς ἁπλῆς ἀναγνωρίσεως αὐτῶν, ὡς χειροτονιῶν γενομένων κατ' οἰκονομίαν καί λόγω πραγματικῆς ἀδηρίτου ἐκκλησιαστικῆς ἀνάγκης καί αὐτήν τῆς καταδίκης καί τιμωρίας αὐτῶν, ὡς ἀδικαιολογήτως γενομένων, μέ τήν σχετικήν ἐκκλησιαστικήν ποινήν καί οὐδέν πλέον τούτων.

Ἐν προκειμένω, ἡ Σύνοδος τῶν Ρώσων Ἐπισκόπων τῆς Διασπορᾶς ἐπεβάλλετο, κρίνουσα τήν δικαίαν κρίσιν ἐπί τῇ βάσει τῶν θείων καί Ἱερῶν Κανόνων, τῆς πράξεως τῆς Ἐκκλησίας καί τῶν ἱστορικῶν δεδομένων καί συνθηκῶν τῆς συγκεκριμένης ἐκκλησιαστικῆς περιόδου καί καταστάσεως, νά ἀναγνωρίση ταύτας ὡς δογματικῶς πλήρεις καί ἀσφαλῶς μή δεομένας ἤ ἐπιδεχομένας οὐδέν. Ἀντ' αὐτοῦ, ὡς εἶναι γνωστόν, ἡ ἐν λόγω Σύνοδος, δεχθεῖσα καί ἀποδεχθεῖσα

εισηγήσεις καί πιέσεις τρίτων προσώπων καί δή προερχομένων έκ τής Ακακιακής παρατάξεως (ώς τούτο άλλωστε διαφαίνεται καί έξ αυτού τούτου τού κειμένου τής Αποφάσεως), προετίμησε καί κατέληξεν είς τήν έκδοσιν τής όλως άντικανονικής καί άστηρίκτου άποφάσεως αυτής περί χειροθεσίας τών δύο προαναφερθέντων Επισκόπων. (Αυτόθι σελ. 11 καί 8, 9).

Ορθότατα όλα τά άνωτέρω! Διατί όμως δέν λέγουν ότι ή Εξαρχία άπέκρυψεν ένσυνειδήτως τήν έν λόγω ΑΝΤΙΦΑΤΙΚΗΝ ΑΝΤΟΡΘΟΔΟΞΟΝ καί ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΗΝ Απόφασιν τής Ρωσικής Συνόδου;

Είναι άπολύτως άληθές, ότι ή Εξαρχία είτε έν έπιγνώσει είτε όχι, έπιστρέψασα **έδήλωσεν αυθημερόν καί κατ' έξακολούθησιν, ότι δέν είχε τήν σχετικήν άπόφασιν τής Ρωσικής Συνόδου περί ένώσεως καί άντιμετωπίσεως τού Εκκλήτου. Όταν δέ αύτη μετά δύο περίπου μήνας έδημοσιεύθη κατ' άρχήν ύπό τών Φλωρινικών, άλλά καί άμέσως καί ύπό τού Ευγενίου Τόμπρου, αύτη όχι μόνον δέν έγένετο άποδεκτή, άλλ' έγινεν καί άφορμή νά ζητηθή παραυτα καί ή Ομολογία τής Ρωσικής Συνόδου καί νά δώση έξηγήσεις έπί τής άντιφατικής άποφάσεώς της. Είς τάς ένεργείας αυτάς τόν πρώτον λόγον είχεν ή Εξαρχία! Καί περί μέν τής φημολογουμένης «χειροθεσίας» ή ιδία ή Ρωσική Σύνοδος, διά τού Προέδρου της, έδήλου ότι δέν ένήργησεν κατά τόν Η' Κανόνα τόν άφορώντα σχισματικούς, ένώ περί Ομολογίας ουδέποτε έδήλωσεν ότι τήν άπεδέχθη άλλ' άπήντησεν φλωρινικώ τώ τρόπω: *«Δέν είμεθα άρμοδία Σύνοδος νά άποφανθώμεν περί τών μυστηρίων τών Νεοημερολογιτών»* καί παρέπεμπεν τό θέμα είς Πανορθόδοξον Σύνοδον.**

Ένεκα αυτού τού γεγονότος, διεμαρτύροντο οί Φλωρινικοί, διότι, παρά τήν προηγηθείσαν συμφωνίαν των περί «παραπομπής τών Ματθαιικών Επισκόπων νά τούς δικάσουν οί Φλωρινικοί», **ή Ρωσική Σύνοδος παρασπονδήσασα τούς ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΕΝ!** Ακριβώς διά τόν λόγον αυτόν διέκοψαν τήν κοινωνίαν μετ' αυτής. Αφ' έτέρου, βασιζόμενοι είς τήν «Απόφασιν», τής Ρωσικής Συνόδου καθ' ήν οί δύο Αρχιερείς έχειροθετήθησαν είς τήν Αμερικήν, πάλιν οί Φλωρινικοί διαμαρτύρονται, διότι **αυτοί οί δύο χειροθετηθέντες δέν έπραξαν τό ίδιο, άμα τή έπιστροφή των είς τήν Ελλάδα, είς τούς λοιπούς Αρχιερείς καί Ιερείς, ώς προέβλεπεν ή «Απόφασις»! Ιδού ή άδιάψευστος ΜΑΡΤΥΡΙΑ:**

Πρόεδρος καί Αρχιεπίσκοπος Συνόδου Ρωσικής Ορθοδόξου Εκκλησίας Εξωτερικού No 3/50/759	*Μακαριώτατον κ. Ανδρέαν Αρχ/πον Γνησίων Ορθοδόξων Χριστιανών τής Ελλάδος*
75 East 93 St. New York 28 N.Y. Phone Lenigh 4-1601	*30 Noembríoy 13 Dekembríoy 1973*

Μακαριώτατε

Πρίν λίγο καιρό ήμεῖς πήραμε γράμμα άπό τόν Μακαριώτατον Αρχ/πον Αυξέντιον καί τή Σύνοδό του. Είς τό όποίον αυτοί είδοποιούν ότι τά λαβόντα μέτρα διά τήν ένωσιν, τών δύο Ιεραρχιών δέν είχον άποτέλεσμα.

Αὐτή ἡ εἴδησις πολύ ἡμᾶς ἐστενοχώρησε δεδομένου ὅτι ἡ ἰδική μας ἐνέργεια στήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδας εἶχε σκοπό τήν ἕνωσιν τῶν δύο Ἱεραρχιῶν. Ταυτοχρόνως μᾶς ὑποδεικνύουν (μᾶς καταγγέλουν) ὅτι ὁ Μητροπολίτης Κάλλιστος καί Ἐπιφάνιος εἰς τούς ὁποίους ἔχει γίνει ἡ χειροθεσία, δέν κάνανε τό ἴδιο εἰς τούς συναδέλφους τους Ἐπισκόπους καί Ἱερεῖς.

Παραλλήλως ἡ ἀπόφασίς... μας ἀπό 15/28 Σεπτεμβρίου 1971 λέει... Τό ἴδιο ἀκριβῶς πρέπει νά κάνουν αὐτοί στούς ἰδικούς τους συναδέλφους καί κατόπιν ὅλοι οἱ Ἐπίσκοποι στούς Ἱερεῖς τους. Μετ᾽ ἀγάπης παρακαλοῦμεν ἐσᾶς νά μᾶς εἰδοποιήσετε διά τά ἀνωτέρω.

Ὑμετέρος Μακαριώτατος πιστός ἐν Χριστῷ ἀδελφός
† Μητροπολίτης Φιλάρετος»

Σημείωσις: Ἡ μετάφρασις καίτοι κακή ὅμως ἀποδίδει τό ἐπιδιωκόμενον.

Δυστυχῶς δέν ὑπάρχουν χαρακτηρισμοί ὥστε νά ἀποδοθῇ τό σατανικόν περιεχόμενον τῆς καταπτύστου Ἐγκυκλίου τῶν Νικολαϊτῶν, οἱ ὁποῖοι ἀπεγνωσμένως ἀνακατεύουν ἀληθεῖς καί ψευδεῖς θέσεις καί γεγονότα ἀπό τό 1920 μέχρι καί αὐτῆς τῆς Ἐγκυκλίου των, διά νά περάσουν τήν συγχωρητικήν εὐχήν, τήν ὁποίαν ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐδέχθη, ὡς δῆθεν «χειροθεσίαν»! **Δηλαδή ΑΥΤΟΧΡΗΜΑ ΔΑΙΜΟΝΙΚΟΝ κείμενον, τό ὁποῖον εὐθέως κατελέγχει καί τό ἀνωτέρω ἱστορικόν ντοκουμέντον.**

Νά καταδικάσουν τήν «Ἀπόφασιν» καί ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἐδέχθησαν τήν χειροθεσίαν

Οὐδείς ἠμφισβήτησεν ποτέ ὅτι τό 1971, καί πρό τοῦ Σεπτεμβρίου καί ἐν Ἀμερικῇ καί κατόπιν καί ἐν Ἑλλάδι, τά πάντα ἐσχεδίαζον, ἀπεφάσιζον καί ἐνήργουν οἱ Φλωρινικοί, μέ τόν ἐγκάθετόν των Καλλιόπιον καί ἄλλους ἑλληνοαμερικανούς, ἀλλά καί μέ τήν συνεργίαν τοῦ Εὐγενίου Τόμπρου, ἐνῶ εἰς τήν ὅλην ἐπιχείρησιν ἦτο μυημένος καί ὁ Ἱερομόναχος Ματθαῖος Μακρῆς. Οὐδείς ἐπίσης δύναται νά ἀμφισβητήσῃ ὅτι τά ἀποτελέσματα τῆς ὅλης σκευωρίας των περιωρίσθησαν εἰς τούς δύο Ἐπισκόπους τῆς Ἐξαρχίας μας καί δέν εἰσεχώρησαν ποτέ εἰς τούς Ἐπισκόπους καί Πρεσβυτέρους τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ὡς ἐκ τούτου τό μόνον τό ὁποῖον δύναταί τις νά καταδικάσῃ εἶναι τά πραγματικά γεγονότα καί τά πρόσωπα, τά συνδεόμενα μέ τά πραγματικά γεγονότα, ἤτοι:

α) Τήν σαφῶς ὑπαρκτήν, πλήν ἀντιφατικήν, ἀντικανονικήν καί δολίαν ἀπόφασιν τῆς Ρωσικῆς Συνόδου.

β) Τά πρόσωπα τά ὁποῖα, βάσει αὐτῆς τῆς ἀποφάσεως, δηλαδή τῆς 16.ΙΙ/15/28.9.1971, ἐδέχθησαν εἰς τήν Ἀμερικήν τήν χειροθεσίαν, καί

γ) Ὅλους ὅσοι καί σήμερον, μετά 37 ὁλόκληρα ἔτη, ΥΠΑΝΑΧΩΡΟΥΝ ἐκ τῆς Ἀληθείας, μετατρέποντες καί μεταλλάσσοντες δι᾽ ἑαυτούς, τήν συγχωρητικήν εὐχήν, ἡ ὁποία ἔλαβε χώραν ἐν Ἑλλάδι, εἰς χειροθεσίαν ὡς

ἐπί σχισματικῶν! Δηλαδή τούς κ.κ. Νικόλαον Μεσσιακάρην καί τήν ὁμάδα του, οἱ ὁποῖοι ἀπό κοινοῦ ὑπέγραψαν τήν συγκεκριμένην Ἐγκύκλιόν των.

Ἀποκορύφωσις τῆς ὑποκρισίας τοῦ ψεύδους καί τῆς βλασφημίας

Εἰς τήν σελ. 9 τῆς «Ἐγκυκλίου» των ἐπαναλαμβάνουν, ὅτι βάσει τῆς συγκεκριμένης ἀπαραδέκτου ἀποφάσεως τῆς Ρωσικῆς Συνόδου, ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας ἐδέχθη «χειροθεσίαν», τήν ὁποίαν αὐτοί οἱ «Νικολαῖται», ὡς ἐσφαλμένην τήν ἀποκηρύσσουν καί τήν ἀπορρίπτουν. Ἰδού τό κείμενον εἰς τό ὁποῖον ἐπαναληπτικῶς λέγουν: *«Οἱ... γενόμενοι χειρισμοί καί ἐνέργειαι, ὡς ἡ περί ἧς ὁ λόγος χειροθεσία, ἐπί τῇ βάσει μιᾶς ἀπαραδέκτου καί καταδικαστέας ἀπό ἐκκλησιαστικῆς καί Κανονικῆς ἀπόψεως Συνοδικῆς ἀποφάσεως, ...ἀλλά καί κατόπιν ἡ ἐν Ἑλλάδι ἀποδοχή τῆς ὡς ἄνω Συνοδικῆς ἀποφάσεως τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς καί ἡ κατ᾽ ἐφαρμογήν αὐτῆς ἐπακολουθήσασα «χειροθεσία» τῶν ὑπολοίπων μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὑπῆρξαν καί κρίνονται ΕΣΦΑΛΜΕΝΑΙ καί ὡς τοιαῦται ἀποκηρύσσονται καί ἀπορρίπτονται». (Αὐτόθι σελ. 12 καί 9).*

Δέν ἀγανακτοῦμεν οὔτε δι᾽ αὐτήν τήν ἀποκορύφωσιν τῆς ὑποκρισίας των, τοῦ ψεύδους καί τῆς βλασφημίας, ἀλλά πρίν τούς ἀπευθύνωμεν τούς λόγους τοῦ Κυρίου, πρός ἐκείνους τούς Φαρισαίους, τούς ὁποίους κατήλεγξεν καί τούς ὁποίους ὅμως ὑπερέβησαν οἱ σημερινοί, ἐπισημαίνομεν:

Εἰς τήν ἀνωτέρω παράγραφον τῆς Ἐγκυκλίου των, σατανικῶς ψευδόμενοι **διά πολλοστήν φοράν, λέγουν ὅτι ἡ ἀντικανονική, ἀντιφατική ἀπόφασις ΕΦΗΡΜΟΣΘΗ καί εἰς τήν Ἑλλάδα ἐπί τῶν ὑπολοίπων Ἀρχιερέων! Ὄχι, ὦ ἐσκοτισμένοι, τήν 15 Ὀκτωβρίου καί ἀκόμη κατόπιν ἠγνοεῖτο ἡ ἐν λόγῳ «Ἀπόφασις» καί ΟΥΔΕΜΙΑ ΑΠΟΛΥΤΩΣ ἐνεφανίσθη χειροθεσία, πολλῷ δέ μᾶλλον ΔΕΝ ΕΠΗΚΟΛΟΥΘΗΣΕΝ ἐπί τῶν ὑπολοίπων μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου...** Διά ταῦτα, δι᾽ ὑμᾶς ἰσχύουν οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου, Ματθαίου ΚΓ 13-17:

Οὐαί ὑμῖν Φαρισαῖοι, ψεῦται καί ὑποκριταί, Νικόλαε καί λοιποί ὅτι λήψεσθε περισσότερον κρῖμα, διότι καί τάς οἰκίας τῶν χηρῶν κατεσθίετε καί τήν Ἐκκλησίαν ἐπιβουλεύεσθε καί τόν Χριστόν ὑβρίζετε.

Οὐαί ὑμῖν Φαρισαῖοι ὑποκριταί καί ψεῦται, ὅτι δέν ψεύδεσθε διά ὑλικά πράγματα, ἀλλά ἀπεμπολεῖτε τήν Ἁγίαν Παρακαταθήκην πολύ χειρότερα ἀπό τούς Κάλλιστον καί Ἐπιφάνιον.

Οὐαί ὑμῖν ὑποκριταί ψευδεπίσκοποι, ὅτι κλείετε τήν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὑμεῖς οὐκ εἰσέρχεσθε, οὐδέ τούς εἰσερχομένους ἀφίετε εἰσελθεῖν.

Οὐαί ὑμῖν ὁδηγοί τυφλοί, οἱ λέγοντες ὅτι ἐπηκολούθησεν καί ἐν Ἑλλάδι «χειροθεσία» καί ἐπί τῶν ὑπολοίπων μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Οὐαί ὑμῖν ὑποκριταί ὅτι τήν ΑΝΥΠΟΣΤΑΤΟΝ ἐν Ἑλλάδι «χειροθεσίαν», ὅπως καί τήν «Ἀπόφασιν» χαρακτηρίζετε ὡς «ΕΣΦΑΛΜΕΝΑΣ», τάς ἀποκηρύσσετε καί τάς ἀπορρίπτετε, διά νά καταστήσετε οὕτω τήν ἀνυπόστατον καί ἀνύπαρκτον χειροθεσίαν ὑποστατήν καί ὑπαρκτήν.

Οὐαί ὑμῖν ψεῦσται καί ὑποκριταί, ὅτι ἐβεβηλώσατε τήν Ἁγίαν Παρακαταθήκην, τήν ὁποίαν ἤδη σᾶς ΑΠΑΙΤΕΙ νά παραδώσετε ὁ Κύριος παρά τοῦ ὁποίου τήν ἐλάβατε κατά τήν ὥραν τῆς χειροτονίας σας καί σεῖς δεικνύετε τούς κύνας εἰς τούς ὁποίους τήν ἐρρίψατε.

Οὐαί ὑμῖν ὅτι ἀναιδῶς, ὡς ἀσυνείδητοι, *«μωροί καί τυφλοί»*, ὑποκρίνεσθε κηρύσσοντες ψευδῶς ὅτι δῆθεν *«φυλάσσετε ἀλώβητον τήν ἱεράν Παρακαταθήκην καί εἰδικώτερον ἀνόθευτον τήν Ἀποστολικήν Πίστιν καί ἀδιάκοπον τήν διαδοχήν»* (σελ. 7), ἐνῶ ἀμφότερα τά ἀπεμπολήσατε καί τά παρεδώκατε εἰς τόν πατέρα τοῦ ψεύδους, τόν διάβολον. Ἡ Ἐκκλησία, ὦ ὑποκριταί, ὡς ἐφύλαξεν καί πάλιν φυλάσσει τήν Ἀποστολικήν Πίστιν καί τήν ἀνόθευτον Ἀποστολικήν Διαδοχήν, ἅτινα ἡμεῖς καίτοι ἀνάξιοι σᾶς ἐδιδάξαμεν λίαν πρωίμως, ὅτι ἀποτελοῦν τά δύο χαρακτηριστικά καί βασικώτατα γνωρίσματα τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἄνευ τῶν ὁποίων δέν νοεῖται Ἐκκλησία, δέν ὑπάρχει σωτηρία.

Οὐαί ὑμῖν ὅτι ὡς προδόται ἱερόσυλοι καί σύγχρονοι σταυρωταί τοῦ Χριστοῦ καί πολέμιοι τῆς Ἐκκλησίας Του, πλέον Ἐπίσκοποι δέν ξαναγίνεσθε καί τά γενόμενα, ὡς ἡ χειροθεσία σας, δέν ἀπογίνονται! Χίλιες μία φορές νά τήν ἀποκηρύξετε καί νά τήν καταδικάσετε, οὐδέν κέρδος δι᾽ ὑμᾶς, ἀλλά μόνον τήν ὑποστασιάζετε καί τήν κάμνετε ὑπαρκτήν δι᾽ ἑαυτούς διά τοῦτο προκύπτετε «μωροί καί τυφλοί», ἀσχέτως ἄν αὐτό μανιωδῶς ἐπιδιώκετε, διότι προσδοκεῖτε τήν ἐπίσημον «ἀναγνώρισιν» σας ὑπό τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ.

Ἡ ἀπό τοῦ 1957 Ἐγκύκλιος

Ἀκολούθως παραθέτουν ἀπόσπασμα καί ἐκ τῆς ἀπό 1ης Μαρτίου 1957 Ἐγκυκλίου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου:

«... Καί ἡ μερίς τῶν ἀντιφρονούντων, πλανωμένη καί πλανῶσα ἐγείρει τήν διχοστασίαν διά τοῦ κηρύγματος τῆς μή ἀναγνωρίσεως τῶν Ἀρχιερέων, διότι ἔλαβε χώραν δῆθεν ἀντικανονική χειροτονία διά τῆς χειροτονίας Ἐπισκόπου ὑπό ἑνός Ἐπισκόπου.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά καί περιπόθητα,

«Ἡ μή ἀναγνώρισις εἶναι πλάνη, εἶναι δικαιολογία τῆς διαιρέσεως. Εἶναι μεμαρτυρημένον ἐπιστημονικῶς καί ἱστορικῶς ὅτι δογματικῶς ἡ χειροτονία εἶναι ἔγκυρος. Οἱ Ἀρχιερεῖς δογματικῶς εἶναι ἐντάξει. Εἶναι Ἀρχιερεῖς κεκτημένοι πᾶσαν τήν Ἀρχιερατικήν ἐξουσίαν. Εἶναι θέμα λελυμένον. Χάριν τῆς ἐκκλησιαστικῆς εὐταξίας ἀπό ἀπόψεως διοικητικῆς εἰς τήν περίπτωσιν αὐτήν εἶναι κριτέον τό θέμα ἐνώπιον ἁρμοδίας Συνόδου πρός ἔρευναν ἐάν ἦτο δεδικαιολογημένη ἡ

χειροτονία καί ἐν ἐναντία περιπτώσει ἐπιβολή κυρώσεων. Ὥστε δύναται νά ὑποστηριχθῆ ὅτι ὑπάρχει μία ὑποδικία, ἥτις οὔτε αἴρει, οὔτε κωλύει, οὔτε ἀναστέλλει τήν πλήρη ἄσκησιν τῆς Ἀρχιερατικῆς ἐξουσίας. Πᾶσαι αἱ Ἀρχιερατικαί ἡμῶν ἐνέργειαι καί πράξεις, εἶναι ἀπολύτως ἔγκυροι κανονικῶς καί δογματικῶς μέχρι τῆς συγκλήσεως τῆς Ὀρθοδόξου Συνόδου καί διά τήν περίπτωσιν ἔτι καθ' ἥν διοικητικῶς ἠθέλομεν κατακριθῆ. Ὥστε εἶναι ἀδικαιολόγητος πρόφασις ἡ προβαλλομένη αἰτίασις πρός δικαιολογίαν τοῦ διασπαστικοῦ ἔργου.

Καίτοι ἡ προβαλλομένη κανονική καί ΟΥΧΙ ΔΟΓΜΑΤΙΚΗ αἰτίασις δέν εἶναι γενικῶς ἀποδεκτή, ἡμεῖς χάριν τῆς Ἑνότητος, χάριν τοῦ Ἀγῶνος, χάριν τῆς ἀγάπης, χάριν τῆς εἰρήνης, ἀποδεχόμεθα τήν διοικητικήν ὑποδικίαν πρόθυμοι νά προσέλθωμεν ἐνώπιον Κανονικῆς Ὀρθοδόξου Συνόδου ὀψέποτε συνερχομένης νά λογοδοτήσωμεν καί κριθῶμεν διά τήν διοικητικήν αἰτίασιν τῆς χειροτονίας Ἐπισκόπου ὑπό ἑνός Ἐπισκόπου, λαβούσης χώραν ἐν καιρῷ περιστατικῆς ἀνάγκης χάριν τῶν πιστῶν...». (Αὐτόθι σελ. 13 καί 10).

Ναί, ὁποθενδήποτε καί ἐξ οἱασδήποτε αἰτίας προῆλθεν αὕτη ἡ ἱεροσυνοδική δήλωσις,(7) φρονοῦμεν ὅτι ἀποτελεῖ πρᾶξιν ἐλευθερίας ἐν Χριστῷ, ἀλλά καί πρᾶξιν συνέσεως, πρᾶξιν Κανονικήν καί Ὀρθόδοξον. **Ἡ Ἱερά Σύνοδος εἰς τήν ἐν λόγω Ἐγκύκλιόν της, λέγει ὅτι ὁ ἀοίδιμος Βρεσθένης χειροτονήσας μόνος του παρεβίασεν, ἤ ἐπί τό ὀρθώτερον ΥΠΕΡΕΒΗ τήν Κανονικήν Τάξιν** (Α' Ἀποστολικός Κανόνας). **Ἰδού λέγουν, εἰς τά ἀφρίζοντα ἐκ τῶν βλασφημιῶν στόματα τῶν Φλωρινικῶν λύκων, ἰδού νά κριθῶσιν καί ὁ χειροτονήσας καί οἱ χειροτονηθέντες καί ἄν μέν αἱ χειροτονίαι ἐκεῖναι ἔγιναν, ἐνῶ ὑπῆρχον καί ἄλλοι Ὀρθόδοξοι Ἀρχιερεῖς καί περιεφρονήθησαν, ἄν δηλαδή ὁ Βρεσθένης ἐχειροτόνησεν παρά καί ἔξω ἀπό τήν Ἐκκλησιαστικήν δεοντολογίαν διά νά δημιουργήση φατρίαν ἤ σχίσμα καί βλάψη τήν Ἐκκλησίαν, νά κριθῶμεν καί νά ἀντιμετωπισθῶμεν ὡς ἐχθροί τῆς Ἐκκλησίας. Ἐν ἀντιθέτω ὅμως περιπτώσει νά κλείσετε τά ἀπύλωτα στόματά σας, τά ὁποῖα ἠνοίξατε ὡς στόματα Ἅδου καί ἐν ταπεινώσει νά προσέλθετε εἰς τήν Ἐκκλησίαν, τήν ὁποίαν ἐξαιρετικῶς μέ αὐτάς τάς χειροτονίας διηκόνησεν ὁ ἀοίδιμος Ματθαῖος. Αὐτά λέγουν οἱ Ὀρθόδοξοι Ἀρχιερεῖς τό 1957!**

Πρός τί λοιπόν οἱ Νικολαΐται ἐνεθυμήθησαν αὐτήν τήν Ἐγκύκλιον; Μήπως ἑτοιμάζουν καί αὐτήν τήν Σύνοδον διά νά ὑποβάλουν νέον ἔκκλητον διά νέαν ἀπόφασιν; Ἄμποτε νά ἀξιωθῶμεν νά εἴμεθα καί ἡμεῖς ἐκεῖ νά ...«βοηθήσωμεν» εἰς τήν ἀναγνώρισίν των, διά νά ἀπαλλαγῆ ἡ Ἐκκλησία ἀπό τήν τοιαύτην παρουσίαν των. Ἄς μήν εἶναι τόσον ἀφελεῖς, διότι ἡ Ἱερά Σύνοδος γράφουσα ἐν ἔτει 1957 τονίζει: «...Ἀποδεχόμεθα τήν διοικητικήν ὑποδικίαν, πρόθυμοι νά προσέλθωμεν ἐνώπιον Κανονικῆς Ὀρθοδόξου Συνόδου... νά λογοδοτήσωμεν...». Ἄς ἐπανέλθη ἐν προκειμένω ὁ κ. Ἱερώνυμος καί ἡ Ἱεραρχία του

---

(7) Γνωρίζομεν ὑπό ποίας συνθήκας ἐγράφη αὕτη καί μέ ποίους συνειργάζετο ὁ τότε Πρωθιερεύς Εὐγένιος Τόμπρος, ἀλλ' ὅλα αὐτά στεροῦνται σημασίας, διότι ἡ δήλωσις εἶναι **σαφής καί θά ἐλέγομεν καί ἄψογος καθ' ἑαυτήν ἀπό Κανονικῆς καί Δογματικῆς ἀπόψεως.**

εἰς τήν Ὀρθοδοξίαν, ἄς καταδεχθῇ νά ἔλθῃ εἰς Θεολογικόν Διάλογον καί ἐκεῖ, πρῶτοι ἡμεῖς, θά θέσωμεν εἰς τήν σειράν της τήν ἐν λόγῳ «ὑποδικίαν»... τήν ὁποίαν, δεχόμεθα καί σήμερον διότι τό 1971 δέν ἐπελήφθη ἡ Ρωσική Σύνοδος καί διότι δέν ἦτο Ὀρθόδοξος οὔτε ἐλευθέρα ἀπό τῶν σκοτεινῶν παρασκηνίων...

Δέν ἐλέγχεται καί δέν συλλαμβάνεται

Εἰς τήν συνέχειαν, οἱ περί τόν κ. Νικόλαον, μέ ὅσα λέγουν ὁμοιάζουν μέ ἐκείνους ἤ ἐκείνας, οἵτινες παραδέχονται ὅτι **«Ναί, ἐπορνεύσαμεν, καί ἐμοιχεύσαμεν», ἤ «ἐπωλήσαμεν τήν περιουσίαν τῆς οἰκογενείας μας, ἀλλ᾽ οὐδέποτε τήν «πορνείαν» μας ἤ τήν «μοιχείαν» μας ἤ τήν πώλησιν τῆς περιουσίας μας τάς ἐξελάβομεν ὡς τοιαύτας!!!**

Εἰς τήν παράγραφον τῆς σελίδος 11 τῆς Ἐγκυκλίου των, ὁμοιάζουν μέ ἐκεῖνον τόν ἄπιστον καί ἀνάξιον πατέρα, ὁ ὁποῖος κατέφαγεν ἤ μετεβίβασεν τήν περιουσίαν τῆς οἰκογενείας του εἰς «πόρνας» καί «ληστάς» καί κατόπιν λέγει εἰς τήν γυναῖκαν του καί τά παιδιά του. **«Ναί παιδιά μου ἐπώλησα - ἐχάρισα τήν περιουσίαν, ἡ ὁποία σᾶς ἀνήκει, μέ συμβόλαια εἰς πόρνας καί ληστάς, πλήν ὅμως τοῦτο ἔπραξα ἐξ ἀδυναμιῶν μου, παραλείψεων καί λαθῶν καί οὐδέποτε ἠρνήθην ὅτι ἡ πωληθεῖσα περιουσία σᾶς ἀνήκει!... Ὅθεν ἀπορρίπτω, ἀποκηρύσσω καί καταδικάζω τήν πρᾶξιν μου»! Αὐτό ἀκριβῶς λέγουν καί κάμνουν αἱ Νικολαΐται, διό δέν συλλαμβάνεται, καί δέν κατανοεῖται ἡ ὑποκρισία των, ἡ ὁποία ἰδού πῶς ἐκφράζεται:**

«Εἰδικώτερον ἐπιβάλλεται νά ἐπισημανθῇ ὅτι πάντες οἱ Ἐπίσκοποι τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καί διάδοχοι τῶν ὑπό τοῦ ἀοιδίμου Ἱεράρχου Ματθαίου χειροτονηθέντων Ἐπισκόπων παρά τά ὅσα εἶναι δυνατόν νά καταλογισθοῦν αὐτοῖς ὡς ἁρμοδίων καί ὑπευθύνων βεβαίως διά τάς ἐκκλησιαστικάς ὑποθέσεις, ἐξ ἀπόψεως ἀνθρωπίνων ἀδυναμιῶν, παραλείψεων καί λαθῶν, οὐδέποτε ἐδέχθησαν τήν γενομένην χειροθεσίαν ὡς συμπλήρωμα ἤ ἐνεργοποίησιν ἤ ἀποκατάστασιν τῆς Ἀρχιερωσύνης των, ἀλλ᾽ ὡς μέσον ἄρσεως τῆς «ὑποδικίας» λόγῳ τῆς παραβιασθείσης κανονικῆς τάξεως κατά τήν ὑφ᾽ ἑνός χειροτονίαν Ἐπισκόπου καί τοῦτο ἀπό φόβον Θεοῦ καί σεβασμόν εἰς τήν κανονικήν τάξιν, ἀγνοοῦντες ἤ μή ἔχοντες σαφῆ γνῶσιν καί κατ᾽ ἐπέκτασιν θέσιν διά τό ἐάν καί ὑπ᾽ αὐτήν ἀκόμη τήν ἔννοιαν ἦτο ἐπιτρεπτόν ἤ ἀποδεκτόν τοῦτο. Δυστυχῶς ἐπ᾽ αὐτοῦ ἀντί νά βοηθηθοῦν οἱ Ἀρχιερεῖς ἐκείνης τῆς περιόδου ὑπό τῶν κατ᾽ ἐκείνην τήν ἐποχήν θεολογικῶν των συμβούλων, ὡς πλέον κατηρτισμένων, ἐδέχθησαν ἐξ αὐτῶν ἀτυχεῖς εἰσηγήσεις. Οὕτω ἐξ ἀδυναμίας ὑποστηρίξεως ὑπό τῶν τελευταίων σθεναρῶς ὀρθῶν ἐκκλησιαστικῶν θέσεων, ἀντ᾽ αὐτῶν ὑπεστηρίχθησαν ἐκ συγχύσεως, ἀγνοίας ἤ ἄλλης αἰτίας ἐσφαλμέναι θέσεις, στηριζόμεναι ἐπί μή ἰσχυρῶν θεμελίων. Οὕτω διά τῆς υἱοθετήσεως καί ἀποδοχῆς αὐτῶν ἀπεμακρύνθη ἡ ἐκκλησιαστική καί κανονική ἀντιμετώπισις τοῦ θέματος, ὑποκαθισταμένη ὑπό θέσεων καί δηλώσεων ἤ Ἀποφάσεων ἐλεγχομένων ὡς πρός τήν σταθερότητα καί κανονικότητα τῶν θεμελίων καί κριτηρίων των». (Αὐτόθι σελ. 14 καί 11).

Αὐτά ἐπαναλαμβάνουν σκοπίμως οἱ δυστυχεῖς, διά νά ἐξαπατήσουν, ὡς δόλιοι καί πλάνοι, προτάσσοντες ὅτι δῆθεν ἐξ ἀνθρωπίνων λαθῶν, ἀδυναμιῶν κ.λπ., *ἐδέχθη ἡ Ἱερά Σύνοδος καί ἐν Ἑλλάδι τήν χειροθεσίαν, ἀλλά ταύτην ΟΥΔΕΠΟΤΕ ΤΗΝ ΕΔΕΧΘΗΣΑΝ ΩΣ ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑ Η ΕΝΕΡΓΟΠΟΙΗΣΙΝ Ἡ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΙΝ τῆς Ἀρχιερωσύνης των, ἀλλ᾽ ὡς μέσον ἄρσεως τῆς ὑποδικίας των!* **Δηλαδή εἶναι ὡς νά λέγουν, ὅτι ἐπωλήσαμεν, ἐπετάξαμεν τήν παρακαταθήκην καί ἐβλασφημήσαμεν μέσω τῆς χειροθεσίας καί ἐν Ἑλλάδι, ἀλλ᾽ αὐτό τό ἐκάναμεν διά νά μή μᾶς βαρύνη ἡ ὑποδικία! Εἶναι ὡς νά λέγη πάλιν ὁ ἄπιστος πατέρας:** ***«Παιδιά μου αὐτήν τήν πρᾶξιν μου, δηλαδή ὅτι ἐπώλησα τήν περιουσίαν ἡ ὁποία ἀνῆκεν σέ σᾶς, ἤθελα νά τήν καταδικάσω πρίν ἀπό πολλά χρόνια, ἀλλά κάποιοι φίλοι μου καί συγγενεῖς μέ ἠμπόδιζον, τώρα πού τούς ἔκανα πέρα, τήν ἀπορρίπτω καί τήν καταδικάζω»! Τί θά ἔπρεπε, κατόπιν αὐτῶν, νά ἔλεγον εἰς αὐτόν τόν ἀνάξιον πατέρα τά παιδιά του;*** **Αὐτά περίπου λέγουν καί κάμνουν οἱ ὑποκριταί Νικολαΐται! Τί νά τούς εἴπωμεν;**

Εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νά εἴπωμεν καί νά ὑπογραμμίσωμεν ὅτι πρόκειται περί ἀσυλλήπτου ὑποκρισίας! **Ἐνῶ ἡ Ἱερά Σύνοδος τό 1971 ἐφύλαξεν ἀμόλυντον τόν μαργαρίτην τῆς θείας Παρακαταθήκης, αὐτοί τόν ρίπτουν εἰς τούς κύνας.**

Τί εἶπεν καί τί ἔγραψεν τό 1972 ὁ θεολόγος Μηνᾶς Κοντογιάννης

Εἰς τήν σελ. 12 τῆς Ἐγκυκλίου των προκειμένου νά στηρίξουν τήν «ἀπόφασιν» των περί ἀπορρίψεως καί καταδίκης τῆς χειροθεσίας γράφουν ὅτι τά ἴδια ἐγνωμοδότησεν καί ὁ θεολόγος κ. Μηνᾶς Κοντογιάννης τό 1972: ***«ὁ δέ πρώην Μεσογαίας*** (ἀποφεύγουν καί τό ὄνομά του) ***ὡς λαϊκός θεολόγος ἤδη ἀπό τοῦ ἔτους 1972 ὑπεστήριζε εἰς σχετικήν Γνωμοδότησίν του, ὅτι ἡ γενομένη χειροθεσία συνιστᾷ προσβολήν τῶν χειροτονιῶν τοῦ 1948 καί πρέπει ἀφοῦ ὁμολογηθῇ τό σφάλμα τῆς ἀποδοχῆς της νά ἀποκηρυχθῇ». (Αὐτόθι σελ. 15 καί 12).***

Ναί, αὐτά ἔγραψεν τότε ὁ θεολόγος κ. Μηνᾶς Κοντογιάννης καί νῦν Μητροπολίτης Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς κ. Κήρυκος. Ἐγνωμοδότησεν τί εἶναι χειροθεσία καί εἰς ποίους ἐφαρμόζεται. Ταῦτα δέ ἔγραψεν ἐν ὄψει τῆς τότε ἀκατασχέτου φήμης, ὅτι οἱ δύο Ἀρχιερεῖς ἐδέχθησαν χειροθεσίαν. Τοῦτο ἀποτελεῖ προσβολήν τῆς χειροτονίας των διό καί ἐζήτησε νά ἐπιληφθῇ ἡ Ἱερά Σύνοδος. Δέν διενοήθη, ὅμως, οὔτε τότε, οὔτε ποτέ ὁ κ. Μηνᾶς Κοντογιάννης καί σήμερα Μητροπολίτης κ. Κήρυκος, ὅτι ἐδέχθη ἡ Ἱερά Σύνοδος χειροθεσίαν, ἀλλά οἱ Ἐπίσκοποι Κάλλιστος καί Ἐπιφάνιος.

Νά σᾶς χαρακτηρίσωμεν καί δι᾽ αὐτόν τόν διαστροφικόν δικολαβισμόν σας; Εἶναι περιττόν. Τοῦτο μόνον λέγομεν: Μισεῖτε, κύριοι, μισεῖτε θανάσιμα τόν Ἐπίσκοπον Κήρυκον καί ἐσεῖς καί οἱ Φλωρινικοί καί ὁ Νεοημερολογιτισμός δι᾽ αὐτήν ἀκριβῶς τήν καθαράν του Ὁμολογίαν. Αὐτή σας καίει καί μαίνεσθε κατ᾽ αὐτοῦ, ὡς καί κατά παντός ὀρθοδόξου.

Οἱ θεολόγοι Ἐλευθέριος Γκουτζίδης καί Μηνᾶς Κοντογιάννης δῆθεν *«παραδέχονται ὅτι τό 1971 ἔλαβε χώραν χειροθεσία»*

Εἰς τήν ἰδίαν παράγραφον τῆς 12ης σελίδος των, ἐν ἀπολύτω ἀφροσύνη, προκειμένου νά στηρίξουν τήν ἄκραν περί ἀποδοχῆς τῆς χειροθεσίας ὑπό τῆς Ἱερᾶς Συνόδου βλασφημίαν καί ψεῦδος των, μόλις προηγουμένως γράφουν: *«Εἶναι ἐξόχως ἐνδεικτικόν καί ἀποκαλυπτικόν περί αὐτῶν τό γεγονός ὅτι οὗτοι (ὁ Ἐλ. Γκουτζίδης καί Μηνᾶς Κοντογιάννης), ἐνῶ ἐν ἔτει 1977, διά τῆς ἀπό 9.10.1977 «Ἀναφορᾶς Καταγγελίας» πρός τήν Ἱεράν Σύνοδον τῶν Γ.Ο.Χ. μεταξύ ἄλλων παραδέχονται, ὅτι ἔλαβε χώραν ἡ χειροθεσία, τήν ὁποίαν μάλιστα χαρακτηρίζουν ὡς «ἀντικανονικήν καί βλάσφημον»...». (Αὐτόθι).*

Ὦ δυστυχεῖς, ὦ μωρά καί τυφλά ὄργανα τοῦ πονηροῦ, διατί διαστρέφετε, διατί συκοφαντεῖτε; Τό 1977, μέ τήν ἀπό 9 Ὀκτωβρίου Ἀναφοράν - Καταγγελίαν μας, δέν λέγομεν καί δέν καταγγέλλομεν τήν Ἱεράν Σύνοδον, ὅτι ἐδέχθη χειροθεσίαν, ἀλλά τήν Ἐξαρχίαν ὑπό τόν τότε Πρωθιερέα Εὐγένιον Τόμπρον καί τούς τότε Ἀρχιερεῖς μας Κορινθίας Κάλλιστον καί Κιτίου Ἐπιφάνιον!

Προέβημεν εἰς αὐτήν τήν καταγγελίαν μας, διότι ἔπρεπε νά κριθῆ ἡ Ἐξαρχία μετά τό γεγονός, ὅτε ἤδη ὁ Κάλλιστος ὑπαναχωρήσας ἐδέχθη ὅτι ἐχειροθετήθη ὡς σχισματικός εἰς τήν Ἀμερικήν, διό καί καθηρέθη, ἐνῶ ἀμέσως τήν σκυτάλην εἶχεν ἀναλάβει ὁ Κιτίου Ἐπιφάνιος, ὁ ὁποῖος ἐπεδίωκεν τήν ἕνωσιν μέ τούς Φλωρινικούς **καί ἐτάσσετο ὑπέρ τῆς χειροθεσίας, διότι εἶχεν ἀμφιβολίας ἄν τό 1948 ἠδύνατο νά προβῆ εἰς χειροτονίας μόνος του ὁ ἀοίδιμος Βρεσθένης Ματθαῖος, διότι δέν ἦτο πεπεισμένος περί τῆς κακοδοξίας τοῦ Κυκλάδων Γερμανοῦ! Δυστυχῶς δέν κατηγγείλαμεν τότε καί τόν χειρότερον ὅλων βλάσφημον Νικόλαον, διότι τό 1977, ἠγνοοῦμεν τό 54/76 Ἀπαλλακτικόν του βούλευμα, καθώς καί τάς Δογματικάς του πτώσεις.**

Λοιπόν, ποῦ εἴδατε ὦ συκοφάνται, ὅτι οἱ θεολόγοι Ἐλευθέριος Γκουτζίδης καί Μηνᾶς Κοντογιάννης εἰς τήν ἀπό 9 Ὀκτωβρίου τοῦ 1977 καταγγελίαν των, *«παραδέχονται ὅτι ἔλαβε χώραν ἡ χειροθεσία»,* ὅπως εὐθέως ὑπονοεῖτε καί εἰς τήν Ἑλλάδα; Κύριοι, κατηντήσατε ἐλεεινά ὑποχείρια τοῦ ἀντιδίκου διά μίαν σκοπιμότητα, νά περάσετε τήν ἀνυπόστατον χειροθεσίαν ὡς πραγματικότητα καί δι' αὐτῆς, ΠΡΟΣΟΧΗ!, νά προσβάλετε καί τήν Ὁμολογίαν - Ἐκκλησιολογίαν καί νά ἑνωθῆτε (εἴσθε ἑνωμένοι πρό πολλοῦ) **μετά τῶν Φλωρινικῶν καί νά σᾶς ἀναγνωρίση ὁ κ. Ἱερώνυμος, ἀφοῦ δέν πρόλαβε νά ποιήση τοῦτο ὁ Χριστόδουλος, παρά μόνον τήν δῆθεν «καθαίρεσιν» τοῦ Μητροπολίτου Κηρύκου, τήν ὁποίαν καθ' ἡμᾶς, κατ' ἐντολήν του ἐνηργήσατε διά νά ἀπέλθη εὐχαριστημένος καί ὅτι ἔφθασεν εἰς τό τελευταῖον στάδιον ἡ ἀπό τοῦ 1974-1976 ἀδιάκοπος προσπάθειά του «νά λύση τό παλαιοημερολογιτικόν πρόβλημα».**[8]

---

(8) Ὁ Ἀρχιμανδρίτης - Γραμματεύς τῆς Νεοημερολογιτικῆς Συνόδου Χριστόδουλος, ἦτο εἷς ἐκ τῶν μαρτύρων εἰς τήν μήνυσιν, τήν ὁποίαν τό 1974 εἶχεν ὑποβάλει ὁ Νεοημερολογίτης Πειραιῶς Χρυσόστομος Ταβλαδωράκης κατά τοῦ κ. Νικολάου.

Τούς πταίουν οί Ὀρθόδοξοι

Αἰτία τοῦ ὅλου κακοῦ, κατά τήν ἰδίαν παράγραφον τῆς Ἐγκυκλίου των, εἶναι οἱ θεολόγοι Ἐλευθέριος Γκουτζίδης καί Μηνᾶς Κοντογιάννης (νῦν Μητροπολίτης Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς Κήρυκος)! **Αὐτοί τούς ἠμπόδιζον μέχρι τό 2007 νά λάβουν μίαν τοιαύτην ἀπόφασιν, ὅπως αὐτήν τήν ὁποίαν ἔλαβον, δηλαδή νά ἀποκηρύξουν καί καταδικάσουν τήν ἀνυπόστατον «χειροθεσίαν»!**

Τούς ἠνώχλησεν, μέχρι δαιμονισμοῦ, τό γεγονός ὅτι εἰς τήν **ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΙΣΤΕΩΣ» τῆς Μητροπολιτικῆς Συνόδου ὑπό τόν Μητροπολίτην Κήρυκον, κατά τήν 6 καί 15.9.2006, στιγματίζεται, καταδικάζεται καί ἀναθεματίζεται ἡ ἀπό τό 2003 ὠργανωμένη ὑπαναχώρησίς των ἐκ τῆς συγχωρητικῆς εὐχῆς εἰς τήν «χειροθεσίαν» των!**

Παραθέτομεν ὁλόκληρον τό 15ον ἄρθρον ἐκ τῆς Ὁμολογίας Ὀρθοδόξου Πίστεως:

«15. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΩΡΓΑΝΩΜΕΝΗΣ ΥΠΑΝΑΧΩΡΗΣΕΩΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΛΕΓΟΜΕΝΗΣ «ΧΕΙΡΟΘΕΣΙΑΣ»

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΜΕΝ ΚΑΙ ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΟΜΕΝ καί τήν ἀπό **2003** ἐπιμελῶς ὠργανωμένην τελευταίαν ἀπόπειραν ὅλων τῶν σκοτεινῶν Κέντρων τοῦ Νεοημερολογιτικοῦ καί Παλαιοημερολογιτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὅπως ἐκ τῶν ὑστέρων καί ἐν ἔτει 2003, «μεταποιήσουν» τήν κατ' ἄκραν οἰκονομίαν γενομένην δεκτήν «συγχωρητικήν εὐχήν» (ὑφ' ἅς προϋποθέσεις καί ὅρους ἤδη ἐσημειώθησαν), καί τήν ὑποστασιάσουν, ὡς «χειροθεσίαν» καί δή ὡς δῆθεν ἀποδεκτήν ὑπό τῆς Ἐκκλησίας! Ἤγουν νά στήσουν ἐν τόπῳ Ἁγίῳ, ἤτοι ἐν τῇ **ΕΚΚΛΗΣΙΑ**, τό «βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως», καί οὕτω προσβάλουν τήν γνησίαν, ἀνόθευτον καί ἀδιάκοπον Ἀποστολικήν Διαδοχήν τῶν Ἐπισκόπων καί Πρεσβυτέρων τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. **ΔΙΑΚΗΡΥΣΣΟΜΕΝ** ὅτι καί αὕτη ἡ διά πολλοστήν φοράν ἐπιχειρηθεῖσα **ΠΡΟΔΟΣΙΑ** κατά τῆς Ἀμώμου Μητρός Ἐκκλησίας, **ΑΠΕΤΥΧΕΝ** καί **ΣΥΝΕΤΡΙΒΗ** ὑπό τοῦ Κυβερνῶντος Αὐτήν **ΧΡΙΣΤΟΥ**. Ταύτην τά ξένα Κέντρα (Φλωρινικόν καί Νεοημερολογιτικόν), προετοίμαζον ἐπί μακρόν διά τῶν Ἀδελφῶν Τσακίρογλου, Δημ. Κάτσουρα καί πρωτίστως διά τοῦ Βασιλείου Σακκᾶ, ἐπεχείρησαν δέ τό 2003 διά τῆς μεγίστης πλειοψηφίας τῶν ἐκπεσόντων Ἀρχιερέων.

Εἰδικώτερον **ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΜΕΝ ΚΑΙ ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΟΜΕΝ:**

Α) Τήν ἐν Συνόδῳ (5.2.2003) διατυπωθεῖσαν θέσιν ὑπό τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀνδρέου, καθ' ἥν, ἐπί τοῦ θέματος τῆς λεγομένης «χειροθεσίας» τοῦ 1971, διά πρώτην φοράν ἐδήλωσεν: *«Καί τότε μέν ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπικῇ ἡμῶν εὐθύνῃ διά τῶν πτωχῶν δυνάμεών μας καί μέ τήν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ ἐνεργήσαμεν ἀγωνιζόμενοι μετά τῶν λοιπῶν Ἀρχιερέων, ἀλλά καί τῶν τότε ἐνασχολουμένων περί τήν θεολογικήν ἐπιστήμην λαϊκῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας διά τήν κατά Θεόν πρόοδον τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλά καί τώρα καί δι' ἄλλην μίαν*

φοράν διά τῆς παρούσης λέγομεν καί ὁμολογοῦμεν ὅτι πέραν τῶν οἱωνδήποτε ἐξ ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας διαπραχθέντων λαθῶν, εἰς τούς χειρισμούς τούς ἀφορῶντας τό θέμα αὐτό», τῆς «χειροθεσίας...». Ἡ ἐν τῇ ἰδίᾳ δηλώσει, ὡς «Ὁμολογιακή» φαντάζουσα, πλήν δολία διατύπωσις: *«οὐδέποτε ἐτέθη ἤ τίθεται ὑπό ἀμφισβήτησιν ἤ ἀμφιβολίαν, ἡ πληρότης καί τελειότης τῶν ὑπό τοῦ ἀοιδίμου κυροῦ Ματθαίου γενομένων Ἐπισκοπικῶν χειροτονιῶν τοῦ 1948»*, δέν ἐξαπατᾶ, διότι αὗται ἀκριβῶς αἱ Ἐπισκοπικαί χειροτονίαι τοῦ 1948, τῶν ὁποίων δέν ἀμφισβητεῖται ἡ πληρότης καί τελειότης, **ΑΥΤΑΙ ΠΡΟΣΒΑΛΛΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΚΑΤΑΡΓΟΥΝΤΑΙ ΔΙ' ΟΙΟΝΔΗΠΟΤΕ** ἤθελεν διανοηθεῖ νά ὑπαναχωρήσῃ καί δηλώσῃ «διαπραχθέντα λάθη» ἐπί τοῦ θέματος «χειροθεσία» τοῦ 1971! (Κ.Γ.Ο. 2003, ἀριθμ. τεύχους 298, Φεβρουάριος - Μάρτιος σελ. 45). Ὡσαύτως **ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΜΕΝ** καί τήν ἄρνησίν του νά διασαφηνίσῃ καί προσδιορίσῃ ἐπακριβῶς ποῖα λάθη διεπράχθησαν εἰς τό θέμα τῆς λεγομένης «χειροθεσίας», ἐν Ἀμερικῇ ἤ ἐν Ἑλλάδι, ἔστω *«ἐξ ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας»*, διότι, ἀφ' ἑνός τό 1971 ἐν Συνόδῳ οὐδεμία χειροθεσία ἐνεφανίσθη, ἀλλ' ἁπλῆ συγχωρητική εὐχή καί αὕτη οἰκονομικῶς καί ὑπό ὅρους, ἀφ' ἑτέρου δέ αὐτά τά *«τυχόν λάθη»*, προσβάλλουν αὐτήν ἀκριβῶς τήν **ΠΛΗΡΗ** καί **ΤΕΛΕΙΑΝ** χειροτονίαν του.

Β) Τήν ἀπό 20.8.1974 *«ἐξομολογητικήν ἐπιστολήν»* τοῦ Ἀργολίδος Παχωμίου, ἡ ὁποία, ἐνῶ, ἐφυλάσσετο καί περιεκρύβετο ἐπί τριάκοντα ἔτη, ὅπως καί τό 54/76 Ἀπαλλακτικόν Βούλευμα, τό 2004 ἐκυκλοφορήθη εἰς τά πλαίσια αὐτοῦ τοῦ ὠργανωμένου σχεδίου νά περάσῃ ἡ λεγομένη «χειροθεσία» τοῦ 1971, παραλλήλως μέ τήν παραίτησιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀνδρέου. Ἐν τῇ 8η σελίδι αὐτῆς, ὁ «Ἀργολίδος» Παχώμιος, ἤδη ἀπό τό 1974, ὅλως ἀσεβῶς, φέρεται ὑπαναχωρῶν καί ὁμολογῶν τήν λεγομένην «χειροθεσίαν», ὅπως καί οἱ «πέντε» κατά τό 1991, ὡς δῆθεν τετελεσμένον γεγονός, τό ὁποῖον ἀπεδέχθη ἐν Ἑλλάδι ἡ Ἱερά Σύνοδος! Γράφει: *«Ἀλλ' ἐφ' ὅσον εἶδον τήν ὁμόφωνον γνώμην τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, ἥτις δεχθεῖσα τήν χειροθεσίαν ἀνενδοιάστως, βεβαίως ἐσιώπησα καί τούτῳ καιρῷ τῷ δέοντι, ἵνα μή φανῶ νοημονέστερος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου... Διατί λέγω τότε δέν ἔθεντο ΤΗΝ ΠΡΑΞΙΝ ΤΗΣ ΧΕΙΡΟΘΕΣΙΑΣ ΥΠΟ ΚΡΙΣΙΝ, ΑΛΛΑ ΤΗΝ ΕΔΕΧΘΗΣΑΝ ΑΠΑΝΤΕΣ ΙΛΕΩ ΟΜΜΑΤΙ ΚΑΙ ΑΓΑΛΛΟΜΕΝΩ ΠΟΔΙ; Οὔτε κἄν συνεζητήθη ἡ ὑπόθεσις. Ἀλλά καί οἱ ὑπόλοιποι τέσσαρες ΕΛΑΒΟΝ ΤΟ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΧΕΙΡΟΘΕΣΙΑΣ ΑΓΑΛΛΙΩΜΕΝΟΙ. Ἀλλ' οὐδέν θαυμαστόν»!*

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΜΕΝ, ΑΠΟΡΡΙΠΤΟΜΕΝ καί **ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΟΜΕΝ**, τοῦτο τό φρόνημα - πίστιν, τοῦ ἐκπεσόντος «Ἀργολίδος» Παχωμίου, διότι αὐτό καθ' ἑαυτό τό τόλμημα ἀποτελεῖ **ΕΣΧΑΤΗΝ ΠΡΟΔΟΣΙΑΝ**, ἐνῶ κατελέγχεται καί ὡς **ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΣΑΤΑΝΙΚΟΝ ΨΕΥΔΟΣ.** Ἀποτελεῖ ἐπινόημα καί τόλμημα **ΣΑΤΑΝΙΚΟΝ**, διότι τόν Σεπτέμβριον - Ὀκτώβριον τοῦ 1971 οὐδείς λόγος ἐγίγνετο περί «χειροθεσίας», ἀλλά μόνον καί δή ὑπό σαφεῖς καί ρητάς δεδομένας προϋποθέσεις, ἅμα τῇ ἐπιστροφῇ τῆς Ἐξαρχίας, ἐδηλώθη ὅτι κατ' ἄκραν οἰκονομίαν καί οὐχί «ἀγαλλιώμενοι», οἱ Ἀρχιερεῖς ἐδέχθησαν καί αὐτήν τήν συγχωρητικήν εὐχήν καί οὐχί «χειροθεσίαν». Αὐτό, κατά τόν πλέον σαφῆ καί κατηγορηματικόν τρόπον, βεβαιοῖ ἡ **ΠΡΑΞΙΣ ΚΑΙ ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΛΗΡΩΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΓΝΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ.**

Ὁμοίως ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΜΕΝ καί ΑΠΟΡΡΙΠΤΟΜΕΝ καί τήν ἀπό 25-30.7. 2004 ἑτέραν ἐπιστολήν, τοῦ ἰδίου πρός τόν Μητροπολίτην Κήρυκον, ἐν τῇ ὁποία μέ ἐπιμονήν καί μένος ὁμολογεῖ: *«Ἡ παράγραφος τῆς ἐξομολογητικῆς ἐπιστολῆς μου γράφει καθαρά τ' ἀληθές... ΚΑΤ' ΑΜΕΣΟΝ ΤΡΟΠΟΝ ΕΔΕΧΘΗΣΑΝ ΧΕΙΡΟΘΕΣΙΑΝ παρά τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς ἐν Ἀμερικῇ ὑπό τόν Μητροπολίτην Φιλάρετον οἱ δύο πρῶτοι Ἀρχιερεῖς Κάλλιστος καί Ἐπιφάνιος, ἐρχόμενοι δέ ἐν Ἑλλάδι ΜΕΤΕΔΩΣΑΝ ΤΗΝ ΧΕΙΡΟΘΕΣΙΑΝ καί τοῖς λοιποῖς τέτρασιν Ἀρχιερεῦσιν, οἵτινες ἐμμέσως διά τῶν χειρῶν τῶν ΑΜΕΣΑ ΔΕΧΘΕΝΤΩΝ ΧΕΙΡΟΘΕΣΙΑΝ ΕΙΛΗΦΑΣΙΝ ΚΑΙ ΟΥΤΟΙ ΙΛΕΩ ΟΜΜΑΤΙ ΚΑΙ ΑΓΑΛΛΟΜΕΝΩ ΠΟΔΙ ΤΗΝ ΕΠΙΒΛΗΘΕΙΣΑΝ ΑΥΤΟΙΣ ΧΕΙΡΟΘΕΣΙΑΝ! Πλέον ἔτι οὐδέν. Τά μεθ' ἕτερα εἶναι ὅτι ἡμεῖς σύν Σοί ΕΧΕΙΡΟΤΟΝΗΘΗΜΕΝ ΕΠΙΣΚΟΠΟΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΗΔΗ ΧΕΙΡΟΘΕΤΗΜΕΝΟΥΣ! ΤΙ ΛΟΙΠΟΝ ΔΙΑΛΟΓΙΖΕΣΘΕ ΥΜΕΙΣ; ΕΙΜΕΘΑ ΑΠΗΛΛΑΓΜΕΝΟΙ ΤΥΧΟΝ ΜΟΜΦΗΣ, Ἤ ΜΟΝΟΝ Η ΥΜΕΤΕΡΑ ΔΙΑΝΟΗΣΙΣ ΠΙΣΤΕΥΕΙ ΠΩΣ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΕΞΑΙΡΕΣΙΝ!...».* **ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΜΕΝ** καί **ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΟΜΕΝ**, καί ταύτην τήν δευτέραν του ἀπεγνωσμένην προσπάθειαν, καθ' ἥν, ὁ ἱερόσυλος Γέρων Παχώμιος, ὑποτροπιάζων εἰς τό σατανικόν ψεῦδος, **ΑΣΕΒΕΣΤΑΤΑ** ἐμφανίζει, ὡς δῆθεν τετελεσμένον καί ἀναμφισβήτητον γεγονός, καθ' ὅ καί ἐν Ἀμερικῇ καί ἐν Ἑλλάδι εἰς τούς Ἀρχιερεῖς ἐπεβλήθη *«χειροθεσία ὡς ἐπί σχισματικῶν»* καί ὅτι ὁ ἴδιος ἀλλά καί ἅπαντες οἱ νεώτεροι Ἀρχιερεῖς, φέρουν τό μίασμα τῆς «χειροθεσίας» τοῦ 1971, ὡς, κατ' αὐτόν, προερχόμενοι ἐκ χειροθετημένων Ἐπισκόπων καί ἑπομένως ἅπαντες διατελοῦντες ὑπό τήν *«πολυώδυνον χειροθεσίαν»*. Ἡμεῖς **ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΜΕΝ ΚΑΙ ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΟΜΕΝ** τρίς καί τοῦτο τό Σατανικόν ψεῦδος καί **ΔΙΑΚΗΡΥΣΣΟΜΕΝ** ὅτι οὐδείς ἐκ τῶν Ἀρχιερέων, πολύ δέ περισσότερον αὐτή αὕτη ἡ Ἱερά Σύνοδος, ἐξεδήλωσέν ποτε τοιοῦτον φρόνημα ἀπό τό 1971 καί μέχρι τό 2003. Ἀντιθέτως καί τόν ὑπαναχωρήσαντα Κάλλιστον κατεδίκασεν καί καθήρεσεν τό 1977, καί ὡς πρόσωπα οἱ Ἀρχιερεῖς καί ὡς Ἱερά Σύνοδος, πάντοτε **ΩΜΟΛΟΓΟΥΝ ΚΑΙ ΔΙΕΚΗΡΥΣΣΟΝ**, ὅτι ἡ τοιαύτη βλασφημία δέν ἐδηλώθη τό 1971 καί οὐδέποτε εὗρεν τόπον νά ἐπικαθήσῃ εἰς τήν Ἐκκλησίαν. Ἕνεκα δέ τοῦ γεγονότος ὅτι ἐπί τριάκοντα ἔτη, ὁ ἀσεβής Γέρων Παχώμιος περιέκρυπτεν τήν ἀπό τό 1974 *«ἐξομολογητικήν του ἐπιστολήν»*, ἐνῶ ὁμοίως περιεκρύπτετο καί τό 54/76 βλάσφημον Ἀπαλλακτικόν Βούλευμα τοῦ ἑτέρου ἀσεβοῦς καί αἱρετικοῦ Νικολάου, αἱ μή κηρυσσόμεναι βλασφημίαι δέν ἤγγισαν ποτέ τήν Ἐκκλησίαν. Ἀλλά καί ὅτε τάς ἐκήρυξαν δημοσίως, αὗται ἔσχον τάς φοβεράς των συνεπείας μόνον ἐπ' αὐτῶν τῶν ἰδίων, οἱ ὁποῖοι ἐπί 31 συναπτά ἔτη ὁμολογοῦντες ὀρθῶς, περικρύπτοντες δέ ἐντός αὐτῶν ἀκήρυκτον τήν βλασφημίαν, δέν ἐλογίζοντο ὡς βλάσφημοι καί αἱρετικοί, μέχρις ὅτου ἀπό τήν 5.2.2003 «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ» καί δημοσίως ἐκήρυξαν ταύτην καί ἠθέλησαν νά τήν ἐπιβάλουν καί εἰς τήν Ἐκκλησίαν. Δι' αὐτό τό γεγονός ἀπεκηρύχθησαν καί διεγράφησαν ἐκ τῶν διπτύχων τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ὅθεν ἐπισημαίνομεν ὅτι ὅσοι μιμούμενοι τόν ἐκπεσόντα Κάλλιστον, ἀφρόνως ἀνοηταί-

νοντες ὑπαναχωροῦν, οὗτοι βλασφημοῦν καί πίπτουν ὡς ἄτομα ἤ καί «συμμορία», καί ἀποκόπτονται καί αὐτοαποβάλλονται τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας.

ΟΜΟΛΟΓΟΥΜΕΝ ὅτι ἡ **ΕΚΚΛΗΣΙΑ**, ἤγουν, ὅσοι ἐκ τῶν Ἀρχιερέων, Ἱερέων, Μοναχῶν καί λαϊκῶν Αὐτῆς, ὁμοφρονοῦντες καί ἡνωμένοι ἐν τῷ μυστικῷ Σώματι τοῦ Χριστοῦ, δέν ὑπανεχώρησαν ἐκ τῆς ἀπ᾽ ἀρχῆς καθολικῆς συνειδήσεως ἐπί τοῦ ἐν λόγῳ θέματος, παραμένουσι *«ἀπηλλαγμένοι οἱασδήποτε συνεπείας τοῦ βδελύγματος τῆς ἐκ τῶν ὑστέρων προπαγανδιζομένης «χειροθεσίας».* Τό μικρόν τοῦτο λεῖμμα τῆς Χάριτος, ὅσον μικρόν καί ἄν καταστῇ, θά εἶναι μεῖζον καί ἰσχυρότερον τῶν εἰς τό βδέλυγμα τῶν ὑπαναχωρήσεων ἐκπεσόντων, ἐνεργείᾳ τοῦ Ἀντιχρίστου καί Ἐκκλησιομάχου Παλαιοημερολογιτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ. **ΟΜΟΛΟΓΟΥΜΕΝ** καί **ΔΙΑΚΗΡΥΣΣΟΜΕΝ** ὅτι ἡ Ἱερά Σύνοδος, ὅτε τό 1973 ἐξέλεγεν καί ἐχειροτόνει νέους Ἀρχιερεῖς, ἐν οἷς καί τόν Ἀργολίδος Παχώμιον, δέν διενοεῖτο κἄν τό μίασμα τῆς «χειροθεσίας». Ὁμοίως καί κατά τό 1995, ὅτε πάλιν προέβαινεν εἰς ἐκλογάς καί χειροτονίας Ἐπισκόπων, ΟΥΔΕΙΣ διενοεῖτο τά περί *«χειροθεσίας»*, ἤ περί *«λάθους»*, ἤ περί *«μομφῆς ἐκ τῆς πολυωδύνου χειροθεσίας»!*

Γ) Ὡσαύτως **ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΜΕΝ, ΑΠΟΡΡΙΠΤΟΜΕΝ** καί **ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΟΜΕΝ** τρίς τήν κατά τήν ἰδίαν περίοδον καί ἀπ᾽ ἄμβωνος τήν 29ην Αὐγούστου 2004 ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Τιμίου Προδρόμου Περιστερίου Ἀθηνῶν, ἐν ὠμοφορίῳ καί ἐπιτραχηλίῳ δήλωσιν τοῦ «Περιστερίου» Γαλακτίωνος, καθ᾽ ἥν ἐδήλωσεν: *«...Ἤμουνα εἰς τήν χειροθεσία καί ἔτρεμα ὁλόκληρος... ὁ Μεσσηνίας... ἔσκυψε τό κεφάλι καί τόν διαβάσανε. Τό τί τοῦ διαβάσανε δέν ξέρω, δέν πρόσεξα καθόλου διότι ἤξερα ὅτι... διαβάσανε δύο εὐχές, εἶναι τῆς χειροθεσίας, αὐτές διαβάσανε στήν Ἀμερική, αὐτές διαβάσανε κι ἐδῶ. Εἶναι δύο εὐχές ἀπό τήν χειροτονία τῶν Ἀρχιερέων...».* Καί τοῦτο κατελέγχεται ὡς ἀπολύτως ψευδές ἀλλά καί ὑποβολιμαῖον διότι:

1) Πέραν τῶν ἐπισήμων δηλώσεων τῆς Ἐξαρχίας, ἅμα τῇ ἐπιστροφῇ αὐτῆς εἰς τήν Ἑλλάδα, ἀλλά καί ἐν Συνόδοις, καί κατά τήν 28.10.1971 εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ὅτε ἐντός τοῦ Ἱεροῦ καί ὁμαδικῶς ἀνεγνώσθη ἡ *«συγχωρητική εὐχή»*, οὐδείς τύπος περί «χειροθεσίας» ἔλαβεν χώραν, ὅπως πολλοί ἐξ ἡμῶν ἔχουσιν ἰδίαν ἀντίληψιν, καί οὐδεμία εὐχή χειροτονίας ἀνεγνώσθη. Ἄν ἐκ τῶν παρισταμένων ἐντός τοῦ Ἱεροῦ βήματος, κάποιος ἤνοιξεν τό Μέγα Εὐχολόγιον ἤ τό Ἀρχιερατικόν, ὅπου αἱ εὐχαί τῆς χειροτονίας, νά δηλώσῃ ὁ «Περιστερίου» Γαλακτίων, ὡς «αὐτόπτης καί αὐτήκοος», κατά δήλωσίν του, ποῖος καί πότε ἤνοιξεν τό Εὐχολόγιον εἰς αὐτήν τήν σελίδα, ὅπου αἱ εὐχαί τῆς χειροτονίας, καί ποῖοι ἄλλοι ἔσχον, κατά τόν ἰσχυρισμόν του, τήν ἰδίαν ἐμπειρίαν. Οὐδείς δύναται νά ἀνατρέψῃ τήν ἐν Ἑλλάδι ἱστορικήν Ἀλήθειαν ἐπί τοῦ θέματος, ἀλλά καί τήν ἀπ᾽ ἀρχῆς καθολικήν καί ἀδιάκοπον ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, καί τοῦτο ἀποκλειστικῶς καί πρός χάριν τοῦ Παλαιοημερολογιτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὅστις ἐπί 60 περίπου ἔτη ἐπιδιώκει τήν Προδοσίαν

κατά τῆς Γνησίας Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς καί τῆς Ἐκκλησιολογίας τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, καί δή σήμερον διά τοιούτων ἀφελῶν προσώπων, τά ὁποῖα κατελέγχονται τοὐλάχιστον ὡς ἀνεπαρκῆ καί ἀνοηταίνοντα.

2) Ἐπί 33 ὁλόκληρα συναπτά ἔτη ἡ Ἱερά Σύνοδος ὁμολογεῖ καί ἐκφράζει μέ συνέπειαν τήν καθολικήν συνείδησιν τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι εἰς τήν Ἑλλάδα, οὐδείς ἐδέχθη ἤ ἐνήργησεν «χειροθεσίαν», ἀλλ᾽ ἁπλῆν συγχωρητικήν εὐχήν, ἡ ὁποία ὅμως καί αὐτή δέν ἀνεγνώσθη εἰς τούς Ἱερεῖς, ὅπως προέβλεπεν ἡ σχετική ἀπόφασις τῆς Ρωσικῆς Συνόδου. Ἐπί τρεῖς δεκαετίας, ὁ «Περιστερίου», εἴτε ὡς Ἱερομόναχος εἴτε ὡς Ἐπίσκοπος, οὐδέποτε κατήγγειλεν ἤ διέψευσεν τά Πρόσωπα, οὔτε καί τήν Ἱεράν Σύνοδον, ὅταν προέβαινον εἰς καθαίρεσιν τοῦ Καλλίστου ἤ κατά τάς Μεγάλας Συνόδους τοῦ 1981 καί 1983, ὅτε ΣΥΝΟΔΙΚΩΣ, κατά τόν πλέον ἐπίσημον τρόπον ΑΠΕΦΑΙΝΟΝΤΟ ὅτι τό 1971, ΔΕΝ ΕΔΕΧΘΗΣΑΝ «χειροθεσίαν», ἀλλ᾽ ἁπλῆν συγχωρητικήν εὐχήν καί ταύτην κατ᾽ ἀκροτάτην Οἰκονομίαν καί ὑπό τάς προϋποθέσεις ὅτι ἡ Ρωσική Σύνοδος ἀπεδέχθη τήν Ἐκκλησιολογίαν - Ὁμολογίαν καί ἐγένετο κατά Θεόν ἡ ἕνωσις καί οὕτω ἀνεγνώρισεν τάς χειροτονίας τέλος δέ καί ἐπί τῇ προσδοκίᾳ τῆς θεραπείας τοῦ ἀπό τοῦ 1937 Φλωρινικοῦ σχίσματος. Ὡσαύτως εἰς τόσας ἀλλεπαλλήλους μεγάλας Πανελλαδικάς - Πανορθοδόξους Συνάξεις, ἐτήρησεν σιγήν καί ἐνεθυμήθη τό 2003-2004 νά ἑνώσῃ τήν φωνήν του μετά τῆς ὠργανωμένης συμμορίας τῶν ἀσεβῶν προδοτῶν καί νά ἀποτολμήσῃ ὅσα ἀσεβῆ βλάσφημα ἀλλά καί ψευδῆ τοῦ ὑπηγόρευσαν νά εἴπῃ!

Δ) ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝ καί ὅσα ψευδῆ καί βλάσφημα ἐπί τοῦ θέματος ἐγγράφως ἐπροπαγάνδισεν καί ὁ Βασίλειος Σακκᾶς, ὅστις ἤδη ἀπό τό 1972-1973 ἐπηρέασεν καί παρέσυρεν εἰς τάς ἰδέας του περί τῆς ἐκ τῶν ὑστέρων ἐπιβολῆς «χειροθεσίας», τούς Μητροπολίτην Κιτίου Ἐπιφάνιον, Κορινθίας Κάλλιστον κλπ., ἀλλά καί τό γεγονός ὅτι οἱ ἐσχάτως ἀναφανέντες «Γενίτσαροι» ἐπί δύο περίπου δεκαετίας, ἐμαθήτευσαν παρ᾽ αὐτῷ. Δέν μυωπάζομεν ὅτι ἤδη ἀπό τό 2003, εἶναι μᾶλλον βέβαιον ὅτι αὗται αἱ εὐχαί τῆς χειροτονίας ἀνεγνώσθησαν εἰς τούς δύο Ἀρχιερεῖς εἰς τήν Ἀμερικήν, γεγονός τό ὁποῖον ἐπιστρέψαντες, ἐκ δειλίας καί φόβου, ἀπέκρυψαν διότι θά ἀπεκηρύσσοντο καί θά κατεδικάζοντο ὡς βλάσφημοι καί προδόται, ὁμολογήσαντες οἱ ἴδιοι τά περί συγχωρητικῆς εὐχῆς, τήν ὁποίαν καί ἐνήργησαν ἐν Ἑλλάδι, ἐνῶ ἐσχεδίαζον νά ἐπιβάλουν ἐκ τῶν ὑστέρων τήν «χειροθεσίαν» των διά θεμιτῶν καί ἀθεμίτων μεθοδειῶν. Τούς ἐν λόγῳ Ἀρχιερεῖς καί τό γεγονός, ὅπως σύνθετον προκύπτει, εἶναι ἁρμοδία ἡ Ἐκκλησία νά ἐκδικάσῃ μόλις ἐξέλθῃ τοῦ «χειμῶνος», τόν ὁποῖον διέρχεται. Ὅθεν τό σχέδιον τῆς προδοσίας νά προσβληθοῦν αἱ Κανονικαί καί Ὀρθόδοξοι χειροτονίαι τοῦ 1935 καί τοῦ 1948, μέσῳ τῶν ὑπαναχωρήσεων ἐπί τῆς ἐν Ἑλλάδι συγχωρητικῆς εὐχῆς τοῦ 1971, καί οὕτω διά τοῦ βδελύγματος τῆς λεγομένης χειροθεσίαν των, νά ἐξισωθοῦν πρός τάς «χειροτονίας» τῶν Φλωρινικῶν, προκύπτει ἀνάγλυφον. Ἐπί τοῦ ἐν τῇ γενέσει του «τεθνηκότος» τούτου ζητήματος τῆς λεγομένης «χειροθε-

σίας», ἰσχύουν οἱ λόγοι τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου: ***«Ἥκει δέ ἡμῖν ὁ λόγος ἐπ' αὐτό τό κεφάλαιον καί στένω μέν, ὅτι πάλαι τεθνηκός ζήτημα, καί τῇ πίστει παραχωρῆσαν, νῦν ἀνακαινίζεται, στῆναι δέ ὅμως ἀναγκαῖον πρός τούς λογολέσχας, καί μή ἐρήμην ἁλῶναι, λόγον ἔχοντας καί συνηγοροῦντας Πνεύματι.»***

(Γρηγ. τοῦ Θεολόγου, P.G. 36, 148).

Ἡ ἀποκάλυψις καί καταδίκη αὐτῆς τῆς ὑπαναχωρήσεώς των διά τοῦ 15ου ἄρθρου τῆς «ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ», τούς ἐστοίχισεν, διό καί ἐπεχείρησαν τήν τελευταίαν των σατανικήν ἐπίθεσιν κατά τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς.

Καί πάλιν ἀναμασοῦν τήν δυσώδη ἀπάτην

Γράφουν καί ἀναμασοῦν διά πολλοστήν φοράν τήν ἰδίαν ἀπάτην, διότι αὐτός εἶναι ὁ σκοπός των! **Δέχονται, δι' ἄλλην μίαν φοράν, ὅτι ἐδέχθησαν μέν τήν χειροθεσίαν, πλήν ὅμως τώρα τήν ἀπορρίπτουν! καί τήν ἀποκηρύσσουν!**

«Ἡμεῖς δέ ὡς ὀφείλομε... ἀπορρίπτομεν τήν γενομένην χειροθεσίαν, ὑπό οἱανδήποτε μορφήν καί ἄν αὐτή ἔλαβε χώραν... Οὕτω ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος δι' ὁμοφώνου Ἀποφάσεως ἁπάντων τῶν συγκροτούντων αὐτήν Ἁγίων Ἀρχιερέων ἐνδιαφερομένη διά τήν ἀλήθειαν καί μόνον δι' αὐτήν... ἀπορρίπτει ὡς ἤδη ἀνεφέρθη τήν γενομένην χειροθεσίαν τόσον εἰς Η.Π.Α. ὅσον καί ἐν Ἑλλάδι ὡς πρᾶξιν ἀπάδουσα εἰς τήν κανονικήν τάξιν καί τήν ὀρθόδοξον Παράδοσιν τήν ἀφορῶσαν τό κῦρος καί τήν πληρότητα Ἐπισκοπικῶν χειροτονιῶν, γενομένων ὑπό κανονικοῦ καί κατά πάντα ὀρθοδόξου Ἐπισκόπου, ἔστω καί μόνου...». (Αὐτόθι σελ. 16-17 καί 13).

Ὄχι, ὦ παράφρονες, ὦ βλάσφημοι, ὦ καταδολιευταί τῆς Ἁγίας Παρακαταθήκης, ὦ ΠΑΝΑΙΡΕΤΙΚΟΙ, ὦ ἐχθροί τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας Του: ΟΥΔΕΠΟΤΕ ΕΓΕΝΕΤΟ ΟΥΤΕ ΕΠΕΡΑΣΕΝ ΟΥΤΕ ΘΑ ΠΕΡΑΣΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΚΑΜΜΙΑ ΧΕΙΡΟΘΕΣΙΑ. ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΕΠΕΒΑΛΑΤΕ ΥΜΕΙΣ ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΥΣ ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ, ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΑΝΑΧΩΡΗΣΙΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΣΦΡΑΓΙΣΑΤΕ ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΤΩΠΟΝ ΣΑΣ, ΩΣΤΕ ΝΑ ΜΗ ΧΡΕΙΑΣΘΗ ΝΑ ΣΑΣ ΣΦΡΑΓΙΣΗ Ο ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ! ΓΕΓΟΝΑΤΕ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΙ ΑΝΤΙΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΑΙ ΚΑΙ ΑΝΤΕΠΙΣΚΟΠΟΙ.

Ψεύδονται καί ὑποκρίνονται ἀκατασχέτως

Γράφουν πάλιν, διά πολλοστήν φοράν, εἰς τήν σελίδαν 17.

«Ἐν σχέσει δέ μέ τήν ἐν ἔτει 1971 γενομένην χειροθεσίαν, θεωρουμένην ταύτην ἐν μέρει ἤ ἐν τῷ συνόλῳ της, ὡς ἀπόφασιν ἤ πρᾶξιν ἤ διαδικασίαν ἤ ἐνέργειαν, ἤ κίνησιν ἤ προσπάθειαν ὑπό οἱουδήποτε, ὁποτεδήποτε καί ὑπό οἱανδήποτε μορφήν καί ἔννοιαν ἔγινεν ἤ λέγεται καί ὑποστηρίζεται ὅτι ἔγινε αὕτη καί ὑπό οἱανδήποτε ἑρμηνείαν τά περί αὐτήν γεγονότα θεωρηθοῦν, ἐπί μέρους ἤ ἐν τῷ συνόλῳ των, τάς νοσώδεις τῆς ἀμφισβητήσεως ἤ οἱασδήποτε ἀμφιβολίας αἰτίας, πρός σύγχυσιν καί πλάνην ὁδηγούσας, μακράν ἀπελαύνοντες, καί πανσθενῆ τήν ὑγείαν τῆς Ἐκκλησίας χαριζόμενοι τοῖς μέλεσι Αὐτοῖς, καρδία καί γλώσση καί χειρί

συμφωνοῦντες, εἰς τήν ἀπλανεστάτην καί ἀσφαλεστάτην Ὁμολογίαν τῶν πρό ἡμῶν Ἁγίων Πατέρων καί τοῦ τούτοις ἑπομένου ἐν τοῖς ἐσχάτοις χρόνοις Ἀοιδίμου Πατρός ἡμῶν καί Ὁμολογητοῦ Ἱεράρχου Ματθαίου ἐμμένοντες καί ὡς Ποιμένες τό ποίμνιον ὁδηγοῦντες, τήν χειροθεσίαν ταύτην, καθ' οἱονδήποτε τρόπον θεωρηθεῖ αὕτη, κατά τά ἀνωτέρω, **ὁρίζομεν ὅτι θεωρεῖται καί κρίνεται ἐκκλησιαστικῶς ἐσφαλμένη καί ὡς τοιαύτη ἀπορρίπτεται, καί ἀποκηρύσσεται θεωρουμένη ὡς ἀνυπόστατος καί μηδέποτε γενομένη. (Αὐτόθι σελ. 18 καί 17).**

Μέ ὅσα καί εἰς τήν ἀνωτέρω παράγραφον παρετέθησαν καταδεικνύεται τό «Πνευματικόν - Νοητικόν σφυρηλάτημα» τό ὁποῖον ἐπιχειροῦν κατά τοῦ ἀναγνώστου αὐτοῦ τοῦ κειμένου, ὥστε διά τῶν γελοίων καί ἐλεεινῶν δολιοτήτων καί ὑποκρισιῶν, νά περάση εἰς τόν ἀναγνώστην ἡ πεποίθησις ὅτι καί ἐν Ἀμερικῇ οἱ δύο Ἀρχιερεῖς καί ἐν Ἑλλάδι ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐδέχθησαν τήν χειροθεσίαν, δι' αὐτό ὅταν **«ἦλθε τό πλήρωμα τοῦ χρόνου»** ἀπορρίπτουν τό σφάλμα καί ἀποκηρύσσουν καί καταδικάζουν τήν χειροθεσίαν!

Παρέθεσαν πάλιν «ἕνα κάρρο» ὑποκρισίας λέγοντες ὅτι δῆθεν εἶναι ὁμολογηταί, καί ὅτι ἀκολουθοῦν τήν γραμμήν τοῦ Ἀοιδίμου Ἀρχιεπισκόπου Ματθαίου καί οὕτω νά περάσουν τό ψευδές μήνυμα ὅτι ἐδέχθη ἡ Ἐκκλησία τήν χειροθεσίαν των. Διά τόν λόγον αὐτόν, οὗτοι οἱ «καλοί καί ἅγιοι», τήν ***θεωροῦν καί τήν κρίνουν «ἐκκλησιαστικῶς ἐσφαλμένην» καί ὡς τοιαύτην τήν*** **ἀπορρίπτουν καί ἀποκηρύσσουν, θεωροῦντες αὐτήν ὡς «ἀνυπόστατον καί οὐδέποτε γενομένην»!!!**

Ὦ τῆς ἀναισχυντίας, ὢ τῆς ἀπάτης, ὢ τῆς Ἀντιχρίστου συμπεριφορᾶς των, τί λέγουν;

α) Ἀναμασοῦν, δι' ἄλλην μίαν φοράν τό βρώμικον ψεῦδος ὅτι ἡ Ἱερά Σύνοδος, τό 1971, ἐδέχθη δῆθεν «χειροθεσίαν» καί ὅτι αὕτη ἐπέρασεν καί εἰς τήν Ἐκκλησίαν!

β) Αὕτη, λέγουν, ἦτο ἐσφαλμένη πρᾶξις (πόσας φοράς τό ἐπαναλαμβάνουν;), καί ὡς τοιαύτη ἀπορρίπτεται καί ἀποκηρύσσεται, καί τό πλέον φρικτόν: Μετά ἀπό τήν ἀπόφασίν των αὐτήν ἡ χειροθεσία των *«θεωρεῖται ὡς ἀνυπόστατος καί οὐδέποτε γενομένη»!*

Ὄχι, ἀγαπητοί, ἡ Ἰ. Σύνοδος, ποτέ δέν ἐδέχθη τήν «χειροθεσίαν», τήν ὁποίαν ματαίως προπαγανδίζετε, διό αὕτη εἶναι καί θά παραμένη ΑΝΥΠΟΣΤΑΤΟΣ διά τήν Ἐκκλησίαν! Σεῖς ὅμως οἱ ὁποῖοι δέχεσθε ὅτι, μέ τήν ὑπαναχώρησίν σας, ἐλάβετε τήν ἀνυπόστατον διά τήν Ἐκκλησίαν «χειροθεσίαν», πλέον μέ τήν ἀπόρριψιν καί ἀποκήρυξιν καί καταδίκην της, δι' ὑμᾶς εἶναι ὑποστατή καί κατά τόν Γέροντα Παχώμιον ὡς γενομένη αὕτη ΔΕΝ ΑΠΟΓΙΝΕΤΑΙ!...

Τό πλέον ἀπαίσιον εἶναι ἡ διατύπωσις ὅτι αὐτήν τήν χειροθεσίαν σας, μετά ἀπό τά *«ἀπορρίπτεται καί ἀποκηρύσσεται»*, τήν θεωρεῖτε ὄχι πράγματι ΑΝΥΠΟΣΤΑΤΟΝ, ἀλλ' *«ὡς ἀνυπόστατον καί μηδέποτε γενομένην»!!!* Τοῦτο δέ ὅλον διότι «φυλάσσετε τά νῶτα σας», μήπως αὔριον εἰς ἄλλο κείμενόν σας ἤ εἰς τήν ἐπικειμένην ἀναγνώρισίν σας θά εἶναι πάλιν ὑποστατή καί

γεγενημένη. Ὅλα αὐτά ἡμεῖς καθηκόντως τά στέλλομεν εἰς τόν πατέρα των τόν διάβολον, ὅστις σᾶς τά ὑπηγόρευσεν...

Καί πάλιν περί «καινοτομίας» μας!

Τήν «Ἐγκύκλιόν» των κλείουν μέ τήν ἐξ ἴσου ἀήθη συκοφαντίαν, καθ' ἥν ἡμεῖς, μέ τήν ὁμιλίαν μας κατά τήν Κυριακήν τῆς Ὀρθοδοξίας κατά τό 1997, **ἐκηρύξαμεν δῆθεν καινοτομίας καί *«κακοδοξίας τριαδολογικάς καί Ἐκκλησιολογικάς»!*** **Διατί; Διότι κατ' ἐκείνην τήν ὁμιλίαν, κάμνων εἰσαγωγήν εἰς τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησιολογίαν, εἶπον καί τοῦτο: *«Δέν θά ὁμιλήσω διά τήν πρώτην ἄναρχον, αἰωνίαν καί ἀόρατον Ἐκκλησίαν, διότι αὐτή εἶναι ἡ τελεία κοινωνία τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Εἶναι ἡ πλήρης καί τελεία κοινωνία καί ἀδιαίρετος ἑνότης τῶν τριῶν Θείων Προσώπων, τοῦ ΕΝΟΣ ΘΕΟΥ».***

Αὐτήν τήν διατύπωσιν, μετά καί ἀπό πληθύν Ἁγιογραφικῶν καί Πατερικῶν μαρτυριῶν τάς ὁποίας πολλάκις ἐξεθέσαμεν, οὗτοι καί πάλιν ἀναποδείκτως, ἀλλά καί ἐντελῶς ἀθεολογήτως, καί ἀποκλειστικῶς ἐκ σκοπιμότητος, τήν χαρακτηρίζουν καί εἰς τήν «Ἐγκύκλιόν» των ὡς «κακοδοξίαν Τριαδολογικήν καί Ἐκκλησιολογικήν»(!) χωρίς ἐννοεῖται οἱ ἴδιοι νά ἔχουν ἐπίγνωσιν τοῦ Τριαδολογικοῦ καί Ἐκκλησιολογικοῦ Δόγματος! Οὕτως ὅμως, διά τόν κακόν των σκοπόν, γίνονται παίγνιον εἰς τήν διάθεσιν τῶν πονηρῶν συντακτῶν καί αὐτῆς τῆς Ἐγκυκλίου των, ὅπως καί ὅλων τῶν σχετικῶν παρανοικῶν κειμένων, εἰσηγήσεων καί «ἀποφάσεών των» **ὡς καί ἐκείνης τοῦ Φεβρουαρίου τοῦ 2002!**

Παραθέτομεν ἀκριβῶς τήν ἀκροτελεύτειον παράγραφον τῆς «Ἐγκυκλίου των»:

«Πρός τούτοις δέ, ὡς τῆς Κεφαλῆς ἡμῶν τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, σῶμα ὑπάρχοντες καί τήν τοῦ Ἁγίου Πατρός τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ ὑπόδειξιν ἀκολουθοῦντες... τήν ἐκκλησιολογικήν καί τριαδολογικήν καινοτομίαν, περί τῆς κοινωνίας τῶν τριῶν θείων Προσώπων «ὡς πρώτης ἀνάρχου Ἐκκλησίας», προερχομένην ἐκ τῆς αἱρεσιοβριθοῦς Δύσεως καί εἰδικώτερον ἐκ τοῦ χώρου τοῦ ἀθέου καί ἀντιχρίστου Παπισμοῦ, εὑρέως διαδεδομένην εἰς τόν χῶρον τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ καί χρησιμοποιουμένην πρός στερέωσιν τῶν θεωριῶν τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ὡς θέσιν πατερικῶς ἀμάρτυρον, μή παραδεδομένην ὑπό τῆς Ἐκκλησίας καί ὡς ἐκ τούτου Καινοτομίαν καταδικάζομεν καί ἀπορρίπτομεν καί τούς ταύτην ὡς βακτηρίαν τοῦ ὁδεύειν εἰς τά τῆς θεολογίας κατέχοντες καί ὑποστηρίζοντες πλήρως ἀκοινωνήτους μετά τῆς Ἐκκλησίας καθιστῶμεν μέχρι μεταμελείας αὐτῶν καί ὁμολογίας τῆς παραδοθείσης Πίστεως κατά τάς τῶν Ἁγίων θεοπνεύστους θεολογίας καί τό τῆς Ἐκκλησίας εὐσεβές φρόνημα». (Αὐτόθι σελ. 19 καί 17).

Δέν θά έπαναλάβωμεν καί άπό τῆς θέσεως αύτῆς τάς έκατοντάδας σελίδας τῶν Ὑπομνημάτων μας, άλλά θά παραπέμψωμεν είς τάς σελίδας 139 κ.έ. τοῦ παρόντος, **ἔνθα ὁ Σεβ/τος Μητροπολίτης κ. Κήρυκος, συνοψίζει τήν σχετικήν Ὀρθόδοξον διδασκαλίαν, τήν ὁποίαν ὡς διανοητικῶς ἀνάπηροι καί πνευματικῶς καταληστευμένοι, ἀλλά καί λόγω σκοπιμότητος καί λόγω πολιορκίας καί αἰχμαλωσίας των ὑπό τῶν κ.κ. Δ. Κάτσουρα, μ. Μαξίμου, καθώς καί Ἀθαν. Σακαρέλλου καί Καλλινίκου Σαραντοπούλου, προέκυψαν ὡς ἀνεπίδεκτοι καί πάσης διαφωτίσεως! Ἐν μόνον θά εἴπωμεν ἐδῶ, ὅτι τό θέμα ἐκίνησεν ὁ καθ᾽ ἡμᾶς ἐγκάθετος τουλάχιστον τοῦ Φλωρινικοῦ Κέντρου κ. Δ. Κάτσουρας, ἤδη ἀπό τοῦ 1997, διότι μέ ἐκείνην τήν ὁμιλίαν μας τήν Κυριακήν τῆς Ὀρθοδοξίας εἰς τήν Μητρόπολιν Θεσσαλονίκην, ἐχαλάσαμεν τά σχέδιά των περί ἑνώσεώς των, ἐπί τῆς βάσεως ὅτι Φλωρινικοί καί Ματθαιϊκοί ἔχουν τήν ἰδίαν Ἀποστολικήν Διαδοχήν ἀπό τούς Ρώσους τῆς Διασπορᾶς, οἱ μέν διά τῆς ὑπ᾽ ἐκείνων κατά τό 1960 χειροτονίας τοῦ Ἀκακίου Παπᾶ «εἰς ἐπίσκοπον Ταλαντίου», οἱ δέ Ματθαιϊκοί διά τῆς «χειροθεσίας» τοῦ 1971!**

Ἐπιλείπει ὁ χρόνος καί ὁ χῶρος νά γράψωμεν ὅσα τερατουργήματα ἐπεχείρησαν διά τοῦ κ. Δ. Κάτσουρα καί μ. Μαξίμου καί άπό κοινοῦ, άπό τό 1997 **μέχρι καί τοῦ ἀπό Φεβρουαρίου τοῦ 2002 ἐναντίον μας «β´ ἀφορισμοῦ»,(*) κατ᾽ εἰσήγησιν, πρότασιν καί ἀπαίτησιν τοῦ ψευδεπισκόπου καί αἱρεσιάρχου Νικολάου Μεσσιακάρη(!) καί περαιτέρω ὅλων τῶν ὄπισθεν αὐτοῦ ἱσταμένων ἐγκαθέτων καί προδρόμων τοῦ Ἀντιχρίστου. Παρακαλοῦμεν καί πάλιν τόν ἀγαπητόν ἀναγνώστη νά ἀνατρέξη εἰδικῶς καί συγκεκριμένως εἰς τάς σελίδας 139 κ.έ., διά νά γνωρίση στοιχειωδῶς τάς προσπαθείας μας διά νά περισωθοῦν, ἀλλά καί ποῖοι καταλύουν καί τό ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΟΝ καί τό ΤΡΙΑΔΟΛΟΓΙΚΟΝ Δόγμα καί ποῖοι πνίγονται ἐντός τοῦ δυτικοῦ Ὀρθολογισμοῦ καί τῆς Παπικῆς «θεολογίας».** Ἡ έλαχιστότης μου είλικρινῶς τούς εύχαριστῶ δι᾽ ὅλας αύτάς τάς διώξεις, συκοφαντίας καί διασυρμούς, **διότι ταῦτα ὑφίσταμαι διά τήν Ὁμολογίαν τῆς Ἐκκλησιολογίας καί τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.** Πιστεύομεν ὅτι μόνον αύτά θά ἔχωμεν νά παρουσιάσωμεν είς τόν Χριστόν, τήν ὥρα ἐκείνην τῆς κρίσεως, ένῶ τάς άρετάς δέν είργάσθημεν. Ὡς ἄνθρωποι, ὡς Πρόσωπα νά εἶναι συγκεχωρημένοι **δι᾽ ὅσα κατά τῆς ταπεινότητός μου διενοήθησαν καί ἔπραξαν, διά τήν προδοσίαν των ὅμως κατά τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς καί τῆς Ὁμολογίας Ἐκκλησιολογίας, ἤτοι κατά τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, δέν εἶναι εἰς ἐμέ ἡ κρίσις, ἐνῶ καί ἐπ᾽ αὐτοῦ δύναμαι νά προσεύχωμαι διά τήν μετάνοιάν των. Ἀμήν.**

(*) Σημείωσις: Τόν πρῶτον ἀπεφάσισεν τό 1993 ὁ τότε Ἀττικῆς Ματθαῖος Μακρῆς, διότι τόν ἀπεκηρύξαμεν ἐν Συνόδω, ἐπειδή «εὐηγγελίζετο» τήν ἰδίαν μέ αὐτήν τῶν Νικολαϊτῶν θεωρίαν του περί χειροθεσίας, καί διότι ἀκόμη εἶπεν ὅτι ἡ ὁμόφωνος Ἀπόφασις ἐκείνης τῆς Μεγάλης Συνόδου (συμμετεῖχεν καί ἡ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου), ἦτο «ἰδική μας ἀπόφασις»!... Δι᾽ αὐτό λέγομεν ὅτι τόσον τό κίνημα τῶν «σχισματοαιρετικῶν του 1995, ὡς καί τῶν τοιούτων τοῦ 2005 εἶναι ΕΝ καί τό ΑΥΤΟ!

ΜΕΡΟΣ Β'

ΓΝΗΣΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ ΚΑΙ ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

Στρουμπούλη 194 00 Τ.Θ. 54 Κορωπί Αττικής

ΤΗΛ. 210.6020176, 210.6021467

Α.Π. 401 Ἐν Κορωπίῳ Τῇ 13 26.10.2005

Ἁγίου Μεγαλομ. Δημητρίου

ΑΝΟΙΚΤΗ ΔΗΜΟΣΙΑ ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ ΚΑΙ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΕΝΩΣΙΝ

Πρός τούς πρώην ἐν Χριστῷ Ἀδελφούς καί Συνεπισκόπους, «Πειραιῶς» κ. Νικόλαον, «Ἀργολίδος» κ. Παχώμιον, «Περιστερίου» κ. Γαλακτίωνα, «Διαυλείας» κ. Ἀνδρέαν καί τόν ἐφησυχάζοντα ἐν Ἀμερικῇ «Φιλίππων» κ. Χρυσόστομον

Κοινοποίησις: Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Βερροίας καί Ναούσης κ. Ταράσιον καί Παν/τους Πρεσβυτέρους καί Διακόνους

Α.Π. 401 Ἐν Κορωπί τῇ **26.10.2005** Ἁγίου Μεγαλομ. Δημητρίου

Ἀγαπητοί, θέλω νά πιστεύω πώς κατανοεῖτε, ὅτι ἡ ὑπό τῆς ἐλαχιστότητός μου ἀπό 17.6.2005 διακοπή τῆς μεθ' Ὑμῶν πνευματικῆς κοινωνίας, ἡ παῦσις τοῦ μνημοσύνου τῶν ὀνομάτων Ὑμῶν καί ἡ διαγραφή αὐτῶν ἐκ τῶν διπτύχων τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐγένετο κατόπιν μακρῶν ἀγώνων, ὑπομονῆς καί ἐπιμονῆς, νά ὀρθοτομήσωμεν, καί ὡς Ἀρχιερεῖς καί ὡς Ἱερά Σύνοδος, τόν λόγον τῆς Ἀληθείας, ἀλλά δυστυχῶς, δέν ἠθελήσατε. Διατί ἄραγε;

Καθ' ἡμᾶς, **ἡ ἀπό καιρόν τοιαύτη ἀπαράδεκτος στάσις σας, ΚΑΤΑΦΑΝΕΣΤΑΤΑ μαρτυρεῖ τήν ἐν ἐπιγνώσει ἄρνησιν ὑφ' ὑμῶν τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀφοῦ ἐπί μακράν σειράν ἐτῶν, εἴτε ἐκ δειλίας, εἴτε ἐξ ἀδυναμίας, ἤ ἄλλων ὑστεροβουλιῶν, δέν ὁμολογεῖτε εὐθέως «ἐν γράμμασιν καί πράγμασιν» τήν Ὀρθόδοξον Ὁμολογίαν, ἀλλά ἐμμέσως ἤ ἀμέσως, εὐθέως ἤ πλαγίως, προδίδετε καί πολεμεῖτε τήν Ἐκκλησίαν. Δυστυχῶς, καθ' ὅλα τά τελευταῖα ἔτη προκύπτετε δέσμιοι τῶν ἐγκαθέτων καί γενιτσάρων, οἱ ὁποῖοι κατέκλυσαν τόν χῶρον τῆς Ἐκκλησίας, ἤτοι, τῶν Ἀδελφῶν**

Τσακίρογλου, τοῦ κ. Δημητρίου Κάτσουρα, τοῦ κ. Βασιλείου Σακκᾶ, καί τῶν Φλωρινικῶν, ἐν οἷς πρωτίστως τοῦ κ. Καλλινίκου Σαραντοπούλου καί κ. Ἀθανασίου Σακαρέλλου! Διά τόν τελευταῖον μάλιστα δέν δικαιολογεῖται νά ἀμφιβάλλωμεν ὅτι ἀπό δεκαετιῶν, ἀπό τήν ἐποχήν τοῦ Σεραφείμ Τίκα, εἶναι ὁ «ἀπεσταλμένος τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ», νά ἐνεργήση καταλλήλως διά τήν ὑπαγωγήν τῶν Γ.Ο.Χ. είς τόν Νεοημερολογιτισμόν, ἤ διαφορετικά νά διχάση, νά διαιρέση, νά μακελλεύση, καί νά διαλύση τούς Γ.Ο.Χ.!...

Αὐτά προηγουμένως μετά τοῦ κ. Καλλινίκου καί ἀπό τήν δεκαετίαν τοῦ 1970 ἐποίησεν είς τήν Φλωρινικήν παράταξιν, αὐτά ἐποίησεν καί κατά τήν τελευταίαν δεκαετίαν, μέ τήν ἰδικήν σας συγκατάθεσιν, ἀλλά καί δι' Ὑμῶν, ποιεῖ ἀκριβῶς τά ἴδια καί είς τόν χῶρον τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. («Ο.Π.», τόμος 15ος, 2004, τεῦχος Ὀκτωβρίου,σελ. 456-460). Γνωστόν ὅτι οἱ ἀνωτέρω εἶναι ἐκφρασταί «γράμμασιν καί πράγμασιν» τοῦ παλαιοημερολογιτικοῦ οἰκουμενισμοῦ, ἀλλά καί ἐμπνευσταί καί ἐκτελεσταί ὅλων τῶν σατανικῶν σκευωριῶν κατά γνησίων Ὀρθοδόξων Κληρικῶν καί λαϊκῶν, καί είς τήν οὐσίαν σκευωροί καθ' Ὑμῶν τῶν Ἰδίων. Οὗτοι ἐφ' ὅσον ἀπό τήν δεκαετίαν τοῦ 1970 δέν κατώρθωσαν τήν ὑπαγωγήν μας είς τόν παλαιοημερολογιτικόν των Οἰκουμενισμόν καί δι' αὐτοῦ είς τόν Νεοημερολογιτισμόν, ἀφοῦ δέν συνετελέσθη ὁλοκληρωτικῶς ἡ προδοσία, προκαλοῦν σκάνδαλα καί σκευωρίας καί κατορθώνουν διαιρέσεις καί σχίσματα! Οἱ ἴδιοι οἱ Φλωρινικοί καταγγέλλουν ταῦτα! («Ο.Π.», Τόμος 14ος 2003, σελ. 277). Δέν δύναμαι παρά νά ὁμολογήσω ὅτι ὁ κύριος αὐτός, (ὁ κ. Σακαρέλλος) ὅπως καί ὅλοι οἱ προαναφερθέντες καί τόσοι ἄλλοι, οὐδόλως θά ἦσαν ἱκανοί διά τά τοιαῦτα σχέδια καί ἔργα τοῦ πονηροῦ, ἐάν δέν τούς εἶχεν καταστήσει «ἱκανούς» ἡ ἰδική μας ὀλιγοπιστία!

Ἡ σύν τῷ χρόνῳ ἔκπτωσις ἐκ τῆς καθαρᾶς Ὁμολογίας, ἡ φθορά ὑπό τοῦ Νεοημερολογιτικοῦ καί Παλαιοημερολογιτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, δηλαδή ἡ είς ἐπικίνδυνον βαθμόν ἐκκοσμίκευσις τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ μας φρονήματος καί ἐν τέλει αἱ ἀσύγγνωστοι ἁμαρτίαι, πρωτίστως κατά τῆς Κανονικῆς Τάξεως, καθώς καί ἡ ἀσέβεια κατά τῶν ἱερῶν Ἐκκλησιαστικῶν θεσμῶν, ἡ φυγάδευσις τῆς γνησίας ἀγάπης καί ἐνδεχομένως καί αἱ προσωπικαί ἁμαρτίαι, περί ὧν «οὐκ ἔξεστί μοι» ὁμιλεῖν καί γράφειν, κατέστησαν πολλούς ἐξ ἡμῶν ἀξιοθρήνητα θύματα αὐτοῦ καί τῶν λοιπῶν προαναφερθέντων ἐγκαθέτων τῶν ξένων Κέντρων καί τῶν ἡμετέρων.

Ταῦτα, ἐκ τῶν πραγμάτων φρονεῖ ἡ ἐλαχιστότης μου, καί ἀφοῦ Κανονικῶς καί ἁρμοδίως προέβημεν είς ἐκ χιλιάδων σελίδων ἐπισήμους παρεμβάσεις, ἤτοι, ΕΙΣΗΓΗΣΕΙΣ, ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ, ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΑ, ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΣ μέχρι καί ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ, καί ἀφοῦ ἅπασαι ἔπεσον είς τό κενόν, δηλαδή ἀπαραδέκτως τάς ἐκακοποιήσατε, τάς ἀπερρίψατε καί τάς ἐθάψατε είς τά Ἀρχεῖα, τινάς δέ τάς μετεχειρίσθητε καί διά σκάνδαλα, σκευωρίας καί συκοφαντίας. Ὅθεν μή δυνάμενοι ἄλλως ποιῆσαι, διαχωρίσαμεν τάς εὐθύνας μας καί ἐξήλθομεν ἐκ μέσου Ὑμῶν, ἵνα μή ἐκβληθῶμεν μεθ' Ὑμῶν ἐκ τῆς σωστικῆς Ἁγίας Κιβωτοῦ τῆς Ἐκκλησίας.

Ὡστόσον παρακαλῶ νά εἶσθε βέβαιοι, ὅτι ἐξ ὅσων ἐγράψαμεν καί εἰσηγήθημεν, καί ἡμεῖς καί ἕτεροι, **οὔτε μία σελίς, οὔτε μία ἀράδα, οὔτε μία λέξις, δέν παρεγράφη καί δέν ἐχάθη.** Ἀντιθέτως ἡ ἀσύγγνωστος δι' Ἐπισκόπους συμπεριφορά σας, αἱ ἀντικανονικαί μέχρι καί ληστρικαί καί βάρβαροι ἐνέργειαί σας, ἀπεκάλυψαν πλήρως τήν ἐν τῷ παλαιοημερολογιτικῷ Οἰκουμενισμῷ εἴσοδόν σας καί τήν ὑπ' αὐτοῦ ἀλλοτρίωσίν σας ἐκ τῆς Ὀρθοδοξίας καί αὐτοαποβολήν σας ἐκ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπειδή, λοιπόν, ἡ περαιτέρω ὑπομονή καί ἀνοχή τῆς τοιαύτης καταστάσεως δέν ἦτο ἐπιτρεπτή εἰς ἕναν ὀρθόδοξον Ἀρχιερέα, διά τοῦτο, θέλων τοῖς ἴχνεσιν τῶν Πατέρων ἀκολουθεῖν καί δή αὐτοῦ τοῦ Ἁγίου καί ὁμολογητοῦ Πατρός Ματθαίου, προέβημεν εἰς τό ἀπολύτως καί ἐν πᾶσι παρόμοιον διάβημα καθ' Ὑμῶν, εἰς τό ὁποῖον, πρῶτος Ἐκεῖνος, προέβη κατά τόν Σεπτέμβριον τοῦ 1937, κατά τοῦ πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου καί Δημητριάδος Γερμανοῦ ἀποκηρύξας αὐτούς τότε ὡς ἀποδεδειγμένως συνειδητούς καί ἀμετανοήτους προδότας, <u>ἀλλά καί ὑποκριτάς.</u>

Μέ τάς εὐχάς καί πρεσβείας τοῦ ἐν ἁγίοις Ἀοιδίμου πατρός ΜΑΤΘΑΙΟΥ, ἐλπίζομεν νά ἀκολουθήσωμεν περαιτέρω καί μέχρι τέλους τήν γραμμήν Ἐκείνου, ἡ ὁποία εἶναι Η ΜΙΑ ΕΥΘΕΙΑ ΚΑΙ ΑΠΑΡΕΚΚΛΙΤΟΣ ΓΡΑΜΜΗ τῶν Ἁγίων Πατέρων. Εὐνόητον, ὅτι καί μετά τό, θεάρεστον τοῦτο διάβημά μας, **ΔΙΑΒΗΜΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ, ΚΑΝΟΝΙΚΟΝ καί ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ, δέν ἐφησυχάζομεν, ἀλλά δι' εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων, ἔχομεν συνείδησιν τῶν εὐθυνῶν μας, τοῦ Γολγοθᾶ τόν ὁποῖον πρέπει νά ἀνέλθωμεν καί νά συσταυρωθῶμεν τῷ Νυμφίῳ τῆς Ἐκκλησίας καί ὅλοις τοῖς οἰκοδομηθεῖσι παρά τῷ Ἀκρογωνιαίῳ λίθῳ Αὐτῆς.**

<u>Διό καί πάλιν σᾶς γράφομεν ποιοῦντες θερμήν ἔκκλησιν καί παράκλησιν, ἵνα ὅπου ἐπερίσσευσεν ἡ ἀποστασία, περισσεύσῃ ἡ ταπείνωσις, ἡ μετάνοια καί ἡ ἀγάπη, ἵνα ἐν ὁμονοίᾳ ὁμολογήσωμεν τήν ΚΑΛΗΝ ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ,</u> ἡ ὁποία εἴτε διά τῶν ἐπί τοῦ θέματος τῆς χειροθεσίας ὑπαναχωρήσεων, εἴτε διά τοῦ 54/76 Ἀπαλλακτικοῦ Βουλεύματος, εἴτε διά τῶν νεωτέρων τοιούτων τῶν «Ἀργολίδος» κ. Παχωμίου καί «Περιστερίου» κ. Γαλακτίωνος, καταπροδίδεται καί εὐθέως βάλλεται ἡ Ἐκκλησιολογία τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὡς καί ἡ ἰδία ἡ Ἐκκλησία.

Ἐπίσης τό συγκεκριμένον διάβημά μας εἶχεν καί ἔχει καί ἀδελφικήν - ποιμαντικήν προέκτασιν ἀγάπης, σκοποῦν καί μετά τήν 12ην ὥραν, εἰς τήν ἀνάληψιν τῶν ἀπ' ἀρχῆς εὐθυνῶν σας καί ἐξαιρέτως ἔναντι αὐτοῦ τοῦ τρίτου σχίσματος, **τό ὁποῖον, ὅπως καί τά προηγούμενα** (ἐκεῖνο τοῦ **1937** καί τοῦ προσφάτου τοῦ **1995**), ἔχει τούς ἰδίους σαφεῖς καί συγκεκριμένους Δογματικούς - Ἐκκλησιολογικούς λόγους, οἱ ὁποῖοι παρ' Ὑμῖν ἔλαβον τάς μεγίστας διαστάσεις των.

Ταῦτα γράφομεν πρός Ὑμᾶς εἰς τά πλαίσια αὐτῆς τῆς ἀγωνίας καί τῆς γνησίας ἀγάπης, καί **μέ ἀφορμήν τά ὅσα ἐκ προθέσεως ἤ μή, ἀφήνονται νά**

διαρρέουν, περί δῆθεν «ἀπομονώσεώς» μου καί λοιπῶν παρομοίων ψευτοδιλημμάτων περί τῆς ἐλαχιστότητός μου ὡς δῆθεν εὑρεθέντος «ἐκτός Συνόδου», κλπ., ἤ περί τῆς προθέσεών σας, καθ' ἅς **ἑτοιμάζεσθε «νά καταδικάσετε τό 54/76 Βούλευμα», ἤ ὅτι θά λάβετε ὑπ' ὄψιν *«ὅλα ὅσα προέβαλεν εἰς τήν ὁμολογίαν του ὡς θέματα Πίστεως ὁ Μητροπολίτης Κήρυκος»***, καί ταῦτα διά ***«νά ἔλθη πάλιν μέ τήν Σύνοδον»***.

Ἐάν, ἀγαπητοί, ταῦτα ἀληθεύουν, καί εἶναι κατά Θεόν, **δηλαδή ἄν ὄντως σκέπτεσθε νά κινηθῆτε εἰλικρινῶς, Κανονικῶς καί Ὀρθοδόξως, ἡ ἐλαχιστότης μου διακαῶς ἐπιθυμεῖ νά σταθῆ ἀρωγός εἰς ἕν τοιοῦτον θεοβούλητον ἔργον**, ὄχι ἁπλῆς θεραπείας τοῦ προσφάτου σχίσματος, ἀλλά **διά νά ἐξέλθη πάλιν ΝΙΚΩΣΑ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ, καί συντριβῆ ὁ ἀντίδικος διάβολος.**

Ἐπί τούτοις χρήζομεν ὅλοι πολλῆς ταπεινώσεως, μετανοίας, συντριβῆς καί ἀγάπης, ἵνα τῆ χάριτι τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐνσκήψωμεν ἐφ' ὅλων τῶν Κανονικῶν καί Ὁμολογιακῶν τραυμάτων, τά ὁποῖα ἡμεῖς ἐν τῆ ἀφροσύνη μας προεκαλέσαμεν εἰς τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἵνα, κατά τό «ὁ τρώσας καί ἰάσεται», δι' ἡμῶν τῶν ἐγκληματησάντων θεραπεύση ταῦτα ὁ Κύριος. Ἐν προκειμένῳ, πάντοτε ὑπό τήν προϋπόθεσιν ὄχι ψιθύρων, διλημμάτων, καί ἀπειλῶν, ἀλλά τῆς εἰλικρινοῦς προθέσεως καί διαθέσεως, ἵνα ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους καί ἐν ὁμονοίᾳ ὁμολογήσωμεν, παρακαλῶ νά λάβητε ὑπ' ὄψιν καί τάς ἰδικάς μου προθέσεις, σκέψεις καί προτάσεις, **αἱ ὁποῖαι εἶναι αἱ κάτωθι:**

1) Ἡμεῖς ὁ ἐλάχιστος ἐν Ἐπισκόποις Μητροπολίτης Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς Κήρυκος, τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἑτοίμως ἔχομεν, ὅπως τῆ χάριτι τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ συνεργασθῶμεν μεθ' Ὑμῶν πρός οἱανδήποτε εἰλικρινῆ, εὐθεῖαν καί κατά τό θέλημα τοῦ Χριστοῦ μας Κανονικήν καί Ὀρθόδοξον Ὁμολογιακήν κίνησίν σας, ἡ ὁποία ἐννοεῖται θά προκύπτη ὡς τοιαύτη ἀφ' ἑαυτῆς καί μετά ἀπό σχετικάς προφορικάς ἤ γραπτάς διαβεβαιώσεις καί δηλώσεις. Ἐπί τῶ σκοπῶ τούτω δέν κωλύομαι νά συμμετάσχω εἰς μίαν κοινήν συνεδρίασιν ὑπό τήν προϋπόθεσιν ὅτι κατ' αὐτήν **προτίστως θά τεθῆ ὑπό κρίσιν ἡ ἀπό 5.2.2003 ἱερόσυλος παραίτησις καί θά κριθῆ ὑπό τό φῶς τῶν θείων καί Ἱερῶν Κανόνων, τῆς Πράξεως τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς Ὀρθοδόξου δεοντολογίας.** Περί αὐτῆς ἀρκούντως ἔχουν γραφεῖ καί δημοσίως διακηρυχθεῖ, ὅπως καί **ἡ δεοντολογία, ὑφ' ἧς αὕτη ὑπηγορεύθη καί ἡ ὁποία ἐν τέλει ἀπέτυχεν, ἐνῶ ἡ ἱεροσυλία παρέμεινεν!...** Ἡ παρουσία καί συμμετοχή εἰς τήν ἐν λόγῳ Σύναξιν, τοῦ φερομένου ὡς «Ἀρχιεπισκόπου» κ. Νικολάου, οἰκονομικῶς γενήσεται δεκτή ὑπό τήν ἰδιότητα τοῦ **«Μητροπολίτου Πειραιῶς»**, ὁ ὁποῖος θά κληθῆ νά δώση ἐξηγήσεις ἐπί τῆς ὅλης ἱεροσύλου πράξεως προκειμένου ἀναλόγως νά ἀποφασισθῆ. («Ο.Π.» **Τόμος 14ος 2003**, σελ. 74-82, 99-120, 163-182, 195-217, 222-233, 242-257, 291-324, τεῦχος Ὀκτωβρίου σελ. 387-409, 419-447, 453-479, **Τόμος 15ος 2004**, σελ. 84-91, 206-212, 448-454).

2) Κατόπιν τούτου, καθ' ἡμᾶς, προηγεῖται **τό θέμα τοῦ κινήματος τῶν «πέντε», τό ὁποῖον κατέληξεν εἰς τό σχίσμα τοῦ 1995.** Ἐπ' αὐτοῦ ἐπιβάλλεται νά χυθῆ ἄπλετον φῶς καί **νά καταστῆ σαφές, διατί ἡ ὑπ' ἀριθμ. 3005/1997 ὁμόφωνος ἀπόφασις τῆς τότε Κανονικῆς καί Ὀρθοδόξου Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας δέν ὑλοποιήθη, καθώς καί ὅλα τά θέματα τά σχετικά μέ αὐτήν, ὅπως τό ἀνακριτικόν ἔργον καί ἡ μή γνωμάτευσις τῶν θεολόγων.** Ἐπιβάλλεται, ἐπίσης, **νά τεθῆ ἐπί τῆς τραπέζης ἡ μοναδική ἀναλυτική γνωμάτευσις τοῦ ἐλλογιμωτάτου θεολόγου καί ἐπί τριακονταετίαν κοινοῦ Συμβούλου καί συνεργάτου κ. Ἐλευθερίου Γκουτζίδη.** («Ο.Π.» **Τόμος 13ος 2002,** σελ. 189-207, 223-231, 398-405, 427-439, **Τόμος 14ος 2003,** σελ. 298-301, **Τόμος 15ος 2004,** σελ. 222, **Τόμος 16ος 2005,** σελ. 4-24, 51-59, 164-188, 227-252, 313-321, 371-387).

3) Νά ἐξετασθῆ τό, κατά τά ἔτη 1997-1998, **ἀνακινηθέν θέμα τοῦ θεολογικοῦ διαλόγου μέ ὅλας τάς σχετικάς παραμέτρους καί προεκτάσεις του,** διότι ἀπαραιτήτως πρέπει νά προκύψη σαφῶς ἄν ἐπρόκειτο περί σχεδίου τοῦ παλαιοημερολογιτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, (ὁ ὁποῖος ἀσφαλῶς δέν ἐνεφανίσθη κατά τήν περίοδον ταύτην, ἀλλ' εὐθύς ἀμέσως μετά τό 1924 καί ἰδιαιτέρως μετά τό 1971), ἤ περί συνεχείας τοῦ ἀπό τό 1989-1992 ἐν Ἀγάπη καί Ἀληθεία θεολογικοῦ Διαλόγου. («Ο.Π.» **Τόμος 11ος** Μαρτ. 2001, σελ. 217-225, **Τόμος 12ος 2001,** Ἀπριλ. σελ. 11-24, Μαΐου σελ. 41-53, Ἰουνίου σελ. 86-89, Ἰούλιος σελ. 111, 142, Αὐγ. σελ. 308-310, **Τόμος 13ος 2002,** σελ. 398-405, **Τόμος 14ος 2003,** σελ. 277-284, **Τόμος 15ος 2004,** σελ. 241-244 καί τεύχους Σεπτεμβρίου σελ. 387-402). **Ἐπί τούτῳ νά ἐξετασθῆ ἄν ὄντως ὑφίσταται καί ἀπό πότε ὁ Παλαιοημερολογιτικός Οἰκουμενισμός.** («Ο.Π.» **Τόμος 12ος 2001,** σελ. 49-53, 186-191, 299-303, **Τόμος 13ος 2002,** σελ. 23-28, 100-109, 148-149, 232-233, 293-300, 326-335, 398-404, 442-443, **Τόμος 15ος 2004,** σελ. 46-77, 241-244, 414-421. Βλέπε ἐπίσης τό ὑπ' ἀριθμ. **104/29.2.2000 ΥΠΟΜΝΗΜΑ** μας ὑπό τόν τίτλον: **«ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ ΧΘΕΣ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΟΝ...»** καί **«ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΤΟΥ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΚΟΥ - ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ ΟΠΩΣ ΠΡΟΚΥΠΤΟΥΝ ΑΠΟ ΑΔΙΑΨΕΥΣΤΕΣ ΠΗΓΕΣ ΚΑΙ ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ»,** Ἔκδοσις τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ἱδρύματος Ἁγ. Αἰκατερίνης).

4) Νά τεθοῦν ἐπί τῆς κοινῆς τραπέζης **αἱ ἀπό τοῦ 1998 ἱστορικαί ἐπιστολαί τοῦ Παν/του Ἱερ/χου π. Ἀφιλοχίου καί ὅσα κατ' αὐτοῦ ἀντικανονικῶς, ἀδίκως καί ἐκ συγκεκριμένης ἀντορθοδόξου σκοπιμότητος ἔλαβον χώραν, διότι εἶναι ἀποκαλυπτικά τῆς ἤδη ἀπό τό 1997-1998 προσυμπεφωνημένης καί προαποφασισμένης μεγάλης καί δολίας προδοσίας κατά τῆς Μητρός Ἐκκλησίας.** (Βλ. **«Σύγχρονα Ἐκκλησιαστικά Θέματα»** Τόμος Α', Ἀθῆναι Δεκέμβριος 2000 καί **«Ο.Π.» Τόμος 11ος,** τεῦχος Δεκεμβρίου 2000 σελ. 120-133, τεῦχος Ἰαν. 2001, σελ. 143, 151-159, **Τόμος 14ος 2003,** σελ. 27-38, **Τόμος 15ος 2004,** σελ. 235-241, 361-368, 408-413, 486-488, 516-522, 543-545, **Τόμος 16ος 2005,** σελ. 2-24, 51-59, 164-188, 227-252, 313-321).

5) Νά τεθοῦν ἐπί τῆς τραπέζης καί τά αἱρετικά φρονήματα τοῦ «Πειραιῶς» κ. Νικολάου, τά ὁποῖα διετύπωσεν εἰς τήν εἰσήγησίν του τῆς 14.2. 2002, εἰς τήν προσπάθειάν του νά ἐμφανίση ὡς αἱρετικήν τήν διατύπωσιν τοῦ κ. Ἐλευθερίου Γκουτζίδη, ἀλλά καί ἡ πληθύς τῶν ἐκκρεμουσῶν κατά τοῦ ἰδίου Καταγγελιῶν καί νά προκύψη τί ἀνεκάλεσεν ἐξ ὅλων τῶν κακοδόξων φρονημάτων του, τά ὁποῖα δημοσίως ἐκήρυξεν εἴτε ἐν βιβλιδίοις του καί ἐφημερίσι, εἴτε ἐν εἰσηγήσεσι ἐν Συνόδοις. («Ο.Π.» Τόμος 15ος 2004, τεῦχος Ἀπριλίου, σελ. 123-154, 212-214, Τόμος 16ος 2005, σελ. 243-245, 259-287).

6) Νά ἐξετασθοῦν ἅπαντα τά μετά τό 1997 Πρακτικά τῶν Ἐνδημουσῶν Συνόδων καί τῶν τοιούτων τῆς Ἱεραρχίας καί νά κριθοῦν προκειμένου νά ἐπέλθουν ἀνάλογοι διορθώσεις, ἀκυρώσεις ἤ καί νά ἐπιβληθοῦν, ἄν κριθῆ ἀπαραίτητον καί κυρώσεις κατά προσώπων εὐθυνομένων διά τήν κατάλυσιν τῆς Κανονικῆς Τάξεως, καί τοῦ θεσμοῦ τῆς Συνόδου, οἱ ὁποῖοι προέκυψαν καί ἐν τέλει ἀπέβησαν μέ τήν συμπεριφοράν των πολέμιοι κατά τῆς ζωῆς καί τοῦ ἔργου τῆς Μητρός Ἐκκλησίας. («Ο.Π.» Τόμος 12ος 2001, τεῦχος Νοεμβρίου, σελ. 261-265, Τόμος 13ος 2002, τεῦχος Φεβρουαρίου, σελ. 46-47, 74, τεῦχος Ἀπριλίου, σελ. 144-147, Τόμος 14ος 2003, σελ. 147-159, 419-447).

7) Νά ἐξετασθοῦν ἅπαντα τά ἀπό τοῦ 1998 μέχρι καί σήμερον Πρακτικά τῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων καί τά τοιαῦτα τῶν Γενικῶν Συνελεύσεων τοῦ ΙΦΣΚΑΕ καί νά κριθοῦν ὑπό τῆς Ἀνωτάτης Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς, ἤτοι τῆς προϋποτιθεμένης Κανονικῆς καί Ὀρθοδόξου Ἱερᾶς Συνόδου, καί νά προσκομισθοῦν καί αἱ νεώτεραι δικαστικαί ἀποφάσεις. Τό θέμα τοῦ ΙΦΣΚΑΕ δέν εἶναι ἥσσονος σημασίας, διότι ἐκτός τοῦ ὅτι οὗτος ἱδρύθη διά νά διαφυλάξη τά εἰς τήν Ἐκκλησίαν ἀνήκοντα, ὁ χαρακτήρ του καί ὡς Νομικοῦ Προσώπου, ἦτο καί παραμένει νά εἶναι ΦΥΛΑΞ τῆς ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ, ἤτοι τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑΣ τῆς ΓΝΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ. («Ο.Π.» Τόμος 12ος 2001, σελ. 122-127, Τόμος 13ος 2002, σελ. 5, 79, Τόμος 14ος 2003, σελ. 458-479, Τόμος 15ος 2004, σελ. 208-210, Τόμος 16ος 2005, 184 καί «Κείμενα - Ἐπιστολαί Ὀρθοδόξου Ὁμολογίας», ἐτῶν 1999, 2000, 2001).

8) Νά τεθοῦν ἐπί τῆς τραπέζης καί αἱ φατριαστικαί ἐνέργειαι τοῦ «Πειραιῶς» Νικολάου μετά τοῦ ἀποβιώσαντος Ἀρχιεπισκόπου Ἀνδρέου εἰς βάρος τῆς ἐλαχιστότητός μας καί ἀναφορικά μέ τήν ἐπιχειρηθεῖσαν ἐκδίωξίν μου ἀπό τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Δημητρίου Ἀχαρνῶν καί τήν κατάληψίν του, εἰς τά πλαίσια καί τάς σκοπιμότητας τοῦ Παλαιοημερολογιτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὅπως καί αὐτη τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Τριάδος Κάτω Ἡλιουπόλεως. («Ο.Π.» Τόμος 13ος 2002, σελ. 440-441, 461-494, Τόμος 15ος 2004, σελ. 15-39, 101-114).

9) Νά τεθῆ τό θέμα τῆς ἐν τῷ πλαισίῳ καί πρός χάριν τοῦ Παλαιοημερολογιτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ προδοσίας τῆς Ἱεραποστολῆς εἰς Ρουμανίαν καί προηγουμένως νά τεθοῦν ἐπί τάπητος αἱ ἐπιστολαί τοῦ Ρουμάνου «Μητροπολίτου» Βλασίου πρός τόν Μακαριώτατον καί αἱ παρεμβάσεις τοῦ «Μητροπολίτου» Ὠρωποῦ διά τήν ἰδίαν ὑπόθεσιν, καθώς καί ἡ αἰτηθεῖσα Κανονικῶς καί

ἐπισήμως καί μή δοθεῖσα Ἔκθεσις τῆς ὑπό τόν «Διαυλείας» Ἀνδρέαν ἀποσταλείσης εἰς τήν Ρουμανίαν Ἐπιτροπῆς. (**«Ο.Π.» Τόμος 11ος**, τεῦχος Ἰαν. 2001, σελ. 139-140, τεῦχος Μαρτίου 2001, σελ. 209-211, **Τόμος 12ος 2001**, σελ. 109, 141-142, 290-294, **Τόμος 13ος 2002**, 115-117, 348-355).

10) Νά τεθῆ ἐπί τῆς ἰδίας τραπέζης **ἡ κατά τήν Κυριακήν τῆς Ὀρθοδοξίας τοῦ 1997 ὁμιλία τοῦ ἐλλογιμωτάτου θεολόγου Καθηγητοῦ κ. Ἐλευθερίου Γκουτζίδη**, ἡ ἐκφωνηθεῖσα ἐν Θεσσαλονίκῃ καί δημοσιευθεῖσα εἰς τόν Κ.Γ.Ο., **νά ἐξετασθῆ ἡ «ἐπίμαχος» διατύπωσις καί νά τεθοῦν ἐπί τάπητος ὅλαι αἱ πτυχαί τῆς σκευωρίας** (**Φλωρινικῶν καί ἡμετέρων**), **εἰς τήν ὁποίαν ἐνεπλάκη καί ὁ ἤδη ἀποβιώσας πρώην Ἀρχιεπίσκοπος Ἀνδρέας, μέχρι καί τῆς ἀπό Φεβρουαρίου 2002 «Συνοδικῆς» σας κατά τοῦ θεολόγου ἀφοριστικῆς πράξεως».** (Βλέπε: **α) «Πρόσχωμεν»** Ἀθῆναι 1999. **β)** Τήν ἀπό **28/15.1.2000** ἐπιστολήν τοῦ θεολ. Ἐλ. Γκουτζίδη (πρός τούς π. Στέφανον καί Νεόφυτον Τσακίρογλου, π. Εὐστάθιον Τουρλῆν, κ. Ἀνέστη Χατζῆ καί κ. Ἀντ. Μάρκου), **μέ 27 συνημμένα κείμενα. γ) «Ο.Π.»** εἰς τήν στήλην **«Ἐπί ἑνός ἀτυχοῦς δημοσιεύματος...» (Τόμοι 11ος καί 12ος** τεύχη **106-108** καί **110-116**). **δ) «Ο.Π.»** εἰς τήν στήλην: **«Ἀπάντησις εἰς μίαν εἰσήγησιν» τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς κ. Νικολάου» (Τόμος 14ος 2003** σελ. 83-93, 121-139, 260-276). **ε) «Ο.Π.» Τόμος 11ος**, τεῦχος **Φεβρ. 2001** σελ. 179-188, **Τόμος 12ος 2001**, σελ. 75-80, 82-85, 127-130, 232-235, 267-279, 295-298, 309-310, **Τόμος 13ος 2002**, σελ. 3-19, 34-37, 55-56, 105-108, 125-126, 142-166, 237-250, 283-286, 347, **Τόμος 14ος 2003**, σελ. 7-22, 167-187, **Τόμος 15ος 2004** σελ. 108-114, 303-311, 346-350, 387-396, 532, 539, **Τόμος 16ος 2005**, σελ. 80-86).

11) Νά τεθοῦν ἐπίσης ἐνώπιον πάντων **αἱ κατά τήν Κυριακήν τῆς Ὀρθοδοξίας ἀπό 2001, 2002 καί 2003 διακηρυχθεῖσαι ὀρθόδοξοι Ὁμολογίαι εἰς τήν Ἱεράν Μητρόπολιν Λαρίσης, ὡς καί ἡ ἡμετέρα τοιαύτη, ὡς Μητροπολίτου Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς ὑπ' ἀριθμ. 357/14.5.2004** καί νά ἀποφανθῶμεν ἕκαστος προσωπικῶς καί ἀπό κοινοῦ. (**«Ο.Π.» Τόμος 11ος**, τεῦχος Φεβρ. 2001, σελ. 195-199, **Τόμος 13ος 2002**, σελ. 93-99 **Τόμος 14ος 2003**, σελ. 64-73, **Τόμος 15ος 2004**, σελ. 163-188, 427-454, **Τόμος 16ος 2005**, σελ. 107-115).

12) Νά ἐξετασθοῦν ἐπίσης ἐξ ἀπόψεως Κανονικῆς καί Ὀρθοδόξου **αἱ ἡμέτεραι Εἰσηγήσεις, Προτάσεις, Καταγγελίαι ἐπί Δογματικῶν, Ἐκκλησιολογικῶν θεμάτων καί Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς, καθώς καί αἱ ἐπ' αὐτῶν Προτάσεις καί Ἀποφάνσεις ἤ Ἀποφάσεις Ὑμῶν.** (Βλ. **«Κείμενα Ὀρθοδόξου Ὁμολογίας»**, ἐτῶν 1999, 2000, 2001, καί **«Ο.Π.» Τόμος 11ος**, τεῦχος Δεκ. 2000 σελ. 111-116, τεῦχος Ἰαν. 2002 σελ. 139-146, τεῦχος Μαρτ. 2001, σελ. 206-208, **Τόμος 12ος 2001**, σελ. 37-39, 67-69, 75-89, 107-130, 151-157, 179-181, 211-216, 219-223, 242-279, **Τόμος 13ος 2002**, σελ. 43-84, 117-127, 139-162, 188-207, 232-250, 267-283, 336-346, **Τόμος 14ος 2003**, σελ. 6-22, 59-64, 74-82, 147-159, 182-187, 195-198, 419-447, **Τόμος 15ος 2004**, σελ. 163-188, 225-241, 297-302, 341-345, 427-454, **Τόμος 16ος 2005**, σελ. 3-24, 51-59, 164-187, 195-221, 227-252, Γενικώτερον βλ. στήλη Ὀρθοδόξου Πνοῆς **«ΟΛΙΓΑ ΕΚ ΤΩΝ ΠΟΛΛΩΝ»**).

13) Τό θέμα τῆς λεγομένης χειροθεσίας δέον ὅπως ἐξετασθῆ ἐν πάση λεπτομερεία, ἤτοι τά πρό τῆς ἀποστολῆς τῆς Ἐξαρχίας εἰς Ἀμερικήν καί αἱ ἅμα τῆ ἐπιστροφῆ δηλώσεις αὐτῆς ἐπί τοῦ ὅλου θέματος. Ἰδιαιτέρως τί ἀκριβῶς ἐδηλώθη ὑπό τῶν δύο Ἀρχιερέων ἐκείνης τῆς Ἐξαρχίας, τί ἐδέχθησαν ὁμοφώνως οἱ λοιποί Ἀρχιερεῖς καί Ἱερεῖς, τί ἐνηργήθη ἐν Ἑλλάδι ἐπί τῶν ὑπολοίπων Ἀρχιερέων. Ποία ἡ ἀπ' ἀρχῆς Πρᾶξις καί συνείδησις τοῦ Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας. Διατί ἀπεκρύβη ἡ σχετική ἀντιφατική καί ἀλλοπρόσαλλος Πρᾶξις τῆς ὑπό τόν Μητροπολίτην Φιλάρετον Ρωσικῆς Συνόδου, πῶς καί πότε ἦλθεν αὕτη εἰς φῶς καί πῶς ἀντιμετωπίσθη αὐτή ἡ Πρᾶξις. Τί προφορικῶς καί ἐγγράφως διεκηρύσσετο ὑφ' ὅλων τῶν Ἱεραρχῶν, ἀλλά καί ΙΕΡΟΣΥΝΟΔΙΚΩΣ καί ΚΑΘΟΛΙΚΩΣ ὑπό τοῦ ὅλου Σώματος τῆς Ἐκκλησίας, μέχρι τόν Φεβρουάριον τοῦ 2003. Πῶς ἀντιμετωπίσθη τό 1976-1977 ὁ τότε Κορινθίας Κάλλιστος μέχρι καί τῆς Ἐγκυκλίου ἐπιστολῆς (11.10.1991) τῶν «πέντε», τῆς ὑπογραφομένης ὑπό τοῦ Κυπρίου Ἱερομονάχου Εὐθυμίου. Ποία ἡ ἀπόφανσις ἐπί τοῦ ἰδίου αὐτοῦ θέματος τῆς «χειροθεσίας» τῆς Μεγάλης Συνόδου τῆς 19.8.1981 καί ποία ἡ ἀπάντησις εἰς τήν Φλωρινικήν προπαγάνδαν ὑπέρ τῆς χειροθεσίας ὡς ἐπί σχισματικῶν κατά τήν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας 16 καί 18 Ἰουνίου 1983 (Κ.Γ.Ο. Ἰουλίου καί Αὐγούστου 1983).

Πότε, μέχρι τό 2003, ἔστω καί εἷς ἐξ Ὑμῶν, διενοήθη, ὡμίλησεν ἤ κατήγγειλεν, ὅσα ἀπό τόν Φεβρουάριον τοῦ 2003 ἐπισήμως ἐδήλωσεν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Ἀνδρέας «περί λάθους του ἐπί τοῦ θέματος τῆς χειροθεσίας». Πῶς νοεῖται ὅτι παραλλήλως πρός τήν ἀνωτέρω δήλωσιν καί δή κατόπιν αἰτήσεως ἡ Ἱερά Μονή Μεταμορφώσεως Μπροῦκλιν τῆς Μασσαχουσέτης ἐδημοσίευσεν μέσω τοῦ ΙΝΤΕΡΝΕΤ τήν σχετικήν «πληροφόρησιν» περί χειροθεσίας τοῦ τότε Κορινθίας Καλλίστου καί Κιτίου Ἐπιφανίου κατά τήν 17ην καί 18ην Σεπτ. 1971. («Ο.Π.» Τόμος 16ος, Μαΐου 2005, σελ. 153-154).

Ἐπίσης πῶς συμβαίνει καί τό παράλληλον ἐν μηνί Φεβρουαρίῳ 2003 Πραξικόπημα τοῦ τότε Μητροπολίτου Κιτίου Ἐπιφανίου κατά τῆς ἐν Ρωσία Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῶν Κατακομβῶν, καί τά σχετικά ἐπίσης μέσω INTERNET βλάσφημα δημοσιεύματα ἀφορῶντα τόν ἐν λόγῳ Μητροπολίτην: («Ο.Π.» Τόμος 15ος 2004, σελ. 46-75 καί 414-421). Διατί οἱ «Σεβασμιώτατοι» κ.κ. Παχώμιος καί Γαλακτίων, ἐπί ὑπέρ τριάκοντα ἔτη, ὑπέγραφον καί ὡμολόγουν ὅτι τό 1971 οὐδεμίαν χειροθεσίαν ἐδέχθημεν καί μόνον ἐν ἔτει 2003-2004, ἔφερον εἰς φῶς ὁ μέν «ἐξομολογητικήν του ἐπιστολήν» τοῦ 1974, καθ' ἥν ὁμολογεῖ ὅτι «καί ἐν Ἀμερικῆ καί ἐν Ἑλλάδι οἱ Ἀρχιερεῖς ἐδέχθησαν ἱλέῳ ὄμματι καί ἀγαλλομένῳ ποδί τήν χειροθεσίαν κατά τόν Η΄ Κανόνα», κατά δέ σύγχρονον ἀπό Ἰουλίου 2004 ἐπιστολήν του ρητῶς ὑποστηρίζει καί διακηρύσσει ἐγγράφως ὅτι ἀπαξάπαντες οἱ νῦν Ἀρχιερεῖς «προερχόμεθα παρά χειροθετημένων...»,(1) ὁ ἕτερος δέ Ἀρχιερεύς προφορικῶς, ἀκόμη καί ἀπ'

(1) Ἰδού τί ἀκριβῶς διακηρύσσει καί ὁμολογεῖ: *«ΚΑΤ' ΑΜΕΣΟΝ ΤΡΟΠΟΝ ΕΔΕΧΘΗΣΑΝ ΧΕΙΡΟΘΕΣΙΑΝ παρά τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς ἐν Ἀμερικῆ ὑπό τόν Μητροπολίτην Φιλάρετον οἱ δύο πρῶτοι Ἀρχιερεῖς Κάλλιστος καί Ἐπιφάνιος, ἐρχόμενοι δέ ἐν Ἑλλάδι*

ἄμβωνος διακηρύσσει ὅτι εἶναι αὐτόπτης καί αὐτήκοος μάρτυς ὅτι ὁ Μακαριώτατος τό 1971 εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τῆς Κοιμήσεως «ἀνέγνωσεν εὐχάς χειροτονίας καί ὄχι συγχωρητικήν» τοιαύτην. Ἦτο ψευδής ἡ ἀπ᾽ ἀρχῆς μέχρι καί τό 2003 καθολικῶς διακηρυσσομένη καί συνειδητῶς βιουμένη καί ὁμολογουμένη ἀλήθεια;

Ἐάν τά τοιαῦτα φρονήματα ἐξετασθησόμενα δεόντως, προκύψουν ὅτι ἦσαν καί εἶναι πραγματικά, καί ὅτι ἐπιμένετε εἰς αὐτά, δέν διανοούμεθα νά ὁμιλῶμεν περί Γνησίων καί Ὀρθοδόξων Ἐπισκόπων, ἀλλά περί ἱεροσύλων ἐκπεσόντων, οἱ ὁποῖοι ἀπεδείχθησαν χείρονες τοῦ Καλλίστου καί τοῦ πρώην Φλωρίνης, μέ ὅ,τι ἄλλο σημαίνει τοῦτο. Χρειάζεται ἰδιαιτέρα προσοχή καθ᾽ ὅτι ἀδιακόπως «γράμμασιν καί πράγμασιν», ἐκηρύχθη σαφῶς καί μέ πλήρη συνέπειαν, ὅτι τό 1971 ἐδέχθημεν καί ἐνεργήσαμεν οὐχί χειροθεσίαν ὡς ἐπί σχισματικῶν, ἀλλ᾽ ὑπό ΕΙΔΙΚΑΣ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ καί ΑΚΡΩΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΣ, συγχωρητικήν εὐχήν, διά νά ἐκλείψῃ τό πρόσχημα τῶν Φλωρινικῶν, οἱ ὁποῖοι ἠρνοῦντο τήν ἐπιστροφήν εἰς τήν Γνησίαν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν καί οὕτω ἐπέλθῃ ἡ θεραπεία καί ἐξάλειψις τοῦ Φλωρινικοῦ σχίσματος. («Ο.Π.» Τόμος 12ος 2001, τεῦχος Μαΐου, σελ. 54-58, τεῦχος Σεπτ. σελ. 192-195, Τόμος 13ος 2002, σελ. 166, 223-231, 232-234, 411-426, Τόμος 14ος 2003, τεῦχος Σεπτ. 339-399, Τόμος 15ος 2004, σελ. 219-223, Τόμος 16ος 2005, σελ. 147-163, 195-221, 259-300, 313-321).

Ἐπί τούτοις νά ἐξετάσωμεν πῶς ἀντιμετωπίσθη τό κίνημα τοῦ Σεβ/του Κιτίου κ. Ἐπιφανίου περί ἑνώσεως (1977-1981), τό ὁποῖον ἐμμέσως προϋπέθετεν τήν χειροθεσίαν κατά τόν Η΄ Κανόνα, διότι, κατά τόν ἐν λόγῳ Ἐπίσκοπον, «διά τό σχίσμα τοῦ 1937 εὐθύνετο καί ὁ Βρεσθένης Ματθαῖος» καί διότι «τό 1948 ὑπῆρχε καί δεύτερος Ὀρθόδοξος Ἀρχιερεύς», ὁ Κυκλάδων Γερμανός Βαρυκόπουλος, ἀπό τόν ὁποῖον δέν ἐζητήθη νά συμπράξῃ εἰς τάς χειροτονίας τοῦ 1948!!!, καθώς καί τό κατά Φεβρουάριον 2004 πραξικόπημά του κατά τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας (Κατακομβῶν). Ἐπίσης νά ἐξετάσωμεν καί τό γεγονός ὅτι δέν ἀντιμετωπίσθη καί δέν ἐδόθη ἀπάντησις εἰς τάς ἐρωτήσεις τοῦ κ. Βασιλείου Σακκᾶ περί τῆς ἑνώσεως μέ τούς Ρώσους καί περί τῆς χειροθεσίας, ὅπου ἔθετε καί τό ἐρώτημα «ποία διαφορά ὑπάρχει σήμερα εἰς τάς χειροτονίας τῶν Ματθαιϊκῶν καί τῶν Φλωρινικῶν» καί διατί δέν ἀντιμετωπίσθη καί ἡ Καταγελλία κατά τοῦ

ΜΕΤΕΔΩΣΑΝ ΤΗΝ ΧΕΙΡΟΘΕΣΙΑΝ καί τοῖς λοιποῖς τέτταρσιν Ἀρχιερεῦσιν, οἵτινες ἐμμέσως διά τῶν χειρῶν τῶν ΑΜΕΣΑ ΔΕΧΘΕΝΤΩΝ ΧΕΙΡΟΘΕΣΙΑΝ ΕΙΛΗΦΑΣΙΝ ΚΑΙ ΟΥΤΟΙ ΙΛΕΩ ΟΜΜΑΤΙ ΚΑΙ ΑΓΑΛΛΟΜΕΝΩ ΠΟΔΙ ΤΗΝ ΕΠΙΒΛΗΘΕΙΣΑΝ ΑΥΤΟΙΣ ΧΕΙΡΟΘΕΣΙΑΝ! ΠΛΕΟΝ ΕΤΙ ΟΥΔΕΝ. Τά μεθ᾽ ἕτερα εἶναι ὅτι ἡμεῖς σύν Σοί ΕΧΕΙΡΟΤΟΝΗΘΗΜΕΝ ΕΠΙΣΚΟΠΟΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΗΔΗ ΧΕΙΡΟΘΕΤΗΜΕΝΟΥΣ! ΤΙ ΛΟΙΠΟΝ ΔΙΑΛΟΓΙΖΕΣΘΕ ΥΜΕΙΣ; ΕΙΜΕΘΑ ΑΠΗΛΛΑΓΜΕΝΟΙ ΤΥΧΟΝ ΜΟΜΦΗΣ, Ή ΜΟΝΟΝ Η ΥΜΕΤΕΡΑ ΔΙΑΝΟΗΣΙΣ ΠΙΣΤΕΥΕΙ ΠΩΣ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΕΞΑΙΡΕΣΙΝ;». (Βλέπε εἰς τό τεῦχος τῆς «Ο.Π.» μηνός Ὀκτωβρίου 2005 σελ. 378-380 καί εἰς τό Νοεμβρίου 2005 σελ. 439-441).

Μοναχοῦ Μαξίμου, Συμβούλου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τά τελευταῖα ἔτη, ὅστις ἐπροπαγάνδιζεν, ὅτι «βιάσθηκε ὁ ἅγιος Πατέρας τό 1937 καί ἔκανε τό σχίσμα».

* * *

Ταῦτα ἐγράψαμεν δι' οὕς λόγους ἤδη προείπομεν, ἵνα ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν τόσον ὑφ' Ὑμῶν, ὅσον καί ὑφ' ὅλου τοῦ Κλήρου, τῶν Μοναχῶν, καί τῶν Λαϊκῶν, διότι οὐκ ὀλίγοι ἰσχυρίζονται ὅτι δέν κατενόησαν τούς Δογματικούς Ἐκκλησιολογικούς λόγους ἕνεκα τῶν ὁποίων διεκόψαμεν πᾶσαν κοινωνίαν, ἀλλά συσκοτίζουν τήν ἀλήθεια καί ψιθυρίζουν τῆδε κακεῖσε ὅτι δῆθεν «καί αἱ δύο πλευραί εἶναι τό ἴδιο», ὡς καί ἄλλα παρόμοια.

Ἐγράψαμεν καί διά τόν πρόσθετον λόγον, νά γίνη σαφές ὅτι ἡ μετά ἀπό ὑπέρ τριάκοντα ἔτη ὑπαναχώρησις είς τό θέμα αὐτό τῆς λεγομένης «χειροθεσίας», καθιστᾶ τούς ὑπαναχωροῦντας, βλασφήμους καί κατά τῆς Ἀρχιερωσύνης των, ἤτοι κατά τῆς Ἀποστολικῆς των Διαδοχῆς, ἀλλά καί ἐχθρούς, προδότας καί πολεμίους τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, (πολλῶ χείρονας καί αὐτοῦ τοῦ πρώην Φλωρίνης), ἐξ ἧς μοιραίως ἐκβέβληνται καί εἰσίν ἐρριμένοι ἐν τῆ βρωμερᾶ λίμνη τοῦ Παλαιοημερολογιτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ὅθεν, καί πάλιν παρακαλῶ, ὅπως μή μεθοδεύετε νά διαρρέουν, εἴτε «διλήμματα», εἴτε «ἀπειλαί», εἴτε περί δῆθεν «καταδίκης τοῦ 54/76 Βουλεύματος» κλπ., πρός παραπλάνησιν τῶν ἁπλῶν χριστιανῶν, καί ἐπί τῶ σκοπῶ ὅτι ἔτσι «δέν θά ἔχη λόγους ὁ Μεσογαίας νά διατηρῆ ἑαυτόν ἐκτός Συνόδου», καί ὅτι «θά ἀναγκασθῆ νά ἐπιστρέψη». Διότι ἐνέργειαι ὡς ἐκείνη ἡ Ἐγκύκλιος τοῦ πρ. Φλωρίνης κατά τό 1950, οὐδόλως θά ὠφελήσουν... ὅπως δέν ὠφέλησεν καί τόν πρ. Φλωρίνης ἡ ὑστερόβουλος καί ἄκρως ὑποκριτική Ἐγκύκλιός του.

Ἐν κατακλεῖδι, ἡμεῖς ἔχομεν ἀπόλυτον καί κραταιάν τήν πίστιν, ὅτι, χάριτι Χριστοῦ, καί ἐν τῆ Ἐκκλησία Του παραμένομεν, καί ἐν τῆ Κανονικῆ καί Ὀρθοδόξω Συνόδω Αὐτῆς εἶμεθα, κατά τό τοῦ Κυρίου «οὗ γάρ εἰσίν δύο ἤ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τό ἐμόν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμί ἐν μέσω αὐτῶν» (Ματθ. 14, 20).

Ἑτέρωθεν ληφθήτω σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν ὅτι δέν εἶμεθα μόνοι μας, διότι μεθ' ἡμῶν εἰσίν ἅπαντες οἱ ἀπ' ἀρχῆς καί μέχρι τοῦ νῦν Ὀρθόδοξοι ἅγιοι Ἱεράρχαι ὅλων τῶν Ἁγίων Συνόδων (Οἰκουμενικῶν, Πανορθοδόξων καί Τοπικῶν), ἐφ' ὅσον καί ἐνόσω εὑρισκόμεθα ἐν ἐσωτερικῆ πνευματικῆ ὀρθοδόξω ἀλληλουχία καί συνδέσμω μεθ' ὅλων αὐτῶν. Ἐάν ὡστόσον πραγματικά ἐνδιαφέρεσθε διά τόν πρῶτον καί ὕψιστον θεσμόν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἰδού ἐξ ὑμῶν ἐξαρτᾶται νά ἐπανεργοποιηθῆ Κανονικῶς καί Ὀρθοδόξως οὗτος τιθέμενος είς τήν ὑπηρεσίαν τῆς Ἐκκλησίας καί δι' αὐτοῦ τά πάντα ρυθμίση ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δι' ὅλων ἡμῶν τῶν ἐλαχίστων. Ἀμήν.

Διατελῶ ἐν ἀγάπη καί ἀγωνία
Γνήσιος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας Ἐπίσκοπος
† Ὁ Μητροπολίτης Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς
ΚΗΡΥΚΟΣ

ΓΝΗΣΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ ΚΑΙ ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΙΣΤΕΩΣ

ΑΜΑ ΔΕ ΚΑΙ ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΤΩΝ ΥΠΟ ΕΚΠΕΣΟΝΤΩΝ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ ΔΙΑΤΥΠΩΘΕΙΣΩΝ ΒΛΑΣΦΗΜΙΩΝ ΚΑΤΑ ΤΕ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΔΟΧΗΣ ΤΗΣ ΓΝΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΕΤΕΡΩΝ ΑΙΡΕΤΙΚΩΝ ΦΡΟΝΗΜΑΤΩΝ

Ἐν ὀνόματι τῆς Ἁγίας καί Ὁμοουσίου καί Ζωοποιοῦ καί Ἀδιαιρέτου Τριάδος, ἐν ἔτει σωτηρίῳ 2006, Σεπτεμβρίου 6, ἡμέρα Τρίτη, ἡ ἐμή ἐλαχιστότης, ὁ Μητροπολίτης Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς Κήρυκος, τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καί οἱ ὑφ᾽ ἡμᾶς εὐλαβέστατοι Κληρικοί, Ἱερομ. π. Ἀμφιλόχιος καί ἱερεῖς π. Θωμᾶς καί π. Ἀνδρέας, οἱ ὁσιώτατοι Μοναχοί, Βαρνάβας, Κύριλλος, καί Θεόδωρος, παρόντος καί τοῦ θεολόγου Ἐλευθερίου Γκουτζίδη, ὡς Γραμματέως, μετά τήν θείαν λειτουργίαν, τήν ὁποίαν ἐπετελέσαμεν ἐν τῷ πανσέπτῳ Ἐπισκοπικῷ Ναῷ τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης, συνεκροτήσαμεν Μητροπολιτικήν Ἱεράν Σύνοδον καί ἐνδιετρίψαμεν ἐπί μεγίστων θεμάτων Πίστεως, τά ὁποῖα ἡ κοινή Ἁγία ἡμῶν Μήτηρ ΕΚΚΛΗΣΙΑ, σήμερον ἀντιμετωπίζει, βιοῦσα περίοδον κατακομβικήν.

Ἡμεῖς, τό πιστόν λεῖμμα τῆς χάριτος, ἑπόμενοι τοῖς Ἁγίοις Πατρᾶσι, οἵτινες, ὁσάκις ἡ Ἐκκλησία ἐχειμάζετο καί ἐδιώκετο, διεκήρυσσον καθαράν τήν ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ, χάριτι Θεοῦ, προβαίνομεν εἰς τήν διακήρυξιν τῆς παρούσης ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΙΣΤΕΩΣ, ἅμα δέ καί καταδίκην τῶν ὑπό ἐκπεσόντων Ἀρχιερέων διατυπωθεισῶν βλασφημιῶν κατά τε τῆς Ἐκκλησιολογίας καί τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐπαναλαμβάνοντες κατ᾽ ἀρχάς τήν ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ τοῦ Μεγάλου Πατρός Ἁγίου Γρηγορίου Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης:

«Εἷς Θεός πρό πάντων, καί ἐπί πάντων, καί ἐν πᾶσι, καί ὑπέρ τό πᾶν, ἐν Πατρί καί Υἱῷ καί ἁγίῳ Πνεύματι παρ᾽ ἡμῶν προσκυνούμενός τε καί πιστευόμενος· Μονάς ἐν Τριάδι, καί Τριάς ἐν Μονάδι ἀσυγχύτως ἑνουμένη, καί ἀμερίστως διαιρουμένη· Μονάς ἡ αὐτή καί Τριάς παντοδύναμος· Πατήρ ἄναρχος, οὐ μόνον ὡς ἄχρονος, ἀλλά καί ὡς κατά πάντα τρόπον ἀναίτιος· μόνος αἰτία καί ῥίζα καί πηγή τῆς ἐν Υἱῷ καί ἁγίῳ Πνεύματι θεωρουμένης Θεότητος· μόνος αἰτία προκαταρκτική τῶν γεγονότων· οὐ μόνος Δημιουργός, ἀλλά μόνος ἑνός Υἱοῦ Πατήρ, καί Πνεύματος ἁγίου ἑνός Προβολεύς· ἀεί ὤν, καί ἀεί ὤν

Πατήρ, καί ἀεί ὤν μόνος Πατήρ τε καί Προβολεύς· μείζων Υἱοῦ καί Πνεύματος, τοῦτο μόνον ὡς αἴτιος· τἆλλα δέ πάντα ὁ αὐτός αὐτοῖς καί ὁμότιμος — οὗ Υἱός εἷς, ἄναρχος μέν ὡς ἄχρονος· οὐκ ἄναρχος δέ, ὡς ἀρχήν καί ρίζαν καί πηγήν ἔχων τόν Πατέρα· ἐξ οὗ μόνου πρό πάντων τῶν αἰώνων ἀσωμάτως, ἀρρεύστως, ἀπαθῶς, γεννητῶς προῆλθεν, ἀλλ᾽ οὐ διηρέθη, Θεός ὤν ἐκ Θεοῦ· οὐκ ἄλλος μέν καθ᾽ ὅ Θεός, ἄλλος δέ καθ᾽ ὅ Υἱός, ἀεί ὤν, καί ἀεί ὤν Υἱός καί μόνος Υἱός καί ἀεί πρός τόν Θεόν ἀσυγχύτως ὤν, οὐκ αἰτία καί ἀρχή τῆς ἐν Τριάδι νοουμένης θεότητος, ὡς ἐξ αἰτίας καί ἀρχῆς ὑπάρχων τοῦ Πατρός, ἀλλ᾽ αἰτία καί ἀρχή τῶν γεγονότων πάντων, ὡς δι᾽ αὐτοῦ πάντων γεγονότων ὅς ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων, οὐχ ἁρπαγμόν ἡγήσατο τό εἶναι ἴσα Θεῷ· ἀλλ᾽ ἐπί συντελείᾳ τῶν αἰώνων ἑαυτόν ἐκένωσε, μορφήν τήν καθ᾽ ἡμᾶς λαβών, καί ἐκ τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας εὐδοκίᾳ τοῦ Πατρός καί συνεργίᾳ τοῦ ἁγίου Πνεύματος κυηθείς τε νόμῳ φύσεως καί γεννηθείς, Θεός ὁμοῦ καί ἄνθρωπος, καί ὡς ἀληθῶς ἐνανθρωπήσας γέγονε ὅμοιος ἡμῖν κατά πάντα πλήν ἁμαρτίας, μείνας ὅπερ ἦν, Θεός ἀληθινός, ἑνώσας ἀσυγχύτως καί ἀτρέπτως τάς δύο φύσεις καί θελήσεις καί ἐνεργείας, καί μείνας εἷς Υἱός ἐν μιᾷ ὑποστάσει καί μετά τήν ἐνανθρώπησιν, ἐνεργῶν τά θεῖα πάντα ὡς Θεός, καί τά ἀνθρώπινα πάντα ὡς ἄνθρωπος, καί τοῖς ἀνθρωπίνοις ἀδιαβλήτοις ὑποκείμενος πάθεσιν. Ἀπαθής μέν καί ἀθάνατος ὤν καί διαμένων ὡς Θεός, ἑκών δέ σαρκί παθών ὡς ἄνθρωπος καί σταυρωθείς καί θανών καί ταφείς, καί τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστάς ὅς καί τοῖς μαθηταῖς μετά τήν ἀνάστασιν ἐπιφανείς, καί τήν ἐξ ὕψους δύναμιν ἐπαγγειλάμενος, καί παραγγείλας μαθητεύειν πάντα τά ἔθνη, καί βαπτίζειν εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ ἁγίου Πνεύματος, καί τηρεῖν διδάσκειν ὅσα ἐνετείλατο, αὐτός ἀνελήφθη εἰς τόν οὐρανόν, καί ἐκάθισεν ἐξ δεξιῶν τοῦ Πατρός, ὁμότιμον καί ὁμόθρονον ὡς ὁμόθεον ποιήσας τό ἡμέτερον φύραμα, μεθ᾽ οὗ πάλιν φυράματος ἥξειν μέλλει μετά δόξης κρῖναι ζῶντας καί νεκρούς, καί ἀποδοῦναι ἑκάστῳ κατά τά ἔργα αὐτοῦ. — Τότε δέ πρός τόν Πατέρα ἀνελθών ἔπεμψεν ἐπί τούς ἁγίους αὐτοῦ μαθητάς καί ἀποστόλους τό Πνεῦμα τό ἅγιον, ὅ παρά τοῦ Πατρός ἐκπορεύεται· συνάναρχον μέν ὄν τῷ Πατρί καί τῷ Υἱῷ, ὡς ἄχρονον, οὐκ ἄναρχον δέ, ὡς καί αὐτό ρίζαν καί πηγήν καί αἰτίαν ἔχον τόν Πατέρα, οὐχ ὡς γεννητόν, ἀλλ᾽ ὡς ἐκπορευτόν· ἐκ Πατρός γάρ καί αὐτό πρό πάντων τῶν αἰώνων ἀρρεύστως καί ἀπαθῶς, οὐ γεννητῶς, ἀλλ᾽ ἐκπορευτῶς προῆλθεν, ἀδιαίρετον ὄν τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ, ὡς ἐκ τοῦ Πατρός προερχόμενον καί ἐν Υἱῷ ἀναπαυόμενον, ἀσύγχυτον καί τήν ἕνωσιν ἔχον, καί ἀμέριστον τήν διαίρεσιν· Θεός ὄν καί αὐτό ἐκ τοῦ Θεοῦ, οὐ ἄλλος μέν καθ᾽ ὅ Θεός, ἄλλος δέ καθ᾽ ὅ Παράκλητος· Πνεῦμα αὐθυπόστατον, ἐκ Πατρός ἐκπορευόμενον καί δι᾽ Υἱοῦ πεμπόμενον, τουτέστι φανερούμενον, αἴτιον καί αὐτό τῶν γεγονότων πάντων, ὡς ἐν αὐτῷ τετελεσιουργημένων· τό αὐτό καί ὁμότιμον Πατρί τε καί Υἱῷ, χωρίς τῆς ἀγεννησίας καί τῆς γεννήσεως. Ἐπέμφθη δέ παρά τοῦ Υἱοῦ πρός τούς οἰκείους μαθητάς, τουτέστι πεφανέρωται. Πῶς γάρ ἄν ἄλλως παρ᾽ αὐτοῦ πεμφθείη τό μή χωριζόμενον

αὐτοῦ; Πῶς δ᾽ ἄν ἄλλως ἔλθοι μοι τό ὑπάρχον πανταχοῦ; Διό μή μόνον παρά τοῦ Υἱοῦ, ἀλλά καί παρά τοῦ Πατρός, καί διά τοῦ Υἱοῦ πέμπεται· καί παρ᾽ ἑαυτοῦ ἔρχεται φανερούμενον. Κοινόν γάρ ἔργον ἡ ἀποστολή, δηλονότι ἡ φανέρωσις τοῦ Πνεύματος. — Φανεροῦται δέ οὐ κατά τήν οὐσίαν. Οὐδείς γάρ ποτέ Θεοῦ φύσιν ἤ εἶδεν ἤ ἐξηγόρευσεν, ἀλλά μετά τήν χάριν καί τήν δύναμιν καί τήν ἐνέργειαν, ἥτις κοινή ἐστι Πατρός καί Υἱοῦ καί Πνεύματος. Ἴδιον μέν γάρ ἑκάστου τούτων ἡ ἑκάστου ὑπόστασις, καί ὅσα τείνει πρός αὐτήν· κοινά δέ οὐχ ἡ ὑπερούσιος οὐσία μόνον, ἡ παντάπασιν ἀνώνυμος καί ἀνέκφαντος καί ἀμέθεκτος, ὡς ὑπέρ πᾶσαν ἐπωνυμίαν οὖσα καί ἔκφανσιν καί μετοχήν, ἀλλά καί ἡ χάρις καί ἡ δύναμις καί ἡ ἐνέργεια καί ἡ λαμπρότης, καί ἡ βασιλεία καί ἡ ἀφθαρσία, καί πάνθ᾽ ἁπλῶς καθ᾽ ἅ κοινωνεῖ, καί κατά χάριν ἑνοῦται τοῖς ἁγίοις ἀγγέλοις τε καί ἀνθρώποις ὁ Θεός· μήτε διά τό μεριστόν καί διάφορον τῶν ὑποστάσεων, μήτε διά τό μεριστόν καί ποικίλον τῶν δυνάμεών τε καί ἐνεργειῶν, τῆς ἁπλότητος ἐκπίπτων οὕτως ἡμῖν εἷς ἐστι παντοδύναμος Θεός ἐν μιᾷ θεότητι. Οὔτε γάρ ἐξ ὑποστάσεων τελείων γένοιτ᾽ ἄν ποτε σύνθεσις, οὔτε τό δυνάμενον, ὅτι δύναμιν ἤ δυνάμεις ἔχει, δι᾽ αὐτό τό δύνασθαι σύνθετον ἀληθῶς ποτε λεχθείη ἄν.

Πρός τούτοις προσκυνοῦμεν σχετικῶς τήν ἁγίαν εἰκόνα τοῦ περιγραφέντος ὡς δι᾽ ἡμᾶς ἐνανθρωπίσαντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, πρός τό πρωτότυπον ἀναφέροντες σχετικῶς τήν προσκύνησιν· καί τό τίμιον τοῦ σταυροῦ ξύλον, καί τά σύμβολα πάντα τῶν αὐτοῦ παθημάτων, ὡς ὄντα τρόπαια θεῖα κατά τοῦ κοινοῦ πολεμίου τοῦ γένους ἡμῶν· πρός δέ καί τόν τύπον τοῦ τιμίου σταυροῦ σωτήριον, καί τούς θείους ναούς καί τόπους, καί τά ἱερά σκεύη καί θεοπαράδοτα λόγια διά τόν αὐτοῖς ἐνοικοῦντα Θεόν. Ὡσαύτως προσκυνοῦμεν καί τάς τῶν ἁγίων πάντων εἰκόνας διά τήν πρός αὐτούς ἀγάπην καί τόν Θεόν, ὅν οὗτοι ἀληθῶς ἠγάπησάν τε καί ἐθεράπευσαν· ἐν τῇ προσκυνήσει πρός τάς εἰκόνων μορφάς ἀναφέροντες τήν διάνοιαν. Προσκυνοῦμεν καί αὐτάς τάς τῶν ἁγίων σορούς, ὡς τῆς ἁγιαστικῆς χάριτος τῶν αὐτῶν οὐκ ἀποπτάσης ἱερωτάτων ὀστῶν· ὥσπερ οὐδέ τοῦ δεσποτικοῦ σώματος ἐν τῷ τριημέρῳ ἡ θεότης διῃρέθη θανάτῳ.

Κακόν κατ᾽ οὐσίαν ἴσμεν οὐδέν· οὐδ᾽ εἶναι τοῦ κακοῦ ἀρχήν ἑτέραν ἤ τήν ἐκτροπήν τῶν λογικῶν, κεχρημένων τῇ παρά τοῦ Θεοῦ δεδομένῃ αὐτεξουσιότητι κακῶς. Στέργομεν πάσας τάς ἐκκλησιαστικάς παραδόσεις, ἐγγράφους τε καί ἀγράφους, καί πρό πάντων τήν μυστικωτάτην τε καί πανίερον τελετήν καί κοινωνίαν καί σύναξιν, παρ᾽ ἧς καί ταῖς ἄλλαις τελεταῖς ἡ τελείωσις, καθ᾽ ἥν εἰς ἀνάμνησιν τοῦ κενώσαντος ἑαυτόν ἀκενώτως, καί σάρκα λαβόντος καί παθόντος ὑπέρ ἡμῶν, κατά τήν θεσπεσίαν ἐκείνου παραγγελίαν καί αὐτουργίαν, τά θειότατα ἱερουργεῖται καί θεουργεῖται, ὁ ἄρτος καί τό ποτήριον· καί αὐτό τό ζωαρχικόν ἐκεῖνο τελεῖται σῶμα καί αἷμα· καί τήν ἀπόρρητον αὐτῶν μετουσίαν καί κοινωνίαν τοῖς εὐαγῶς προσιοῦσι χαρίζεται. Πάντας δέ τούς μή ὁμολογοῦντας καί πιστεύοντας ὡς τό Πνεῦμα τό ἅγιον προεμήνυσε διά τῶν προφητῶν, ὡς ὁ Κύριος ἐθέσπισε διά σαρκός ἡμῖν ἐπιφανείς, ὡς οἱ ἀπόστολοι ἐκήρυξαν πεμφθέντες ὑπ᾽ αὐτοῦ, ὡς οἱ Πατέρες ἡμῶν καί διάδοχοι

ἐκείνων ἐδίδαξαν ἡμᾶς, ἀλλ' αἱρέσεως οἰκείας ἢ ἄρξαντας, ἢ τοῖς κακῶς ἄρξασιν εἰς τέλος ἐπηκολουθηκότας, ἀποβαλλόμεθα καί ἀναθέματι καθυποβάλλομεν.

Δεχόμεθα δέ καί ἀσπαζόμεθα τάς ἁγίας καί οἰκουμενικάς συνόδους, τήν ἐν Νικαία τῶν τριακοσίων δέκα καί ὀκτώ θεοφόρων Πατέρων κατά τοῦ θεομάχου Ἀρείου, κατασπῶντος ἀσεβῶς εἰς κτίσμα τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ, καί κατατέμνοντος εἰς κτιστά καί ἄκτιστα τήν ἐν Πατρί καί Υἱῷ καί ἁγίῳ Πνεύματι προσκυνουμένην Θεότητα· τήν μετ' αὐτήν ἐν Κωνσταντινουπόλει τῶν ἑκατόν πεντήκοντα ἁγίων Πατέρων κατά Μακεδονίου Κωνσταντινουπόλεως, ἀσεβῶς εἰς κτίσμα κατασπῶντος τό Πνεῦμα τό ἅγιον, καί κατατέμνοντος μηδέ ἧττον καί τούτου εἰς κτιστά καί ἄκτιστα τήν μίαν Θεότητα· τήν μετ' αὐτήν ἐν Ἐφέσῳ τῶν διακοσίων Πατέρων κατά Νεστορίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, τήν καθ' ὑπόστασιν ἕνωσιν ἀθετοῦντος ἐπί Χριστοῦ τῆς αὐτοῦ θεότητος καί ἀνθρωπότητος, καί τήν ὡς ἀληθῶς τεκοῦσαν τόν Θεόν Παρθένον, Θεοτόκον καλεῖν μηδαμῶς βουλομένου· καί τήν τετάρτην τήν ἐν Χαλκηδόνι τῶν ἑξακοσίων τριάκοντα Πατέρων κατά Εὐτυχοῦς καί Διοσκόρου, μίαν φύσιν ἐπί Χριστοῦ δογματιζόντων κακῶς· καί τήν μετ' αὐτήν ἐν Κωνσταντινουπόλει τῶν ἑκατόν ἑξήκοντα πέντε Πατέρων κατά Θεοδώρου καί Διοδώρου τά αὐτά τῷ Νεστορίῳ φρονούντων, καί διά συγγραμμάτων τά ἐκείνου συνιστώντων, Ὠριγένους τε καί Διδύμου καί Εὐαγρίου τινός, τῶν παλαιῶν μέν ὄντων, μυθώδη δέ τινα ἐν τῇ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίᾳ παρεισάγειν ἐπιχειρούντων· καί τήν μετ' αὐτήν ἐν τῇ αὐτῇ πόλει τῶν ἑκατόν ἑβδομήκοντα Πατέρων κατά Σεργίου, Πύρρου, Παύλου, Κωνσταντινουπόλεως ἀρξάντων, ἀθετούντων ἐπί Χριστοῦ τάς καταλλήλους ταῖς δύο φύσεσιν δύο ἐνεργείας καί δύο θελήματα· καί τήν ἐν Νικαίᾳ πάλιν τῶν ἑπτά καί ἑξήκοντα καί τριακοσίων Πατέρων κατά τῶν Εἰκονομάχων.

Ἀσπαζόμεθα καί πάσας τάς κατά Θεοῦ χάριν κατά καιρόν ἢ τόπον πρός βεβαίωσιν εὐσεβείας καί εὐαγγελικῆς πολιτείας συναθροισθείσας ἁγίας συνόδους· ὧν εἰσι καί αἱ συγκροτηθεῖσαι κατά τήν μεγαλόπολιν ταύτην ἐν τῷ περιβοήτῳ ναῷ τῆς ἁγίας τοῦ Θεοῦ Σοφίας κατά τοῦ Καλαβροῦ Βαρλαάμ, καί τοῦ μετ' ἐκεῖνον τά ἐκείνου φρονοῦντος, καί δόλῳ σπεύδοντος ἐπεκδικεῖν, Ἀκινδύνου· οἵ τήν κοινήν χάριν Πατρός, Υἱοῦ καί Πνεύματος, καί τό φῶς τοῦ μέλλοντος αἰῶνος, καθό καί οἱ δίκαιοι λάμψουσιν ὡς ἥλιος, ὡς καί ὁ Χριστός προϋπέδειξεν ἐπ' ὄρους λάμψας, καί ἁπλῶς πᾶσαν δύναμίν τε καί ἐνέργειαν τῆς τρισυποστάτου Θεότητος, καί πᾶν τό διαφέρον ὁπωσοῦν τῆς θείας φύσεως κτιστόν εἶναι δογματίζουσι, καί κατατέμνουσι καί οὗτοι δυσσεβῶς εἰς κτιστά καί ἄκτιστα τήν μίαν Θεότητα, καί τούς εὐσεβῶς ἄκτιστον τό θειότατον ἐκεῖνο φῶς, καί πᾶσαν δύναμιν καί ἐνέργειαν πρεσβεύοντας θείαν, ὡς μηδενός ὄντος προσφάτου τῶν τῷ Θεῷ προσόντων φυσικῶς, διθεΐτας ὀνομάζουσι καί πολυθέους, ὡς καί Ἰουδαῖοι Σαβελλιανοί τε καί Ἀρειανοί ὀνομάζουσιν ἡμᾶς. Ἀλλ' ἡμεῖς τούτους τε κἀκείνους, ὡς ὄντως ἀθέους τε καί πολυθέους, ἀποβαλλόμεθα, καί τοῦ πληρώματος τῶν εὐσεβούντων, ὡς καί ἡ ἁγία τοῦ

Χριστοῦ καθολική καί ἀποστολική Ἐκκλησία διά τοῦ συνοδικοῦ Τόμου καί Ἁγιορειτικοῦ, τελέως ἐκκόπτομεν, πιστεύοντες εἰς μίαν Θεότητα τρισυπόστατον καί παντοδύναμον, οὐδαμῶς τοῦ ἑνιαίου καί τῆς ἁπλότητος ἐκπίπτουσαν διά τάς δυνάμεις ἤ τάς ὑποστάσεις. Ἐπί τούτοις πᾶσι προσδοκῶμεν ἀνάστασιν νεκρῶν, καί ζωήν ἄληκτον τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Ἀμήν».

Διά τῆς Ὀρθοδόξου ταύτης Ὁμολογίας τοῦ Ἁγίου Πατρός τῆς Ἐκκλησίας Γρηγορίου Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης τοῦ Παλαμᾶ, ἀντιμετωπίσθη ὁμολογιακῶς καί ἀπεκρούσθη νικηφόρως, κατά τόν ΙΔ΄ αἰῶνα, ἡ ἐκ τῆς αἱρεσιοβριθοῦς Δύσεως θρασυτάτη ἐπιβουλή κατά τῶν Ὀρθοδόξων. Ταύτην καί ἡμεῖς οἱ ἐλάχιστοι, κατασπαζόμενοι, ἐπεκτείνομεν καί κατά τῶν μετέπειτα ἀντιχρίστων ἐπιβουλῶν τῆς παπικῆς Δύσεως, μέχρι καί τοῦ συγχρόνου Οἰκουμενισμοῦ, νεοημερολογιτικοῦ τε καί παλαιοημερολογιτικοῦ.

Εἰδικώτερον ΑΠΟΔΕΧΟΜΕΘΑ ΚΑΙ ΣΥΝΟΜΟΛΟΓΟΥΜΕΝ τάς ἀπό τό 1924 Ἱστορικάς ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ τῶν ὀρθοδόξων κατά τοῦ δεδικασμένου καί κατακεκριμένου Παπικοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ:

α) Τήν Ὁμολογίαν τοῦ Ζηλωτοῦ Ἁγιορείτου Ἱερομονάχου Ματθαίου, ὅστις τήν ἑπομένην τῆς Καινοτομίας γράφει πρός τά ἁπανταχοῦ πνευματικά του τέκνα νά μήν δεχθοῦν τήν καινοτομίαν, διότι αὐτη χωρίζει τούς χριστιανούς ἀπό τόν Χριστόν καί τήν Ἐκκλησίαν Του.

β) Τῶν Ζηλωτῶν Ἁγιορειτῶν Πατέρων ἐν ἔτει 1934. («Ἀποστασίας Ἔλεγχος» 1934).

γ) Τήν ἀπό 6.11.1937 Συνοδικήν ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑΝ, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἀνεθεματίσθη ὁ ἄθεος καί ἀντίχριστος Οἰκουμενισμός καί ἀπεκηρύχθησαν οἱ ὑπαναχωρήσαντες ἐκ τῆς Ὁμολογίας σχισματικοί, πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος καί Δημητριάδος Γερμανός, ὡς καί ἁπάσας τάς ὁμοίας ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΙΣΤΕΩΣ, αἱ ὁποῖαι, λόγω τῶν κατά καιρούς κρισίμων περιστάσεων διετυπώθησαν, ὡς διατυποῦται καί ἡ παροῦσα, διότι ὁ ἴδιος παπικός κίνδυνος, ἔτι θρασύτερος σήμερον, εἰσεχώρησεν καί εἰς τόν χῶρον τῶν Ὀρθοδόξων καί ἀπειλεῖ νά μολύνη τό ἐναπομεῖναν «μικρόν λεῖμμα τῆς χάριτος».

Ὅθεν ἐπί πᾶσι τούτοις ΟΜΟΛΟΓΟΥΜΕΝ καί ΔΙΑΚΗΡΥΣΣΟΜΕΝ:

1. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΑΠΙΚΟΥ ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ

ΔΕΧΟΜΕΘΑ καί ΑΣΠΑΖΟΜΕΘΑ τάς Ἁγίας Πανορθοδόξους Συνόδους τάς ἐν Κων/λει καί ἐν ἔτεσι 1583, 1587 καί 1593 συγκληθείσας, ὑπό τοῦ μακαρία τῇ μνήμῃ γενομένου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου τοῦ Β΄ τοῦ ἐπωνομαζομένου ΤΡΑΝΟΥ, καί τάς ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ αὐτῶν, κατά τῆς καινοτομίας τοῦ Πάπα Γρηγορίου τοῦ ΙΓ΄ ἐπί τε τοῦ Πασχαλίου Κανόνος καί τοῦ νέου «Καλενδαρίου» - ἡμερολογίου του. Τάς Πανορθοδόξους ταύτας Συνόδους καί

τάς Ἀποφάσεις των ΟΜΟΛΟΓΟΥΜΕΝ καί ΚΑΤΑΣΠΑΖΟΜΕΘΑ ὡς ἰσοκύρους ταῖς Ἁγίαις Οἰκουμενικαῖς καί ἁπάσαις ταῖς Τοπικαῖς Ἁγίαις Συνόδοις τῆς ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ.

Ταύταις ταῖς Πανορθοδόξοις Συνόδοις καί ταῖς ἀποφάσεσιν αὐτῶν ἑπόμενοι, ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΜΕΝ ΚΑΙ ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΟΜΕΝ τήν Παπικήν Ἡμερολογιακήν Καινοτομίαν, τήν μετά 342 ἔτη (1582-1924), δολίως, ἀντικανονικῶς καί ἀντορθοδόξως ὑπό Μασώνων - Οἰκουμενιστῶν Πατριαρχῶν, Ἀρχιεπισκόπων καί Συνόδων, ἐπιβληθεῖσαν ὡς πρῶτον πραγματικόν βῆμα πρός τόν Οἰκουμενισμόν καί ἐπί ἀσεβεῖ καταλύσει τῶν ὡς ἄνω Πανορθοδόξων Ἁγίων Συνόδων.

Ὡσαύτως ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΜΕΝ ΚΑΙ ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΟΜΕΝ.

α) Τάς ἀπ' ἀρχῆς τῆς Ἡμερολογιακῆς Καινοτομίας ἀποτολμηθείσας ἀσεβεῖς προσπαθείας παραγόντων τοῦ Νεοημερολογιτικοῦ καί Παλαιοημερολογιτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὅπως ἀμφισβητήσουν ἤ μειώσουν τό κῦρος αὐτῶν τῶν Πανορθοδόξων Ἁγίων Συνόδων, καί τῶν καταδικαστικῶν αὐτῶν Ἀποφάσεων κατά τοῦ Παπικοῦ νέου Πασχαλίου καί νέου Καλενδαρίου - Ἡμερολογίου.

β) Τήν ἀμέσως μετά τό 1924 ἐκδηλωθεῖσαν προπαγάνδαν ὑπό τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ (διά τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου καί τῶν λοιπῶν ὁμοφρόνων του), καθ' ἥν αἱ Πανορθόδοξοι αὗται Σύνοδοι κατεδίκασαν δῆθεν μόνον τήν ὑπό τοῦ Πάπα Γρηγορίου τοῦ ΙΓ' κατάλυσιν τοῦ Πασχαλίου Κανόνος, οὐχί δέ καί τό νέον Ἡμερολόγιον (= Καλενδάριον). Ἡ καταδίκη τῆς Παπικῆς Καινοτομίας, ἐπί τῇ καταλύσει τοῦ Πασχαλίου Κανόνος, εἶναι καταδίκη ἐπί τῇ καταλύσει ὁλοκλήρου τοῦ ἐτησίου ἑορτολογικοῦ Κύκλου, διότι ὑπό τῶν Πανορθοδόξων Ἁγίων Συνόδων ἐπί Πατριάρχου Ἱερεμίου τοῦ Τρανοῦ, σαφῶς ΚΑΤΕΔΙΚΑΣΘΗ καί ΑΠΕΚΛΕΙΣΘΗ γενικῶς ἡ καινοτομία τοῦ νέου καλενδαρίου. Ἑτέρωθεν ὁ Πασχάλιος Κανών ἐσκόπει καί σκοπεῖ εἰς τόν ἐν γένει μή συνεορτασμόν τῶν Ὀρθοδόξων μετά τῶν αἱρετικῶν.

γ) Τό γεγονός ὅτι τόσον ἐκ τῶν Ἁγιορειτικῶν Ἀρχείων, ὅσον καί τῆς Μονῆς τοῦ Σινᾶ καί ἄλλων, ἀπεσύρθησαν αἱ σχετικαί πηγαί, ὅμως αἱ Σύνοδοι αὗται καί ἡ καταδίκη τοῦ νέου Παπικοῦ Καλενδαρίου, ΜΕΜΑΡΤΥΡΗΝΤΑΙ ὑφ' ἁπάντων τῶν ἀνεγνωρισμένου Κύρους Ἐκκλησιαστικῶν καί ἄλλων μεγάλων ἱστορικῶν, ὡς καί ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου.

δ) Τήν ὀψίμως πλήν ἐπισήμως διατυπωθεῖσαν ἀσέβειαν τοῦ Διδάκτορος καί ἤδη Ἀρχιεπισκόπου τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ Χριστοδούλου Παρασκευαΐδη, ὅστις διά νά ἀπαλύνη τό ἔγκλημα τῆς κατά τό 1924 ἐπιβολῆς τοῦ κατεγνωσμένου παπικοῦ Ἡμερολογίου ὡς Οἰκουμενισμοῦ, εἰς τήν ἀπό 1982 Διδακτορικήν του διατριβήν, ἐπαναλαμβάνει τήν ἀπό 1929 ἀσεβεστάτην θέσιν τῆς Καινοτόμου Νεοημερολογιτικῆς Ἱεραρχίας, ἥτις ἀσεβῶς «ἀπεφάνθη» περί τῆς Συνόδου τοῦ 1593, ὅτι αὕτη *«...ἄλλωστε δέν ὑπῆρξεν Οἰκουμενική».* Ταῦτα, καί ἡμεῖς μετά τῶν Ἁγίων Ἐκείνων Πατέρων ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΜΕΝ

ΚΑΙ ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΟΜΕΝ τρίς, καί ΚΡΑΤΟΥΜΕΝ ΕΞΩ ΤΗΣ ΜΙΑΣ Ἁγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπί τούτοις, ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΜΕΝ ΚΑΙ ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΟΜΕΝ: — α) Τήν παναιρετικήν καί Ἐκκλησιομάχον Οἰκουμενιστικήν ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ τήν, ὑπό τῆς Πατριαρχικῆς Συνόδου τῆς Κων/λεως ὑπό τόν Προύσσης Δωρόθεον, ἐκδοθεῖσαν ἐν ἔτει 1920. — β) Τό Μασωνικόν - Οἰκουμενιστικόν καί ἄθεον ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ τῆς Κων/λεως, (Μαΐου - Ἰουνίου 1923), τό ψευδῶς καί παραπλανητικῶς ἐπωνομασθέν «Πανορθόδοξον Συνέδριον τῆς Κων/λεως», καί — γ) Τήν ἀπό 10.3.1924 ἀπόφασιν τοῦ καινοτόμου Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, δι᾽ ἧς οὗτος, ὡς ἐκτελεστικόν ὄργανον τῶν σχεδίων τῶν Ἀθέων Οἰκουμενιστῶν, Μασώνων καί ἐν τέλει Σιωνιστῶν, ἐπραγματοποίησεν ὅσα ὁ Οἰκουμενισμός προέβλεψεν καί ἀπεφάσισεν διά τῶν ὡς ἄνω α΄ καί β΄ πράξεών του, ἀνατρέψας τήν Ὀρθόδοξον Ἑορτολογικήν Τάξιν - Παράδοσιν, καί πραγματοποιήσας δι᾽ αὐτῆς «τό πρῶτον βῆμα» τῆς εἰσόδου των εἰς τήν παναίρεσιν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ = Οἰκουμενισμοῦ.

2. ΠΕΡΙ ΤΟΥ "ΔΥΝΑΜΕΙ ΚΑΙ ΟΥΧΙ ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑΚΟΥ ΣΧΙΣΜΑΤΟΣ"

ΑΠΟΚΗΡΥΣΣΟΜΕΝ, ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΜΕΝ καί ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΟΜΕΝ, ὡς ἐκ τοῦ διαβόλου ἐμπνευσθεῖσαν, τήν θεωρίαν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ, περί δῆθεν *«δυνάμει καί οὐχί ἐνεργεία Νεοημερολογιτικοῦ σχίσματος»,* καί μετά πάντων τῶν πρό ἡμῶν Ἁγίων καί Ὁμολογητῶν Πατέρων, ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝ ὅτι ἡ Νεοημερολογιτική Ἱεραρχία καί οἱ ἀκολουθήσαντες αὐτήν, τό 1924 προεκάλεσαν ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΣΧΙΣΜΑ, καί ἐξῆλθον τῆς Μιᾶς, Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ταύτην τήν περί δῆθεν «ΔΥΝΑΜΕΙ ΚΑΙ ΟΥΧΙ ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΚΟΥ ΣΧΙΣΜΑΤΟΣ» θεωρίαν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, ὑπεστήριξεν καί ὁ πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος Καβουρίδης, εὐθύς μετά τήν πρώτην καλήν ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ καί ἅμα τῇ ἐπιστροφῇ του ἐκ τῆς ἐξορίας, (Ὀκτώβριος 1935), ὅτε ἀνέλαβεν ρόλον Οὐνίτου τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ. Μή δυνηθείς ὅμως νά προσβάλῃ τήν ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ - ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑΝ τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, καί διά τῆς ἐν λόγῳ θεωρίας του, τό 1937 προεκάλεσεν τό Φλωρινικόν σχίσμα. Ἡ αἰτία, καί αὐτοῦ τοῦ δεινοῦ σχίσματος, ἦτο καί παραμένει ΔΟΓΜΑΤΙΚΗ - ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΗ, ἤτοι, ἡ ὑπ᾽ αὐτοῦ καί τῶν ὀπαδῶν του, ἄρνησις καί βλασφημία τῆς Ἐκκλησιολογίας τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, καθ᾽ ἥν τό πιστόν λεῖμμα τῆς χάριτος, —τό κατά Μάρτιον 1924 ἀπορρίψαν τήν εἰσαγωγήν τῆς ΚΑΤΑΚΕΚΡΙΜΕΝΗΣ Νεοημερολογιτικῆς καινοτομίας καί δή τήν δι᾽ αὐτῆς ΕΙΣΧΩΡΗΣΙΝ (= ἀλληλοπεριχώρησίν των), ἐν τῷ Οἰκουμενισμῷ—, ἔκτοτε ἀποτελεῖ καί ἐκφράζει τήν ΑΔΙΑΚΟΠΟΝ ΣΥΝΕΧΕΙΑΝ τῆς Μίας Ἁγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, τῆς καινοτομησάσης Ἱεραρχίας καταστάσης ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΣΧΙΣΜΑΤΟΑΙΡΕΤΙΚΗΣ. Ἐνῶ οἱ «λειτουργοί» αὐτῆς ἔπαυσαν νά εἶναι οἰκονόμοι τῆς χάριτος τοῦ Παναγίου

Πνεύματος, ὅπως καί εἰς κάθε ἄλλην σχισματοαίρεσιν, ὁ πρ. Φλωρίνης, τήν ὁμολογεῖ ὡς «Μητέραν του Ἐκκλησίαν»! Τό Φλωρινικόν τοῦτο σχίσμα ἦτο καί παραμένει σχίσμα τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ, ὁ ὁποῖος οὐδέποτε ἠνέχθη τήν καθαράν Ἐκκλησιολογίαν τῆς Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, διότι αὕτη παρεμποδίζει τήν περαιτέρω πορείαν τῆς παναιρέσεώς του.

3. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΣ ΤΟΥ ΒΡΕΣΘΕΝΗΣ ΜΑΤΘΑΙΟΥ (1935) ΚΑΙ ΤΩΝ ΥΠ' ΑΥΤΟΥ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟ 1948

Τούς παράγοντας τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ ἀπ' ἀρχῆς ἀπησχόλει τό πρόσωπον τοῦ ἀοιδίμου Ἐπισκόπου Βρεσθένης Ματθαίου, ὁ ὁποῖος ἐχειροτονήθη εἰς Ἐπίσκοπον Βρεσθένης ὑπό τῶν κατά Μάϊον 1935 ἀποκηρυξάντων τήν Νεοημερολογιτικήν Ἱεραρχίαν καί ἐπιστρεψάντων εἰς τήν Ὀρθοδοξίαν, τριῶν Ἐπισκόπων, ἤτοι, τῶν Δημητριάδος Γερμανοῦ, πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου καί Ζακύνθου Χρυσοστόμου. Ἡ σταθερά ἐμμονή τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου εἰς τήν καθαράν καί κρυσταλλίνην ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑΝ τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὡς καί τό γεγονός ὅτι, οὗτος ὡς Κανονικός καί Ὀρθόδοξος Ἀρχιερεύς, ἦτο φορεύς τῆς Γνησίας καί ἀδιακόπου Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς, ἠνάγκασεν Νεοημερολογιτισμόν καί Φλωρινισμόν, νά ἐπιπέσουν ὡς λυσσῶντες κατ' αὐτοῦ, ἐνῶ ἐφρόντισαν νά μήν ἔχῃ καί «σύμψηφον ἄλλου Ἐπισκόπου», ἵνα μή δυνηθῇ ποτέ νά προβῇ εἰς χειροτονίαν νέων Ἐπισκόπων καί μεταδώσῃ καί διασφαλίσῃ τήν Ἀποστολικήν Διαδοχήν. Οὕτω προσεδόκουν ὅτι μέ τήν κοίμησίν του, θά ἐξέλιπεν ἡ Ἀποστολική Διαδοχή. Ὁ μακάριος ὅμως οὗτος Ἐπίσκοπος Βρεσθένης Ματθαῖος, διωκόμενος καί συκοφαντούμενος, μόλις ἕν ἔτος καί ὀλίγους μῆνας πρό τῆς ὁσίας κοιμήσεώς του († 14.5.1950), ἅτε μή ὑπάρχοντος ἑτέρου Ὀρθοδόξου Ἐπισκόπου, κατ' ΑΔΗΡΙΤΟΝ Ἐκκλησιαστικήν δεοντολογίαν, ΥΠΕΡΒΑΣ τόν Α΄ Ἀποστολικόν Κανόνα, προέβη, «ψήφῳ Κλήρου καί Λαοῦ», ΜΟΝΟΣ ΑΥΤΟΣ ΚΑΝΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ, εἰς χειροτονίαν ἄλλου Ἐπισκόπου (1.9.1948), διασφαλίσας οὕτω τήν ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΝ ΔΙΑΔΟΧΗΝ καί ἑπομένως καί τήν ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑΝ τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. ΟΜΟΛΟΓΟΥΜΕΝ τήν Πρᾶξιν ὡς ΥΠΕΡΚΑΝΟΝΙΚΗΝ, ἀπολύτως ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΝ καί ΕΓΚΥΡΟΝ, καί συνεπῆ πρός τήν ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ - ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑΝ τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, τήν δέ δι' ἐκείνης τῆς χειροτονίας μετάδοσιν τῆς ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΔΟΧΗΣ, ΠΛΗΡΗ καί ΤΕΛΕΙΑΝ. Τόν ἀοίδιμον ΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΜΑΤΘΑΙΟΝ δεχόμεθα καί ΑΝΑΚΗΡΥΣΣΟΜΕΝ μέγαν τῆς Πίστεως Πρόμαχον καί ΟΜΟΛΟΓΗΤΗΝ καί τιμῶμεν τήν ἐτησίαν μνήμην αὐτοῦ τήν †14ην Μαΐου.

Ἡ ὑφ' ἑνός χειροτονία τοῦ 1948 ἐβιώθη καί βιοῦται ὡς ἀπολύτως ἐντός τῶν Κανονικῶν πλαισίων καί ἰδιαιτέρως τοῦ Α΄ Ἀποστολικοῦ Κανόνος, διαγορεύοντος *« Ἐπίσκοπος χειροτονείσθω ὑπό Ἐπισκόπων δύο ἤ τριῶν»*, διότι

οὕτω διασφαλίζεται ἡ ἐκλογή τῶν ἀξιοτέρων πρός Ἀρχιερατείαν, προλαμβάνονται φατρίαι καί σχίσματα, καί εὐοδοῦται ἡ ἑνότης καί τό ἔργον τῆς Ἐκκλησίας. Εἰς περίοδον ὅμως διωγμοῦ, ὅτε τό ἀπαρρησίαστον τῶν Ἐπισκόπων εἶναι σύνηθες, προεβλέφθη ὅπως καί εἷς μόνος Ἀρχιερεύς νά δύναται νά προβῇ εἰς χειροτονίαν Ἐπισκόπου. (Ἀποστολικαί Διαταγαί, Βιβλίον η΄, κεφ. ΚΖ). Ὅθεν τάς συκοφαντίας ὕβρεις καί βλασφημίας τῶν ἐμπαθῶν σχισματικῶν καί αἱρετικῶν Νεοημερολογιτῶν, ἀλλά καί τῶν ὁμοίων των, Φλωρινικῶν Παλαιοημερολογιτῶν, περί δῆθεν *«ἀκύρων χειροτονιῶν κατά τό 1948»*, ἤ *«ἀνιέρων Ἐπισκόπων»* κλπ., ὡς σκοπίμους καί κακοήθεις βλασφημίας, κατά τοῦ Ἁγ. Πνεύματος καί τῆς Ἐκκλησίας ΑΠΟΡΡΙΠΤΟΜΕΝ, ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΜΕΝ καί ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΟΜΕΝ τρίς.

4. ΠΕΡΙ "ΧΕΙΡΟΘΕΣΙΑΣ"

Τόσον οἱ Φλωρινικοί ὅσον καί οἱ Νεοημερολογῖται, δέν ἠδυνήθησαν, διά τῆς «περί δυνάμει» θεωρίας των, νά μειώσουν ἤ καλύψουν τήν ΔΟΓΜΑΤΙΚΗΝ καί ΚΑΝΟΝΙΚΗΝ φύσιν καί οὐσίαν τοῦ Νεοημερολογιτικοῦ Σχίσματος, καί οὕτω νά προσβάλουν τήν ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑΝ τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀλλ᾽ οὔτε καί διά τῶν περί δῆθεν «ἀκύρων χειροτονιῶν» βλασφημιῶν των, προσέβαλον τήν ΠΛΗΡΟΤΗΤΑ καί ΕΓΚΥΡΟΤΗΤΑ τῶν χειροτονιῶν τοῦ 1935 καί 1948. Ὅθεν διενοήθησαν ὅτι θά ἦτο δυνατόν νά προσβάλουν καί ἀκυρώσουν τήν τε Ἀποστολικήν Διαδοχήν καί τήν Ἐκκλησιολογίαν, διά μιᾶς «χειροθεσίας» ἐπί τῶν Ἐπισκόπων καί Πρεσβυτέρων τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Τοῦτο ἐπενόησεν καί διετύπωσεν, ἤδη ἀπό τό 1950, ὁ Οὐνίτης τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος Καβουρίδης, ἀνέλαβον δέ νά πραγματοποιήσουν τήν πρᾶξιν, οἱ ὀπαδοί αὐτοῦ μετά τινων ἡμετέρων τό 1971, μέσω καί διά τῆς παλαιοημερολογιτικῆς Ρωσικῆς Συνόδου τῆς Διασπορᾶς, ἥτις, ὡς ἐκ τῶν ὑστέρων ἀπεδείχθη, ἀείποτε κοινωνεῖ τοῖς σχισματοαιρετικοῖς Νεοημερολογίταις - Οἰκουμενισταῖς.

ΔΙΑΚΗΡΥΣΣΟΜΕΝ καί ΟΜΟΛΟΓΟΥΜΕΝ, ὅτι τό ἐγχείρημα τοῦτο τῆς ἐξαρτήσεως τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς ἐκ τῆς Ρωσικῆς Συνόδου, θείᾳ ἐπεμβάσει, ΑΠΕΤΥΧΕΝ, διότι τά ἴδια πρόσωπα (οἱ Ἀρχιερεῖς Κορινθίας Κάλλιστος καί Κιτίου Ἐπιφάνιος), τά ὁποῖα ἐχρησιμοποιήθησαν διά νά ἐπιβάλουν τό βδέλυγμα τῆς «χειροθεσίας», ἀμέσως ἐν συνεχείᾳ τό ΗΚΥΡΩΣΑΝ καί τό ΣΥΝΕΤΡΙΨΑΝ, διότι, ἅμα τῇ ἐπιστροφῇ των ἐν Ἑλλάδι, ΗΡΝΗΘΗΣΑΝ καί ΑΠΕΚΛΕΙΣΑΝ τήν πρᾶξιν τῆς «χειροθεσίας», διαβεβαιώσαντες ἐπί τῇ Ἀρχιερωσύνῃ των ὅτι εἰς τήν Ἀμερικήν δέν ἔλαβον «χειροθεσίαν», ἀλλά ΣΥΓΧΩΡΗΤΙΚΗΝ ΕΥΧΗΝ καί ταύτην ΑΚΡΩΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΣ καί ὑπό προϋποθέσεις καί ὅρους, οἵτινες ἦσαν: 1) Ἡ ἐν ὠμοφορίῳ καί ἐπιτραχηλίῳ δήλωσις - διαβεβαίωσις τῆς Συνοδικῆς ἐξαρχίας καθ᾽ ἥν ἡ Ρωσική Σύνοδος ἐδέχθη καί ὡμολόγησεν τήν Ἐκκλησιολογίαν τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας περί ΕΝΕΡΓΕΙΑ Νεοημερολογιτικοῦ σχίσματος τό 1924. Κατόπιν ταύτης τῆς ἐν Ἀμερικῇ κοινῆς ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ - ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑΣ τῆς Γνησίας

Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐκηρύχθη καί ἡ Ἐκκλησιαστική ἑνότης καί κοινωνία. 2) Ἡ ἐπακολουθήσασα συγχωρητική εὐχή, ἡ ὁποία ἀπετέλει καί ἀναγνώρισιν τῶν χειροτονιῶν τοῦ 1935 καί 1948 ἐγένετο δεκτή ὡς πρᾶξις ἄκρας οἰκονομίας ὑπαγορευθεῖσα ἐξ ἀγάπης, διά τήν ἐπιστροφήν καί ἕνωσιν καί τῶν Φλωρινικῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἐνῶ, ὡς τοιαύτη, δέν εἶχεν ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΚΑΜΜΙΑΝ ΕΠΙΠΤΩΣΙΝ πρός τάς Ἐπισκοπικάς χειροτονίας τοῦ 1935 καί ἰδιαιτέρως τοῦ 1948. 3) Κατόπιν τούτων καί ἀφοῦ ἐξετιμήθη ἡ μεγάλη Ἱεραποστολή, ἔγινε ἀποδεκτή καί ἡ ἐξαρχία, ἀπεφεύχθη δέ καί τό ἀπειληθέν ἐσωτερικόν σχίσμα μεταξύ τῶν Ἀρχιερέων, μέ τήν συνείδησιν ὅτι ἐπετεύχθη τό ΜΕΙΖΟΝ εἰς τήν Ρωσικήν Σύνοδον. Ταῦτα ἐπ' ἀληθείᾳ, ἅμα τῇ ἐπιστροφῇ των ἐν ἐπισήμοις συνάξεσι, ἐν Συνόδοις, ἀλλά καί ἐν θείᾳ λειτουργίᾳ, ἐν ἐπιτραχηλίῳ καί ὠμοφορίῳ ὡμολόγησαν, οἱ τότε Κορινθίας Κάλλιστος καί Κιτίου Ἐπιφάνιος. Ταῦτα ὁμοίως ὡμολόγησαν καί οἱ Φλωρινικοί διά τοῦ Ἀρχιεπισκόπου των Αὐξεντίου, ἐν μηνί Δεκεμβρίῳ 1971, ἀλλά καί ὁ Προκαθήμενος τῆς Ρωσικῆς Συνόδου Μητροπολίτης Φιλάρετος. Αὐτά ἐδέχθη- ἡ Ἱερά Σύνοδος ὡς καί σύμπας ὁ Ἱερός Κλῆρος καί ὁ εὐσεβής Λαός καί αὐτήν τήν πρᾶξιν καί συνείδησιν ἔχει, κηρύσσει καί ὁμολογεῖ ἡ Γνησία Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀπό τό 1971, χωρίς τήν παραμικράν παρέκκλισιν. Τήν συγχωρητικήν δέ ταύτην εὐχήν, ἡ Ἱερά Σύνοδος ΑΠΕΚΛΕΙΣΕΝ καί δέν ἐπέτρεψεν νά ἐπεκταθῇ καί εἰς τούς Ἱερεῖς, ὅπως, κατά τήν Ἐξαρχίαν, εἶχεν ἀποφασίσει ἡ Ρωσική Σύνοδος, ἐνῶ ἡρμήνευσεν αὐτήν κατά τό τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: *«...τοῖς πᾶσιν γέγονα τά πάντα, ἵνα πάντως τινάς σώσω»* (Α΄ Κορινθ. Θ΄ 22). Τοῦτο νοητέον ἀποκλειστικῶς ὅτι τόσον ἡ Ἐξαρχία ἐν Ἀμερικῇ, ὅσον καί ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐν Ἑλλάδι, εἰργάσθησαν τήν ἀγάπην καί ἐθεράπευσαν ἀδυναμίαν ἀδυνάτων, χωρίς τοῦτο τό *«γέγονα»* νά καθάπτεται ποσῶς τῆς Ὁμολογίας καί προηγουμένως τῆς ἀκεραιότητος καί πληρότητος τοῦ μυστηρίου τῶν χειροτονιῶν τοῦ 1935 καί 1948.

5. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΥΠΑΝΑΧΩΡΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ ΚΑΛΛΙΣΤΟΥ

Κατόπιν τῆς περί «χειροθεσίας» ἀνεπιτυχοῦς ἀποπείρας ἐν Ἀμερικῇ καί Ἑλλάδι, κατά Σεπτέμβριον καί Ὀκτώβριον 1971, Φλωρινικοί καί Νεοημερολογῖται, ὡς καί ἐκπεσόντες ἐγκάθετοι αὐτῶν «Ματθαιϊκοί», προκειμένου, ἔστω καί ἐκ τῶν ὑστέρων, νά μολύνουν τήν Ἀποστολικήν Διαδοχήν, δέν παρητήθησαν, ἀλλ' ἐπανειλημμένως, πλήν πάντοτε ΑΝΕΠΙΤΥΧΩΣ, ἐπεχείρησαν τήν συγχωρητικήν εὐχήν νά περάσουν ὡς «χειροθεσίαν» συλλήβδην εἰς τούς Ἐπισκόπους καί τόν Ἱερόν Κλῆρον διά τῶν ἐκ τῶν ὑστέρων ἀλλεπαλλήλων ὑπαναχωρήσεων Ἀρχιερέων τινῶν καί πρωτίστως αὐτῶν τῆς Ἐξαρχίας. Τοῦτο ἐμφανῶς ἐπεχείρησαν νά περάσουν τό πρῶτον διά τοῦ τότε Κορινθίας Καλλίστου, ὅστις, μετά 5 ἔτη, ὑπαναχωρήσας ἐδήλωσεν ὅτι τήν 17ην Σεπτεμβρίου 1971 ἐν Ἀμερικῇ, ἐδέχθη πραγματικήν χειροθεσίαν, κατά τόν Η΄ Κανόνα τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὡς σχισματικός καί ἀνίερος! Διά

τῆς τοιαύτης ὑπαναχωρήσεώς του, οἱ ἴδιοι παράγοντες τῶν ἰδίων Κέντρων, τά ὁποῖα ἐκινήθησαν ἀνεπιτυχῶς τό 1971, διενοήθησαν ὅτι ἦτο δυνατόν ἐκ τῶν ὑστέρων νά ἐπιβάλουν τήν «χειροθεσίαν» εἰς τήν Ἐκκλησίαν. Καί ταύτην τήν ΟΝΤΩΣ ΣΑΤΑΝΙΚΗΝ ΕΠΙΝΟΗΣΙΝ ΚΑΙ ΜΕΘΟΔΕΙΑΝ καί ὅσας ἄλλας δολιωτέρας ἠκολούθησαν καί ΑΠΕΤΥΧΟΝ, ὡς καί τήν ἀπόκρυψιν τῆς ἀληθείας ἐπί τοῦ ἐν γένει Ἱεραποστολικοῦ ἔργου ἐν Ἀμερικῇ καί κυρίως τήν ἀπόκρυψιν τῆς ἀντιφατικῆς καί ἐν γένει κενῆς ἀπό πάσης ἀπόψεως «Πράξεως» τῆς Ρωσικῆς Συνόδου ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΜΕΝ καί ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΟΜΕΝ.

ΟΜΟΛΟΓΟΥΜΕΝ καί ΔΙΑΚΗΡΥΣΣΟΜΕΝ ὅτι, ἀνεξαρτήτως μέ τό τί πραγματικῶς ἔλαβεν χώραν, κατά τήν 17ην καί 18ην Σεπτεμβρίου 1971, ἐν Ἀμερικῇ, εἰς τούς δύο Ἀρχιερεῖς τῆς Ἐξαρχίας, (χειροθεσία ἤ ἀκόμη καί ἀναχειροτονία), τοῦτο δέν ἐπέρασεν οὐδ᾽ ἐπί στιγμήν, οὔτε καί ὡς «ψιλή ἐπίνοια», εἰς τήν Ἐκκλησίαν, παρά μόνον εἰς τούς ἐκ τῶν ὑστέρων ἱεροσύλως καί βλασφήμως ὑπαναχωρήσαντας καί ὑπαναχωροῦντας καί δηλοῦντας ἤ προπαγανδίζοντας ὅτι ἐν Ἀμερικῇ καί ἐν Ἑλλάδι ἐδέχθησαν, *«ἱλέῳ ὄμματι καί ἀγαλλομένῳ ποδί, χειροθεσίαν»* *ὡς ἐπί σχισματικῶν.*

6. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΒΛΑΣΦΗΜΟΥ ΚΑΙ ΑΙΡΕΤΙΚΟΥ "ΠΕΙΡΑΙΩΣ" ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Α΄ ΤΟ 54/76 ΑΠΑΛΛΑΚΤΙΚΟΝ ΒΟΥΛΕΥΜΑ ΤΟΥ ΠΛΗΜΜΕΛΕΙΟΔΙΚΕΙΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΜΕΝ, τήν προηγηθεῖσαν, κατά τά ἔτη 1974-1976, πολύ χείρονα τοῦ Καλλίστου βλασφημίαν, τοῦ τότε Πειραιῶς Νικολάου, ὁ ὁποῖος μηνυθείς τό 1974 ὑπό τοῦ τότε Νεοημερολογίτου Πειραιῶς Χρυσοστόμου Ταβλαδωράκη, ὡς δῆθεν ἀντιποιούμενος ἔργον Ἐκκλησιαστικοῦ λειτουργοῦ, οὗτος ἵνα μή διωχθῇ ποινικῶς, ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῶν Πλημμελειοδικῶν Πειραιῶς ἐδέχθη ὅτι τό 1937, ὁ Βρεσθένης Ματθαῖος ἀπεσχίσθη ἐκ τῶν λοιπῶν Ἀρχιερέων καί *«ἵδρυσεν μίαν δευτέραν Ἐκκλησίαν Παλαιοημερολογιτῶν»*, εἰς τήν ὁποίαν καί ὁ ἴδιος, ὁ Πειραιῶς Νικόλαος, ἀείποτε ἀνῆκεν. Ἐδέχθη ὅτι ἦτο σχισματικός καί ἀντεποιεῖτο ἔργον ἐκκλησιαστικοῦ λειτουργοῦ, πλήν ὅμως ἀπεκατεστάθη ὡς σχισματικός καί ὡς ἀκύρως ἔχων τήν ἱερωσύνην καί Ἀρχιερωσύνην, διότι, κατά τόν «Πειραιῶς» καί τό Συμβούλιον τῶν Πλημμελειοδικῶν, αἱ κατά τό 1935 καί 1948 «ἄκυροι» χειροτονίαι, ἀπεκατεστάθησαν διά τῆς ὡς ἐπί σχισματικῶν χειροθεσίας τοῦ 1971. Κατόπιν αὐτῶν τῶν φρικτῶν βλασφημιῶν του, τό Συμβούλιον Πλημμελειοδικῶν, ὡς ἀντάλλαγμα διά τά ἀνωτέρω ἐξέδωκεν τό 54/76 Ἀπαλλακτικόν Βούλευμα, μέ τό ὁποῖον, ὁ «Πειραιῶς» Νικόλαος, ἀνεγνωρίσθη ὡς *«Κανονικός καί ἔγκυρος Ἀρχιερεύς»* καί οὕτω ἔπαυσεν ἡ κατ᾽ αὐτοῦ ποινική δίωξις!!! Τάς συγκεκριμένας φρικτάς βλασφημίας τοῦ «Πειραιῶς» Νικολάου, ΑΠΟΚΗΡΥΣΣΟΜΕΝ, ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΜΕΝ ΚΑΙ ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΟΜΕΝ τρίς. ΟΜΟΛΟΓΟΥΜΕΝ δέ καί ΔΙΑΚΗΡΥΣΣΟΜΕΝ ὅτι ὁ Ἀοίδιμος Βρεσθένης Ματθαῖος τό 1937 δέν

ἀπεκόπη καί δέν ἐξῆλθεν τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, πολλῷ δέ μᾶλλον δέν *«ἵδρυσεν μίαν β΄ Ἐκκλησίαν Παλαιοημερολογιτῶν»*, ἀλλ᾿ ὅπως τό 1924 οὕτω καί τό 1937, ἔμεινεν πιστός, ἑδραῖος καί ἀμετακίνητος εἰς τήν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος καί ἐπί τό ὀρθότερον εἰς τήν Ἀκαινοτόμητον Γνησίαν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, τῆς ὁποίας τήν Ἀποστολικήν Διαδοχήν οἱ Ἐπίσκοποι καί Πρεσβύτεροι κέκτηνται πλήρη καί τελείαν μέχρι σήμερον διά τῶν εὐλογημένων χειροτονιῶν τοῦ 1935, 1948 καί 1995.

Β΄ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΛΟΙΠΩΝ ΑΙΡΕΤΙΚΩΝ ΦΡΟΝΗΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

ΑΠΟΚΗΡΥΣΣΟΜΕΝ, ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΜΕΝ καί **ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΟΜΕΝ** ὅλα τά αἱρετικά φρονήματα καί παραχαράξεις - παρερμηνείας Ἁγιοπατερικῶν διδασκαλιῶν τοῦ πρ. «Πειραιῶς» Νικολάου, ἅτινα δημοσίως ἐν βιβλιδίοις καί ἐφημερίσι ἐκήρυξεν. **ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝ** δέ καί τό γεγονός, καθ᾿ ὅ αἱ ὑποβληθεῖσαι ἐπισήμως καί ἐπωνύμως σαφεῖς Καταγγελίαι ὑπό τῶν Χρήστου Νούκα 1998, Ἀνέστη Χατζῆ 28.5.1998, καί Ἀντιγόνης Παπαμιχαήλ 3/16.7.1998, ἕνεκα τῆς καταλύσεως τῆς Κανονικῆς Τάξεως καί τοῦ Ἱεροῦ καί πρώτου θεσμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ποτέ δέν ἐξεδικάσθησαν. Διά τόν λόγον αὐτόν κατ᾿ Ἀπρίλιον 2004, ὑπό τοῦ θεολόγου Ἐλευθερίου Γκουτζίδη, ἐδημοσιεύθη «ΑΝΟΙΚΤΗ ΑΝΑΦΟΡΑ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΜΕΤΑ ΑΠΟΔΕΙΚΤΙΚΟΥ ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΟΣ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΠΙΣΤΟΥ ΚΛΗΡΟΥ ΚΑΙ ΛΑΟΥ» («Ο.Π.» Τόμος 2004 σελ. 123-154). Ἰδιαιτέρως ὁ Μητροπολίτης Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς Κήρυκος, διά τοῦ ὑπ᾿ ἀριθμ. 356/18.5.2004 ἐπισήμου ἐγγράφου του πρός τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀνδρέαν, **ΚΑΤΑΓΓΕΛΕΙ** τόν ἴδιον τόν Ἀρχιεπίσκοπον καί τούς Σεβ. Ἀρχιερεῖς, ἐπί τῷ γεγονότι ὅτι ἤδη ἐκκρεμοῦν κατά τοῦ «Πειραιῶς» καί κατά τοῦ ἰδίου τοῦ Ἀρχ/που καί τῶν λοιπῶν Ἀρχιερέων *«ΣΕΙΡΑ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΩΝ, καί διά τήν κατάλυσιν τῆς Κανονικῆς Τάξεως καί διά τά θέματα Ὁμολογίας... ἀλλά καί διά τήν προκλητικήν κάλυψιν τῶν ΣΧΙΣΜΑΤΟΑΙΡΕΤΙΚΩΝ πέντε πρώην Μητροπολιτῶν καί τοῦ ὁμόφρονος αὐτῶν, τοῦ βλασφήμου Σεβ. Πειραιῶς καί Νήσων κ. Νικολάου, αἱ ὁποῖαι, καταγγελίαι, δέν ἔχουν ἐκδικασθεῖ...»* (Αὐτόθι σελ. 210-214).

Ὡσαύτως **ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΜΕΝ** καί **ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΟΜΕΝ**, τάς ἀπό τοῦ 1996 ἐπιθέσεις τοῦ «Πειραιῶς» κατά τῶν θεολόγων, καί οὐσία κατά τοῦ τότε σθεναρῶς ἀμυνομένου ὑπέρ τῆς Ἀληθείας Ἀρχεπισκόπου Ἀνδρέου, ὡς καί τήν ὑπ᾿ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου ἀνακίνησιν τῆς περί «εἰκονομαχίας» σκευωρίας τῶν «πέντε», αἱ ὁποῖαι κατέληξαν εἰς τήν ἀπό 5.2.2003 ἱερόσυλον παραίτησιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ὑπέρ τοῦ βλασφήμου καί αἱρετικοῦ «Πειραιῶς» Νικολάου! **ΚΑΤΑΓΓΕΛΟΜΕΝ** ὅτι τό νέον κίνημα τοῦ «Πειραιῶς», τό ὁποῖον οὗτος ἐνεργοποίησεν ἀμέσως μετά τό 1995, εἶχεν ὡς κύριον σκοπόν αὐτήν ταύτην τήν παραίτησιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, καί τήν ὑπό τοῦ ἰδίου κατάληψιν τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ θρόνου! Οὕτω, τά ἴδια ξένα κέντρα, διά τῆς ἐπικαθήσεως εἰς τόν θρόνον τῶν Ἀθηνῶν τοῦ αἱρετικοῦ καί βλασφήμου «Πειραιῶς»

Νικολάου, ἐπεδίωκον νά ἐπιφέρουν καίριον πλῆγμα κατά τῆς Ἐκκλησίας ΔΥΝΑΜΕΙ καί ΕΝΕΡΓΕΙΑ τοῦ 54/76 Ἀπαλλακτικοῦ του Βουλεύματος, διά τοῦ ὁποίου οὗτος βλασφημεῖ καί ἀρνεῖται τήν τε Ἐκκλησιολογίαν καί τήν Ἀποστολικήν Διαδοχήν τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

7. ΠΕΡΙ ΤΟΥ "ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΟΥ" ΤΗΣ ΧΕΙΡΟΘΕΣΙΑΣ ΚΙΤΙΟΥ ΕΠΙΦΑΝΙΟΥ

Ὡσαύτως ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΜΕΝ τό γεγονός ὅτι μετά τήν ὀλεθρίαν ἔκβασιν τῶν σατανικῶν διαβημάτων τοῦ Κορινθίας Καλλίστου καί τοῦ Πειραιῶς Νικολάου, ἀμέσως ἀπό τό 1977, κατ' ἔμμεσον, πλήν ὕπουλον τρόπον, τήν «χειροθεσίαν» ἐπεχείρησεν νά ἐπιβάλη καί τό ἕτερον μέλος τῆς Ἐξαρχίας, ὁ Κιτίου Ἐπιφάνιος. Οὗτος πρός τόν σκοπόν αὐτόν προέβαλεν τήν ἀμφιβολίαν, *«μήπως ἐβιάσθη ὁ Βρεσθένης Ματθαῖος τό 1937 καί ἀπεκήρυξεν τόν πρ. Φλωρίνης καί τούς περί αὐτόν»*, ὡς καί τήν ἄλλην ἀμφιβολίαν, *«κατά πόσον πράγματι τό 1948 δέν ὑπῆρχεν ἕτερος Ὀρθόδοξος Ἀρχιερεύς»*. Οὕτω ἐμμέσως, πλήν σαφῶς, ἐκήρυττεν ὅτι ἡ λεγομένη «χειροθεσία» ἐθεράπευεν ἀμφότερα, διό ἔπρεπε νά παύση ἡ κατ' αὐτῆς ἀντίδρασις καί νά περάση αὔτη σιωπηρῶς. Καί ταῦτα καί ὅλον τόν Παλαιοημερολογιτικόν του Οἰκουμενισμόν, ὡς λόγω καί ἔργω βλασφημίας κατά τῆς Ἐκκλησιολογίας καί τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς ΑΠΟΚΗΡΥΣΣΟΜΕΝ, ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΜΕΝ, ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΟΜΕΝ καί ΚΡΑΤΟΥΜΕΝ ΕΞΩ τῆς Ἐκκλησίας, ὡς σατανικά Ἐκκλησιομαχικά φρονήματα καί ἐπινοήματα, τά ὁποῖα οὐδέποτε εὗρον τόπον νά ἐπικαθίσουν εἰς τήν Ἐκκλησίαν.

8. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΟΜΑΧΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΕΚΠΕΣΟΝΤΩΝ πρ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ

Κατά τήν δεκαετίαν 1980-1990, πάλιν ἐμμέσως καί σιωπηρῶς, ἠκολούθησεν, ὁμοία σατανική ἐπινόησις πρός ἐπιβολήν τῆς «χειροθεσίας», ἐκ τῶν ἰδίων πάντοτε Κέντρων προερχομένη, τήν ὁποίαν ἐπεχείρησαν διά τοῦ τότε Ἀττικῆς Ματθαίου. Κατ' αὐτήν, μέ ἀντάλλαγμα τήν ἀναγνώρισιν καί τά ὑλικά ὀφέλη, καί μέ σιωπηράν προϋπόθεσιν τήν λεγομένην «χειροθεσίαν», ὡς πρᾶξιν ἐπί σχισματικῶν, ὅπως ἀκριβῶς διαλαμβάνει τό 54/76 Ἀπαλλακτικόν Βούλευμα, ἡ Γνησία Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος θά ὑπήγετο εἰς τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων καί ἐπισήμως θά ἀνεγνωρίζετο *«ὡς δευτέρα ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησία Παλαιοημερολογιτῶν»!* Ἀποτυχόντος καί τούτου τοῦ πονηροῦ ἐπινοήματος, κατεσκευάσθη ἡ γνωστή αἰσχρά καί βλάσφημος σκευωρία περί δῆθεν «νεοεικονομαχίας» διά νά προκληθῆ σύγχυσις εἰς τούς πιστούς καί διωχθοῦν καί συντριβοῦν οἱ ὑπέρμαχοι τῆς Ἐκκλησιολογίας καί τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς, δι' ὧν, ἀπό τό 1971, συνεχῶς ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ συνέτριβεν καί ἐματαίωνεν τήν εἴσοδον τοῦ βδελύγματος τῆς «χειροθεσίας», εἰς τήν Ἐκκλησίαν. Ἀποτυχούσης καί αὐτῆς τῆς δολίας καί σατανικῆς

ἐπινοήσεως, ὁ τότε Ἀττικῆς Ματθαῖος καί οἱ περί αὐτόν στασιασταί καί Ἐκκλησιομάχοι Ἀρχιερεῖς, κατέληξαν νά πλήξουν τήν Ἐκκλησία μέ τό Γ´ σχίσμα, τό γνωστόν ὡς σχίσμα τῶν «πέντε», τό ὁποῖον ἐπισημοποιήθη κατά Μάϊον - Ἰούνιον 1995. Καί τό κίνημα τοῦτο, ὡς συνέχεια τοῦ Φλωρινικοῦ, ἀλλά καί τά βλάσφημα φρονήματά των, περί «χειροθεσίας», καθώς καί τά αἱρετικώτατα δυτικά φρονήματά των εἰς τά ὁποῖα ἐξωθήθησαν διά νά στηρίξουν τήν σκευωρίαν περί δῆθεν «νεοεικονομαχίας», καί τά ὁποῖα περιέλαβον εἰς κατάπτυστα κείμενα ὡς καί «Ἐγκυκλίους» των, ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΜΕΝ καί ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΟΜΕΝ.

Συγκεκριμένως ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΜΕΝ, ΕΜΠΤΥΟΜΕΝ καί ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΟΜΕΝ τρίς.

α) Τήν ἀπό 11.10.1991 «Ἐγκύκλιον ἐπιστολήν», τήν ὁποίαν διά λογαριασμόν τῶν «πέντε» ἔγραψεν καί ὑπέγραψεν ὁ Κύπριος Ἱερομόναχος Εὐθύμιος Ἐπιφανίου. Δι᾽ αὐτῆς, μετά 20 ἔτη, ἡ συγχωρητική εὐχή, ἡ ὁποία ἐγένετο δεκτή ὑπό συγκεκριμένας προϋποθέσεις, ἐπροπαγανδίζετο ὡς «χειροθεσία», τήν ὁποίαν δῆθεν ἀπεδέχθη ἡ Ἐκκλησία καί ὡς ἐκ τούτου «ἡμάρτησεν».

β) Ἐκ τῆς λεγομένης Α´ Ἐγκυκλίου τῆς Ἱ. Συνόδου, (23.1.1992), κατά τά σημεῖα ἐκεῖνα, καθ᾽ ἅ οἱ πέντε κατά ἀπερίγραπτον ληστρικόν καί βάρβαρον τρόπον καί ὑπό τήν ἀπειλήν σχίσματος, προσέθεσαν καί ἐπέβαλον τάς ἰδικάς των δυτικάς πλάνας, ἐπί τινων Ἱερῶν εἰκόνων, αἵτινες ἐπενοήθησαν πολλούς αἰῶνας μετά τήν Ἁγίαν Ζ´ Οἰκουμενικήν Σύνοδον, ἐξέρχονται τῶν Ὅρων Αὐτῆς, ἀποτελοῦν ὀρθολογιστικάς αἱρετικάς καινοτομίας τῆς ἐκκοσμικευμένης Δύσεως καί ἀντιτίθενται πρός τήν Ὀρθόδοξον Γνησίαν Παράδοσιν, καί

γ) Τάς Β´ (1993) καί Γ´ (1997) «Ἐγκυκλίους» αὐτῶν, ὡς μνημειώδεις αἱρετικάς καί βλασφήμους συγγραφάς, μετά τῶν πάσης φύσεως ἑτέρων παρομοίων συγγραφῶν των, ὡς καί τάς ὑπ᾽ ἀριθμ. 95/10.5.1995, 4/7.6.1995 καί 10/25.6.1995 ΑΚΥΡΟΥΣ «Πράξεις - Ἀποφάσεις» των, δι᾽ ὧν ἀπεπειράθησαν νά προσβάλουν τήν τότε Κανονικήν καί Ὀρθόδοξον Ἱεράν Σύνοδον καί κατ᾽ ἐπέκτασιν τήν Γνησίαν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἀντιποιηθέντες πρός τόν σκοπόν αὐτόν καί τήν Ἱεράν Σύνοδον καί τήν Ἐκκλησίαν.

9. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΝΟΝΙΚΗΣ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΩΣ ΕΚΚΛΗΣΙΟΜΑΧΩΝ ΣΧΙΣΜΑΤΟΑΙΡΕΤΙΚΩΝ

ΑΠΟΔΕΧΟΜΕΘΑ, τήν, ὑπ᾽ ἀριθμ. 3005/18.6.1997 ὁμόφωνον Ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, κατά τῶν πέντε ἐκπτώτων καί σχισματοαιρετικῶν πρώην Μητροπολιτῶν, δι᾽ ἧς ἀπηγγέλθη αὐτοῖς ΚΑΤΗΓΟΡΗΤΗΡΙΟΝ ἐπί ΚΑΝΟΝΙΚΟΥ καί ΔΟΓΜΑΤΙΚΟΥ πεδίου, καί ἀπεφασίσθη νά κινηθῇ ἡ ΚΑΝΟΝΙΚΗ ΚΑΤ᾽ ΑΥΤΩΝ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ. Ὡσαύτως ΑΠΟΔΕΧΟΜΕΘΑ καί τήν Γνωμάτευσιν ἐπί τοῦ ἐν λόγῳ

Κατηγορητηρίου τοῦ θεολόγου Ἐλευθερίου Γκουτζίδη, εἰς ἥν προέβη κατόπιν ἐπισήμου αἰτήσεως τοῦ ἁρμοδίου Ἀνακριτοῦ, τότε Μητροπολίτου Ἀργολίδος Παχωμίου, καί ἡ ὁποία ἐξεδόθη καί εἰς βιβλίον ὑπό τόν τίτλον: «ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΠΡΩΗΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ ΥΠΟ ΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΚΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ, ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΚΑΝΟΝΩΝ», Ἀθῆναι Μάϊος 1999. **ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΜΕΝ**, τήν, ὡς μή ὤφειλεν, ἐπακολουθήσασαν ὕπουλον καί δολίαν, ὑπαναχώρησιν τῆς πλειοψηφίας τῶν ὑπό τόν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀνδρέαν Ἐπισκόπων ἐκ τῆς ὡς εἴρηται ὁμοφώνου Συνοδικῆς ἀποφάσεως, (3005/18.6.1997), τήν ὁποίαν ἐμφανῶς ἀπό τό 1999, παρεκώλυσαν καί οὐσία ἠκύρωσαν καί ἐματαίωσαν. **ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝ** δέ καί τό γεγονός ὅτι οὗτοι ὡς ἄτομα καί ὡς ἀσεβής ὁμάς, διά τῆς τοιαύτης στάσεώς των, ἀθωώσαντες καί δικαιώσαντες τούς «πέντε» σχισματοαιρετικούς - Ἐκκλησιομάχους, ἔδωκαν ὑπόστασιν καί ἐνεργοποίησαν δι' ἑαυτούς τήν ὑπ' ἀριθμ. 10/25.6.1995 ἄκυρον ἀπόφασιν τῶν πέντε, δι' ἧς ἐκεῖνοι ἀκύρως τούς «καθήρεσαν».

Εἰδικώτερον **ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΜΕΝ**, τήν ἄρνησιν τῶν ὡς «θεολόγων» φερομένων, ἤτοι τῶν τριῶν Ἀδελφῶν Τσακίρογλου, τοῦ Δημητρίου Κάτσουρα καί ἰδιαιτέρως τοῦ θεολόγου, Νομικοῦ καί Κληρικοῦ Εὐσταθίου Τουρλῆ, νά γνωματεύσουν ἐπί τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 3005/18.6.1997 Κατηγορητηρίου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου κατά τῶν πέντε σχισματοαιρετικῶν, παρά τό γεγονός ὅτι Κανονικῶς καί ἐγγράφως τούς ἐζητήθη παρά τοῦ Ἀνακριτοῦ Μητροπολίτου Ἀργολίδος Παχωμίου. Οὗτοι πάντες ὄχι μόνον δέν ἐγνωμάτευσαν, ἀλλά παρενέβησαν καί ἔπεισαν τόν Μακ/τον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀνδρέαν καί τήν πλειοψηφίαν τῶν Μητροπολιτῶν νά μήν ἐπιληφθοῦν ὡς Ἱερά Σύνοδος κατά τῶν πέντε σχισματοαιρετικῶν, κατά τήν ὁμόφωνον Ἀπόφασιν τῆς Ἰ. Σ. τῆς Ἱεραρχίας ἀλλά νά τήν ἀγνοήσουν, τόν δέ Γνωματεύσαντα θεολόγον Ἐλευθέριον Γκουτζίδην ὡς καί τούς Ὀρθοδόξους Ἀρχιερεῖς περιθωριοποιήσουν, διασύρουν καί διώξουν μέχρις ἐξοντώσεως. Πρός τόν σκοπόν αὐτόν ΚΑΤΕΛΥΣΑΝ ΤΗΝ ΚΑΝΟΝΙΚΗΝ ΤΑΞΙΝ καί τόν πρῶτον καί ὕψιστον θεσμόν τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, ἤτοι, τήν ΙΕΡΑΝ ΣΥΝΟΔΟΝ.

10. ΠΕΡΙ "ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ"

ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝ τήν ἀπό τοῦ τέλους τοῦ 1997 καί ἀρχάς τοῦ 1998 ἐκδηλωθεῖσαν δολίαν ἀπόπειραν τῶν Φλωρινικῶν καί τῶν ὑποχειρίων αὐτοῖς ἡμετέρων, (Δ. Κάτσουρα καί Ἀδελφῶν Τσακίρογλου), πρός δῆθεν «νέον διάλογον» δι' ἕνωσιν Φλωρινικῶν καί «Ματθαιϊκῶν», δι' οὗ ἐσκόπουν εἰς τήν ἀκύρωσιν τοῦ διεξαχθέντος ἀλλά μή ὁλοκληρωθέντος ἐν Ἀγάπη καί Ἀληθεία Κανονικοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου μετά τῶν Φλωρινικῶν κατά τά ἔτη 1998-1992. Ὁ «νέος» «διάλογος» ἐξεκίνει καί ἐστηρίζετο ἐπί τῆς ἑκατέρωθεν δῆθεν *«κοινῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς ἐκ τῆς Ρωσικῆς Συνόδου τῆς Διασπορᾶς»*, τῶν μέν διά τῆς χειροτονίας τοῦ 1960, τῶν δέ διά τῆς *«χειροθεσίας»* τοῦ 1971, καί δευτερευόντως ἐπί τῆς ὑπογραφείσης, κατά τόν πραγματικόν Θεολογικόν

Διάλογον Ἀγάπης καί Ἀληθείας, Κοινῆς «Ὁμολογίας Πίστεως», ἡ ὁποία ὅμως ἀναιρεῖτο καί διεγράφετο ὑπό τοῦ πρώτου ὅρου, ἤτοι τῆς δῆθεν *«κοινῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς».* Ταῦτα ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΜΕΝ ΚΑΙ ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΟΜΕΝ καί ἐν ταυτῷ ΔΙΑΚΗΡΥΣΣΟΜΕΝ καί ΟΜΟΛΟΓΟΥΜΕΝ ὅτι ἡ Γνησία Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἔχει καί διαφυλάσσει ἀδιάκοπον καί ἀνόθευτον τήν Ἀποστολικήν Διαδοχήν διά τῶν εὐλογημένων χειροτονιῶν κατά τά ἔτη 1935, 1948 καί 1995, ἐνῷ πάντοτε ΔΙΑΚΗΡΥΤΤΕΙ ὅτι ζητεῖ νά συνεχισθῇ ὁ ἐν ΑΓΑΠΗ καί ΑΛΗΘΕΙΑ Διάλογος ἐκ τοῦ σημείου εἰς τό ὁποῖον διεκόπη τό 1992, ἤτοι ἐκ τοῦ θέματος «Φύσις καί οὐσία τοῦ σχίσματος τοῦ 1937», ὡς καί ἐπί τῶν λοιπῶν ἐγκεκριμένων θεμάτων τῶν ἀναφερομένων εἰς τήν Ἀποστολικήν Διαδοχήν, ἤτοι, χειροτονίαι 1948, χειροτονία Φλωρινικῶν 1960, καί ἡ λεγομένη «χειροθεσία» τοῦ 1971. ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝ καί τήν κατ᾽ ἐντολήν τῶν ξένων Κέντρων, ματαίωσιν τῆς κατά τό 2000 Ὀρθοδόξου Ἱεραποστολῆς εἰς τήν Ρουμανίαν καί τήν συμπόρευσιν τοῦ τότε Ἀρχιεπισκόπου Ἀνδρέου μετά τοῦ Παλαιοημερολογιτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ καί τάς ἐν κρυπτῷ συναντήσεις καί συμφωνίας, μετά παραγόντων τῆς παρατάξεως τοῦ «Φυλῆς» Κυπριανοῦ καί τοῦ «Ρουμανίας» Βλασίου, ἐν τῷ πλαισίῳ τοῦ Παλαιοημερολογιτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἰδιαιτέρως δέ τάς μέσω τῶν ἐγκαθέτων καί Γενιτσάρων, ἐν κρυπτῷ διαπραγματεύσεις καί συμφωνίας, μετ᾽ αὐτοῦ τούτου τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ.

11. ΠΕΡΙ ΤΟΥ Ι.Φ.Σ.Κ.Α.Ε.Ε.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝ, κατά τόν πλέον κατηγορηματικόν τρόπον, καί τήν ἀπό τοῦ 1999 ὑπολειτουργίαν τοῦ Ι.Φ.Σ.Κ.Α.Ε.Ε., (ΙΕΡΟΥ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΚΛΗΡΙΚΩΝ ΑΚΑΙΝΟΤΟΜΗΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ), καί ἐκτροπήν αὐτοῦ ἐκ τοῦ καταστατικοῦ. Ὡς ἐκ τούτου αἱ συγκροτήσεις τῶν «Διοικητικῶν Συμβουλίων» καί αἱ συγκλήσεις τῶν «Γενικῶν Συνελεύσεων» καί αἱ ἀποφάσεις των εἰσίν ΑΚΥΡΟΙ, διότι χαρακτηρίζονται ὑπό ἄκρως Ἀντικανονικῆς, Ἀντικαταστατικῆς καί παρανόμου συγκροτήσεως καί ὑπολειτουργίας. Τοῦτο ὅλον ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τήν μή ἀνταπόκρισιν αὐτοῦ εἰς τούς σκοπούς, δι᾽ οὕς οὗτος ἱδρύθη, ἐξ ὧν πρῶτος ἡ διασφάλισις τῆς ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ - ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑΣ καί τῆς ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΔΟΧΗΣ, καί δεύτερος ἡ διασφάλισις τῶν εἰς τήν Γνησίαν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ὑπαγομένων Ἱερῶν Ναῶν ὡς καί ἡ ἐν γένει Φιλανθρωπία. ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΜΕΝ τό γεγονός ὅτι καί ὁ Ι.Φ.Σ.Κ.Α.Ε.Ε. ἐτέθη εἰς τήν ὑπηρεσίαν τοῦ Παλαιοημερολογιτισμοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἐνῷ ἐκεῖνα ἐκ τῶν πρώτων καί βασικῶν ἱδρυτικῶν του μελῶν, τά ὁποῖα παρέμειναν ἑδραῖα καί ἀμετακίνητα εἰς τάς ἀρχάς τῆς Ὀρθοδοξίας, κατήγγειλον δέ τήν ἐκτροπήν καί διεφύλαξαν τό κῦρος τοῦ Ι.Φ.Σ.Κ.Α.Ε., ἔχουν χρέος νά κινήσουν πᾶσαν Κανονικήν, Νόμιμον καί κατά τό Καταστατικόν διαδικασίαν, διά νά ἐπανέλθῃ οὗτος εἰς τήν καταστατικήν του τροχιάν, ἐπαναλειτουργήσῃ καί συνεχίσῃ τήν διακοπεῖσαν ἀπό τό 1999,

ΚΑΝΟΝΙΚΗΝ καί ΝΟΜΙΜΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΝ ΔΙΑΚΟΝΙΑΝ ΤΟΥ, ὡς προβλέπεται ὑπό τῶν ἄρθρων 2, 8 καί 24 αὐτοῦ.

12. ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΥΠΕΡΜΑΧΩΝ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ ΣΚΕΥΩΡΙΩΝ

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΜΕΝ τάς ὑπό τῆς ὑπαναχωρησάσης πλειοψηφίας τῶν ἐπιόρκων καί προδοτῶν ὑπό τόν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀνδρέαν Ἀρχιερέων, ΣΚΕΥΩΡΙΑΣ - ΔΙΩΞΕΙΣ κατά τοῦ Ἀρχιγραμματέως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Μητροπολίτου Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς Κηρύκου, τοῦ Ἱερομονάχου Ἀμφιλοχίου Ταμπουρᾶ, τοῦ θεολόγου Ἐλευθερίου Γκουτζίδη, ἀλλά καί κατά τοῦ Ὁμολογητοῦ Μητροπολίτου Λαρίσης κυροῦ Παναρέτου († 22.11.2004), ἐναντίον τῶν ὁποίων, κατ᾽ ἀπολύτως ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΟΝ, ΛΗΣΤΡΙΚΟΝ καί ΒΑΡΒΑΡΟΝ τρόπον, ἐσκευώρησαν καί τούς ἐδίωξαν διά λογαριασμόν τῶν ξένων οἰκουμενιστικῶν Κέντρων, καί τούς ἥρπασαν τάς Ἐκκλησιαστικάς διακονίας, καταλύοντες τήν Κανονικήν Τάξιν καί τόν Ἱερόν θεσμόν τῆς Συνόδου. Ταῦτα ἐτόλμησαν διότι οὗτοι ἐζήτησαν καθαράν ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ παρά τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὥστε νά ἀνακοπῇ καί ἀντιμετωπισθῇ ἡ προδοσία τοῦ Παλαιοημερολογιτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ κατά τῆς ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΔΟΧΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ - ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑΣ τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἡμεῖς ΕΓΚΡΙΝΟΜΕΝ τά ἀπό 22.9.1998, 11/24.12.1998 καί λοιπά σχετικά ὁμολογιακά κείμενα τοῦ Ἱερομονάχου π. Ἀμφιλοχίου ὡς καί τήν ὑπ᾽ ἀριθμ. 94/15.12.1999 σχετικήν ΕΙΣΗΓΗΣΙΝ τοῦ Μητροπολίτου Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς Κηρύκου, δι᾽ ὧν ἐγκαίρως, μετά τό σχίσμα τῶν πέντε (1995), ἐζητήθη νά διατυπωθῇ ΣΥΝΟΔΙΚΩΣ ΚΑΘΑΡΑ Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΟΜΟΛΟΓΙΑ. ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΜΕΝ δέ τήν, κατόπιν τῶν ὡς ἄνω ὁμολογιακῶν ἐπιστολῶν καί λοιπῶν διαβημάτων, ἐκδηλωθεῖσαν εἰδεχθῆ σκευωρίαν κατά τοῦ Ἱερομονάχου π. Ἀμφιλοχίου, τήν ὁποίαν, (κατόπιν πιέσεων τῶν ἐγκαθέτων εἰς τόν χῶρον τῆς Ἐκκλησίας, Ἀδελφῶν Τσακίρογλου καί Δημητρίου Κάτσουρα, καί προηγουμένως τοῦ Φλωρινικοῦ Κέντρου ὑπό τούς Καλλ. Σαραντόπουλον καί Ἀθ. Σακαρέλλον), ἀνέλαβον καί ἐπραγματοποίησαν ὁ τότε Ἀρχιεπίσκοπος Ἀνδρέας καί οἱ περί αὐτόν Ἀρχιερεῖς, ἰδιαιτέρως δέ οἱ Πειραιῶς Νικόλαος, Ἀργολίδος Παχώμιος καί Περιστερίου Γαλακτίων. Εἰδικώτερον: ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΜΕΝ καί ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΟΜΕΝ τάς Ἀντικανονικάς καί Ἀντορθοδόξους διαδικασίας, κατά τάς ἀπό 15.12.1999, καθώς καί 17 καί 18 Μαΐου 2000 στημένας ληστρικάς ψευδοσυνόδους, καί τά ἐπί τῷ ἰδίῳ σκοπῷ ἀκολουθήσαντα Καϊαφικά Δικαστήρια ὑπό τόν «Πειραιῶς» Νικόλαον.

ΑΠΟΔΕΧΟΜΕΘΑ καί ΟΜΟΛΟΓΟΥΜΕΝ ὅτι ἡ Ὁμολογιακή ὁμιλία τοῦ θεολόγου Ἐλευθερίου Γκουτζίδη, ἡ ἐκφωνηθεῖσα εἰς τήν Ἱεράν Μητρόπολιν Θεσσαλονίκης τήν Κυριακήν τῆς Ὀρθοδοξίας 1997, καί δημοσιευθεῖσα εἰς τόν «Κήρυκα Γνησίων Ὀρθοδόξων», ἐκδοθεῖσα δέ καί εἰς ἰδιαίτερον βιβλίδιον, ἐν τῷ συνόλῳ της, ἀποτελεῖ ἀποκαλυπτικήν φωνήν τῆς ἀληθείας καί τῆς

ἱστορικῆς Ἐκκλησιαστικῆς πραγματικότητος. ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝ τό γεγονός καθ' ὅ, μετά τήν ὁμιλίαν αὐτήν, τά ξένα κέντρα καί οἱ ἐγκάθετοί των, ἀπεφάσισαν νά διωχθῆ ὁ ἐλλογιμώτατος θεολόγος μέχρις ἐξοντώσεώς του, δι' αἰσχρῶν καί ἐπαισχύντων σκευωριῶν. Εἰς τά πλαίσια δέ αὐτά, ἐφεῦρον τά περί «ἀμαρτύρου», διά τήν ἐν τῶ εἰσαγωγικῶ μέρει τῆς Ὁμιλίας ἀναφερθεῖσαν διατύπωσιν: *«Δέν θά ὁμιλήσω σήμερον διά τήν πρώτην ἄναρχον, αἰωνίαν καί ἀόρατον Ἐκκλησίαν, διότι αὐτή εἶναι ἡ τελεία κοινωνία τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Εἶναι ἡ πλήρης καί τελεία κοινωνία καί ἀδιαίρετος ἑνότης τῶν τριῶν Θείων Προσώπων, τοῦ ἑνός Θεοῦ».* Περί αὐτῆς οἱ σκευωροί, ὡς ἀδίστακτοι ψεῦσται καί διαστροφεῖς, κατ' ἀρχάς ἔγραψαν εἰς Φλωρινικόν Περιοδικόν, ὅτι ὁ ὁμιλητής θεολόγος ἐχαρακτήρισεν ὡς *«ἄναρχον τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ»!!!*, κατόπιν δέ ὅτι ἡ διατύπωσις εἶναι *«Πατερικῶς καί Ἁγιογραφικῶς ἀμάρτυρος»* καί ἀκολούθως ὅτι ἀποτελεῖ *«καινοτομίαν καί κακοδοξίαν Ἐκκλησιολογικήν καί Τριαδολογικήν»!*

Ἡμεῖς ΑΠΟΡΡΙΠΤΟΜΕΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΜΕΝ ταῦτα, ἐνῶ ΟΜΟΛΟΓΟΥΜΕΝ ὅτι ἡ διατύπωσις αὐτή ἀποδεδειγμένως εἶναι ἐμπνευσμένη πρωτίστως ἐκ τῆς ὑπό τοῦ Κυρίου συσχετίσεως τῆς ἐν τῆ μιᾶ ΘΕΙΑ ΟΥΣΙΑ καί Ἀγάπη ΕΝΟΤΗΤΟΣ τῶν τριῶν Θείων Προσώπων, πρός αὐτήν τήν ἐν τῶ Σώματι τοῦ Χριστοῦ, ἤτοι, τήν ἐν τῆ Ἐκκλησία ἑνότητα ὅλων τῶν πιστῶν, ἡ ὁποία κατά τήν ὁμόφωνον διδασκαλίαν τῶν Ἁγίων Πατέρων, εἶναι «κατ' εἰκόνα τῆς ἑνότητος καί κοινωνίας τῆς Ἁγίας Τριάδος», ἡ ὁποία εἶναι τό «Ἀρχέτυπον» αὐτῆς. Οὐδείς πώποτε διενοήθη ὅτι, προσευχόμενος ὁ Κύριος καί παρακαλῶν τόν Πατέρα *«...ἵνα πάντες ἕν ὦσιν, καθώς σύ Πάτερ, ἐν ἐμοί, καγώ ἐν σοί, ἵνα καί αὐτοί ἐν ἡμῖν ἕν ὦσιν... ἵνα ὦσιν ἕν καθώς καί ἡμεῖς ἕν ἐσμέν»,* (Ἰωάννου ΙΖ 11, 20 καί 21), ταυτίζει τήν ἐν τῆ ΟΜΟΟΥΣΙΟΤΗΤΙ καί ΑΓΑΠΗ ΤΕΛΕΙΑΝ ΕΝΟΤΗΤΑ καί ΚΟΙΝΩΝΙΑΝ, («ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ»), τῶν Ἀκτίστων, καί Ὑπερουσίων Θείων Προσώπων τῆς Ἁγίας Τριάδος, πρός τήν «κατ' εἰκόνα» ἑνότητα καί κοινωνίαν τῶν πιστῶν μελῶν τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ἅτινα κτιστά ὄντα πρόσωπα, τελειοῦνται μυστικῶς ἐν τῆ Ἐκκλησία καί κοινωνοῦν ἐν Χριστῶ καί μετ' ἀλλήλων, κατά τό πρότυπον τῆς Ἁγίας Τριάδος. Οὐδείς οὐδέποτε τήν Τριαδικήν ΕΝΟΤΗΤΑ καί ΚΟΙΝΩΝΙΑΝ (τήν ΑΚΤΙΣΤΟΝ καί ΥΠΕΡΟΥΣΙΟΝ, εἰ θέμις εἰπεῖν, «ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ»), ἐταύτισεν ἤ ἐξίσωσεν, πρός τήν κατ' Εἰκόνα καί ὁμοίωσιν Αὐτῆς κοινωνίαν καί ἑνότητα τῶν πολλῶν κτιστῶν προσώπων ἐν τῶ Σώματι τοῦ Χριστοῦ, τήν Ἐκκλησίαν Του. Ὅθεν, ἐάν ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΧΡΙΣΤΟΥ σημαίνη τό μυστήριον τῆς Ἑνότητος καί Κοινωνίας τῶν πιστῶν μετά τοῦ Χριστοῦ καί μεταξύ των, ὥστε Αὕτη νά εἶναι τό Μυστικόν ζῶν Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, αὐτή ἡ Κοινωνία, ἐν ἀπολύτω ἐννοία, ὑφίσταται ἀϊδίως καί ἀπερινοήτως ἐν τῆ Ὁμοουσίω Ἁγία Τριάδι ἤτοι, τόν Ἄναρχον Πατέρα, τόν Συνάναρχον Υἱόν καί τό Συναΐδιον Ἅγιον Πνεῦμα. Αὐτήν, ἀπεκάλεσεν Ἐκκλησίαν καί ὁ Μέγας Φώτιος λέγων: *«Διό πρός ἑαυτήν μέν ἡ τῆς Τριάδος ἑνότης, εἰ θέμις εἰπεῖν, ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΑΣΑ, θέμις δέ τοῦτο λέγειν ἐπί τῆς ἀναπλάσεως...».* (Migne Τόμ. 102 σελ. 557 D).

ΟΜΟΛΟΓΟΥΜΕΝ καί **ΔΙΑΚΗΡΥΣΣΟΜΕΝ** ὅτι κατ' ἐξοχήν ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἐν τῇ πρός τόν Πατέρα Του προσευχήν (Ἰωάννου ΙΖ'), καί κατόπιν οἱ Ἅγιοι Πατέρες, ἀλλά καί ἅπαντες οἱ Δογματολόγοι, καί τελευταίως καί ὁ θεολόγος Ἐλευθέριος Γκουτζίδης, οὐδόλως ἐταύτισαν τήν ἐν Χριστῷ ἑνότητα καί Κοινωνίαν τῶν κτιστῶν προσώπων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ, πρός αὐτήν τῆς Ὁμοουσίου καί Ὑπερουσίου Παναγίας Τριάδος. Οὐδείς ἐταύτισεν καί οὐδείς ἐξίσωσεν τό κατ' εἰκόνα κτιστόν πρός τό Ἀρχέτυπον Ἄκτιστον, τό περιγραπτόν πρός τό ἀπερίγραπτον καί ἀπερινόητον, ἤτοι τήν Κοινωνίαν καί ἑνότητα τῶν πολλῶν Προσώπων ἐν τῷ Σώματι τοῦ Χριστοῦ, τήν Ἐκκλησίαν, πρός τήν Κοινωνίαν καί Ἑνότητα, θέμις δ' εἰπεῖν «Ἐκκλησίαν», τῆς Ὑπερουσίου Ἀνάρχου Ἀκτίστου καί Ἀπερινοήτου Τριάδος. Ἐν τῷ σκότει τῆς ἀγνωσίας, τῆς ἐμπαθείας, τοῦ μίσους καί τῆς ἐσχάτης προδοσίας των πεπνιγμένοι οἱ σκευωροί, φέρονται ὡς νά μή κατανοοῦν ὅτι ἄν ἡ εἰκών ἤ τό ἀντίτυπον ὀνομάζεται καί εἶναι Ἐκκλησία Χριστοῦ, ὅπερ ἡ μυστική ἕνωσις καί κοινωνία κτιστῶν προσώπων ἐν τῷ Σώματι τοῦ Χριστοῦ («ἐν ἐμοί»), οὐδέν τό μεμπτόν ἄν ἀποκαλέσῃ τις καί τό ΠΡΟΤΥΠΟΝ - ΑΡΧΕΤΥΠΟΝ αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας, ὡς Ἄκτιστον, Ἄναρχον, Προαιωνίαν, Ὑπερούσιον, Ἀπερινόητον καί Ἀπερίγραπτον «ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ», ὡς ρητῶς ἀπεκάλεσεν αὐτήν καί ὁ Μέγας Φώτιος καί γενικώτερον ἀπηχεῖται ἐν τῇ Καθολικῇ Ὀρθοδοξίᾳ.

Ὅθεν, **ΕΜΠΤΥΟΜΕΝ, ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΜΕΝ** καί **ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΟΜΕΝ** ὅσα σατανικά ψεύδη καί διαστροφάς οἱ Φλωρινικοί καί οἱ ἐγκάθετοί των, ἐνδεδυμένοι τήν δοράν προβάτου (= «Ματθαιϊκοῦ»), ἐσκευώρησαν ἀπό τό 1998, μέχρι καί τήν σατανικήν ἀπόφασίν των, ὑπ' ἀριθμ. 3166/14/27.2.2002, δι' ἧς ἀκύρως, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀνδρέας καί οἱ Ἀρχιερεῖς Νικόλαος, Παχώμιος Γαλακτίων καί λοιποί, ἀπεφάσισαν «ἀφορισμόν» κατά τοῦ θεολόγου, διότι μέ τήν ὁμιλίαν του, κατά τήν Κυριακήν τῆς Ὀρθοδοξίας 1997, συνετρίβησαν τά μυστικά σχέδιά των περί δολίας ἑνώσεως εἰς τόν Παλαιοημερολογιτικόν Οἰκουμενισμόν, μέ πρῶτον τήν, δι' αὐτῆς τῆς «ἑνώσεως», ἀποδοχήν τῆς «χειροθεσίας» τοῦ 1971. Ὁ «ἀφορισμός» οὗτος, ὡς σκόπιμος καί ἐκ τοῦ πονηροῦ κινηθείς, ἅμα τῇ ὑπογραφῇ του, ἐπεκάθησεν ἐπί τῶν κεφαλῶν ὅλων ἐκείνων, οἵτινες ἐσκευώρησαν ἐν τῷ πονηρῷ, καί ἀφρόνως ἀπεφάσισαν καί ὑπέγραψαν. Διά τῆς ἀφρόνου πράξεως ἀπεκαλύφθησαν καί ἀπεδείχθησαν συνεχισταί τοῦ σατανικοῦ οἰκουμενιστικοῦ κινήματος τοῦ ποτέ πρεσβυτέρου Βασιλείου Σακκᾶ, μέσω τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἱδρυθείσης (1973), «Διεθνοῦς Ἀδελφότητος τῆς Γενεύης», τοῦ ἑτέρου ἐν Ἑλλάδι κινήματος ὑπό τοῦ τότε Πρωθιερέως Εὐγενίου Τόμπρου καί παραγόντων τῆς πολιτείας, τοῦ ἰδίου κινήματος τοῦ Κιτίου Ἐπιφανίου (1977) καί ἀμέσως τοῦ ποτε Ἀττικῆς Ματθαίου, 1980-1990, ὅστις διά τῆς ὑπ' ἀριθμ. 68/24.10.1993 ὁμοίας «ἀφοριστικῆς» ἀποφάσεώς του, πρῶτος, πλήν ὅλως ΑΚΥΡΩΣ καί ἐκεῖνος, ἔθεσεν ὑπό «ἀφορισμόν» τό ἴδιον πρόσωπον, διότι καί κατά τήν δεκαετίαν 1980-1990 καί κατόπιν, ἐστάθη ἐμπόδιον εἰς τό νά περάσῃ ἡ ἰδία ἀπό τό 1973 ἀποτυχοῦσα προδοσία τοῦ παλαιοημερολογιτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, μέσω ὅμως τῶν ἰδίων συναλλαγῶν ἤτοι, τῆς «χειροθεσίας», ἔναντι τῆς «ἀναγνωρίσεως» καί τῶν πάσης φύσεως ὑλικῶν ἀνταλλαγμάτων!

Ὡσαύτως ΑΠΟΔΕΧΟΜΕΘΑ ἅπαντα τά ΟΜΟΛΟΓΙΑΚΑ κείμενα τοῦ Μακαριστοῦ Μητροπολίτου Λαρίσης καί Τυρνάβου κυροῦ ΠΑΝΑΡΕΤΟΥ, τά ὁποῖα, ἀπό τοῦ Ἰουνίου 2000 μέχρι καί τῆς Κοιμήσεώς του, † 22.11.2004, συνέγραψεν καί ὑπέβαλεν ἁρμοδίως τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ ὡς καί τάς ἐπανειλημμένως ἐν τῇ Ἰ. Μητροπόλει Λαρίσης, διακηρυχθείσας ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ ΠΙΣΤΕΩΣ κατά τήν Κυριακήν τῆς Ὀρθοδοξίας, κατά τά ἔτη 2001, 2002 καί 2003, καί ἀναφωνοῦμεν τό ΑΙΩΝΙΑ Η ΜΝΗΜΗ ΑΥΤΟΥ τρίς.

13. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΙΕΡΟΣΥΛΟΥ ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΜΕΝ ΚΑΙ ΑΠΟΡΡΙΠΤΟΜΕΝ τήν ἀπό **5.2.2003**, εἰδεχθῆ ἱερόσυλον συμπαιγνίαν **Παραιτήσεως** τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀνδρέου ὑπέρ τοῦ βλασφήμου καί αἱρετικοῦ «Πειραιῶς» Νικολάου, **ΕΓΚΡΙΝΟΜΕΝ** δέ **ΚΑΙ ΑΠΟΔΕΧΟΜΕΘΑ** ὅσα κατ᾽ αὐτῆς συστηματικῶς καί δημοσίως κατηγγέλθησαν καί διεκηρύχθησαν, ὅπως ἡ **«ΓΝΩΜΑΤΕΥΣΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΜΑΚ. ΑΡΧ/ΠΟΥ κ. ΑΝΔΡΕΟΥ»**, τοῦ θεολόγου Ἐλευθερίου Γκουτζίδη («Ο.Π.», Τόμος 2004, σελ. 84, 91), ἄρθρον τοῦ ἰδίου **«ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΗ Η ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΩΣ ΙΕΡΟΣΥΛΟΣ ΣΥΜΠΑΙΓΝΙΑ»** (Αὐτόθι, σελ. 206 κ.ἑ.), καί ἕτερον τοῦ ἰδίου: **«ΕΛΕΓΧΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΣΥΣΣΩΡΕΥΜΕΝΟΥ ΨΕΥΔΟΥΣ ΚΑΙ ΑΠΑΤΗΣ»** («Ο.Π.», Τόμος 2003, σελ. 199-217), καθώς καί τοῦ Μητροπολίτου Κηρύκου **«ΕΝΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΙ ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΜΑΚ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ κ. ΑΝΔΡΕΟΥ»** (Αὐτόθι, σελ. 222-232, σελ. 243-257, 306-322 καί 387-403, 419-447 καί 453-479).

ΑΠΟΔΕΧΟΜΕΘΑ τό δημοσιευθέν εἰς τήν **«ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΠΝΟΗΝ»**, **«ΣΥΝΟΠΤΙΚΟΝ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΤΗΣ ΣΥΝΟΔΙΚΗΣ ΚΡΙΣΕΩΣ** (ἐξαιρετικῶς) **ΑΠΟ ΤΟΥ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ ΤΟΥ 2002»** («Ο.Π.», Τόμος 2004, σελ. 6-22), ὅπως καί ὅλα τά σχετικά ἐπίσημα κείμενα, ἐξ ὧν προκύπτει ἡ ἀπό τοῦ **1998** ὀξεῖα Συνοδική κρίσις, καθ᾽ ἥν οὐσία ὄχι μόνον κατελύθη ἡ Κανονική Τάξις καί ὁ Ἱερός θεσμός τῆς **ΣΥΝΟΔΟΥ**, ἀλλά καί μετετράπη εἰς ἄτιμον θεραπαινίδα τοῦ Ἀντιχρίστου **Παλαιοημερολογιτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ**. («ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΝΟΗ» Τόμος 11ος 2001, σελ. 111-116, 120-133, 139-146, 151-159, 217-225 καί Τόμος 12ος 2001, σελ. 11-24, 41-53, 75-97, 107-129, 133-140, 151-157, 166-173, 192-195, 211-223, 243-279. Τόμος 13ος 2002, σελ. 3-19, 43-84, 139-162, 188-206, 219-250, 267-286, 461-494 Τόμος 14ος 2003, σελ. 6-22, 74-82, 103-120, 147-159, 163-187).

14. ΠΕΡΙ ΚΑΤΑΛΗΨΕΩΝ ΙΕΡΩΝ ΝΑΩΝ

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΜΕΝ καί τήν ἀπό **16.11.2002** συνωμοσίαν - φατρίαν τῶν τότε Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Ἀνδρέου καί Πειραιῶς Νικολάου, κατά τοῦ Μητροπολίτου Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς Κηρύκου, δι᾽ ἧς συνεφώνησαν καί συναπεφάσισαν τήν ἐκδίωξίν του ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου Ἀχαρνῶν καί τήν κατάληψιν αὐτοῦ ὑπό τῶν ἰδίων. Τήν συνωμοσίαν ταύτην ἐπεχείρησαν εἰς τά πλαίσια τοῦ σχεδίου των, περί ὑφαρπαγῆς ὅλων τῶν Ναῶν, ἵνα οἱ Ὀρθόδοξοι οὐδαμοῦ ἐν Ἀθήναις ἔχουν Ἱερόν Ναόν, διά νά ἀσκοῦν τά

τῆς λατρείας των, μιμούμενοι καί εἰς τοῦτο τούς ἀνά τούς αἰῶνας αἱρετικούς. Οὕτω καταδικάζομεν ἀφ' ἑνός μέν τήν κατά Νοέμβριον τοῦ 2002 ἀνεπιτυχῆ προσπάθειάν των νά ἐκδιώξουν ἐκ τοῦ Ἱ. Ν. Ἁγίου Δημητρίου τόν Μητροπολίτην Μεσογαίας Κήρυκον, διά νά παραδώσουν τόν Ναόν εἰς τά ὄργανα τοῦ παλαιοημερολογιτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἀφ' ἑτέρου δέ καί τήν βάρβαρον κατάληψιν τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίας Τριάδος Ἡλιουπόλεως καί τοῦ παρακειμένου Μεγάρου τῆς Στέγης Φιλοξενίας Κληρικῶν, καί τήν ἐκεῖθεν ἐκδίωξιν τοῦ ἐπί 30ετίαν Ἐφημερίου καί οὐσιαστικοῦ κτήτορος τοῦ μεγαλοπρεποῦς αὐτοῦ κτιρίου, Πρωθιερέως Θωμᾶ Κοντογιάννη, διότι δέν ἐδέχετο νά μνημονεύη τόν ψευδαρχιεπίσκοπον Νικόλαον, πρίν τήν τακτοποίησιν τῶν θεμάτων Πίστεως καί Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς διά τά ὁποῖα κατηγγέλλετο ἐπί 7ετίαν. **ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΜΕΝ** καί τό γεγονός, ὅτι τόσον τό Πνευματικόν Κέντρον, ἐν Περιστερίῳ, ὅσον καί τήν Στέγη Φιλοξενίας Κληρικῶν ἐν Ἡλιουπόλει ἀλλά καί τόν Ἱ. Ν. Κοιμήσεως Θεοτόκου καί τάς δύο μεγάλας καί ἱστορικάς Μονάς καί ἄλλους Ναούς καί Μονάς, ἅπαντα ἀνεγερθέντα μέ τήν προσφοράν τῶν ὀρθοδόξων διά νά διακονήσουν τήν Ἀκαινοτόμητον Γνησίαν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, οἱ περί τόν ψευδαρχιεπίσκοπον Νικόλαον τά κατέλαβον καί τά κατέστησαν κέντρα τοῦ παλαιοημερολογιτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ. («Ο.Π.» Τόμος 2002 σελ. 461-494 καί «Ο.Π.» τόμος 2004 σελ. 15-39 καί 101-114).

15. ΠΕΡΙ ΤΗΣ "ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΙΣΤΕΩΣ" ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ ΚΗΡΥΚΟΥ (2004), ΚΑΙ ΤΩΝ "ΔΙΑΚΗΡΥΞΕΩΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ" ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΣΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΛΑΡΙΣΗΣ ΚΥΡΟΥ ΠΑΝΑΡΕΤΟΥ

ΑΠΟΔΕΧΟΜΕΘΑ ΚΑΙ ΣΥΝΟΜΟΛΟΓΟΥΜΕΝ, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τήν ἀπό Μαΐου 2004 «ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΙΣΤΕΩΣ» τοῦ Σεβ/του Μητροπολίτου Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς ΚΗΡΥΚΟΥ ὡς καί τάς ἐν τῷ Ζ' αὐτῆς μέρει περιληφθείσας «ΔΙΑΚΗΡΥΞΕΙΣ - ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ» κατά τήν Κυριακήν τῆς Ὀρθοδοξίας τῶν ἐτῶν, 1997 ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Θεσσαλονίκης, καί 2001, 2002 καί 2003 ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Λαρίσης ὑπό τόν Μακαριστόν Μητροπολίτην κυρόν Πανάρετον. («Ο.Π.» Τόμος 2004, σελ. 165-188). **ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΜΕΝ** δέ καί **ΑΠΟΡΙΠΤΟΜΕΝ** καί **ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΟΜΕΝ** ὅσα κατ' αὐτῶν τῶν ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΟΜΟΛΟΓΙΩΝ ΠΙΣΤΕΩΣ, ψευδῆ ἤ παραπλανητικά καί βλάσφημα ἀπετόλμησεν ἡ περί τόν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀνδρέαν βλάσφημος καί αἱρετική ὁμάς, προκειμένου νά μήν ΣΥΝΟΜΟΛΟΓΗΣΟΥΝ τήν καλήν Ὁμολογίαν ἐπί τῆς ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΔΟΧΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑΣ τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καί οὕτω ἀνακοπῆ ἡ προδοσία.

Ὡσαύτως **ΑΠΟΔΕΧΟΜΕΘΑ** καί **ΣΥΝΥΠΟΓΡΑΦΟΜΕΝ** τό ὑπ' ἀριθμ. Πρ. 390/16.6.2005 ἱστορικόν ἔγγραφον τοῦ Σεβ/του Μητροπολίτου Κηρύκου, δι' οὗ **ΔΙΕΚΟΨΕΝ** τήν μετά τῆς ὑπό τόν ὑπό παραίτησιν ὄντα Ἀρχιεπίσκοπον Ἀνδρέαν «Σύνοδον» ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ - ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑΝ

ΚΑΙ ΔΙΕΓΡΑΨΕΝ ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΑΥΤΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΔΙΠΤΥΧΩΝ ΤΗΣ ΓΝΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ. Ἐπί τούτῳ ΣΥΝΟΜΟΛΟΓΟΥΜΕΝ καί ΔΙΑΚΗΡΥΣΣΟΜΕΝ, ὅτι, ἡμεῖς ὁ Μητροπολίτης Κήρυκος καί ἅπας ὁ Ἱερός Κλῆρος καί ὁ πιστός Λαός, ΔΕΝ ΕΧΩΡΙΣΘΗΜΕΝ ΚΑΙ ΔΕΝ ΑΠΕΣΧΙΣΘΗΜΕΝ ΚΑΝΟΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΣΥΝΟΔΟΥ, ἀλλ' ἐξήλθομεν καί ἐχωρίσθημεν ΚΑΙΑΦΙΚΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ καί «ἀσεβοῦς συμμορίας», διά νά μείνωμεν, ὡς ἔμειναν καί οἱ πρό ἡμῶν Πατέρες τό 1924, τό 1937 καί τό 1995, πιστά μέλη τοῦ Ἁγίου Σώματος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ἐπί πᾶσι τούτοις ΑΠΟΔΕΧΟΜΕΘΑ, ΠΡΟΣΥΠΟΓΡΑΦΟΜΕΝ καί ΔΙΑΚΗΡΥΣΣΟΜΕΝ καί τήν ὑπ' ἀριθμ. Πρ. 401/26.10.2005 ἱστορικήν «ΑΝΟΙΚΤΗΝ ΔΗΜΟΣΙΑΝ ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ ΚΑΙ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΕΝΩΣΙΝ πρός τούς πρώην ἐν Χριστῷ Ἀδελφούς...» τοῦ Σεβ/του Μητροπολίτου Κηρύκου, ὅσοι δέ σιγοῦν ἤ εὐθέως ἀρνοῦνται, νά ἀνταποκριθοῦν εἰς τό θεοβούλητον τοῦτο γεγονός τῆς ἐν Ἀληθείᾳ καί Ἀγάπῃ Ἑνώσεως ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, οὗτοι λογίζονται ὡς παντελῶς ἄπιστοι, ἀλλά καί ὡς ἐργάται τῆς «νέας τάξεως πραγμάτων», ἤτοι τοῦ Ἀντιχρίστου.

16. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΙΣΠΗΔΗΣΕΩΣ ΤΟΥ "ΑΡΓΟΛΙΔΟΣ" ΠΑΧΩΜΙΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΝ ΛΑΡΙΣΗΣ

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΜΕΝ τήν Ἀντικανονικήν καί εἰς τά πλαίσια τοῦ Παλαιοημερολογιτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, περί προσβολῆς τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς καί τῆς Ὁμολογίας - Ἐκκλησιολογίας τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀλλαχόθεν εἰσπήδησιν ὡς κλέπτου καί ληστοῦ, τοῦ «Ἀργολίδος» Παχωμίου, εἰς τήν Ἱεράν Μητρόπολιν Λαρίσης καί εἰς τήν νεοσύστατον Μοναστικήν Ἀδελφότητα τῶν Ἁγ. Ἀποστόλων, ὑπό τόν Παν/τον Ἱερομόναχον π. Ἀμφιλόχιον. Εἰδικώτερον ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΜΕΝ:

α) Τόν παράνομον, Ἀντικανονικόν «διορισμόν» του ὡς «τοποτηρητοῦ», οὐσίᾳ δέ ΕΓΚΑΘΕΤΟΥ τοῦ Παλαιοημερολογιτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, εἰς τήν Ἱεράν Μητρόπολιν Λαρίσης, τήν ὁποίαν κατελήστευσεν καί ἐπυρπόλησεν, ἐνθαρρύνας καί στερεώσας τόν διχασμόν καί τάς βλασφημίας του εἰς τήν Μοναστικήν Ἀδελφότητα τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ὡς καί εἰς τό πλήρωμα τῆς Τοπικῆς Ἐκκλησίας.

β) Τήν ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΗΝ παρέμβασίν του ἐπί καθαρῶς πνευματικῶν ὑποθέσεων ἀφορωσῶν πνευματικήν κατάστασιν Ἱερομονάχου, μέλους τῆς ὑπό τόν Κανονικόν καί Ὀρθόδοξον Γέροντα - Πνευματικόν π. Ἀμφιλόχιον Ἀδελφότητος καί προϊστάμενον ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ἁγίων Ἀποστόλων Ραψάνης Λαρίσης. Ὁ «ἀλλαχόθεν» εἰσπηδήσας εἰς τήν Ἱεράν Μητρόπολιν Λαρίσης, βλάσφημος καί ἐκπεσών «Ἀργολίδος» Παχώμιος, παρά πᾶσαν πνευματικήν, Κανονικήν καί Ὀρθόδοξον Ἐκκλησιαστικήν Τάξιν καί Δεοντολογίαν, «ἔλυσεν» τό κατά τοῦ ἐν λόγῳ Ἱερομονάχου ἐπιτίμιον τῆς Ἀργίας, ἐπιβληθέν αὐτῷ ὑπό τοῦ Γέροντος καί Πνευματικοῦ του π. Ἀμφιλοχίου, ὅπερ οὐδείς ἠδύνατο νά ποιήσῃ. Τόν ἴδιον νεαρόν Ἱερομόναχον ὄντα ἐν ἀργίᾳ, ἀναρμοδίως παρά

πᾶσαν ἠθικήν καί τήν ὅλην πνευματικήν δεοντολογίαν ὠνόμασεν «προϊστάμενον» τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, τόν «ἔκειρεν εἰς μεγαλόσχημον Μοναχόν», τόν «ἐχειροθέτησεν εἰς πνευματικόν», τοῦ προσέφερεν δέ καί τό ὀφφίκιον τοῦ «Ἀρχιμανδρίτου»!!! Ταῦτα, ὡς ἀνήθικον συναλλαγήν, διά τάς «ὑπηρεσίας» των εἰς τό Σατανικόν νέον κίνημα τοῦ παλαιοημερολογιτικοῦ των Οἰκουμενισμοῦ, ἡμεῖς ΕΜΠΤΥΟΜΕΝ καί ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΟΜΕΝ.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝ τό γεγονός ὅτι ὁ «Ἀργολίδος» Παχώμιος, κρίμασιν οἷς οἶδεν Κύριος, ἀπό τό 1999 διέπραξεν καί διαπράττει φρικτάς ἀντιεκκλησιαστικάς πράξεις, αἱ ὁποῖαι ἤδη ὡς ἄλλαι λόγχαι νέου Κεντυρίωνος λογχεύουν καί τραυματίζουν τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας καί ἐσχάτως ἰδιαιτέρως αὐτό τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας τῆς Λαρίσης. Διά τῶν ἀσυγγνώστων ἀλλά καί σκοπίμων παρεμβάσεών του, συντρίβονται ψυχαί, ὑπέρ ὧν Χριστός ἀπέθανεν, ἐνῶ πρωτίστως συντρίβεται καί κολάζεται καί ἡ ἰδική του ψυχή, καί κατόπιν τοῦ Ἱερομονάχου Ἰγνατίου καί τῶν ἐν τῇ ἰδίᾳ ἀνταρσίᾳ, βλασφημίᾳ καί σχίσματι περιπεσόντων Μοναχοῦ Ἀγαθαγγέλου καί Ἱερ/νου Βαρθολομαίου. Τάς πράξεις ταύτας ἡμεῖς ΑΠΟΚΗΡΥΣΣΟΜΕΝ καί ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΜΕΝ ὡς ἀντικανονικάς - βαρβάρους καί εἰς τά πλαίσια τῆς προδοσίας κατά τῆς ΜΗΤΡΟΣ ΑΓΙΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ διαπραχθείσας.

Ταῦτα ΟΜΟΛΟΓΟΥΝΤΕΣ ΚΑΙ ΔΙΑΚΗΡΥΣΣΟΝΤΕΣ, ΔΗΛΟΥΜΕΝ ὅτι τοῦ λοιποῦ ΟΥΔΕΜΙΑΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑΝ θέλομεν ἔχει μετά τῆς βλασφήμου καί Ἐκκλησιομάχου ὁμάδος τῶν πρώην Μητροπολιτῶν Νικολάου, Παχωμίου, Γαλακτίωνος, Ταρασίου, Ἀνδρέου καί Χρυσοστόμου, ὡς καί τοῖς ἀκολουθοῦσιν αὐτοῖς Ἱερεῦσι καί Διακόνοις. Τούτους, ὡς πρώην ἐν Χριστῷ Πατέρας καί Ἀδελφούς, ἤδη δέ ὡς θανασίμως τετραυματισμένας εἰκόνας Χριστοῦ, ἀγαπῶμεν καί συμπάσχομεν αὐτοῖς ὡς ὑπό τοῦ πονηροῦ καταληστευθέντας καί προσευχόμεθα ὑπέρ αὐτῶν. Ἐπί τούτοις ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐν ἑνί στόματι καί μιᾷ καρδίᾳ, ποιοῦμεν ΕΚΚΛΗΣΙΝ ἵνα, ἄνευ ἄλλων προϋποθέσεων καί ὅρων, ἀλλά μόνον ἐν τῇ ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΗ Ἀγάπῃ Αὐτοῦ, ἐπανέλθουν ἐν μετανοίᾳ εἰς τήν ἐξ Ἧς ἐξεκόπησαν Ἀκαινοτόμητον Γνησίαν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ἵνα ἀπό κοινοῦ ΟΜΟΛΟΓΗΣΩΜΕΝ ΠΑΤΕΡΑ ΥΙΟΝ ΚΑΙ ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ καί τήν ΜΙΑΝ ΑΓΙΑΝ ΚΑΘΟΛΙΚΗΝ καί ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ, τῆς Ὁποίας οἱ Ἐπίσκοποι καί Πρεσβύτεροι ἔχουν Γνησίαν καί Ἀδιάκοπον τήν ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΝΔΙΑΔΟΧΗΝ καί ἀμόλυντον τήν ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ - ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑΝ. ΑΜΗΝ.

Η ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΗ Ι. ΣΥΝΟΔΟΣ

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

† Ὁ Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς ΚΗΡΥΚΟΣ

Ὁ Γραμματεύς
Θεολόγος Ἐλευθέριος Γκουτζίδης

ΤΑ ΜΕΛΗ

† Ἱερομ/χος Ἀμφιλόχιος Ταμπουρᾶς
† Πρωθ/εύς Θωμᾶς Κοντογιάννης
† Ἱερεύς Ἀνδρέας Σίντνιεβ
Μοναχός Βαρνάβας
Μοναχός Κύριλλος
Μοναχός Θεόδωρος

CYNOΠΤΙΚΗ ΠΑΡΟΥCIACIC

ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΤΕΡΩΝ CΤΑΘΜΩΝ ΚΑΙ ΜΕΘΟΔΕΙΩΝ ΤΑC ΟΠΟΙΑC ΔΙΗΛΘΕΝ ΚΑΙ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙCΕΝ Η ΕΚΚΛΗCΙΑ ΑΠΟ ΤΟ 1582 ΚΑΙ ΜΕΧΡΙ CΗΜΕΡΟΝ

Τοῦ Θεολόγου ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ ΓΚΟΥΤΖΙΔΗ

ΠΡΟΛΟΓΙΚΟΝ - ΕΙCΑΓΩΓΙΚΟΝ

Ἀδελφοί «ΣΤΩΜΕΝ ΚΑΛΩΣ ΣΤΩΜΕΝ ΜΕΤΑ ΦΟΒΟΥ» καί «Ἄνω σχῶμεν τάς καρδίας»! Ταπεινώσωμεν ἑαυτούς, προσευχηθῶμεν, μήποτε ὀργισθῇ Κύριος καί ἀπολώμεθα. Μισήσωμεν τήν προδοσίαν κατά τῆς Μητρός Ἐκκλησίας, ἀγαπήσωμεν ὅμως τούς ἐκπεσόντας καί ἄς προσευχώμεθα δι᾽ αὐτούς. Ἀμήν.

Ἡ παροῦσα περιληπτική παρουσίασις ἀναφέρεται εἰς τούς ἀπό τό 1582 μέχρι σήμερον κυριωτέρους σταθμούς τῆς Ἐκκλησίας καί τῶν κατ᾽ Αὐτῆς μεθοδειῶν τοῦ ἀντιδίκου. Τοῦτο τό ἔργον ἐπεχειρήθη διότι μᾶς ἐζητήθη ὑπό ἀρκετῶν εὐλαβῶν Χριστιανῶν, προκειμένου νά ἔχουν μία κατά τό δυνατόν σύντομον, σαφῆ καί ὡλοκληρωμένην εἰκόνα περί τοῦ τί ἀντιμετώπισεν ἡ Ἐκκλησία, ἀπό τό 1924 καί μέχρι τῶν ἡμερῶν μας. Τοῦτο ὑπῆρξεν ἐν πολλοῖς καί τό ἀντικείμενον τῆς μακρᾶς συνεδριάσεως τῆς Μητροπολιτικῆς Συνόδου τήν 6/19 Σεπτεμβρίου ἐν τῇ Ἱ. Μητροπόλει Μεσογαίας, ἡ ὁποία συνεκλήθη καί συνεδρίασεν ὑπό τόν Σεβ. Μητροπολίτην κ. Κήρυκον, καί ὡλοκληρώθη κατά τήν β´ συνεδρίαν, Πέμπτη 15/28.9.2005. Κατ᾽ αὐτάς ὑπό τῆς Μητροπολιτικῆς Συνόδου ὡλοκληρώθη ἡ «ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΙΣΤΕΩΣ ΑΜΑ ΔΕ ΚΑΙ ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΤΩΝ ΥΠΟ ΕΚΠΕΣΟΝΤΩΝ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ ΔΙΑΤΥΠΩΘΕΙΣΩΝ ΒΛΑΣΦΗΜΙΩΝ ΚΑΤΑ ΤΕ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΔΟΧΗΣ...». Τό ἐν λόγω θέμα, λόγω τῆς μεγίστης ἐκκλησιαστικῆς κρίσεως καί ἐν συνδυασμῶ μέ τά ἄρθρα μας ὑπό τόν τίτλον «ΕΠΕΣΟΝ ΚΑΙ ΣΥΝΕΤΡΙΒΗΣΑΝ...», ἐκρίθη χρήσιμον νά παρουσιασθῇ καί γραπτῶς, ὥστε νά μήν ὑπάρξῃ οὔτε εἷς καλοπροαίρετος καί ἐλεύθερος ἐν Χριστῷ πιστός, ὁ ὁποῖος νά ἀγνοῇ τήν κρισιμότητα τῶν καιρῶν καί ὡς ἐκ τούτου νά εἶναι ἀδιάφορος καί νά στερῆται συνειδητῆς Ὀρθοδόξου Ὁμολογίας, μέ ἀποτέλεσμα, ὄχι ἁπλῶς νά θέτῃ ἑαυτόν ἐκτός Ἐκκλησίας ἀλλά καί ἐν ἀγνοίᾳ του, νά συντάσσεται καί οὗτος μετά τῶν διωκτῶν. Εἰς τήν ἀκολουθοῦσαν σύνοψιν ἐκτίθενται περιληπτικῶς τά κάτωθι:

Α´ Περί τῆς Παπικῆς Νεοημερολογιτικῆς καινοτομίας καί τῆς ἀντιμετωπίσεως αὐτῆς ὑπό τῆς Ὀρθοδοξίας κατά τόν 16ον αἰῶνα. Περί τῆς κατά τό 1920-1924 κατ᾽ ἀρχάς ἐκτροπῆς ἐκ τῆς Ὀρθοδοξίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ

Πατριαρχείου, κατόπιν δέ καί τῆς ὑπό τοῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου ἀθετήσεως καί βλασφημίας τῆς Ὀρθοδοξίας καί στροφῆς πρός τήν αἱρεσιοβριθῆ Δύσιν, κατ᾽ ἐντολήν τῶν σκοτεινῶν κέντρων τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, διά τῆς ἐπιβολῆς τοῦ Παπικοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ.

Β΄ Περί τῶν μετά τό 1924 δολίων μεθοδειῶν ὑπό τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ καί κατόπιν καί ὑπό τοῦ Φλωρινισμοῦ κατά τῆς Ὁμολογίας - Ἐκκλησιολογίας, ἀπό δέ τό 1935, ἰδιαιτέρως δέ ἀπό τό 1948, καί κατά τῆς ἀνοθεύτου καί ἀδιακόπου Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς τῶν Ἐπισκόπων καί Πρεσβυτέρων τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Γ΄ Περί τῆς «Ἱεραποστολῆς» εἰς τήν ἐν Ἀμερικῇ Ρωσικήν Σύνοδον τῆς Διασπορᾶς καί τά μετά τήν ἐπιστροφήν τῆς Ἐξαρχίας.

Δ΄ Περί τῆς ἀποκαλύψεως τῆς ἐν Ἑλλάδι ἀτυχησάσης Προδοσίας ἀλλά καί τῶν Μεθοδειῶν νά περάσουν τήν «χειροθεσίαν» ἐκ τῶν ὑστέρων.

Ε΄ Περί τῆς ἀπό 28.8.1981 ἱστορικῆς μεγάλης Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί Κύπρου, ἡ ὁποία ἀπεφάνθη ἐπί τοῦ θέματος τῆς συγχωρητικῆς εὐχῆς, ἥτις ἐπροπαγανδίζετο ὡς «χειροθεσία».

ΣΤ΄ Περί τῆς, ἀπό Φεβρουαρίου 2003, ὠργανωμένης ὑπαναχωρήσεως - ἐπιχειρήσεως ὑπό τῶν «Ἀρχ/που» Ἀνδρέου, «Κιτίου» Ἐπιφανίου, «Πειραιῶς» Νικολάου, «Ἀργολίδος» Παχωμίου, «Περιστερίου» Γαλακτίωνος, Ἀρχ/του Παντελεήμονος Μητροπούλου (ἐν Ἀμερικῇ) κ.λπ., νά περάσουν τήν συγχωρητικήν εὐχήν, ὡς «χειροθεσίαν».

Αὐτά περίπου ἀκολουθοῦν εἰς τάς ἑπομένας σελίδας καί εὐχόμεθα καί ποιοῦμεν ἔκκλησιν ὅπως μελετηθοῦν μέ ἰδιαιτέραν προσοχήν, διότι πιστεύομεν ὅτι οὕτω θά κατανοήσῃ ἕκαστος ὅσα σήμερον δέν κατανοεῖ, μέ ἀποτέλεσμα νά πλανᾶται ὀπίσω κάθε ἀναξίου ρασοφόρου, ὁ ὁποῖος ἐμφανίζεται ὡς ἄγγελος φωτός, ἐνῷ μόνον «ἄγγελος» καί διάκονος τῆς Ὀρθοδοξίας **ἤγουν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι. Πιστεύομεν ὅτι θά κατανοήσῃ ὅτι ἡ ἀπάτη *«εἶμαι μέ τήν Σύνοδον»*** ἤ ***«ὁ τάδε ἔφυγε ἀπό τήν Σύνοδον»*, εἶναι σατανικά ἐπινοήματα, <u>διότι δέν εἶναι Σύνοδος ἡ κάθε «ἀσεβής συμμορία» ἐκπεσόντων βλασφήμων καί σχισματικῶν «Ἐπισκόπων».</u> Αὐτήν τήν ἀπάτην ἐχρησιμοποίησεν πάντοτε ὁ ἀντίδικος, ἰδού ὅμως ὁποίαν διαχρονικήν ἀπάντησιν δίδει ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης εἰς τούς κατηγόρους τῆς ἐποχῆς του, οἱ ὁποῖοι τόν ἐσυκοφάντουν ὅτι «ἀπεσχίσθη», διότι δέν ἀνεγνώριζεν καί δέν ἐκοινώνει μετά τῶν «Συνόδων», τῶν φρυαξαμένων κατά τῶν Ἁγίων Εἰκόνων τοῦ Χριστοῦ, τῆς Θεοτόκου, τῶν Ἀγγέλων καί λοιπῶν Ἁγίων: *«Οὐκ ἐσμέν ἀποσχισταί, ὦ ἁγία κεφαλή, τῆς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας μήποτε τοῦτο πάθοιμεν. Ἀλλ᾽ εἰ καί ἄλλως ἐν πολλοῖς ἁμαρτήμασιν ὑπάρχομεν, <u>πλήν ὀρθόδοξοι καί τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας τρόφιμοι, πᾶσαν αἵρεσιν ἀποβαλλόμενοι, καί πᾶσαν καθολικήν καί τοπικήν σύνοδον ἐγκεκριμένην ἀ-</u>***

ποδεχόμενοι· οὐ μήν ἀλλά καί τάς παρ' αὐτῶν ἐκφωνηθείσας κανονικάς διατυπώσεις. Μηδέ γάρ τέλειον εἶναι ὀρθόδοξον, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας, τόν τήν πίστιν ὀρθήν οἰόμενον ἔχειν, τοῖς δέ θείοις κανόσιν μή ἀπευθυνόμενον». (P.G. 99 σελ. 989). Καί ἀλλαχοῦ «Ἐντολή γάρ Κυρίου μή σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καί μή σιώπα... ὅτε περί πίστεως ὁ λόγος, οὐκ ἔστιν εἰπεῖν, ἐγώ τίς εἰμί... Διά τοῦτο κἀγώ ὁ τάλας δεδοικώς τό κριτήριον λαλῶ... Οὐδεμία αἵρεσις... τῆς εἰκονομαχικῆς ταύτης αἱρέσεως δεινοτέρα. Χριστόν ἤρνηται, εἰς πρόσωπον δέρει, πραγματικῶς καί λογικῶς λυττῶσα... Χριστιανοί ἀπολλύμεθα. Προφθάσωμεν τό πρόσωπον Χριστοῦ ἐν ἐξομολογήσει ἀσπασώμεθα Χριστόν, ὅν δι' ἀθετήσεως τῆς αὐτοῦ ἁγίας εἰκόνος ἀρνούμεθα» (Αὐτόθι). Οὐδείς, λοιπόν, ὀρθόδοξος ἀποσχίζεται ἀπό μίαν Κανονικήν καί Ὀρθόδοξον Σύνοδον, ἀλλά ἀπό αἱρετικάς καί σχισματικάς ψευδοσυνόδους. Αὐτό ἐποίει καί ὁ Ἅγιος Θεόδωρος καί ὁ Ἅγιος Μάξιμος καί ὅλοι οἱ Ὁμολογηταί τῆς Πίστεως. Αὐτό ἐποίησαν καί οἱ Ὁμολογηταί Πατέρες καί Ἀδελφοί, οἱ ὁποῖοι τό 1924, «ἔφυγον» ἀπό τήν «Σύνοδον» τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, τό 1937 ἀπό τήν «Σύνοδον» τοῦ Φλωρινισμοῦ, τό 1995 ἀπό τήν «Σύνοδον» τῶν «πέντε», καί σήμερον ἀπό τήν ψευδοσύνοδον τοῦ ψευδοαρχιεπισκόπου «Πειραιῶς» Νικολάου. Ἔτσι ἀγωνιζόμενοι μέ τούς ὀλίγους Ὀρθοδόξους καί ἑαυτούς θά περισώσωμεν καί ἄλλους θά βοηθήσωμεν. Ἀμήν.

Α' ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΑΠΙΚΗΣ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΕΩΣ ΑΥΤΗΣ ΥΠΟ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Εἶναι γνωστόν ὅτι τήν Παπικήν καινοτομίαν ἐπί τοῦ Πασχαλίου Κανόνος καί τοῦ Μηνολογίου - Ἑορτολογίου τῆς Ἐκκλησίας, διά τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ νέου ἡμερολογίου, τήν ἐπενόησεν καί ἐπέβαλεν εἰς τήν Δύσιν ὁ Πάπας Γρηγόριος ὁ ΙΓ τό 1582, ἐξ οὗ καί τό νέον τοῦτο ἡμερολόγιον ὠνομάσθη καί «Γρηγοριανόν».

Εἰς τήν προσπάθειαν τοῦ ἰδίου Πάπα νά ἐπιβάλη ταύτην καί εἰς τήν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικήν καί Ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν, ὥστε νά μήν ὑπάρχη διάστασις ἑορτολογική καί δυσχεραίνεται ὁ Παπικός προσηλυτισμός καί ἡ Οὐνία του, ἀντιμετώπισεν ὄχι ἁπλῶς τήν ἄρνησιν τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά συνεκλήθησαν καί αἱ Πανορθόδοξοι Ἅγιαι Σύνοδοι τῆς Κων/λεως 1583, 1587, καί 1593, ἐπί τοῦ μακαρία τῇ μνήμῃ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου τοῦ Β' τοῦ ἐπωνομαζομένου Τρανοῦ. Αἱ ἅγιαι αὗται Σύνοδοι ΑΠΕΡΡΙΨΑΝ καί ΚΑΤΕΔΙΚΑΣΑΝ τήν Παπικήν Καινοτομίαν καί οὕτω ἀπέκλεισαν τήν καθ' οἱονδήποτε τρόπον εἰσαγωγήν της εἰς τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν. (Ἐλευθ. Γκουτζίδη, «ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ», Τόμος Α', Ἀθῆναι 1985 καί Ἐλευθερίου Γκουτζίδη «ΕΛΕΓΧΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΔΙΔΑΚΤΟΡΙΚΗΣ ΔΙΑΤΡΙΒΗΣ ΤΟΥ κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΙΔΗ» Ἀθῆναι 1984).

Αἱ ἐν λόγῳ Πανορθόδοξοι Σύνοδοι στοιχοῦν ὀπίσω τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί ὅλων τῶν τοπικῶν τοιαύτων, ἐν αἷς ἐλάλησεν τό πνεῦμα τό Ἅγιον, οὖσαι ἐν ἀπολύτῳ ἐσωτερικῇ ἑνότητι καί ἀλληλουχία πρός Αὐτάς, αἱ δέ καταδικαστικαί των Ἀποφάσεις, διεφυλάχθησαν μέ πολύν σεβασμόν καί ἐτηρήθησαν ἐπακριβῶς μέχρι τό τέλος τοῦ 19ου καί ἀρχάς τοῦ 20οῦ αἰῶνος, ὅτε ἐμφανίζεται ἡ αἱρετική Ἐγκύκλιος τῆς Κων/λεως κατά τό 1920, καί τό δῆθεν «Πανορθόδοξον Συνέδριον τῆς Κων/λεως τό 1923», οὐσία ὅμως Προτεσταντικόν καί Μασωνικόν. Ἀμέσως μετά ταῦτα τόν Μάρτιον τοῦ 1924, ΑΣΕΒΕΣΤΑΤΑ ΚΑΤΕΠΑΤΗΘΗΣΑΝ καί αὗται αἱ Ἀποφάσεις, ἀλλά καί αἱ Πανορθόδοξοι Σύνοδοι καί ἐν τέλει ΑΥΤΟ ΤΟΥΤΟ ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ ΕΒΛΑΣΦΗΜΗΘΗ ὑπό τοῦ τότε Προέδρου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου.

Ὁ λόγος, διά τόν ὁποῖον κατελύθησαν αὗται αἱ Ἅγιαι Σύνοδοι καί αἱ Ἀποφάσεις των, ἦτο ἡ καλπάζουσα Προτεσταντική καί Παπική κίνησις τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΑΙΡΕΣΕΩΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ, ὁ ὁποῖος κινούμενος εἰς τόν ἀντίποδα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας καί πρωτίστως τοῦ ΣΥΜΒΟΛΟΥ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ, κηρύσσει ὅτι μετά τά σχίσματα, τά ὁποῖα προέκυψαν λόγῳ τοῦ Παπικοῦ ΠΡΩΤΕΙΟΥ, ἀλλά καί τῶν λοιπῶν αἱρέσεων, *«διηρέθη καί διησπάσθη ἡ Ἐκκλησία»*, ἡ *«Καθολική ἀποκαλυφθεῖσα Ἀλήθεια»*, ἀλλά καί ὁ ... *«Χριστός»!* Κατόπιν, τούτων, κατά τόν Οἰκουμενισμόν, καμμία ἀπό τάς «ἐπί μέρους Ἐκκλησίας» δέν ἀποτελεῖ καί δέν ἐκφράζει τήν ΜΙΑΝ ΑΓΙΑΝ ΚΑΘΟΛΙΚΗΝ καί ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ, καμμία δέν ἔχει ὁλόκληρον τήν ΑΠΟΚΕΚΑΛΥΜΜΕΝΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ οὔτε καί τόν ΧΡΙΣΤΟΝ! Διά νά προκύψη Αὕτη ἡ Ἐκκλησία μέ κεφαλήν τόν Ἀναστάντα Χριστόν καί νά ἐπανεύρη τήν ΚΑΘΟΛΙΚΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ, πρέπει, κατά τόν ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΝ, νά ἐπανενωθοῦν ὅλαι αἱ ἐπί μέρους «ἐκκλησίαι»! Αὐτός εἶναι μέ ὀλίγα καί ἁπλᾶ λόγια ὁ Οἰκουμενισμός, ὅστις ἔκτοτε ἐφεῦρεν πλείστας ἄλλας σατανικάς θεωρίας τάς ὁποίας, ὡς ἀλλοτριωθέντες οἱ « Ὀρθόδοξοι Νεοημερολογῖται καί Οἰκουμενισταί», ἐγκολπώνονται καί ἐν ἀκράτῳ ὑποκρισία υἱοθετοῦν.... Πρός χάριν αὐτοῦ τοῦ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ παναιρετικοῦ κινήματος καί διά νά συνεορτάζη ἡ αἱρεσιοβριθής Δύσις μετά τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως, ἐμελετήθη, ἀπεφασίσθη καί ΕΠΕΒΛΗΘΗ ὁ Παπικός καί Οἰκουμενιστικός Νεοημερολογιτισμός τό 1924.

ΤΟ ΠΙΣΤΟΝ ΛΕΙΜΜΑ ΤΗ ΧΑΡΙΤΟΣ ΔΕΝ ΠΡΟΔΙΔΕΙ

Ἐνῶ ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος σύσσωμος τήν 3ην Μαρτίου 1924 ὑπετάγη εἰς τόν Χρυσόστομον Παπαδόπουλον καί δι᾽ αὐτοῦ εἰς τά Κέντρα τοῦ Προτεσταντικοῦ - Παπικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἕνας μεγάλος ἀριθμός ἁπλῶν, ἀλλ᾽ εὐσεβῶν Κληρικῶν, Μοναχῶν καί λαϊκῶν, εἶπον ΟΧΙ εἰς τήν καινοτομίαν, διότι αὕτη ἐκβάλλει καί ἀποκόπτει τούς Ὀρθοδόξους ἐκ τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, καί «προσχωροῦν εἰς τήν ΦΡΑΓΚΙΑΝ». Ἡ

Καινοτομία, ἐκήρυσσον, ἀποτελεῖ στροφήν καί ὑποταγήν εἰς τήν Δύσιν, καταλύει τήν Κανονικήν ἑορτολογικήν τάξιν, καταπατεῖ τάς Πανορθοδόξους Συνόδους τῆς Κωνσταντινουπόλεως (1583, 1587, 1593) καί καταλύει τάς ἀποφάσεις των, μέ τάς ὁποίας κατεδικάσθη ὁ Παπικός Νεοημερολογιτισμός. Ἡ καινοτομία ἐπιφέρει χωρισμόν ἀπό τόν Χριστόν καί τήν Ἐκκλησίαν Του, καί ἕνωσιν μετά τοῦ Ἀντιχρίστου Παπισμοῦ καί Οἰκουμενισμοῦ.

Ὡστόσον δέον νά σημειωθῇ ὅτι ἱκανός ἀριθμός ἐκ τῶν παρασυρθέντων Ἀρχιερέων, ἀμέσως μετά τό 1924, ἀδιακόπως εἰς κάθε συνεδρίασιν τῆς καινοτομησάσης Ἱεραρχίας, δέν ἔπαυσαν νά καταγγέλλουν τήν καινοτομίαν καί νά ζητοῦν τήν θεραπείαν τῆς σχισματοαιρέσεως διά τῆς ἀναθεωρήσεως τῆς ὅλης πράξεως καί ἐπιστροφήν τῆς καινοτομησάσης Ἱεραρχίας εἰς τήν ἀρχαίαν ὀρθόδοξον ἑορτολογικήν, (κατά τό Ἰουλιανόν), τάξιν. Ἡ διάβρωσις ὅμως τῆς Ὀρθοδόξου συνειδήσεως καί κυρίως τά ξένα Κέντρα (τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, Μασωνίας καί τοῦ Σιωνισμοῦ), ἤδη εἶχον ἐπιβάλλει τήν «νέαν τάξιν πραγμάτων», εἶχον εἰσδύσει καί ἤλεγχον καί ἐλέγχουν τούς φερομένους ὡς «ὀρθοδόξους» Νεοημερολογίτας Οἰκουμενιστάς. Οἱ καινοτόμοι καί σχισματικοί Νεοημερολογῖται καί πρῶτος ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος διά νά ἀντιμετωπίσουν τήν κρυσταλλίνην Ὁμολογίαν - Ἐκκλησιολογίαν τῶν Ὀρθοδόξων, διά τῆς ὁποίας ἐκήρυσσον ὅτι ἐμμένουν γνήσια καί ζῶντα μέλη τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ δέ καινοτομήσασα Ἱεραρχία καί οἱ ἀκολουθήσαντες αὐτήν κατεστάθησαν ΣΧΙΣΜΑΤΙΚΟΙ, διό δέν ἀνεγνώριζον «μυστήρια» εἰς αὐτούς», ἐφεῦρον διαφόρους μηχανισμούς ἀμύνης, ἐν οἷς πρῶτον τόν δῆθεν «περί δυνάμει καί οὐχί ἐνεργεία ἡμερολογιακοῦ σχίσματος»!

Β΄ ΜΕΘΟΔΕΙΑΙ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ - ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑΣ ΤΗΣ ΓΝΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΙ ΚΑΤΟΠΙΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΝΟΘΕΥΤΟΥ ΚΑΙ ΑΔΙΑΚΟΠΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΔΟΧΗΣ ΤΩΝ ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ ΚΑΙ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΩΝ ΑΥΤΗΣ

Η «ΠΕΡΙ ΔΥΝΑΜΕΙ ΚΑΙ ΟΥΧΙ ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΣΧΙΣΜΑΤΟΣ» ΘΕΩΡΙΑ

Τήν Ὁμολογίαν - Ἐκκλησιολογίαν τοῦ πιστοῦ λείμματος τῆς Χάριτος, ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, ἐπεχείρησε νά ὑποβιβάσῃ καί συσκοτίσῃ, δεχόμενος ὅτι ναί μέν ἐπῆλθεν ἕνας διχασμός ἀνεπίτρεπτος τό 1924, πλήν ὅμως ὁ ἕνεκα τῆς ἡμερολογιακῆς μεταρρυθμίσεως ἤ «διορθώσεως» διχασμός, ὅσον καί ἄν βαρύνῃ τόν ἴδιον καί τήν Ἱεραρχίαν του, ὅμως δέν προεκάλεσεν πραγματικόν σχίσμα, ἀφοῦ δέν ὑπάρχει σχετική ἀπόφασις Πανορθοδόξου Συνόδου, δι᾽ ἧς νά καταδικάζεται ἡ εἰσαγωγή τοῦ νέου Ἡμερολογίου. Ὅταν, ἔλεγεν, θά συνέλθῃ μία τοιαύτη Σύνοδος καί τό καταδικάσῃ, τότε τό

προκληθέν σχίσμα, έφ᾽ ὅσον συνεχισθῆ, θά καταστῆ ἐνεργεία σχίσμα, καί τότε θά δικαιοῦνται οἱ Γ.Ο.Χ. νά μήν ἀναγνωρίζουν μυστήρια εἰς τούς Νεοημερολογίτας. Παραλλήλως, ὁ ἴδιος, ἠμφεσβήτησεν καί τό κῦρος τῶν Πανορθοδόξων Συνόδων καί τάς ἀποφάσεις των, διά νά προκύψη εἰς δειλός καί φθηνός ψεύστης, ὁ κατά τά ἄλλα ἀξιόλογος Πανεπιστημιακός διδάσκαλος. Ταῦτα καί ἕτερα παρόμοια ἐκήρυσσον, παραλλήλως μέ τήν ἐξασκουμένην βίαν, διώξεις, ἐξαγοράν συνειδήσεων, ἀποστολήν ἐγκαθέτων εἰς τούς Γ.Ο.Χ., πλήν ὅμως ἡ Ὁμολογία - Ἐκκλησιολογία δέν ἔχασεν τήν δύναμίν της καί οὐδέποτε ἐφιμώθη, ἐνῶ ἀπό τό 1924 εἰς τόν Νεοημερολογιτισμόν καλπάζει τό ἔργον τοῦ ἀντιχρίστου Οἰκουμενισμοῦ.

Εἰς τήν οὕτω χειμαζομένην Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία, μέ τό μικρόν λεῖμμα τῆς Χάριτος, ἀντιμετώπιζεν τήν ὠργανωμένην παναίρεσιν, ἀπεστάλησαν κατά καιρούς καί ἐγκάθετοι τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, οἱ ὁποῖοι ἰδιαιτέρως κατά τά ἔτη 1931-1933 ἐταλαιπώρησαν αὐτό τό πιστόν λεῖμμα, δηλαδή τούς Γνησίους Ὀρθοδόξους Χριστιανούς, τούς ὁποίους διενοήθησαν καί ἐπεχείρησαν νά ὑπαγάγουν εἰς τόν Νεοημερολογιτισμόν. Τοῦτο τό ἐπεχείρησαν ἐπιδιώξαντες νά θέσουν ὑπό ἀπόλυτον ἔλεγχον τό Νομικόν πρόσωπον τῶν Γ.Ο.Χ., ἤτοι τήν «ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ», ἐκ τῆς ὁποίας ἐξηρτῶντο αἱ ὑπέρ ὀκτακόσιαι Ἐνορίαι ἀνά τό Πανελλήνιον, αἵτινες ἦσαν διοικητικῶς ὠργανωμέναι ὡς Παραρτήματα αὐτῆς. Ἑτέρωθεν ἦτο παγία τακτική τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ ἡ πλήρης ἐξάρτησις, πνευματική καί διοικητική, τῶν Γ.Ο.Χ., ἀπό τόν Νεοημερολογιτισμόν. Κατ᾽ αὐτήν ὁ Νεοημερολογιτισμός εὐχαρίστως ἐδέχετο καί δέχεται τούς Γ.Ο.Χ. ὡς «παλαιοημερολογίτας», τούς παρέχει ἱερεῖς καί Ναούς, ἀρκεῖ νά μήν ὁμολογοῦν τήν Ἐκκλησιολογίαν, καθ᾽ ἥν οἱ ἐμμείναντες τό 1924 εἰς τό παλαιόν ἡμερολόγιον - Ἑορτολόγιον ἀποτελοῦν τό πιστόν λεῖμμα τῆς χάριτος, ἤτοι τήν ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ, ἐνῶ οἱ Νεοημερολογῖται κατεστάθησαν ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΣΧΙΣΜΑΤΙΚΟΙ καί ἑπομένως ἔπαυσαν οἱ λειτουργοί των νά εἶναι οἰκονόμοι τῆς Χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος!

ΑΡΧΙΕΡΕΙΣ ΑΠΟΚΗΡΥΣΣΟΥΝ ΤΗΝ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑΝ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΥΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΝ

Τό 1935, μετά ἀπό 11 ἐτῶν ἀγῶνας κατά τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ, μία ὁμάς ἀπό 7 Ἐπισκόπους, ἀπεφάσισαν νά διαχωρίσουν τάς εὐθύνας των ἔναντι τοῦ Καινοτόμου Ἀρχιεπισκόπου καί τῆς Ἱεραρχίας του καί νά ἐπιστρέψουν εἰς τήν πρό τοῦ 1924 Ὀρθόδοξον Κανονικήν τάξιν καί ἑορτολογικήν παράδοσιν, ἤτοι εἰς τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία ἀπό τόν Μάρτιον τοῦ 1924 ἐχειμάζετο λόγω ἐλλείψεως Ἐπισκόπων καί Συνόδου. Κατ᾽ ἀρχάς, τρεῖς ἐξ αὐτῶν, ἤτοι ὁ Δημητριάδος Γερμανός, ὁ πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος, καί ὁ Ζακύνθου Χρυσόστομος, ἀπεκήρυξαν τόν σχισματικόν Ἀρχιεπίσκοπον καί τήν Ἱεραρχίαν του καί ἐπέστρεψαν δι᾽ Ὁμολογίας ἐνώπιον Κλήρου καί Λαοῦ, ἐνῶ ἀνεμένετο νά ἀκολουθήσουν καί

οἱ ἕτεροι τέσσαρες. Τό γεγονός αὐτό καθ᾽ ἑαυτό, ἀλλά καί διότι ἀμέσως οὗτοι προέβησαν εἰς χειροτονίας ἄλλων τεσσάρων Ἐπισκόπων, ἐν οἷς καί τοῦ Ἁγιορείτου Πνευματικοῦ καί μεγάλου ὁμολογητοῦ Ἱερομονάχου Ματθαίου εἰς Ἐπίσκοπον Βρεσθένης, προεκάλεσεν μέγαν σάλον εἰς τόν Χρυσόστομον Παπαδόπουλον καί εἰς ὅλα τά Κέντρα τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ. Ἠκολούθησαν εἰδικοί νόμοι διά νά καθαιρεθοῦν, οἱ τρεῖς χειροτονήσαντες καί οἱ τέσσαρες χειροτονηθέντες χωρίς δικαίωμα «ἐκκλήτου», ἀλλά καί ἐξορίαι, ἐξαγοραί συνειδήσεων, καί τελικῶς ἐπέτυχον νά διαλύσουν τήν μόλις συσταθεῖσαν ΚΑΝΟΝΙΚΗΝ καί ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΣΥΝΟΔΟΝ τῆς Ἐκκλησίας. Βεβαίως αἱ ὑπό τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ «καθαιρέσεις» τῶν τριῶν χειροτονησάντων, κατόπιν δέ καί τῶν τεσσάρων χειροτονηθέντων, ἐπεχειρήθησαν ματαίως, διότι ἐγένοντο ἐκ τῶν ὑστέρων καί χωρίς νά ἐξετασθοῦν οἱ λόγοι τῆς Ἀποκηρύξεως, οἱ ὁποῖοι ἦσαν καί παραμένουν ΛΟΓΟΙ ΔΟΓΜΑΤΙΚΟΙ, ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΟΙ, ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ. Ὑπό τό βάρος τῶν ἀπηνῶν διωγμῶν καί λοιπῶν πιέσεων πάντες οἱ ἀνωτέρω, πλήν ἑνός, τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου, ἐδειλίασαν καί ἐξέπεσον, καί τελικῶς προσεχώρησαν εἰς τόν Νεοημερολογιτισμόν. Ἐκ τῶν ἑπτά Ἐπισκόπων, κατ᾽ ἀρχάς παρέμειναν πιστοί εἰς τήν Γνησίαν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίας μόνον δύο, ὁ Κυκλάδων Γερμανός καί ὁ Βρεσθένης Ματθαῖος, ἐνῶ ὁ πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος, ἀνέλαβε ρόλον ΟΥΝΙΤΟΥ τοῦ Νεημερολογιτισμοῦ. Οὗτος δέν ἐπανῆλθεν εἰς τό Νέον, ἀλλά παρέμεινεν παλαιοημερολογίτης μέ σκοπόν νά ἐλέγχη τούς Γ.Ο.Χ., νά προσβάλη ἐκ τῶν ἔνδον τήν Ὁμολογίαν Ἐκκλησιολογίαν τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, διακηρύσσων παντί σθένει τήν θεωρίαν περί μόνον «ΔΥΝΑΜΕΙ, ΟΧΙ ΔΕ ΚΑΙ ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΚΟΥ ΣΧΙΣΜΑΤΟΣ», ἐνῶ ἐπ᾽ οὐδενί θά ἐπέτρεπεν χειροτονίας νέων Ἐπισκόπων. Αὐτοί ἦσαν οἱ λόγοι, οἱ ὁποῖοι προεκάλεσαν τό κατά τό 1937 Φλωρινικόν σχίσμα, ἀπολύτως διά λογαριασμόν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ καί εὐρύτερον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Οἱ λόγοι αὐτοί ποτέ δέν ἐξέλιπον ἐνῶ τάς μόλις δύο τελευταίας δεκαετίας ἐκινήθη τό πᾶν διά νά τελεσφορήσουν!...

Ο ΒΡΕΣΘΕΝΗΣ ΜΑΤΘΑΙΟΣ ΣΥΝΤΡΙΒΕΙ ΤΑΣ ΠΡΟΣΔΟΚΙΑΣ ΤΩΝ

Τό 1948, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ πιστοῦ καί εὐσεβοῦς Κλήρου καί Λαοῦ, ὁ ἀοίδιμος Βρεσθένης Ματθαῖος, μόλις ἕν ἔτος καί ὀλίγους μῆνας πρό τῆς κοιμήσεώς του, ἤτοι τήν 1.9.1948, ΥΠΕΡΒΑΣ τόν Κανόνα προέβη ΜΟΝΟΣ εἰς χειροτονίαν Ἐπισκόπου καί κατόπιν, ἀπολύτως Κανονικῶς, συνεκρότησεν τήν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἀκαινοτομήτου Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἡ ἐπανασυγκροτηθεῖσα Ἱ. Σύνοδος ἀπετελέσθη ὑπό τῶν, Τριμυθοῦντος Σπυρίδωνος, Πατρῶν Ἀνδρέου, Θεσσαλονίκης Δημητρίου καί Κορινθίας Καλλίστου, προεδρευομένη ὑπό τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου, ὅστις ἀνεδείχθη εἰς Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν. Ἔκτοτε ἀπό τό 1950 ἀδιαλείπτως ὅλα τά πυρά Νεοημερολογιτισμοῦ καί Παλαιοημερολογιτισμοῦ, ἰδιαιτέρως δέ ἀπό τό 1971 καί κατ᾽ ἐξοχήν ἀπό τό 2003 καί ἑξῆς, ἐστράφησαν ὀργανωμένα κατ᾽ αὐτῶν τῶν

χειροτονιῶν, αἱ ὁποῖαι ὅμως ἦσαν καί παραμένουν γεγονός ἀναμφισβήτητον ἀπό πάσης ἀπόψεως.

Ο ΠΡ. ΦΛΩΡΙΝΗΣ ΑΜΕΤΑΝΟΗΤΟΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΩΣ ΕΓΚΑΘΕΤΟΣ ΤΟΥ ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΣΜΟΥ

Μέγας πολέμιος καί κατ᾽ ἀκρίβειαν συκοφάντης καί βλάσφημος καί κατ᾽ αὐτῶν τῶν χειροτονιῶν ἀνεδείχθη ὁ ἤδη ἀρνητής τῆς Ἐκκλησιολογίας καί πρόξενος τοῦ σχίσματος τοῦ 1937, πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος Καβουρίδης. Οὗτος τό 1950 ἀνέλαβε νά προσβάλη αὐτάς τάς ἀπροσβλήτους χειροτονίας διά χειροθεσίας ὑπό τοῦ ἰδίου, ἤ ὑπό ἄλλης «παλαιοημερολογιτικῆς Συνόδου», ἡ ὁποία θά ἐφρόνει καί θά ἐφήρμοζεν τήν θεωρίαν περί δυνάμει σχίσματος τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ.

Ἀποβιώσαντος τούτου τό 1955, τό συγκεκριμένον σχεδιόν του ἀνέλαβον νά πραγματοποιήσουν οἱ ὀπαδοί του Φλωρινικοί, οἱ ὁποῖοι παραμείναντες ἀκέφαλοι καί σχισματικοί, τό 1960 ἔλαβον ἐπισκοπικήν χειροτονίαν κρυφίως, καί «σιμωνιακῶς»(;), ὑφ᾽ ἑνός καί δή παρά τήν ἀπαγόρευσιν τῆς Συνόδου, εἰς ἥν ἀνῆκεν ὁ χειροτονήσας. Ὡς γνωστόν οἱ Φλωρινικοί εἶχον προσφύγει εἰς τήν παλαιοημερολογιτικήν Ρωσικήν Σύνοδον ἐν Ἀμερικῆ, διά νά ζητήσουν χειροτονίαν ἐπισκόπου, ἀλλά τό αἴτημά των ἀπερρίφθη, διότι, κατά τήν Ρωσικήν Σύνοδον, «ὑπῆρχον Ἐπίσκοποι εἰς τήν Ἑλλάδα», ὡς τοιοῦτοι ὑπενοοῦντο οἱ Ἐπίσκοποι τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Παρά ταῦτα μετά τινα χρόνον, εἷς Ἐπίσκοπος τῆς ἐν λόγω Ρωσικῆς Συνόδου, κρυφίως καί, κατά τάς μαρτυρίας τῶν ἰδίων, ἀφοῦ διετέθησαν οὐκ ὀλίγα ἀργύρια, ἐχειροτόνησεν τόν Φλωρινικόν Ἀρχ/την Ἀκάκιον εἰς «Ἐπίσκοπον Ταλαντίου»! Σημειωθήτω ὅτι ἡ ἐν λόγω Σύνοδος, εἶχεν ἀκριβῶς τήν ἰδίαν θεωρίαν περί δυνάμει ἡμερολογιακοῦ σχίσματος, διό ἐκοινώνει μετά πασῶν τῶν Νεοημερολογιτικῶν καί Παλαιοημερολογιτικῶν «Ἐκκλησιῶν», ἐνῶ εἰς τόν χῶρον της εἶχεν καί νεοημερολογίτας....

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΕΤΕΡΟΥ ΕΓΚΑΘΕΤΟΥ - ΟΥΝΙΤΟΥ, ΤΟΥ ΑΡΧ/ΤΟΥ ΚΑΛΛΙΟΠΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΟΜΟΙΑΣ ΣΥΜΜΟΡΙΑΣ ΤΟΥ

Οἱ ὀπαδοί τοῦ πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου θά ἐπιχειρήσουν νά πραγματοποιήσουν τό σχέδιόν του, περί προσβολῆς τῶν χειροτονιῶν τοῦ 1948, μόλις τό 1971. Πρός τόν σκοπόν αὐτόν Φλωρινικοί παράγοντες, ἐγκάθετοι τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ καί λοιπῶν Κέντρων, μετά ἀπό ἐπανειλημμένας μεταβάσεις εἰς Εὐρώπην καί Ἀμερικήν, ἐδικτυώθησαν μέ τά ἐκεῖσε ὅμοια κέντρα καί πρόσωπα Ἑλλήνων, Ἀμερικανῶν καί Ρώσων, καί ἀνέλαβον νά ὑλοποιήσουν τό συγκεκριμένον σχέδιον τοῦ πρ. Φλωρίνης. Ἀναφέρομεν τούς: Ἀρχιμανδρίτην Καλλιόπιον, Μοναχόν Βίκτωρα, Πρωθ. Εὐγένιον, ἐξ Ἀμερικῆς δέ τόν Ἀρχ/την Παντελεήμονα Μητρόπουλον καί ἐξ Εὐρώπης τόν κληρικόν τότε τῆς Ρωσικῆς Συνόδου Βασίλειον Σακκᾶν, ἐνδεχομένως δέ νά ὑπῆρχον καί ἄλλοι τούς ὁποίους ἀκόμη ἀγνοοῦμεν.

Φθίνοντος τοῦ 1969, μᾶλλον δέ καί ἐνωρίτερον, εἶναι γεγονός ἀναμφισβήτητον ὅτι Φλωρινικοί παράγοντες ἔθεσαν τό θέμα τῆς ὑφ' ἑνός χειροτονίας **τοῦ 1948 εἰς τήν Ρωσικήν Σύνοδον, ἡ ὁποία ἐν προκειμένῳ εἶχεν σαφῶς ἐκφρασθεῖ ὑπέρ τῶν ἐν λόγῳ χειροτονιῶν, γεγονός τό ὁποῖον, Φλωρινικαί Ἐπιτροπαί ὑπό τόν «Ἀρχιεπίσκοπον» Αὐξέντιον, ἐμελέτων.** Ἐν προκειμένῳ ὁ ἀνεξάρτητος (ἀντάρτης) **Ἀρχ/της Καλλιόπιος,** (ὁ ὁποῖος καθ' ἡμᾶς εἶχεν ἤδη ἐπαφάς μετά τοῦ ἐν Γενεύῃ Ἱερέως τῆς Ρωσικῆς Συνόδου Βασιλείου Σακκᾶ), κατά Ἰανουάριον 1970 φέρει εἰς φῶς τά κάτωθι:

«ΣΥΣΤΑΣΙΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

ΠΡΟΣ ΜΕΛΕΤΗΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΝΩΣΙΝ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

Διά τήν ἀναγέννησιν τῆς κινήσεώς μας...(*)

Κατά θετικάς πληροφορίας ἡ Σύνοδος τῶν Ἀρχιερέων τῆς ὁδοῦ Κάνιγγος 32 συνέστησε 8μελῆ Ἐπιτροπήν, μέ τήν ἐντολήν νά μελετήσῃ τήν ἕνωσιν τῶν Γ.Ο.Χ. Τήν σύστασιν τῆς Ἐπιτροπῆς αὐτῆς ἠνάγκασαν ἀφ' ἑνός μέν ἡ δημοσιευθεῖσα περικοπή ἐπιστολῆς μέ τίτλον «Φωνή ἐκ Γενεύης» τοῦ πατρός Βασιλείου Σακκᾶ καί ἀφ' ἑτέρου, ἑτέρα ἐπιστολή τῆς Συνόδου τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου κ.κ. Φιλαρέτου, διά τῆς ὁποίας, ὡς ἔχομεν πληροφορίας, ἀναγνωρίζει ὅτι αἱ γενόμεναι ὑπό τοῦ ἀειμν. Ἐπισκόπου Ματθαίου χειροτονίαι Ἐπισκόπων, εἶναι ἔγκυροι.

Εἰς τήν ἐν λόγῳ Ἐπιτροπήν μετέχουν, πάντοτε κατά πληροφορίας, δύο λευκανθέντες εἰς τόν ἀγῶνα Καθηγούμενοι, εἷς Ἀρχιμανδρίτης, δύο Θεολόγοι, καί τρεῖς Λαϊκοί. Ὁ «Ὀρθόδοξος Παρατηρητής» καί κοντά σ' αὐτόν χιλιάδες πιστοί, πονούντων διά τήν ἀθλίαν διαίρεσίν μας, χαίρει ἰδιαιτέρως, ἐφ' ὅσον, ἡ ἀνωτέρω Ἐπιτροπή δέν μείνῃ, ὡς καί αἱ προγενέστεραι, εἰς τά «χαρτιά τῶν διορισμῶν» ἤ καταναλίσκει τόν χρόνον της εἰς «βυζαντινολογίας» ἤ ἀκόμη τό χειρότερον εἰς ἐπίδειξιν «γνώσεων» Κανονικοῦ Δικαίου.

Εἴμεθα τῆς γνώμης, εἰς τήν κατάστασιν ὅπου εὑρίσκεται σήμερον ἡ Ἐκκλησία μας θά πρέπει τά Μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς ὅταν πρόκειται νά λάβουν ἀπόφασιν, ἄς λάβουν, ὑπ' ὄψιν των τά κάτωθι:

1. Τήν ἐν τῷ κήπῳ τῆς Γεθσημανῆ προσευχῆς τοῦ Κυρίου μας «ἵνα πάντες ΕΝ ὦσιν».

2. Τόν ΣΚΟΠΟΝ διά τόν ὁποῖον ἀγωνιζόμεθα, ὅστις δέν εἶναι ἡ διαίρεσις μεταξύ μας καθώς καί ἡ διατήρησις τοῦ ἀτομικοῦ «μαγγανοπήγαδου», ἀλλά ἡ ἄρσις τοῦ ἡμερολογιακοῦ σχίσματος!

Καί 3 α) Τό ἐπί 33 ἐτῶν ὑφιστάμενον φθοροποιόν ἐσωτερικόν σχῖσμα, β) Τάς γενομένας ἀντικανονικῶς χειροτονίας Ἐπισκόπων καί τῶν ΔΥΟ παρατάξεων, καί γ) Τήν ἀποτελεσματικήν ἐπίδρασιν πού θά ἔχῃ, μετά τήν ἄρσιν τοῦ σχίσματος, ἡ «τά ἀσθενῆ θεραπεύουσα καί τά ἐλλείποντα ἀναπληροῦσα» Θεία Χάρις. Ἀλλά, θά ἐπανέλθωμεν».

(«Ὀρθόδοξος Παρατηρητής» Ἰανουάριος 1970 Ἀρ. Τ. 59)

(*) Αὐτή εἶναι ' η Ὁμολογία των: «Ἀναγέννησις κινήσεως»!

Ἐκ τοῦ ἀνωτέρω κειμένου προκύπτει ὡς βέβαιον ὅτι ὁ Ἀρχ/της Καλλιόπιος, κατέχει καλά τό θέμα καί ὅτι ἀπό ἱκανοῦ χρόνου τό προετοίμασε μέ ἐπαφάς ἐν Γενεύῃ καί ἐν Ἀμερικῇ, ἐνῶ ἔχει ὑπ' ὄψιν του καί τό ὅτι προϋπόθεσις γιά τά σχέδιά του εἶναι νά ἐξασφαλίσῃ τήν συνέργειαν τοῦ Πρωθ. Εὐγενίου Τόμπρου, διά τοῦτο εἰς τό ἀνωτέρω κείμενόν του τονίζει ὅτι: α) Ὁ Μητροπολίτης τῆς Ρωσικῆς Συνόδου, εἰς τήν ὁποίαν ὑπήγετο ὁ π. Βασίλειος Σακκᾶς, ἀναγνωρίζει ὡς ἐγκύρους τάς χειροτονίας τοῦ 1948, καί ὅτι αὐτό τό γεγονός τό ἐγνώριζεν καί ὁ τότε Ἀρχ/πος τῆς Φλωρινικῆς παρατάξεως... β) Εἶναι λίαν γλυκεῖς οἱ λόγοι περί ἑνώσεως καί δή ὅτι τό ἀπό τό 1937 Φλωρινικόν σχίσμα εἶναι ἀδικαιολόγητον ἐσωτερικόν σχίσμα, ὅπερ σημαίνει ὅτι «αἱ δύο παρατάξεις διΐστανται διοικητικῶς, ἐνῶ ἀποτελοῦν τήν Μίαν Ἐκκλησίαν Γ.Ο.Χ. ἐν Ἑλλάδι!» καί γ) Ἀμφοτέρων τῶν παρατάξεων αἱ χειροτονίαι εἶναι ἀντικανονικαί!!

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, ὁ ὡς ἄνω Ἀρχ/της Καλλιόπιος Γιαννακουλόπουλος κατά τό 1970–1971, προλειαίνει τό ἔδαφος περί δῆθεν ἐπιστροφῆς του εἰς τήν Γνησίαν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν καί ἐμφανῶς πλαισιώνει τόν τότε Μητροπολίτην Κορινθίας Κάλλιστον, ἴσως δέ μυστικῶς νά εἶχεν συνδεθεῖ καί μετά τοῦ Πρωθ. Εὐγενίου Τόμπρου.(*) Τελικῶς ὑπήχθη εἰς τόν Μητροπολίτην Κάλλιστον, ὅστις ἤδη εἶχεν ὁμοίως πραγματοποιήσει περισσοτέρας τῆς μιᾶς μεταβάσεις εἰς Ἀμερικήν, συνεδέθη μετά τοῦ Ἀρχ/του Παντελεήμονος Μητροπούλου καί ἄλλων παραγόντων καί ἦτο θαυμαστής καί ὑμνητής τῶν Ρώσων Ἐπισκόπων πλήν ὅμως, ὅπως παρεδέχετο, παρά τόν ζῆλον των, τόν ἀσκητικόν βίον, τήν θεολογικήν κατάρτισιν κλπ. δέν εἶχον καθαράν Ἐκκλησιολογικήν Ὁμολογίαν.

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ ΒΙΚΤΩΡΟΣ «ΜΑΤΘΑΙΟΥ» ΚΑΙ ΓΕΝΙΚΩΤΕΡΟΝ ΤΗΣ ΦΛΩΡΙΝΙΚΗΣ ΠΑΡΑΤΑΞΕΩΣ

Εἰς τά τεκταινόμενα, τῆς ἰδίας περιόδου, ἐπί τοῦ ἰδίου θέματος, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τήν ὑπό τόν Ἀρχιεπίσκοπον Αὐξέντιον τῆς Φλωρινικῆς Παρατάξεως Σύνοδον, ΑΠΛΕΤΟΝ ΦΩΣ ρίπτει καί ἕτερον κείμενον τό ὁποῖον ὡς «ΠΡΟΤΑΣΙΝ», ΕΙΣΗΓΗΘΗ εἰς τήν ὡς ἄνω Φλωρινικήν Σύνοδον, ὁ ἀποστάτης Μοναχός Βίκτωρ Ματθαίου πρώην πνευματικόν τέκνον καί ἐκ τῶν πρώτων καί λίαν σημαντικῶν συνεργατῶν τοῦ Ἀοιδίμου Βρεσθένης Ματθαίου. Χωρίς

(*) Εἶναι χαρακτηριστικόν ὅτι τόν Ἰανουάριον τοῦ 1971 καί ὁ Πρωθ. Εὐγένιος Τόμπρος συντάσσει διά τήν Ἱεράν Σύνοδον μακροσκελῆ «ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ, πρός Ἅπαντας τούς Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος καί ἀλλαχοῦ, τούς ἐπιθυμοῦντας τήν ἕνωσιν...» τῆς ὁποίας κύριον χαρακτηριστικόν εἶναι ὅτι ἐν πολλοῖς εἰς τό θέμα ἕνωσις, συναντᾶται μέ τό ἀνωτέρω κείμενον τοῦ Καλλιοπίου, ὅπως καί εἰς τούς ὅρους «παρατάξεις», εἰς τό «κῦρος τῶν χειροτονιῶν ἀμφοτέρων τῶν παρατάξεων...», ἐνῶ ἐναγωνίως ἐπιχειρεῖ νά προβάλῃ τήν Ὀρθόδοξον Ὁμολογίαν, τήν ὁποίαν ὅμως κρατᾷ μετέωρον...

ἄλλην εἰσαγωγήν παραθέτομεν ἀποσπάσματα μόνον τοῦ ἐν λόγῳ κειμένου «ντοκουμέντου», διότι εἶναι μακροσκελές.

«ΠΡΟΤΑΣΙΣ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΜΑΤΘΑΙΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΕΝΩΠΙΟΝ

τῆς Συνεδριαζούσης εἰς πρώτην συνεδρίαν ὁλομελείας Ἐπιτροπῆς τῶν Γ.Ο.Χ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11/24.5.1971

Θέμα: Μελέτη τοῦ προβλήματος τῶν ἐξ ἀντικανονικῶν Ἐπισκόπων (τῆς παρατάξεως τοῦ ἀειμνήστου Ἐπισκόπου Βρεσθένης κυροῦ Ματθαίου) κεχειροτονημένων Κληρικῶν καί καθορισμός τοῦ τρόπου ἐκκλησιαστικῆς θεραπείας τῶν ἐξ αὐτῶν αἰτουμένων, ὅπως γίνωσιν δεκτοί παρ᾿ ἡμῖν.

Μακαριώτατε Ἅγιε Πρόεδρε,

Σεβασμιώτατε Ἅγιε Σαλαμῖνος,

Πανοσιολογιώτατοι Ἅγιοι Πατέρες,

Ἐλλογιμώτατοι ἀδελφοί,

Εὐλαβῶς ὑποκλινόμενος καί τάς Ὑμετέρας εὐχάς ἐπικαλούμενος λαμβάνω τήν τιμήν νά ἀναφέρω Ὑμῖν τά ἀκόλουθα....

Ἔκ τε τῆς προφορικῆς τοῦ Μακαριωτάτου ἀναπτύξεως καί ἐκ τοῦ προσκλητηρίου ἐγγράφου πληροφορούμεθα ὅτι: «Ἡ Ἱερά ἡμῶν Σύνοδος ἔχουσα ὑπ᾿ ὄψιν αἴτησιν Κληρικῶν τινων χειροτονηθέντων ὑπό ἀντικανονικῶν Ἐπισκόπων» (τῆς ὑπό τόν ἀείμνηστον Ἐπίσκοπον Βρεσθένης Ματθαῖον Παρατάξεως), αἰτουμένων «ὅπως γίνωσι δεκτοί ἐν τῇ Ἱερᾷ ἡμῶν Παρατάξει καί ἐπιθυμοῦσα (ἡ Ἱερά ἡμῶν Σύνοδος) νά δώση γενικωτέραν λύσιν ἐπί τοῦ προβλήματος τῶν ἀντικανονικῶν χειροτονιῶν τοῦ Ἐπισκόπου Βρεσθένης Ματθαίου, σύμφωνον πρός τούς θείους καί Ἱερούς Κανόνας» συνεκρότησε τήν παροῦσαν 15μελῆ Ἐπιτροπήν ἡμῶν, εἰς ἥν καί ἀνέθηκε τήν μελέτην τοῦ προαναφερθέντος προβλήματος....

Τοῦ θέματος τούτου τεθέντος ἤδη ἐνώπιον ἡμῶν ἔχομεν νά ἐξετάσωμεν τί περί τούτου διακελεύουσιν οἱ θεῖοι καί Ἱεροί Κανόνες καί ποία ἡ πρᾶξις τῆς Ἐκκλησίας ἐν παρομοίαις περιπτώσεσιν.... Τό κατ᾿ ἐμέ καί ἐφ᾿ ὅσον μοί ἐδόθη ὁ λόγος δέν θά ἀναπτύξω ἰδικάς μου θεωρίας, οὔτε θά παρατάξω ἐπιχειρήματα, ἅπερ κατά κόρον ἔχουν λεχθῆ καί γραφῆ πολυειδῶς καί πολυτρόπως κατά τό παρελθόν καί μάλιστα κατά τήν διάρκειαν τῶν ἐργασιῶν τῆς κατά τό παρελθόν ἔτος συγκροτηθείσης πρός τόν αὐτόν σκοπόν ὑπό τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Ἐπιτροπῆς, πορίσματα τῆς ὁποίας, λόγῳ διαφωνιῶν μεταξύ τῶν μελῶν αὐτῆς, ὑπεβλήθησαν κεχωρισμένως πρός τήν Ἱεράν Σύνοδον καί τῶν ὁποίων οἱ ἐξ ἡμῶν ἐπιθυμοῦντες δύνανται νά λάβωσι γνῶσιν.

Ἐπειδή ὅμως εἰς ἕν ἐκ τῶν πορισμάτων ἐκείνων ἀναφέρονται πράγματα κατ᾿ ἐμέ ἀπαράδεκτα, ὁδηγοῦντα εἰς λύσεις ἐπιζημίους διά τό Ὀρθόδοξον ἡμῶν φρόνημα καί ἐπειδή τό καλῶς νοούμενον συμφέρον τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος καί τό Δίκαιον ἀπαιτοῦν ὅπως δοθῇ λύσις εἰς τό χρονίζον τοῦτο ζήτημα, ἐπιβεβλημένον θεωρῶ καθῆκον νά θέσω ἐνώπιον Ὑμῶν ἀκοινολόγητον ἄχρι τοῦδε στοιχεῖον, ἐξ οὗ ἐμφαίνεται περιτράνως, τό πῶς ἀντιμετώπισε τό ὑπό κρίσιν θέμα, ἐν τῇ γενέσει αὐτοῦ, ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἁγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἡ προεδρευομένη τότε ὑπό τοῦ ἀοιδίμου Ποιμενάρχου ἡμῶν, ἀειμνήστου πρώην Φλωρίνης κυροῦ Χρυσοστόμου. Πρόκειται περί γνωματεύσεως τῆς Ἱερᾶς ἐκείνης Συνόδου, τήν ὁποίαν ἰδίαις αὐτοῦ χερσί συνέταξεν ἐν ἔτει 1950 τό πλέον ἔγκυρον καί ἁρμόδιον πρόσωπον τῆς ἐποχῆς, ὁ μακαριστός

Ποιμενάρχης ἡμῶν πρώην Φλωρίνης κυρός Χρυσόστομος.... Ἀπεφάνθη περί τοῦ ποία πρέπει νά εἶναι ἡ ἀκολουθητέα ἐν προκειμένῳ ὁδός. Τήν ἀπόφανσιν αὐτήν περιέχει τό ἐπί χεῖρας, ἐν φωτοτύπῳ ἀντιγράφῳ, ἔγγραφον καί συμφώνως πρός τήν ἀπόφανσιν αὐτήν ἐνήργησε καί ἐν τῇ πράξει ὁ ἀοίδιμος Χρυσόστομος, ἀποδεχθείς καί προαγαγών εἰς ἀνωτέρους ἐκκλησιαστικούς βαθμούς, Κληρικούς προερχομένους ἐκ τῆς ἐν λόγῳ Παρατάξεως. Ἀκούσωμεν λοιπόν μετά τῆς δεούσης προσοχῆς τί ἐκ τοῦ κόσμου τῆς αἰωνιότητος παραγγέλλει ἡμῖν ὁ θεῖος ἐκεῖνος Πατήρ»:

«Γνωμοδότησις τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου περί τῆς Κανονικότητος τῆς χειροτονίας Ἐπισκόπων ὑπό τοῦ ἐκλιπόντος Ἐπισκόπου Βρεσθένης Ματθαίου καί τοῦ κύρους τῶν πράξεων τῶν ὑπό ἑνός Ἐπισκόπου χειροτονηθέντων Ἐπισκόπων!

Ὁ μεταστάς Ἐπίσκοπος Βρεσθένης Ματθαῖος ἐχειροτονήθη ἐγκύρως καί κανονικῶς ὑπό τριῶν Μητροπολιτῶν, τοῦ Δημητριάδος Γερμανοῦ, τοῦ Ζακύνθου Χρυσοστόμου καί τοῦ πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου, καθ' ἅ διαγορεύουσιν οἱ Ἀποστολικοί καί Συνοδικοί θεῖοι Κανόνες. Διό καί πᾶσα ἐκκλησιαστική πρᾶξις αὐτοῦ, εὑρισκομένου ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς Ὀρθοδοξίας, γινομένη κατά τάς Διατάξεις καί τάς διατυπώσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, τυγχάνει ἀναντιρρήτως κανονική καί ἔγκυρος, καθ' ἅ διαγορεύουσιν αἱ ῥῆτραι τοῦ Κανονικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου. Προκειμένου ὅμως περί τῶν Ἐπισκοπικῶν χειροτονιῶν, εἰς ἅς προέβη οὗτος μονομερῶς καί αὐθαιρέτως, ἄνευ δηλονότι τοῦ συμψήφου τριῶν ἤ δύο τοὐλάχιστον Ἐπισκόπων μαρτυρούντων καί βεβαιούντων τό ἀνεπίληπτον ἦθος, τήν ἐκκλησιαστικήν μόρφωσιν καί τήν ποιμαντορικήν ἱκανότητα τῶν πρός Ἀρχιερατείαν ὑποψηφίων, τό κῦρος τῶν χειροτονιῶν τούτων καθίσταται ἐπίδικον ἐνώπιον τῆς Συνόδου....

Ἡ ἀντικανονικότης τῶν χειροτονιῶν τούτων καθίσταται ἀναμφήριστος, τοσούτῳ μᾶλλον, ὅσῳ τά ἐκλεγέντα καί χειροτονηθέντα πρόσωπα τυγχάνουσι κατά τήν κοινήν ὁμολογίαν ἐστερημένα πάσης Ἐκκλησιαστικῆς ἤ γραμματικῆς μορφώσεως. Κατά ταῦτα ἡ Ἱερά ἡμῶν Σύνοδος, συσκεψαμένη καί λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τούς ἄνωθι διαληφθέντας Ἀποστολικούς καί Συνοδικούς Κανόνας, θεωρεῖ καί κηρύττει ἀνενεργήτους καί σχολαζούσας τάς Ἐπισκοπικάς ταύτας χειροτονίας ἐλλείψει συμψήφου τριῶν ἤ δύο τοὐλάχιστον Ἐπισκόπων, μαρτυρούντων τό ἀνεπίληπτον ἦθος τῶν χειροτονηθέντων, ὡς καί τήν Ἐκκλησιαστικήν μόρφωσιν καί Κανονικήν συγκρότησιν αὐτῶν, ἵνα δύνανται οὗτοι, ὡς Ἐπίσκοποι, νά κηρύττωσιν εἰς τό ποίμνιον τόν λόγον τοῦ Θεοῦ καί νά δίδωσι λόγον τῆς πίστεως αὐτῶν, εἰς τόν αἰτοῦντα τοιοῦτον. Βεβαίως ὑπάρχουν εἴς τε τήν ἀρχαίαν καί τήν νεωτέραν Ἐκκλησίαν παρόμοιαι περιπτώσεις, καθ' ἅ ἀνεγνωρίσθη κατ' ἐκκλησιαστικήν οἰκονομίαν τό κῦρος καί ἡ κανονικότης Ἐπισκοπικῆς χειροτονίας ἐπιχειρηθείσης ὑπό ἑνός μόνου Ἐπισκόπου, ὄχι ὅμως καί ἄνευ τοῦ συμψήφου, διδομένου ἤ ἐκ τῶν προτέρων ἤ ἐκ τῶν ὑστέρων ὑπό μιᾶς Μείζονος καί ἐγκύρου Συνόδου....

Κατά ταῦτα κρίνουσα καί ἡ Ἱερά Σύνοδος κατά τούς ὡς ἄνω διαληφθέντας Ἀποστολικούς καί Συνοδικούς Κανόνας θεωρεῖ καί κηρύττει ἀντικανονικήν

καί ἀνενέργητον τήν ὑπό τοῦ μεταστάντος Ἐπισκόπου Βρεσθένης γενομένην αὐτοβούλως καί ἄνευ συμψήφου χειροτονίαν τῶν Ἐπισκόπων Θεσσαλονίκης Δημητρίου, Πατρῶν Ἀνδρέου, Κορινθίας Καλλίστου καί Τριμυθοῦντος Σπυρίδωνος καί παραπέμπει αὐτούς εἰς τήν κρίσιν καί ἀπόφασιν μείζονος Συνόδου. Προκειμένου δέ περί τοῦ κύρους τῶν Μυστηριακῶν πράξεων τῶν Ἐπισκόπων τούτων ἡ Ἱερά ἡμῶν Σύνοδος, ἔχουσα ὑπ᾽ ὄψιν ἀνάλογα προηγούμενα καί τήν διηνεκῆ πρᾶξιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀποφαίνεται τά ἑξῆς: Δέον εἰς τήν προκειμένην περίπτωσιν νά διακρίνωμεν τήν Δογματικήν καί Μυστηριακήν ἔννοιαν τῆς χειροτονίας ἀπό τήν κανονικήν καί ποιμαντορικήν ἔννοιαν τῆς Ἐπισκοπικῆς χειροτονίας καί ἐφ᾽ ὅσον εἰς μίαν χειροτονίαν ὑπάρχουσι τά στοιχεῖα τῆς ἐγκυρότητος ἀπό Δογματικῆς καί Μυστηριακῆς πλευρᾶς, οἷα εἶναι ἡ πίστις τοῦ προσερχομένου εἰς τό Μυστήριον, ὁ Ὀρθόδοξος τρόπος τῆς τελέσεως τοῦ Μυστηρίου καί ἡ ἐπίκλησις τοῦ Παναγίου Πνεύματος δυνάμεθα κατ᾽ ἐκκλησιαστικήν οἰκονομίαν νά ἀναγνωρίσωμεν τό κῦρος τῶν Μυστηριακῶν πράξεων, ἔστω καί ἄν αὗται τελοῦνται ὑπό Ἐπισκόπου ἀμφιβόλου καί ἐπιδίκου κύρους. Ἄλλως τε καί ἡ διηνεκής πρᾶξις τῆς Ἐκκλησίας μᾶς διδάσκει, ὅτι Αὕτη εἰς παρομοίας περιπτώσεις ἐφήρμοσε πάντοτε τήν ἐκκλησιαστικήν οἰκονομίαν διά τῆς ἐκ τῶν ὑστέρων προσδόσεως εἰς τοιαύτας πράξεις τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ κύρους, ὅπως μή διακυβεύηται ἡ θεία Χάρις, ἧς πᾶν δώρημα τέλειον, καί μή προκαλῆται ὁμαδικόν σκάνδαλον τῶν πιστῶν, καί δή τῶν ἐνδιαφερομένων μέ τήν ἐπανάληψιν αὐτῶν....

Ὅθεν ἡ Ἱερά ἡμῶν Σύνοδος, προκειμένου περί τῆς ἀναγνωρίσεως τῶν χειροτονιῶν τῶν γενομένων ὑπό τῶν εἰρημένων Ἐπισκόπων, θά ἀναγνωρίση ἐκείνας μόνον τάς χειροτονίας κατ᾽ ἐκκλησιαστικήν οἰκονομίαν καί δι᾽ ἁπλῆς χειροθεσίας, «δι᾽ ὅσας κατά τήν κρίσιν αὐτῆς συντρέχουν καί συνευδοκοῦν πάντα τά κανονικά στοιχεῖα καί τά προσωπικά προσόντα τά προϋποτιθέμενα ὡς ἀπαραίτητα διά τήν ἐγκυρότητα καί κανονικότητα τῆς χειροτονίας».

Μετά τήν παρουσίασιν τῆς ὡς ἄνω ἀπό τό 1950, εἰσηγήσεως - Ἀποφάσεως τοῦ πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου, ὁ **Μοναχός Βίκτωρ**, καταλήγων εἰσηγεῖται τήν ἰδίαν πρότασιν:

«Ταῦτα, σεβάσμιοι Πατέρες καί ἀγαπητοί ἀδελφοί, εἶχον νά θέσω ὑπ᾽ ὄψιν Ὑμῶν, ἐπί πλέον τῶν ὅσων ἐν παλαιοτέραις μελέταις ἐλήφθησαν ὑπ᾽ ὄψιν. Πάντα ταῦτα, τά τε ἐν τῇ παρούσῃ προτάσει καί ἐν ἄλλοις ὑπομνήμασιν ἀναφερόμενα, ἐφ᾽ ὧν καί ἡ ἐν διασπορᾷ Ὀρθόδοξος Ρωσική Ἐκκλησία, ἡ ὑπό τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτου κ.κ. Φιλαρέτου προεδρευομένη συνευδοκεῖ, εἶναι νομίζω ἀρκετά εἰς τό νά πείσουν ἡμᾶς ὅτι μόνη ἐνδεικνυομένη λύσις τοῦ ὑπό ἔρευναν προβλήματος εἶναι ἡ δι᾽ ἁπλῆς χειροθεσίας ἀποδοχή τῶν πρός ἡμᾶς ἐκ τῆς Παρατάξεως ἐκείνης προσερχομένων Κληρικῶν.

Ἐλάχιστος ἐν Μοναχοῖς
† Καθηγούμενος ΒΙΚΤΩΡ ΜΑΤΘΑΙΟΥ»

Τό λίαν σημαντικόν ἐν προκειμένῳ, τό ὁποῖον χρήζει ἰδιαιτέρας προσοχῆς, εἶναι ὅτι πρίν μεταβῆ ἡ Ἐξαρχία ἡμῶν εἰς Ἀμερικήν, (12 ἤ 13 Σεπτεμβρίου 1971), ὅλα εἶχον συζητηθεῖ καί ἦσαν ἕτοιμα καί εἰς τήν Ἀμερικήν!

Ο ΚΑΛΛΙΟΠΙΟΣ ΠΑΡΕΙΣΦΡΥΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ

Ὑπ' αὐτάς τάς προϋποθέσεις καί δεδομένα, ὁ «ἀνεξάρτητος» Φλωρινικός Ἀρχιμανδρίτης Καλλιόπιος Γιαννακουλόπουλος, τό 1970-1971, ὑποκρινόμενος ὅτι μετανοεῖ καί ἐπιστρέφει εἰς τήν Γνησίαν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἐπλαισίωσεν τόν τότε Κορινθίας Κάλλιστον, τοῦ ἀπέσπασεν τήν ἐμπιστοσύνην καί ἐν συνεχείᾳ τόν μετεχειρίσθη ὡς τό πλέον κατάλληλον πρόσωπον διά νά ἐφαρμόση τό σχέδιον τοῦ πρ. Φλωρίνης κατά τῆς ἀποστολικῆς Διαδοχῆς, ἤτοι κατά τῶν Ἐπισκοπικῶν χειροτονιῶν τοῦ 1948, ὅπως προκύπτει ἐκ τῶν ἀνωτέρω σαφῶν πηγῶν. Κατά τόν Φλωρινικόν Ἐπίσκοπον **«Οἰνόης» Ματθαῖον Λαγγῆν**, διά τήν προετοιμασίαν καί ἐφαρμογήν τοῦ σχεδίου **διετέθησαν καί μεγάλα χρηματικά ποσά**, προφανῶς καί δι' ἄλλους λόγους, ἀλλά καί διά τάς ἀλλεπαλλήλους μεταβάσεις, εἰς Ἀμερικήν, ἀκόμη καί τοῦ Κορινθίας Καλλίστου μετά τῶν συνοδῶν του. Παραλλήλως περιέβαλον τόν ἐν λόγῳ Ἀρχιερέα καί μέ τήν γοητείαν τοῦ «μεγάλου», τοῦ «ἁγίου», καί τοῦ «θαυματουργοῦ γέροντος». Οὗτος κατά τάς εἰς Ἀμερικήν μεταβάσεις του, συναντώμενος μετά προσώπων τῆς Ρωσικῆς Συνόδου τῆς Διασπορᾶς διεβεβαίωνεν περισσῶς ὅτι ***«διά νά μήν χάση τήν ὁμολογία του»***, δέν ἔλεγεν εἰς αὐτούς ***«χαίρειν»***, **δέν συνήσθιεν, οὔτε συνεπροσηύχετο, ἐνῶ, ἐπαναλαμβάνομεν, μετέφερεν ἐν Ἑλλάδι τήν εἰκόνα τῆς Ρωσικῆς Συνόδου, ὡς ἁγίων καί ἀσκητικῶν ἀνδρῶν μέ βαθεῖαν πίστιν, ἀλλά καί μόρφωσιν, πλήν ὅμως ὅτι τούς ἔλειπεν ἡ καθαρά Ὁμολογία, διά τήν μετάδοσιν τῆς ὁποίας, εἶχεν χρέος ἡ Ἱερά Σύνοδος νά ποιήση τό πᾶν. Ἐπί ἕν ἔτος περίπου, αὐτή ἡ εἰκών ἐκαλλιεργεῖτο τόσον ὑπό τοῦ Ἐπισκόπου Καλλίστου, ὅσον καί ὑπό τῆς «ΠΑΜΠΟΝΗΡΟΥ ΑΛΩΠΕΚΟΣ», τοῦ Ἀρχ/του Καλλιοπίου.**

Ὁ ἐν λόγῳ ΕΓΚΑΘΕΤΟΣ τῶν Φλωρινικῶν, φιλικώτατα συνεδέθη καί μεθ' ἡμῶν ἐπιδεικνύων ἰδιαιτέραν ἐκτίμησιν, ζητῶν ἐπιμόνως τήν συμβολήν, ἀλλά καί τάς συμβουλάς μας ὡς θεολόγου, εἰς τό θέμα τῆς ἱεραποστολῆς πρός τήν ἐν Ἀμερικῇ Ρωσικήν Σύνοδον τῆς Διασπορᾶς, ἀσχέτως ἄν ἡ ὅλη συμπεριφορά του ἦτο ὑστερόβουλος καί ὑποκριτική. Ἐνίοτε, μετ' ἰδιαιτέρας λεπτότητος, ἀνεφέρετο καί εἰς τό θέμα τῆς ὑφ' ἑνός χειροτονίας τοῦ 1948, ὑπό τήν προϋπόθεσιν ὅτι θά εἶναι ἰδιαιτέρως ἐπωφελής διά τόν ἀγῶνα τῆς Ἐκκλησίας μία, ἔστω τυπική, ἀναγνωριστική ἀπόφασις, ὑπό μιᾶς μείζονος Ὀρθοδόξου Συνόδου, ἥτις θά ἀπεφαίνετο ὅτι αἱ ὑφ' ἑνός χειροτονίαι, ὅπως ἀκριβῶς ἔλαβον χώραν τό 1948, δέν ὑστεροῦν Δογματικῶς, οὔτε ἡ ὑπό τοῦ Ἁγίου Βρεσθένης ἐπιβεβλημένη τότε ὑπέρβασις τοῦ Κανόνος δημιουργεῖ πρόβλημα. Ἀφ' ἑτέρου, μία τοιαύτη ἀπόφανσις τῆς Ρωσικῆς Συνόδου, ἀφοῦ προηγουμένως αὕτη ἤθελεν δεχθεῖ τήν Ὁμολογίαν Ἐκκλησιολογίαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, θά ἤνοιγεν τόν δρόμον, ὥστε οἱ Φλωρινικοί, ἑκόντες ἄκοντες νά ἐπιστρέψουν

καί αὐτοί εἰς τήν Ἐκκλησίαν καί ἔτσι θά ἐξηλείφετο καί τό ἀπό τό 1937 Φλωρινικόν σχίσμα, γεγονός, τοῦ ὁποίου αἱ διαστάσεις διά τήν Ὀρθοδοξίαν καί κατά τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ θά ἦσαν ἀσύλληπτοι. Τό γεγονός ἐπίσης ὅτι ἐπ᾽ αὐτῶν ἐδίδετο σαφής ἡ ἀπάντησις, ὅτι ἀφ᾽ ἧς στιγμῆς ἡ Ρωσική Σύνοδος ἤθελεν ἀποδεχθεῖ τήν Ὁμολογίαν - Ἐκκλησιολογίαν καί ἐπήρχετο ἡ ἐν αὐτῇ, τῇ Ὀρθοδόξῳ Ὁμολογίᾳ - Ἐκκλησιολογίᾳ ἕνωσις, αὐτό θά ἀπετέλει ὄχι ἁπλῶς ἀναγνώρισιν τῶν ὑφ᾽ ἑνός χειροτονιῶν τοῦ 1948, ἀλλά καί ὡς κοινωνοῦσα ἡ Ρωσική Σύνοδος μετά τῆς ἐν Ἑλλάδι Φλωρινικῆς παρατάξεως, θά ἦτο ὑποχρεωμένη ἡ ἰδία νά ποιήσῃ τό πᾶν, ἵνα ἐν τῇ αὐτῇ Ὁμολογίᾳ ἐπέλθῃ ἕνωσις καί τῶν Φλωρινικῶν. Πάντοτε ἔδειχνεν ὅτι ἀνεπιφυλάκτως συνεφώνει, ἐνῷ ἁπλῶς συνέλεγεν στοιχεῖα διά νά τά λάβῃ ὑπ᾽ ὄψιν καί ὁ ἴδιος καί ὅλη ἡ Φλωρινική καί ἡ ἐν Ἀμερικῇ ἑλληνορωσική «συμμορία», ἡ ὁποία ἀναμφισβητήτως συνέταξεν τήν σχετικήν Ἀπόφασιν = ΕΚΤΡΩΜΑ καί τήν ἐπέβαλεν εἰς ἐκείνην τήν ὑπό τόν Μητροπολίτην Φιλάρετον Σύνοδον!... Ὡστόσον, διά τόν ΠΑΜΠΟΝΗΡΟΝ σατανικόν νοῦν τοῦ Ἀρχ/του Καλλιοπίου, ἦτο ἀρκετόν ὅτι εἰς τό ὅλον σχέδιον εἶχεν μυηθεῖ καί ὁ Πρωθιερεύς Εὐγένιος Τόμπρος. Οὗτος, ὁ Πρωθ. Εὐγένιος, ἐκίνησεν τά πάντα καί, ὑπό τάς ἀνωτέρω προϋποθέσεις, ἀπέσπασεν ἐν Συνόδῳ τήν ἀπόφασιν περί ἱεραποστολῆς εἰς τήν ἐν Ἀμερικῇ Ρωσικήν Σύνοδον, ἐνῷ ὁ ἴδιος εἶχεν συντάξει καί σχετικόν κείμενον, ἤτοι τό «ΠΙΣΤΕΥΩ» ἤ «ΟΜΟΛΟΓΙΑ», ἡ ὁποία εἶχεν ἐγκριθεῖ ὑπό τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί βάσει αὐτῆς, ἐφ᾽ ὅσον θά ἐγίνετο δεκτή ὑπό τῆς Ρωσικῆς, θά προετείνετο καί ἡ ἕνωσις. Δυστυχῶς, ἐνῷ γράφομεν τό παρόν, ἐν τοῖς ἀρχείοις δέν ἔχομεν, τοὐλάχιστον ἐπί τοῦ παρόντος, ἄλλα ἱστορικά στοιχεῖα, ὡς τά σχετικά πρακτικά μέ τήν Ἱεραποστολήν πλήν τοῦ ἐγγράφου, τό ὁποῖον ἀκολουθεῖ:

«ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
Γραφεῖα Βερανζέρου 22

Α.Π. 736 — Ἐν Ἀθήναις τῇ 12η Σεπτεμβρίου 1971

Πρός
Τούς Σεβασμιωτάτους 1) Κορινθίας κ. Κάλλιστον, 2) Κιτίου κ. Ἐπιφάνιο καί 3) Πρωτοσύγκελλον Εὐγένιον Τόμπρον Ἐνταῦθα

Διά τοῦ παρόντος ἡμῶν γράμματος ἐντελλόμεθα ὅπως μεταβῆτε εἰς ΗΠΑ καί ἐκπροσωπήσετε τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν Ἡμῶν εἰς τά ἐκεῖ Συνέδρια τοῦ Montreal. Μετά ταῦτα δέ ἐπιστρέψετε εἰς τήν ἐν Ἀθήναις θέσιν σας.

Διάπυροι πρός Κύριον Εὐχέται
Ἡ Ἱερά Σύνοδος

Ὁ Πρόεδρος
† Ὁ Πατρῶν Ἀνδρέας

Ὁ Γραμματεύς
Πρωθ. Εὐγένιος Τόμπρος»

Τά Μέλη
† Ὁ Θεσσαλονίκης Δημήτριος
† Ὁ Κορινθίας Κάλλιστος
† Ὁ Μεσσηνίας Γρηγόριος
† Ὁ Κιτίου Ἐπιφάνιος

Γ' Η "ΙΕΡΑ ΑΠΟΣΤΟΛΗ" ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΝ ΤΗΣ ΕΞΑΡΧΙΑΣ

Ἐνῶ τά τῆς Ἱεραποστολῆς ἐπί μακρόν ἐμελετήθησαν καί ἐνεκρίθησαν ὑπό τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὅμως ἀπό τήν ὥραν τῆς δι' Ἀμερικήν ἀναχωρήσεως τῆς Ἐξαρχίας, (12ην ἤ 13ην Σεπτεμβρίου), μέχρι καί τήν ὥραν τῆς ἐπιστροφῆς της (ἑσπέρας τῆς 3.10.1971) οὐδεμία φανερά ἐπικοινωνία αὐτῆς μέ τά γραφεῖα τῆς Ἱ. Συνόδου, ὑπῆρξεν, ἐκτός τῶν μυστικῶν τοιούτων μετά τοῦ ἐκπροσώπου τοῦ Πρωθιερέως Εὐγενίου, ἐν τοῖς Γραφείοις, Ἀρχ/του Ματθαίου Μακρῆ. Ἡ Ἐξαρχία ἐπέστρεψεν τό ἑσπέρας τῆς 3 Ὀκτωβρίου 1971 (π.ἡ.), ἡμέραν ἱστορικήν διότι κατά τό ἑσπέρας ἀλλά καί προηγουμένως, εἶχεν ἤδη παρέμβει ἡ δεξιά τοῦ Κυρίου καί ἀνέκοψεν τήν ἐξέλιξιν τῶν σχεδίων, τά ὁποῖα ἤρχισαν ἐκτελούμενα ἐν Ἀμερικῇ, διό ταῦτα δέν ἐσυνεχίσθησαν ἐν Ἑλλάδι! Τά λαβόντα χώραν κατά τήν ἐπιστροφήν τῆς Ἐξαρχίας, 3.10.1971 καί ἑξῆς, συνοψίζονται ὡς κάτωθι:

ΠΡΟΣ ΥΠΟΔΟΧΗΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΕΞΑΡΧΙΑΣ

Πρίν ἡ Ἐξαρχία ἀφιχθῇ εἰς τόν ἀερολιμένα τοῦ Ἑλληνικοῦ (3.10.1971), ὑπέρ τούς εἴκοσι (20) πιστοί, Κληρικοί καί Λαϊκοί, ἐσπεύσαμεν πρός ὑποδοχήν της. Ἐκεῖ καί ἐνῶ ἐκαθυστέρει ἡ ἄφιξις, ἐπληροφορήθημεν παρά τοῦ ὑποτακτικοῦ τοῦ Ἀρχ/του Καλλιοπίου, τοῦ Κων/νου Σαραντοπούλου, (κατόπιν Ἱερομονάχου Καλλινίκου καί κατόπιν «Ἀχαΐας»), ὅτι τήν πρωίαν τῆς ἰδίας ἡμέρας, πρίν ἀναχωρήσῃ ἡ Ἐξαρχία, εἰς τηλεφωνικήν του ἐπικοινωνίαν μετά τοῦ Γέροντός του Καλλιοπίου, ὅστις (Καλλιόπιος) τόν διεβεβαίωσεν ὅτι *«ἐχειροθετήθησαν οἱ δύο Ἀρχιερεῖς καί ἐπιστρέφουν»*. Ἐπί τῷ ἀκούσματι τούτῳ δύο ἐκ τῶν παρισταμένων θεολόγων ἐξεφράσαμεν ἀνοικτά τήν βδελυγμίαν μας διά τήν προδοσίαν καί ἐκινήσαμεν πρός ἀποχώρησιν διά νά μήν ἴδωμεν κἄν τούς καταπτύστους προδότας, ὅπως, ἐπί τῷ ἀκούσματι περί χειροθεσίας των, τούς ἐχαρακτηρίσαμεν. Παρενέβη ὅμως ὁ Ἀρχ/της Ματθαῖος Μακρῆς καί ἠμπόδισεν τήν ἀποχώρησίν μας προκειμένου, ὡς εἶπεν: *«νά ἀκούσωμεν ἀπό τούς ἰδίους τούς Ἀρχιερεῖς τί ἔγινε καί μετά...»*.

Κατά τήν ἔξοδον τῆς ἐξαρχίας, ἐκ τῆς αἰθούσης τοῦ Ἀερολιμένος καί τήν ἐπιμελῶς στημένην ὑποδοχήν της, κυρίαι καί νεάνιδες **«ἔρραινον μέ ροδοπέταλα τούς μεγάλους ἱεραποστόλους»**, ἐνῶ ἀμέσως ἠρωτήθησαν: ***«Τί ἐποιήσατε εἰς τήν Ἀμερικήν;»***. Ἡ ἀπάντησις ἦτο: ***«Ὄχι ἐδῶ, ἐλᾶτε εἰς τό Μετόχιον, ἐκεῖ θά ἀκολουθήσῃ ἡ ἐνημέρωσίς σας»***. Εἰς τό Μετόχιον τοῦ Κορινθίας, παρά τόν Κολωνόν Ἀθηνῶν, ἡ πληροφόρησις, ἡ ὁποία ἐδόθη ἐν μέσῳ πανηγυρισμῶν, ἦτο ὅτι: ***«Ἡ Ἱεραποστολή ἐστέφθη ὑπό πλήρους ἐπιτυχίας, διότι ἡ Ρωσική Σύνοδος ὁμοθύμως καί ὁμοφώνως ΑΠΕΔΕΧΘΗ καί ΣΥΝΩΜΟΛΟΓΗΣΕΝ τήν Ἐκκλησιολογίαν τῆς Ἀκαινοτομήτου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (Γ.Ο.Χ.), ἀνεγνώρισεν δέ καί τάς ὑφ' ἑνός χειροτονίας τοῦ Ἁγίου Πατρός, μεθ' ὅ, κατ' ἀκροτάτην οἰκονομίαν ἐδέχθημεν μίαν τυπικήν συγχωρητικήν***

εὐχήν, μή ἐχούσης οὐδεμίαν σχέσιν μέ τήν Δογματικήν πληρότητα καί ἀκεραιότητα τοῦ μυστηρίου τῆς χειροτονίας, καί ταύτην κατ' ἀκροτάτην, ἐπαναλαμβάνομεν, Οἰκονομίαν, καί ἀγάπης καί ταπεινώσεως ἕνεκεν διά νά εὐοδωθῇ καί ἡ ἕνωσις τῶν ἐν Ἑλλάδι Φλωρινικῶν». Αἱ ἴδιαι δηλώσεις - διαβεβαιώσεις καί ἐν ἐκτάσει ἐπανελήφθησαν καί κατά τήν Ἱεράν Σύνοδον τῆς 8.10.1971, εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τοῦ Τιμίου Προδρόμου εἰς Ρούφ Ἀθηνῶν, ἐνῶ ὁ τότε Ἀρχ/της Νικόλαος Μεσσιακάρης, πρός ἰδιαιτέραν τιμήν του, κατήλεγξεν τόν δόλιον τρόπον εἰσόδου εἰς τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Ἀρχ/του Καλλιοπίου καί ἔθετεν τό ἐρώτημα, μέ ποίαν δήλωσιν μετανοίας καί ποίαν Ὁμολογίαν ἐγένετο δεκτός ὑπό τοῦ Κορινθίας Καλλίστου.

— Τήν 15/28.10.1971 ἀνεγνώσθη ἡ συγχωρητική εὐχή εἰς τούς λοιπούς Ἀρχιερεῖς ὑπό τοῦ Μακαριωτάτου εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τῆς Κοιμήσεως κατά τόν Ὄρθρον καί ἐντός τοῦ Ἱεροῦ, ἐνῶ εἰς τόν ἴδιον εἶχεν ἀναγνωσθεῖ προηγουμένως, χωρίς οὐδείς εἰς ἀμφοτέρας τάς περιπτώσεις, νά ἀντιληφθῇ τό παραμικρόν, ἐνῶ ἐκυριάρχει τό μήνυμα περί θριάμβου τῆς Ὀρθοδοξίας μέσω τῆς Ἱεραποστολῆς εἰς τήν Ρωσικήν Σύνοδον τῆς διασπορᾶς, διότι, οὕτω ἡ *«Ὀρθοδοξία ἐξῆλθεν τῶν τειχῶν τῆς Μονῆς Κερατέας καί ἔλαβεν οἰκουμενικάς διαστάσεις».*

Παραθέτομεν ἕν χαρακτηριστικόν δημοσιευμένον κείμενον τοῦ Πρωθιερέως Εὐγενίου Τόμπρου ἀναφερόμενον εἰς τό γεγονός τῆς 15/28.10.1971:

«ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΕΝ ΤΩ ΙΕΡΩ ΝΑΩ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΤΖΙΤΖΙΦΙΩΝ, ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΛΑΟΥ.

Ἀσυγκράτητος συγκίνησις καί ἐνθουσιασμός

«Τήν Πέμπτην 15ην Ὀκτωβρίου ἐτελέσθη εὐχαριστήριος Ἀρχιερατική Λειτουργία ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Κοιμήσεως Τζιτζιφιῶν ὑπό τῆς Ἱερᾶς Ἡμῶν Συνόδου εἰς ἑορτασμόν καί πανηγυρισμόν τοῦ Θεοειχέλου γεγονότος τῆς Ἑνώσεως τῆς Ἱερᾶς Ἡμῶν Συνόδου μετά τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἐθνικιστικῆς Ρωσσικῆς Ἐκκλησίας ἐκτός τῆς Ρωσσίας ἑδρευούσης ἐν Νέα Ὑόρκη, καί κατακολουθούσης πιστῶς, ἀτρέπτως καί κανονικῶς τάς διακελεύσεις καί ἀποφάνσεις τῶν Θείων καί Ἱερῶν Κανόνων καί στερρῶς ἐχομένης τῶν πατρώων θεσμίων καί τῆς ἐθνικόφρονος παγίας καί ἀναλλοιώτου γραμμῆς καί κατευθύνσεως.

Κατά τήν Θείαν Λειτουργίαν τελεσθεῖσαν ἐπί τῇ Θεομητορικῇ Ἑορτῇ τῆς Ἁγίας Σκέπης, εὐοδωσάσης τόν πλήρη θυσιῶν μαρτυρικόν Ἡμῶν ἀγῶνα διά τόν θρίαμβον τῆς γνησίας Ὀρθοδοξίας καί τῷ χαρμοσύνῳ Ἐθνικῷ γεγονότι τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940, ἐχοροστάτησε καί Ἱερούργησε λαμπρῶς ὁλόκληρος ἡ Σεπτή Ἱερά Ἡμῶν Σύνοδος, συνεπικουρουμένη σεμνοπρεπῶς ὑπό εἰκοσάδος Ἀρχιμανδριτῶν, Ἱερέων, Ἱερομονάχων καί Ἱεροδιακόνων.

Πολυπληθές εὐσεβέστατον Ἐκκλησίασμα παρηκολούθησε κατανυκτικῶς τήν ἐπιβλητικήν μυσταγωγίαν, προσευχόμενον ἐκ καρδίας καί εὐχαριστοῦν τόν Θεῖον Δομήτορα διά τήν ἐξ Οὐρανοῦ Εὐλογίαν Του πρός ἕνωσιν μετά τῆς γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῶν μαρτυρικῶν Ρώσσων τῆς διασπορᾶς ἐκπροσωπουμένων ὑπό τοῦ Θεοσεβεστάτου, Μακαριωτάτου Μητροπολίτου κ.κ. Φιλαρέτου. Τόν δέοντα λόγον εἰς ἔξαρσιν καί ὑπογράμμισιν τοῦ ἱστορικοῦ καί μοναδικοῦ τούτου γεγονότος, ὅπερ ἐγγράφεται χρυσοῖς γράμμασιν εἰς τάς δέλτους τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας

ἐξεφώνησεν ὁ Πρωτοσύγκελλος Ἡμῶν Πρωθιερεὺς Εὐγένιος Τόμπρος. Ἡ ὁμιλία τοῦ Π. Εὐγενίου ὑπῆρξεν ἄκρως ἐποικοδομητική, καί διαφωτιστική ἐπί τῆς σημασίας τῆς ἐπιτευχθείσης Ἑνώσεως, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ἀφετηρίαν διά μίαν θριαμβευτικήν διά τήν Ὀρθοδοξίαν μελλοντικήν Ἐκκλησιαστικήν καί κοινωνικήν δρᾶσιν.

Ὡς ἀνέφερε ὁ Ὁμιλητής, τό θέλημα τοῦ Κυρίου ἐπρυτάνευσεν εἰς τάς καρδίας ἀμφοτέρων τῶν πράγματι γνησίως Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καί τό Θεῖον Οἰκοδόμημα προβάλλεται πλέον εἰς τόν κόσμον ὁλόκληρον μεγαλοπρεπές, λαμπρόν καί ὑποσχετικόν διά τό μέλλον καί τήν ψυχικήν σωτηρίαν ἑκατομμυρίων πιστῶν καί ἀμετακινήτως ἀφοσιωμένων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν. Οἱ στεναγμοί αἱ ταλαιπωρίαι καί τά δάκρυα τοῦ μαρτυρικοῦ ποιμνίου ἀνῆλθον εἰς τόν Θρόνον τοῦ Θεοῦ καί ἔδωκαν πλουσίαν τήν ἐπομβρίαν τῆς Εὐλογίας καί τῆς ἐγκρίσεως καί ἀναγνωρίσεως τῶν ἀτρύτων καί ἀνιδιοτελῶν, αἱματηρῶν καί μόνον εἰς δόξαν Θεοῦ ἀγώνων ὅλων Ἡμῶν.

Ὡμίλησεν ἐπίσης περιστατικῶς καί προσφυῶς ὁ Θεολόγος κ. Ἐλευθέριος Γκουτζίδης, ἐπιστεγάσας(*) τήν ὅλην εὐχαριστήριον θριαμβευτικήν Θείαν Λειτουργίαν. Τοσαύτη ὑπῆρξεν ἡ συγκίνησις τοῦ ἐκκλησιάσματος, ὥστε πολλοί ἔκλαιον, ἡ ὅλη δέ ἀτμόσφαιρα ἦτο πλήρης προσευχητικῆς ἀνατάσεως, δοξολογίας καί ἐνθέου μεθέξεως.

Πράγματι ὑπῆρξεν ἡ Πέμπτη 15/28 Ὀκτωβρίου 1971, σημειώδης «Ἡμέρα τοῦ Θεοῦ» καθ' ἥν ἐσήμαναν ἐν τοῖς Οὐρανοῖς χαρμοσύνως τά σήμαντρα τοῦ Θεοῦ». («Κ.Γ.Ο.» Ὀκτωβρίου 1971 σελ. 25).

Δ' Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΤΗΣ ΑΤΥΧΗΣΑΣΗΣ ΠΡΟΔΟΣΙΑΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΚΑΙ ΝΕΑΙ ΜΕΘΟΔΙΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΥΣΤΕΡΩΝ

— **Περί τό τέλος τοῦ μηνός Νοεμβρίου ἤ ἀρχάς Δεκεμβρίου 1971, καί ἀφοῦ ὅλα εἶχον συντελεσθεῖ, ὅπως ἀνωτέρω συντόμως ἐξετέθησαν, δηλαδή ἀφοῦ ἐπεκυρώθη ἡ ἕνωσις καί ἔστω κατ' ἀκροτάτην οἰκονομίαν, ἐγένετο δεκτή καί ἡ συγχωρητική εὐχή, τότε ὁ Φλωρινικός Μοναχός Βίκτωρ, ὁ ὁποῖος συμμετεῖχεν ἐνεργῶς ἐκ τῶν παρασκηνίων, ἐν Ἑλλάδι καί Ἀμερικῇ, εἰς περιοδικόν του ὑπό τόν τίτλον «Χαρμόσυνα Μηνύματα», ἐδημοσίευσεν ὁλόκληρον τήν σχετικήν ἀπόφασιν τῆς Ρωσικῆς Συνόδου, τήν ὁποίαν ἡ**

(*) Ὁ θεολόγος δέν *«ἐπεστέγασεν, τήν θείαν λειτουργίαν»*, ἄπαγε τῆς βλασφημίας, ἀλλ' ἁπλῶς ἐνεθουσίασεν, διότι, εἰς τήν ὁμιλίαν του, ἀνέλυσεν τήν σημασίαν τοῦ γεγονότος, καθ' ὅ μία Σύνοδος Ἀρχιερέων παγκοσμίου ἐμβελείας, ΟΡΘΟΤΟΜΗΣΕΝ τόν λόγον τῆς Ἀληθείας καί ἐπῆλθεν ἐν Χριστῷ καί ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Του ἑνότης. Εἰς ἔλεγχον ὅλων τῶν ὑβριστῶν, αὕτη ἡ μείζων Ὀρθόδοξος Ρωσική Σύνοδος, ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΕΝ τάς ὑφ' ἑνός χειροτονίας ὡς ΕΓΚΥΡΟΥΣ καί ἐπομένως διεκήρυξεν ἀναμφισβήτητον τήν ἀδιάκοπον καί γνησίαν Ἀποστολικήν Διαδοχήν τῶν Ἐπισκόπων καί Πρεσβυτέρων τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐκ τῶν χειροτονιῶν, τοῦ 1935 καί τοῦ 1948! Αὐτήν τήν «ἐπιστέγασιν» ἔκαμε ὁ θεολόγος καί αὐτό, ὅλον ἐνεθουσίασεν καί προεκάλεσεν δοξολογίαν πρός τόν Θεόν. Αὐτήν τήν «ἐπιστέγασιν», χάριτι Χριστοῦ, ποτέ ἔκτοτε δέν τήν παραλείπει, εἰς ὅλας τάς ἐκφάνσεις περί τοῦ ἀντιθέτου, τό ὁποῖον ὁ πονηρός ἀγωνίζεται νά περάσῃ...

Ἐξαρχία μόλις πρό δύο περίπου μηνῶν, ἅμα τῇ ἐπιστροφῇ της, ὅτε τῆς ἐζητήθη, εἶχεν δηλώσει ὅτι «*δέν τήν εἶχεν, διότι δέν εἶχεν καθαρογραφεῖ καί δέν εἶχεν ὑπογραφεῖ καί ὅτι θά ἀπεστέλλετο ἐν καιρῷ*». Τήν ἰδίαν ἀπόφασιν κατόπιν «εὗρεν» καί ὁ Πρωθιερεύς Εὐγένιος καί τήν ἐδημοσίευσεν εἰς τόν Κ.Γ.Ο. μηνός Νοεμβρίου 1971,(*) ἐνῷ προηγουμένως εἰς τό τεῦχος τοῦ Κ.Γ.Ο. μηνός Ὀκτωβρίου 1971, ἐδημοσίευσεν τό κείμενον τῆς «ΕΚΘΕΣΕΩΣ» ὑπό τό τίτλον: «ΕΚΚΛΗΣΙΑ, ΔΕΧΘΕΙΣΑ ΤΟ ΓΡΗΓΟΡΙΑΝΟΝ (ΠΑΠΙΚΟΝ) ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ, ΚΑΤΕΣΤΗ ΣΧΙΣΜΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ, ΩΣ ΕΚ ΤΟΥΤΟΥ ΣΤΕΡΟΥΝΤΑΙ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΧΑΡΙΤΟΣ», τό ὁποῖον ἀνεγνώσθη τήν 15ην/28ην Σεπτεμβρίου ἐνώπιον τῆς Ρωσικῆς Συνόδου. Ἐπίσης εἰς τό τεῦχος τοῦ Νοεμβρίου 1971, ἐδημοσίευσεν ἕτερον ἄρθρον ὑπό τόν τίτλον «ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΘΗ Η ΚΑΝΟΝΙΚΟΤΗΣ ΤΩΝ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΩΝ ΤΗΣ ΠΑΡΑΤΑΞΕΩΣ ΗΜΩΝ», καί ὑπότιτλον: «Αἱ λεπτομέρειαι τῆς Θεόθεν ἐπελθούσης ἑνώσεως μετά τῆς γνησίας Ὀρθοδόξου Ρωσικῆς Ἐθνικιστικῆς Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς». Δι᾽ αὐτοῦ ὑπεραμύνεται τῆς ἀντιφατικῆς καί μέχρις ἀνοησίας γελοίας «ἀποφάσεως», ἡ ὁποία δέν ὑπῆρξεν ἀπόφασις τῆς Ρωσικῆς Συνόδου, ἀλλά τῶν ἀθλίων παρασκηνίων, τῶν οὐσία κατεξευτελισάντων καί καταρρακωσάντων τήν ἐν λόγῳ Σύνοδον. Τό γεγονός προεκάλεσεν σοβαρά διαβήματα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐνῷ ποτέ δέν ἐγένετο ἀποδεκτή ἡ «ἀπόφασις», ἀλλά καί ὡδήγησεν εἰς τήν κατόπιν διακοπήν τῆς μετά τῆς Ρωσικῆς Συνόδου Κοινωνίας. Τόν Δεκέμβριον τοῦ 1971, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Φλωρινικῶν Αὐξέντιος, ἐκδίδει Ἐγκύκλιον, εἰς τήν ὁποίαν καταγγέλλει τήν Ρωσικήν Σύνοδον διά παρασπονδίαν, διότι αὕτη ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΕΝ τούς Ματθαιϊκούς Ἀρχιερεῖς, ἐνῷ, προφανῶς κατά τό σχέδιόν των, θά ἔδει νά τούς εἶχεν παραπέμψει νά τούς κρίνῃ ὁ ἴδιος. Κατόπιν τούτου ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Φλωρινικῶν, διέκοψεν τήν κοινωνίαν μετά τῆς Ρωσικῆς Συνόδου!

ΕΓΕΙΡΟΝΤΑΙ ΑΝΗΣΥΧΙΑΙ ΕΠΙ ΤΟΥ ΟΛΟΥ ΘΕΜΑΤΟΣ
Δέν λαμβάνεται ὑπ᾽ ὄψιν ἡ ὑπ᾽ Ἀρ. Πρωτ. 16-11/15/28.9.1971 Ἀπόφασις

Πρωτίστως ἐκεῖνο τό ὁποῖον προεκάλεσεν τήν μεγίστην ἀνησυχίαν εἰς τήν Ἱεράν Σύνοδον, εἶναι τό γεγονός ὅτι ἀφ᾽ ἑνός μέν ἡ Ρωσική «Ἀπόφασις» οὐδόλως κάμνει λόγον περί ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ - ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑΣ, ἀφ᾽ ἑτέρου δέ, σχετικῶς μέ τάς ἱστορικάς χειροτονίας τοῦ 1948, ἐνῷ ἀπεφαίνεται ὅτι «δέν ἡμάρτησεν ὁ μακαριστός Βρεσθένης Ματθαῖος χειροτονήσας μόνος του», ἀμέσως ἀντιφάσκουσα κάμνει ἀναφοράν εἰς τήν χειροθεσίαν, τήν ὁποίαν, ὁ Η΄ Κανών τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, προβλέπει διά τούς ἐπιστρέφοντας σχισματικούς! Ὡς ἐκ τούτου ἀμέσως ἤρχισεν ἕνας εἰλικρινής καί τίμιος ἀγών, ὅπως ἡ Ρωσική Σύνοδος διατυπώσῃ τήν Ὁμολογίαν - Ἐκκλησιολογίαν, βάσει τῆς ὁποίας ἐκηρύχθη ἡ ἕνωσις, ἐνῷ παραλλήλως ἐζητεῖτο νά δηλώσῃ καί τί ἀκριβῶς ἐνήργησεν ἐπί τῶν δύο Ἐπισκόπων, ἀφοῦ πέραν τῆς δηλώσεως περί

(*) Ὁ ὁποῖος ἐκυκλοφόρησεν ἐπίσης περί τά μέσα Δεκεμβρίου 1971.

ἀναγνωρίσεως τῶν χειροτονιῶν ἐπεκαλεῖτο καί τόν Η΄ Κανόνα. Πρός τόν σκοπόν αὐτόν, πέραν τῶν ἐπισήμων Συνοδικῶν ἐγγράφων ἀπεστάλη καί δευτέρα Ἐξαρχία, διότι, ἡ Ρωσική Σύνοδος, ὡς πρός μέν τήν Ὁμολογίαν - Ἐκκλησιολογίαν ἐδήλωνεν τήν «περί δυνάμει» θεωρίαν τοῦ Φλωρίνης, περί δέ τῆς φημολογουμένης «χειροθεσίας» τήν διέψευδεν ΔΗΛΟΥΣΑ ΟΤΙ Ε-ΠΡΟΚΕΙΤΟ ΠΕΡΙ ΣΥΓΧΩΡΗΤΙΚΗΣ ΕΥΧΗΣ. Διά τόν ἀποκλειστικόν λόγον ὅτι ἡ ἕνωσις προέκυπτεν ὡς ψευδοένωσις, μετά ἀπό τέσσερα περίπου ἔτη συστηματικῶν καί Κανονικῶν προσπαθειῶν, ἀπεφασίσθη νά διακοπῆ κάθε Ἐκκλησιαστική Κοινωνία, παντελῶς ἀδιαφορησάσης τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, δι᾿ ὅ,τι καί ἄν ἔλαβεν χώραν ἐν Ἀμερικῆ ἐπί τῶν δύο Ἀρχιερέων τῆς Ἐξαρχίας.

Τό γεγονός πάντως ὅτι, ἀπό τήν 3ην/16ην Ὀκτωβρίου, ὅτε ἐπέστρεψεν ἡ Ἐξαρχία, μέχρι καί τήν 15ην/28ην τοῦ ἰδίου μηνός, ὅτε εἶχον συντελεσθεῖ τά πάντα, δηλαδή εἶχεν ἀναγνωρισθεῖ ἡ κηρυχθεῖσα ἕνωσις καί ὑπό σαφεῖς καί ρητούς ὅρους καί προϋποθέσεις ἐγένετο δεκτή καί ἡ συγχωρητική εὐχή, δέν διενοεῖτο δέ οὐδείς νά θέση θέμα «χειροθεσίας», ὡδήγησεν πρωτίστως τήν ἰδίαν τήν Ἐξαρχίαν καί ὁλόκληρον τήν «συμμορίαν» τῶν ἐγκαθέτων, εἰς σκληρόν ἀδιέξοδον, διό ἤρχισαν ἀναζητοῦντες νέας μεθόδους καί τρόπους, ὅπως περάσουν ἐκ τῶν ὑστέρων τήν, ὑπό συγκεκριμένας προϋποθέσεις καί ὅρους, «συγχωρητικήν εὐχήν» ὡς «χειροθεσίαν», ἔστω ἐμμέσως καί σιωπηρῶς, πρίν χαθῆ ὁριστικά τό θέμα.

ΑΙ ΝΕΑΙ ΜΕΘΟΔΕΙΑΙ
ΤΟΥ ΠΡΩΘΙΕΡΕΩΣ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΤΟΜΠΡΟΥ

Αἱ μεθοδεῖαι, τάς ὁποίας ἐπενόησεν καί συστηματικῶς μετῆλθεν, πρῶτος ὁ Πρωθ. Εὐγένιος Τόμπρος, ἦσαν:

1) Κατά τά μέσα περίπου τοῦ 1972, ὁ Πρωθιερεύς Εὐγένιος, προφανῶς κατόπιν κρυφίων συνεννοήσεών του μεθ᾿ ἁπάσης τῆς συνωμοτικῆς συμμορίας (Φλωρινικῶν, Ἑλληνοαμερικανῶν καί τινων ἐκ τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς, ὡς τοῦ Ἀρχ/του Παντελεήμονος Μητροπούλου καί τοῦ πρεσβ. Βασιλείου Σακκᾶ), ἐπεχείρησεν νά προωθήση τήν ἕνωσιν μετά τῆς Φλωρινικῆς παρατάξεως. Τήν φοράν αὐτήν ὅμως συνήντησε σκληράν τήν ἀντίδρασιν - ἀπόρριψιν τοῦ σχεδίου του ὑπό τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τῆς ὁποίας ἤδη εἶχεν κλονισθεῖ ἡ ἐμπιστοσύνη πρός τό πρόσωπόν του μετά τήν δημοσίευσιν τῆς Ρωσικῆς ἀποφάσεως. Σημαντικόν ἐν προκειμένω εἶναι ὅτι ὑπό τήν προτεινομένην ἕνωσιν ἔκρυπτεν τήν ἐπιβολήν τῆς «χειροθεσίας», ἡ ὁποία θεωρητικῶς τοὐλάχιστον, θά προέκυπτεν κατόπιν τῆς ἀλληλοαναγνωρίσεως τῶν ἑκατέρωθεν Ἐπισκόπων. Τό σχέδιόν του, παρά τό σθένος τό ὁποῖον ἐπέδειξεν ὁ Πρωθιερεύς, ἀπερρίφθη, ἐνῶ εἰς τήν ἐπιμονήν του νά συνεδριάση ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐπί τοῦ θέματος αὐτοῦ, οἱ Ἀρχιερεῖς δέν προσῆλθον εἰς τά ἐπί τῆς ὁδοῦ Βερανζέρου 22 Συνοδικά Γραφεῖα, ὅπου τούς ἀνέμενεν ὁ ἴδιος, ἀλλά συνεδρίασαν εἰς τό παρά τό Αἰγάλεω Μετόχιον - Ἐπισκοπεῖον τοῦ μακαριστοῦ

Μητροπολίτου Τρίκκης καί Σταγῶν Βησσαρίωνος.(*) Πρό τοῦ κινδύνου νά ἀποκηρυχθῆ ὁ Πρωθιερεύς, ὑπεχώρησεν, συνεφιλιώθη, ἐνῶ ἔθεσεν ἀμέσως εἰς ἐφαρμογήν ἄλλο πολύ πιό σοβαρό καί ἐξαιρετικά τολμηρό σχέδιον, τό ὁποῖον πάλιν προήρχετο ἐξ ἐξωτερικῶν παραγόντων καί καθ' ἡμᾶς καί παρά πολιτικῶν τοιούτων.

2) Πρό τῆς λήξεως τοῦ ἔτους αὐτοῦ (1972), ὁ Πρωθιερεύς Εὐγένιος Τόμπρος, μέ τάς μυστικάς διασυνδέσεις, τάς ὁποίας εἶχεν, συνεννοεῖται μετά τοῦ Προέδρου τῆς τότε «Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως», ἤτοι τοῦ Γεωργίου Παπαδοπούλου, ὅπως ἀναγνωρισθῆ ἡ «Παράταξις Ματθαίου» ὡς Ἐκκλησία τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου ἐν Ἑλλάδι, παραλλήλως πρός αὐτήν τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, μέ σιωπηρῶς δεδομένην τήν «χειροθεσίαν». Ἡ δευτέρα αὕτη «ἐκκλησία τοῦ παλαιοῦ θά ἦτο νόμιμος καί ἐπίσημος ὡς καί οἱ λειτουργοί της»! Ἐπί τῷ σκοπῷ τούτῳ ὡς προϋπόθεσις ἐζητήθη ὅπως ὁ Πρωθιερεύς Εὐγένιος Τόμπρος ἐνεργήσῃ ὥστε ἡ μόλις 5μελής Ἱερά Σύνοδος γίνῃ 12μελής. Διά τοῦτο ἀμέσως, τήν 25ην καί 26ην Ἰανουαρίου 1973, εἰς τήν ἀνδρώαν Μονήν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος, ἔλαβον χώραν αἱ Ἐπισκοπικαί χειροτονίαι τῶν Ἀρχ/τῶν: α) Ματθαίου εἰς Ἐπίσκοπον Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος, β) Νικολάου εἰς Ἐπίσκοπον Πειραιῶς καί Νήσων, γ) Λαζάρου εἰς Ἐπίσκοπον Βρεσθένης, δ) Παχωμίου εἰς Ἐπίσκοπον Ἀργολίδος, ε) Θεοδοσίου εἰς Ἐπίσκοπον Φθιώτιδος, στ) Εὐμενίου εἰς Ἐπίσκοπον Ἡρακλείου Κρήτης καί ζ) Τίτου εἰς Ἐπίσκοπον Σερβίων καί Κοζάνης.(**) Ὡστόσον, ἐνῶ αἱ Ἐπισκοπικαί χειροτονίαι ἐπραγματοποιήθησαν, τό σχέδιον δέν εὐοδώθη, ἀλλ' ἐγκατελείφθη καί ἐματαιώθη, διότι ἀφ' ἑνός ὁ Πρόεδρος τῆς «Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως» Γεώργιος Παπαδόπουλος ἀνετράπη, ὁ δέ Πρωθ. Εὐγένιος Τόμπρος καταντήσας ράκος, διότι, καθ' ἡμᾶς, τόν ἔτυπτεν ἡ συνείδησις, παρητήθη ἐκ τῆς θέσεως τοῦ Ἀρχιγραμματέως καί ἀπεμονώθη.

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ ΚΑΙ ΔΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΚΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ

«Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ» ΤΟΥ ΙΕΡΕΩΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΣΑΚΚΑ!

Κατά τήν ἰδίαν περίοδον τοῦ 1973 κορυφώνεται ἡ ἀγωνία ὅλων τῶν συνωμοτῶν, διότι ἔβλεπον ὅτι οἱ ἴδιοι, οἱ ὁποῖοι ἤρχισαν τήν προδοσίαν,

---

(*) Εἰς τόν ὑποφαινόμενον, εὑρισκόμενον ἐν τοῖς Γραφείοις (Βερανζέρου 22), ἐδόθη, παρά τοῦ Πρωθιερέως, ἐσφαλισμένος φάκελλος διά νά τόν μεταφέρῃ καί παραδώσῃ, εἰς τούς Ἀρχιερεῖς, οἱ ὁποῖοι συνεδρίαζον εἰς τό παρά τό Αἰγάλεω Ἐπισκοπεῖον τοῦ Μακαριστοῦ Τρίκκης Βησσαρίωνος. Ἐκεῖ διεπιστώσαμεν ὅτι οἱ Ἀρχιερεῖς ἦσαν ἀποφασισμένοι νά μήν ὑποχωρήσουν, διότι ἤδη διεπίστωνον ἀνειλικρίνειαν, ἀσυνέπειαν καί δόλους...

(**) **Κ.Γ.Ο. Τόμος 1973**, τεῦχος Ἰανουαρίου, σελ. 7-12, ἔνθα καί τινα φληναφήματα πρός παραλλαγήν καί ἀποκοίμησιν ὑπό τούς τίτλους: **«Ποῖοι εἴμεθα καί ποῖος ὁ τελικός σκοπός μας»**, ὡς καί **«Ἡ Ἑλληνική χριστιανική κοινωνία, ἀξιοῖ ἀπό τήν Ἐθνικήν Κυβέρνησιν»**... κλπ.

κατόπιν ΠΑΛΙΝ ΟΙ ΙΔΙΟΙ, ἕνεκα φόβου καί δειλίας, ἀνέκοψαν ταύτην ἐν Ἑλλάδι καί ἔχανον μιά γιά πάντα τήν δυνατότητα νά προσβάλουν τήν Ἀποστολικήν Διαδοχήν τῶν Ἐπισκόπων καί Πρεσβυτέρων τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Κατά τήν ἰδίαν ἐπίσης περίοδον τοῦ 1973, ὁ τότε Ἱερεύς τῆς Ρωσικῆς Συνόδου Βασίλειος Σακκᾶς, ὅστις ἀπό τό 1971 ἐπλαισίωνεν καί ἐπηρέαζεν τόν Κιτίου Ἐπιφάνιον, εἶχεν ἱδρύσει εἰς τήν Γενεύην τῆς Ἑλβετίας, ὅπου εἶχεν τήν ἕδραν του, τήν «ΔΙΕΘΝΗ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ, Η ΠΑΡΑΔΟΘΕΙΣΑ ΠΙΣΤΙΣ». Αὕτη καταφανῶς ἀπετέλει ἀπομίμησιν τοῦ ἐκεῖσε ἑδρεύοντος «Π.Σ.Ε.», ἤτοι τοῦ Οἰκουμενιστικοῦ ἐκτρώματος τοῦ «ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ»! Πλέον ὁ Παλαιοημερολογιτικός Οἰκουμενισμός προκύπτει χειροπιαστός, καί ἰδιαιτέρως ἀπειλητικός, διότι, κατά τό Καταστατικόν της, ἡ «Διεθνής Ἀδελφότης...» ἀνεγνώριζεν καί ὡμολόγει ὅτι αἱ δύο «παρατάξεις» (Φλωρινικῶν καί «Ματθαιϊκῶν») ἀπετέλουν δύο χωριστάς διοικητικῶς παρατάξεις, ἐσωτερικῶς ὅμως, ἤτοι πνευματικῶς Ἐκκλησιολογικῶς, εἶχον ἀναγνωρισθεῖ ὑπό τῆς Ρωσικῆς Συνόδου, ἡ μέν τό 1969 ἡ δέ τό 1971 καί πλέον *«ἀπετέλουν τήν Μίαν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ.»*. Αὐτή ἦτο ἡ «ΔΙΕΘΝΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ». Τό φρικτόν ἐν προκειμένῳ δέν εἶναι αὐτό καθ' ἑαυτό τό γεγονός, ἀλλά τό ὅτι εἰς αὐτήν τήν Ἀδελφότητα ἀνῆκον καί τρεῖς τουλάχιστον Ἀρχιερεῖς, οἱ δύο τῆς Ἐξαρχίας καί ὁ τότε Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀνδρέας, τοῦ ὁποίου εὑρέθησαν κείμενα, δι' ὧν φέρεται ἐπευλογῶν καί εὐχόμενος εἰς αὐτό τό οὐσία Οἰκουμενιστικόν «Ἀδελφᾶτον». Σημειωθήτω ὅτι ἡ βασική αὐτή ἀρχή τῆς Οἰκουμενιστικῆς «Ἀδελφότητος» καλλιεργεῖται καί προπαγανδίζεται καί μέχρι σήμερον μέ ἰδιαιτέραν ἐπιμονήν καί δόλον, ἀποτελεῖ βασικήν ἀρχήν καί τῆς τελευταίας ὠργανωμένης προδοσίας.

Παραθέτομεν δύο ἔγγραφα – ντοκουμέντα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀνδρέου, τά ὁποῖα μόλις περιῆλθον εις χεῖρας μας καί διαβεβαιοῦν τά ἀνωτέρω.

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΠΑΤΡΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΠΑΤΡΩΝ ΑΝΔΡΕΑΣ — *Ἀκριβές ἀντίγραφον 29.7.1973*
ΑΘΗΝΑΙ

Πρός τόν πατέρα Βασίλειον Σακκᾶ
«Ἡ Παραδοθεῖσα Πίστις»
Διεθνής Ἀδελφότης τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Γενεύης

Ἀγαπητέ μου πάτερ Βασίλειε,

Εὔχομαι ὁ Κύριός μας καί Θεός νά σᾶς προστατεύσῃ εἰς τήν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων τῆς Διεθνοῦς Ἀδελφότητος τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν «Ἡ Παραδοθεῖσα Πίστις» καί νά σᾶς φυλάττει διά τῆς χάριτός του ἀπό πάντα ὁρατόν καί ἀόρατον κίνδυνον, ὥστε νά ἐργάζεσθε ἐπιτυχῶς πρός δόξαν του καθοδηγῶντας τάς ψυχάς καί κατηχοῦντες αὐτάς εἰς, τήν ἀληθινήν καί ἀκαινοτόμητον πίστιν, μέ ταπείνωσιν, ὑπακοήν, ἀνιδιοτέλειαν, ἀγάπην καί φόβον Θεοῦ.

Νά ἔχετε καί τήν δικήν μου εὐλογίαν, καί νά σᾶς φωτίζει ὁ Παράκλητος εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν διά πρεσβειῶν τῆς Ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, τοῦ Προστάτου σου Ἁγίου Βασιλείου τοῦ Μεγάλου τοῦ προστάτου τῆς Ἀδελφότητος Ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ καί πάντων τῶν Ἁγίων. Ἀμήν.

Μέ Ἀγάπη Χριστοῦ
Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος
ΑΝΔΡΕΑΣ»

* * *

Καί κατά Νοέμβριον 1973, εὑρισκόμενος ἐν Γενεύῃ, ἐπισήμως ἐπευλογεῖ τό Οἰκουμενιστικόν «ΑΔΕΛΦΑΤΟΝ» τοῦ Βασιλείου Σακκᾶ μέ τό κάτωθι:

«Γενεύῃ τῇ Α΄ Ὀκτωβρίου (12.11.1973)
Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ζηνοβίου καί Ζηνοβίας

Πρός τήν Διεθνῆ Ἀδελφότητα τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν
«Η ΠΑΡΑΔΟΘΕΙΣΑ ΠΙΣΤΙΣ» ἐν Γενεύῃ - Ἑλβετίας

Ὁ ὑπογεγραμμένος ἐλέῳ Θεοῦ, Ἀνδρέας Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν.

Ε Π Ε Υ Λ Ο Γ Ο Υ Μ Ε Ν

— *Τήν σημερινήν γενικήν συνέλευσιν τῆς Ἀδελφότητος.*

— *Τό ψηφισθέν καταστατικόν τῆς διοικήσεως αὐτῆς.*

— *Τήν ἐκλεγεῖσαν ἐπιτροπήν ἀποτελουμένην ἐκ:*

α) Τοῦ κ. Φραγκίσκου - Παύλου Μανιένα, ὡς ΠΡΟΕΔΡΟΥ.

β) Τῆς Πρεσβυτέρας Μιχαηλίας Σακκᾶ, ὡς ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΣ.

γ) Τοῦ κ. Ἰωάννου - Παύλου Ντυμπυισών, ὡς ΤΑΜΙΟΥ.

δ) Τῆς κ. Σταυρούλας Φίστερ, ὡς ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ, καθώς καί τῶν: α) Ἱερομονάχου Ὁσίου, ὡς ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΟΥ. β) Πρεσβυτέρου Βασιλείου Σακκᾶ, ὡς ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΠΡΟΣΩΡΙΝΟΥ ΕΠΙΤΗΡΗΤΟΥ, ὅπως ἅπαντες οἱ προαναφερθέντες, ἀκωλύτως, καί μέ φόβον Θεοῦ, ἀσκῶσι τά καθήκοντά των διά τήν πνευματικήν καί ὑλικήν πρόοδον τῆς Ἀδελφότητος.

† Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος ΑΝΔΡΕΑΣ»

Διά νά κατανοήση τις τήν ἀρνητικήν σημασίαν τῆς ὡς ἄνω συμπεριφορᾶς τοῦ Μακ/του Ἀνδρέου, ἐπί μιᾶς σφόδρα ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΗΣ «Διεθνοῦς Ἀδελφότητος», εἶναι ἀρκετά καί μόνον τά κάτωθι, τά ὁποῖα ἐλάβομεν ἐκ μιᾶς ἐπιστολῆς τοῦ ἱδρυτοῦ της, κ. Βασιλείου Σακκᾶ, πρός τόν Ἱερομ/χον Καλλίνικον Σαραντόπουλον:

«Γενεύῃ Τρίτῃ Δ΄/17 Ἰουλίου 1973.

«.... β) Αἱ χρονολογίαι τοῦ 1969 καί τοῦ 1971, τυγχάνουσι ἱστορικαί καί ἀποσιώπησις τυχόν τῆς μιᾶς ἐκ τῶν δύο ἤθελεν αἰσθητῶς παρεκκλίνει ἡμᾶς τῆς ὀρθῆς τοποθετήσεως τοῦ προβλήματος. Διότι ἐάν ἡ «Ματθαιϊκή» παράταξις (ὁμιλῶ τε-

χνολογικῶς) μᾶς ὑπεδείκνυε τήν ἀποσιώπησιν τῆς πράξεως τοῦ 1969,(*) *ἀσφαλῶς καί ἡ «αὐξεντιανή» παράταξις θά μᾶς ὑπεδείκνυε τήν ἀποσιώπηση τῆς πράξεως τοῦ 1971.... ἡ ἀδελφότης διατείνεται ὅτι ἑδράζεται ἐπί καθαρῶς πνευματικῆς βάσεως ὀφείλει ν' ἀποδεχθῆ τάς ἀναγνωρίσεις τοῦ 1969 καί 1971, ἀπό θέσεως καθαρῶς ὁμολογίας πίστεως καί οὐχί ἀπό θέσεως ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως...*

.... ζ) Ἡ ἡμετέρα ἀδελφότης, τυγχάνει προσωρινοῦ χαρακτῆρος πρός ἐξυπηρέτησιν τῶν ἐν Διασπορᾶ ΜΕΜΟΝΩΜΕΝΩΝ Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, ἕνεκα τῆς ἐπικρατούσης συγχύσεως καί τῆς χαλεπότητος τῶν καιρῶν, μέχρι συγκλήσεως πανορθοδόξου Συνόδου τῶν Γ.Ο.Χ. ἥτις καί ἤθελε ἐκδόσει ἰδίαν ἐπίσημον ὁμολογίαν πίστεως ὡς τοῦτο συνέβη καί εἰς τάς παρελθούσας γενεάς. (Ὅρα ὁμολογίαν πίστεως π.χ. Συνόδου τοῦ Ἰασίου καί ἄλλας) ὁπότε πλέον καί περαιτέρω ὕπαρξις τῆς ἡμετέρας Ἀδελφότητος δέν δικαιολογεῖται.

η) Διά τόν λόγον δέ αὐτόν, εἰς τήν ἡμετέραν ὁμολογίαν πίστεως δέν ὑπάρχει ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΤΩΝ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΩΝ ἀλλά ΧΩΡΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΥΘΥΝΩΝ. Πράγματι ὡς μαρτυρεῖ ἡ ἱστορία, μόνον ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας συγκαλουμένη ὀρθοδόξως, ἐν ἁρμονία μετά τῶν ἀναθεμάτων τῶν ἀοιδίμων Πατέρων ἡμῶν ἐφαρμόζει ἐπισήμως τά ἀναθέματα ταῦτα εἰς τούς ἐκπεσόντας καί νεοφανεῖς καινοτόμους. Μία ὅμως παραεκκλησιαστική κληρικολαϊκή ἀδελφότης δέν δύναται νά προβῆ εἰς ΚΑΤΑΔΙΚΗΝ ὅπερ θά ἦτο γελοῖον (ὡς νά μήν ὑπῆρχον τάχα Ἱεράρχαι νά καταδικάσουν τούς καινοτόμους καί ἔπρεπε νά ἀναμένωμεν μερικούς παπάδες καί λαϊκούς)...».

.... ρ) Ἐάν ὁ Μακαριώτατος κ.κ. Ἀνδρέας, ἐπιθυμεῖ, δυνάμεθα ν' ἀποστείλλωμεν ἔγγραφον βεβαίωσιν ἐν ᾗ νά δηλοῦμεν ὅτι τήν ἀναγνώρισιν τοῦ 1969 ἀντιλαμβανόμεθα «ὁμολογιακῶς» ἐν εὐρεία ἐννοία καί οὐχί παραταξιακῶς ἤ ἐν στενῆ ἐννοία κατά τήν ἐκκλησιαστικήν διοίκησιν. Ἐάν ὅμως βέβαια καί οἱ ἐξ Ἑλλάδος ἀδελφοί δέν μᾶς βοηθήσουν εἰς τόν ἀγῶνα μας, τί δυνάμεθα νά πράξωμεν ἡμεῖς, ἄνθρωποι ἁμαρτωλοί καί ἀσθενεῖς....».

Η Ι. ΜΟΝΗ ΤΑΞΙΑΡΧΩΝ ΑΘΗΚΙΩΝ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ, «ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ» ΤΟΥ «ΑΔΕΛΦΑΤΟΥ»

Μυημένοι εἰς τάς ἀρχάς αὐτοῦ τοῦ Οἰκουμενιστικοῦ «ΔΙΕΘΝΟΥΣ Ἀδελφάτου» τοῦ Βασιλείου Σακκᾶ, τόσον οἱ τῆς Ἐξαρχίας, ὅσον καί ἕτεροι, ὑπό ἄκραν μυστικότητα, κατά τά μασωνικά πρότυπα, συσκέπτονται εἰς τήν ἕδραν τοῦ τότε Κορινθίας Καλλίστου καί ἀποφασίζουν νά ἐπιβάλουν τήν ἀνοησίαν των, καθ' ἥν ἐπίστευσαν ὅτι ἐάν οἱ Ἀρχιερεῖς τῆς Ἐξαρχίας ὑπανεχώρουν ἐκ τῆς ἀρχικῆς Δηλώσεως περί συγχωρητικῆς εὐχῆς, θά ἐπέβαλον τήν «χειροθεσίαν» καί εἰς τήν Ἐκκλησίαν. Δηλαδή ἐμελέτων τήν ἐν Ἑλλάδι συγχωρητικήν εὐχήν «νά τήν μετατρέψουν εἰς χειροθεσίαν»! Σημειωθήτω ἰδιαιτέρως ὅτι οἱ Κορινθίας, Κιτίου, Ἀργολίδος, Ἀττικῆς, καί ἕτεροι, προφανέστατα, ἐμμέσως ἠλέγχοντο ὡς κίνημα καί ἀπό τόν Νεοημερολογιτισμόν, μέσω τῶν ἐγκαθέτων αὐτοῦ Καλλιοπίου καί Καλλινίκου. Ἐπειδή ὅμως, ἐν ἔτει 1973-1974, ἐπ' οὐδενί ἠδύναντο νά κηρύξουν τοιαῦτα φρονήματα, διότι ἀμέσως θά

(*) Ἀναφέρεται εἰς ἐπίσημον Συνοδικήν Πρᾶξιν τῆς Ρ. Σ., δι' ἧς, μετά 10 περίπου ἔτη, ἀνεγνώρισεν τήν ὑφ' ἑνός ἐπισκόπου χειροτονίαν τοῦ Φλωρινικοῦ Ἀκακίου Παπᾶ εἰς «Ταλαντίου».

ἀπεκηρύσσοντο καί θά καθηροῦντο, τά συνετήρουν ἐν ταῖς καρδίαις των καί ἐν μυστικαῖς καί ἀπορρήτοις γραφαῖς. Κατ' αὐτήν ἀκριβῶς τήν περίοδον ὁ τότε 'Αργολίδος Παχώμιος ὅλως, ΥΣΤΕΡΟΒΟΥΛΩΣ, συνέγραψεν τήν μόλις τό 2003 ἀποκαλύψας «ἐξομολογητικήν του ἐπιστολήν», διά τῆς ὁποίας διέσωσεν μέ ἀκρίβειαν τά κατά τήν περίοδον τοῦ 1974 σχέδιά των τά ἐκπονηθέντα είς τά 'Αθήκια Κορινθίας.

Η ΣΤΗΜΕΝΗ ΠΟΙΝΙΚΗ ΔΙΩΞΙΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Τό 1974 ἐπίσης, ὑπό τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, συλλαμβάνεται τό σχέδιον ὅπως «στηθῆ» μία ποινική δίωξις κατά τοῦ ἡμετέρου 'Αρχιερέως Πειραιῶς Νικολάου, ἀλλά καί κατά τοῦ ἄλλου «Πειραιῶς», ἤτοι τοῦ Φλωρινικοῦ Γεροντίου, ἀμφοτέρων μηνυθέντων ἐπί ἀντιποιήσει ἔργου ἐκκλησιαστικοῦ λειτουργοῦ. Ἡ ὅλη ἐνέργεια, ὑφ' ἡμῶν θεωρεῖται «στημένη», ἐσκόπει δέ είς τό νά ὁμολογηθῆ ὑπό τοῦ Πειραιῶς Νικολάου, καί ἐνεργοποιηθῆ ἡ ἐν 'Ελλάδι συγχωρητική εὐχή τοῦ 1971 ὡς χειροθεσία. Τήν μήνυσιν είς τά Ποινικά Δικαστήρια κατέθεσεν ὁ Νεοημερολογίτης τότε Πειραιῶς Χρυσόστομος Ταβλαδωράκης μέ μάρτυρας τούς 'Αρχ/τας Χριστόδουλον Παρασκευαΐδην νῦν Νεοημερολογίτην 'Αρχιεπίσκοπον 'Αθηνῶν, Μελέτιον Καλαμαρᾶν, νῦν ὁμοίως Μητροπολίτην Νικοπόλεως καί 'Αλέξιον Βρυώνην νῦν ὁμοίως Μητροπολίτην Νικαίας.

Ὅπως εἶναι καταφανές οἱ κατηγορούμενοι καί ἐν προκειμένῳ κυρίως ὁ Μητροπολίτης μας κ. Νικόλαος, ἀπελογήθησαν καί ὑπεστήριξαν ὅτι εἶναι Κανονικοί καί 'Ορθόδοξοι λειτουργοί καί δέν ἀντιποιοῦνται τό 'Επισκοπικόν ἀξίωμα, διότι ὁ μέν Φλωρινικός «Πειραιῶς» Γερόντιος, ὑπεστήριξεν ὅτι ἔχει τήν 'Αποστολικήν Διαδοχήν ἐκ τῆς Ρωσικῆς Συνόδου τῆς Διασπορᾶς διά τῆς χειροτονίας τοῦ 1960 καί τῆς ἀπό 18/31.12.1969 ἐπισήμου ἀναγνωρίσεώς της ὑπό τῆς Ρωσικῆς Συνόδου, ὁ δέ ἡμέτερος Πειραιῶς κ. Νικόλαος ὅτι τόσον ἡ ἀπό τό 1937 *«σχισματική του κατάστασις ὅσον καί ἡ ἀμφισβητούμενη 'Αρχιερωσύνη του, ὡς προερχομένη ἐκ τῶν χειροτονιῶν τοῦ 1935 καί 1948, ΕΠΕΚΥΡΩΘΗΣΑΝ καί ΑΠΕΚΑΤΕΣΤΑΘΗΣΑΝ ὑπό τῆς Ρωσικῆς Συνόδου μέ τήν χειροθεσία τοῦ 1971»!!* Κατόπιν τούτων τό Συμβούλιον τῶν Πλημμελειοδικῶν ἐξέδωκεν τό 54/76 'Απαλλακτικόν Βούλευμα, τό ὁποῖον, ὅπως καί ἡ ἀπό 28.8.1974, «ἐξομολογητική ἐπιστολή» τοῦ 'Αργολίδος, ἐφυλάσσοντο ἀμφότερα ἐν κρυπτῷ μέχρι νά δημιουργηθοῦν αἱ προϋποθέσεις νά τά ἐπικαλεσθοῦν διά νά περάσουν τήν ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν κειμένων, κηρυσσομένην «χειροθεσίαν» ὡς τετελεσμένον γεγονός!

ΥΠΑΝΑΧΩΡΕΙ Ο ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ

Ἡ ἔκδοσις ἑνός τόσον ἐπισήμου Δικαστικοῦ ἐγγράφου, ὡς τό 54/76 'Απαλλακτικόν Βούλευμα τοῦ Συμβουλίου Πλημμελειοδικῶν Πειραιῶς, ἐνεθάρρυνεν τούς συνωμότας, οἱ ὁποῖοι διενοήθησαν ὅτι, ἄν ἔστω ὁ εἷς ἐκ τῶν δύο 'Αρχιερέων τῆς 'Εξαρχίας, ΥΠΑΝΕΧΩΡΕΙ καί ΕΔΗΛΩΝΕΝ ὅτι τό 1971 ἡ ἐν

Ἀμερικῇ ἐμφανισθεῖσα ὡς ΣΥΓΧΩΡΗΤΙΚΗ ΕΥΧΗ ἦτο πράγματι «ΧΕΙΡΟΘΕΣΙΑ» κατά τόν Η΄ Κανόνα τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τότε θά μετέτρεπον καί τήν ἐν Ἑλλάδι πραγματικήν Συγχωρητικήν εὐχήν εἰς «χειροθεσίαν» καί οὕτω ἐφαντάζοντο ὅτι θά ἐπεβάλετο αὕτη καί εἰς τούς ὑπολοίπους Ἀρχιερεῖς καί θά ὡλοκληρώνετο ἡ ΠΡΟΔΟΣΙΑ! Δηλαδή ἐφαντάσθησαν ὅτι θά εἶχεν προσβληθεῖ καί ἡ Ἀποστολική Διαδοχή καί ἡ Ἐκκλησιολογία - Ὁμολογία τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἡ ἐξώθησις τοῦ τότε Κορινθίας Καλλίστου, εἰς τήν ἐν λόγω ἄκρως βλάσφημον ὑπαναχώρησιν, ἐπεσπεύσθη διότι, ἤδη διεπιστοῦτο ὅτι καί αἱ τελευταῖαι προσπάθειαι τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὅπως ὀρθοτομήση ἡ Ρωσική Σύνοδος, ἀπέβαινον μάταιαι, ἐπέκειτο δέ καί ἡ διακοπή κοινωνίας μετ᾽ αὐτῆς, ὁπότε ὁ,τιδήποτε καί ἄν συνέβη ἐπί τῶν δύο Ἀρχιερέων τήν 17ην καί 18ην Σεπτεμβρίου 1971 ἐν Ἀμερικῇ, τοῦτο ἠκυρώνετο καί ἐχάνετο! Ἡ διακοπή αὕτη μετά τῆς Ρωσικῆς Συνόδου τελικῶς ἀπεφασίσθη καί ὑπεγράφη κατά τήν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας, τήν 2.5.1975, ἐνῶ οἱ δύο τῆς Ἐξαρχίας Ἀρχιερεῖς ὑπέγραψαν ὑπό τόν ὅρον νά μήν ἀνακοινωθῆ δημοσίᾳ ἄχρι καιροῦ, διότι ἤλπιζον κάτι νά ἀλλάξη. Διά τόν λόγον αὐτόν καί διότι ἠπειλεῖτο σχίσμα, ἡ ἐν λόγω ἀπόφασις ἐδημοσιεύθη ἀργότερον εἰς τόν Κ.Γ.Ο. τεῦχος Φεβρουαρίου 1976, σελ. 5-12. Κατόπιν ὅλων αὐτῶν ὁ Κορινθίας Κάλλιστος, ἐξωθήθη εἰς τήν ὑπαναχώρησιν μέ τήν ἐλπίδα ὅτι ἡ νέα δήλωσίς του περί χειροθεσίας εἰς τήν Ἀμερικήν καί ὄχι περί συγχωρητικῆς εὐχῆς, θά εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα νά γίνη ἀποδεκτή ἡ «χειροθεσία» καί ἀπό τούς ἄλλους Ἀρχιερεῖς. Τοιοῦτόν τι ὅμως δέν συνέβη, ἀφοῦ ἡ ὑπαναχώρησίς του, ὡς ἐσχάτη βλασφημία, εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα τήν ὑπ᾽ ἀριθμ. 1353/28.10.1977 καταδικαστικήν Ἀπόφασιν τοῦ Ἀνωτάτου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου, διά τῆς ὁποίας τοῦ ἐπεβλήθη ἡ ποινή τῆς Καθαιρέσεως. Τήν ἀπόφασιν ὑπογράφουν οἱ τότε: Μεσσηνίας Γρηγόριος, Ἀττικῆς Ματθαῖος, Πειραιῶς Νικόλαος, Βρεσθένης Λάζαρος, Ἀργολίδος Παχώμιος, Φθιώτιδος Θεοδόσιος, Ἡρακλείου Εὐμένιος, Σερβίων Τίτος καί ὁ Γραμματεύς Ἀρχ/της Παῦλος Καραγκούνης (Κ.Γ.Ο. τεῦχος Ὀκτωβρίου 1977, σελ. 3-10). Ὡσαύτως διαφωτιστικά τῆς κρισίμου αὐτῆς περιόδου εἶναι ἡ ὑπ᾽ ἀριθμ. 1279/22.6.1977 Ποιμαντορική Ἐγκύλιος (Κ.Γ.Ο. τεῦχος Ἰουνίου 1977, σελ. 3-9), τό ὑπ᾽ ἀριθμ. 1317/4/17.8.1977 Συνοδικόν Ἀνακοινωθέν (Κ.Γ.Ο., τεῦχος Αὐγούστου 1977, σελ. 8), ἡ Ἀνακοίνωσις «ΕΠΙ ΤΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ», (Κ.Γ.Ο. τεῦχος Αὐγούστου 1977, σελ. 3-6), ἡ ὑπ᾽ ἀριθμ. 1339/21.9. 1997 Ποιμαντορική Ἐγκύκλιος (Κ.Γ.Ο., τεῦχος Σεπτεμβρίου 1977, σελ. 3-10), καί ἡ Καθαιρετική Ἀπόφασις. Καίτοι κατά τήν ἰδιαιτέρως κρίσιμον ταύτην περίοδον, ἀπό τήν 3ην Ὀκτωβρίου 1971 καί μέχρι τό 1977, ἀλλά καί μέχρι τό 2003, δυνατόν εἰπεῖν ἐπεκράτει νεφελώδης γκρίζα κατάστασις ἐφ᾽ ὅλων τῶν προαναφερθέντων σχεδίων, περί τῆς ἐκ τῶν ὑστέρων ἐπιβολῆς τῆς συγχωρητικῆς εὐχῆς ὡς «χειροθεσίας» κατά τόν Η Κανόνα τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἐν τούτοις τήν ἄγνοιαν ἤ ἀφέλειάν μας, προελάμβανεν πάντοτε ἡ δεξιά του Κυρίου, ἡ ὁποία πάντοτε προηγεῖτο καί ἐματαίωνεν καί συνέτριβεν ὅλας τάς μεθοδείας καί τά μακρόπνοα σατανικά των σχέδια.

Η ΥΠΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΚΙΤΙΟΥ ΕΠΙΦΑΝΙΟΥ

Ἀμέσως μετά τήν καθαίρεσιν τοῦ Καλλίστου, ὁ ὁποῖος ἐκινήθη ὡς ὄργανον ὅλων τῶν κατωνομασμένων ἐπιβούλων τῆς Ἐκκλησίας, ἤτοι τοῦ Παλαιοημερολογιτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, εἶχον ὀργανωθεῖ καί κινήματα λαϊκῶν πρός ἕνωσιν (Φλωρινικῶν καί «Ματθαιικῶν»). Τούτων ὅλων, ἀμέσως μετά τό 1977, ἡγήθη ὁ Κιτίου Ἐπιφάνιος, ὁ ὁποῖος ἀπήτησεν τήν ἐν τῷ Παλαιοημερολογιτικῷ Οἰκουμενισμῷ ἕνωσιν «ὅλων τῶν Γ.Ο.Χ.», κηρύσσων ὅτι ὅλοι οἱ Παλαιοημερολογῖται εἶναι τό ἴδιο. Μέ τήν ἕνωσιν ταύτην θά ἐγίνετο (ἄς μᾶς ἐπιτραπῇ ἡ ἔκφρασις) «ἡ ὁμογενοποίησις» ὅλων τῶν παλαιοημερολογιτῶν, ἐνῶ θά ἐπεβάλετο καί ἡ «χειροθεσία» των. Ἐν προκειμένῳ δέν ἐδίσταζεν ἐν ἐπιγνώσει του νά διατυπώνῃ προφορικῶς καί ἐγγράφως τά διλήμματα, καθ' ἅ: *«ἄραγε εἴμεθα ἀμέτοχοι εἰς τό σχίσμα τοῦ 1937; Μήπως ἐβιάσθη καί ἀπεκήρυξε ὁ Βρεσθένης τούς ἄλλους Ἀρχιερεῖς;»*. Καί τό ἕτερον: *«Ποῖος, πότε ἀπέδειξεν ὅτι τό 1948 δέν ὑπῆρχεν ἄλλος Ὀρθόδοξος Ἀρχιερεύς;»*, ἤ *«Ὁ Γερμανός Βαρυκόπουλος δέν ἦτο Ὀρθόδοξος;»*. Πρέπει ὅμως νά σημειωθῇ καί τό γεγονός ὅτι ἐπ' αὐτῶν τῶν διλημμάτων ὁ ἴδιος κατά τήν μεγάλην Σύνοδον 18-21 Αὐγούστου 1981, ἠναγκάσθη νά ζητήσῃ συγγνώμην καί νά δηλώσῃ μετάνοιαν καί ὅτι τά ἀνακαλεῖ. Διεξοδικῶς ἀναγράφονται τά πάντα εἰς τά σχετικά Πρακτικά, τά ὁποῖα εὐτυχῶς ἔχομεν εἰς χεῖρας μας.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΜΑΤΘΑΙΟΣ ΜΑΚΡΗΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΙ ΤΑΣ ΠΟΝΗΡΑΣ ΜΕΘΟΔΕΙΑΣ ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΤΟΜΠΡΟΥ

Τό κατά τό 1972 ἐγχείρημα τοῦ Πρωθιερέως Εὐγενίου Τόμπρου περί ἀναγνωρίσεως τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ὑπό τῆς Πολιτείας μέ τήν προϋπόθεσιν τῆς ἔστω σιωπηρᾶς ἀποδοχῆς τῆς χειροθεσίας, ὅπως προέκυψεν, δέν διεκόπη ποτέ, καθ' ὅλην δέ τήν δεκαετίαν τοῦ 1980, ἐπανειλημμένως τό ἐπανέφερεν καί μέ ἐπιμονήν τό ἐπεδίωξεν ὁ τότε Ἀττικῆς Ματθαῖος. Τό κίνημά του πρός ἀναγνώρισιν, πάντοτε ὅμως ὑπό τήν προϋπόθεσιν ὅτι γίνεται σιωπηρῶς ἀποδεκτή ἡ «χειροθεσία», τήν φοράν αὐτήν παρουσιάζεται βελτιωμένον καί μέ τήν οὕτως εἰπεῖν γοητείαν, ὅτι ἡ Γνησία Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία θά ὑπήγετο εἰς τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων καί θά ἀνεγνωρίζετο ὡς ἐπίσημος Ἐκκλησία τοῦ Παλαιοῦ ἐν Ἑλλάδι, μέ ὅλα τά κοσμικά, ὑλικά πλήν μάταια καί ψευδῆ ὀφέλη, ἐνῶ θά *«προσέφερε μεγάλας ὑπηρεσίας εἰς τό χειμαζόμενον πρῶτον Πατριαρχεῖον»!*

Ε' ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΚΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ (18-21.8.1981)

Ἐπί τούτοις ἦτο εἰσέτι ἐν ἐκκρεμότητι ἡ ἀπό 9.10.1977 μήνυσις τῶν θεολόγων Ἐλευθερίου Γκουτζίδη καί Μηνᾶ Κοντογιάννη πρός τήν Ἱεράν Σύνοδον, κατά τῶν: 1) Τέως Πρωτοσυγκέλλου Εὐγενίου Τόμπρου, 2) Μητροπολίτου πρώην Κορινθίας Καλλίστου Μακρῆ καί γ) Κιτίου Ἐπιφανίου καί κατά παντός συνυπευθύνου. Καί τοῦτο τό γεγονός, σύν τοῖς ἄλλοις,

ὡδήγησεν εἰς τήν Μεγάλην Σύνοδον τῆς 18-21 Αὐγούστου 1981, εἰς τήν ὁποίαν συμμετέσχεν καί ὁ Μητροπολίτης Κιτίου Ἐπιφάνιος. Κατ' αὐτήν, ἀπολογούμενος ὁ ἐν λόγῳ Ἀρχιερεύς διά πρώτην φοράν, ἐξέθεσεν, λεπτομερῶς τά λαβόντα χώραν εἰς τήν Ἀμερικήν διαβεβαιώσας καί πάλιν ὅτι κατά τήν 18ην Σεπτεμβρίου, ὅτε ἐδέχετο ἐπίθεσιν χειρῶν, δέν εἶχε συνείδησιν ὅτι προσέβαλεν τήν Ἀποστολικήν του Διαδοχήν, διότι εἶχεν τήν διαβεβαίωσιν, ὅτι ὁ Μητροπολίτης, ὁ ὁποῖος ἐπέθεσεν τήν χεῖραν του ἐπ' αὐτοῦ, δέν θά ἔχη τοῦ λοιποῦ κοινωνίαν μετ' ἄλλης Ἐκκλησίας, ἀλλά μόνον μέ τήν Γνησίαν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος. Ἐν ταυτῷ ὅμως ἐξομολογούμενος, παρεδέχθη ὅτι ἐν Ἀμερικῇ ὤν, ἀνησύχησεν, ὅταν ὁ Κορινθίας Κάλλιστος τοῦ ἐπέδειξεν τό σχέδιον τῆς Ἀποφάσεως τῶν παρασκηνίων, καί ὅτι ὁ ἴδιος τοῦ ἐπέστησεν τήν προσοχήν ὅτι *«ἐδῶ μᾶς ἀντιμετωπίζουν ὡς σχισματικούς»*. Κατόπιν τούτου ἀπετάνθησαν εἰς τόν Πρωθιερέα Εὐγένιον ἐλεγκτικῶς διότι *«δέν τά λέγει καλά ἡ ἀπόφασις»* καί ἐκεῖνος ἀπήντησεν: *«ἔ κάτι λέει...θά δοῦμε»*. Κατελογίσθησαν τελικῶς εὐθῦνες εἰς τόν Ἐπίσκοπον, διότι αὐτά ἀκριβῶς, τά ὁποῖα διά πρώτην φοράν μετά ἀπό 10 ὁλόκληρα ἔτη ἐξωμολογεῖτο, τά ἀπεσιώπησεν τό 1971, διό μέ ἐμφανῆ ἀμηχανίαν ἀντιδρῶν εἶπεν: *«Ἐγώ τά εἶπα»*. Ἐρωτηθείς πάλιν εὐθέως *«εἰς ποῖον τά εἴπατε»* καί πάλιν ἀπήντησεν ἀμήχανα *«μμ... δέν ἐνθυμοῦμαι»*...

Τελικῶς, δείχνων εὐτυχής, ἐλεύθερα ὡμολόγησεν ὅτι ἐν Ἑλλάδι δέν ἐνήργησαν χειροθεσίαν, οὔτε ἐδέχθημεν ὡς Ἐκκλησία τοιοῦτόν τι. Κατόπιν ὅλων αὐτῶν ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀπεφάνθη ἐπισήμως, ἐκφράσασα κατά τόν πλέον ἐπίσημον τρόπον, τήν ἀπ' ἀρχῆς πρᾶξιν καί συνείδησιν τῆς Ἐκκλησίας, καθ' ἥν κατ' ἄκραν οἰκονομίαν καί ὑπό τούς συγκεκριμένους ὅρους, Αὕτη τό 1971 ἐδέχθη ἁπλῆν συγχωρητικήν εὐχήν καί ποτέ δέν ἐτέθη θέμα «χειροθεσίας», καί ὡς ψιλή ἐπίνοια - σκέψις. Κατόπιν ταύτης τῆς ΕΠΙΣΗΜΟΥ ΑΠΟΦΑΝΣΕΩΣ τῆς Μεγάλης Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί τῆς Κύπρου, ἡ ὁποία συνεκλήθη διά νά ἐκδικάση καί τήν ἀπό 9.10.1978 Καταγγελίαν τῶν θεολόγων Ἐλευθ. Γκουτζίδη καί Μηνᾶ Κοντογιάννη, ἀποδέχεται τήν εἰς Διάκονον καί εἰς Πρεσβύτερον χειροτονίαν του ὁ θεολόγος καί Φιλόλογος Μηνᾶς Κοντογιάννης, νῦν Μητροπολίτης Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς Κήρυκος.

ΑΝΗΣΥΧΕΙ(;) Ο ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΣΜΟΣ
ΦΗΜΑΙ ΠΕΡΙ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΜΕ ΤΟΥΣ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΑΣ

Κατά τήν περίοδον ἀπό τό 1977, κορυφώνεται σφοδρά ἐπίθεσις τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ κατά τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, διά τοῦ «Ὀρθοδόξου Τύπου» καί συγκεκριμένως τῶν Ἀθανασίου Σακαρέλλου, Διονυσίου Μπατιστάτου καί ἄλλων. Οὗτοι ὕβριζον καί ἐσυκοφάντουν τήν Ἱεράν Σύνοδον ὑστεροβούλως ὡς σχισματοαιρετικήν κλπ., ἐκβιάζοντες πρός ἀποδοχήν τῆς «χειροθεσίας». Παραλλήλως ὁ Νεοημερολογιτισμός, περί τό 1982, ἀναθέτει εἰς τόν τότε ἀκμαῖον Μητροπολίτην Αὐγουστῖνον Καντιώτην νά

ἐξετάση κατά πόσον ἦτο δυνατόν νά ἑνώση ὅλους τούς Παλαιοημερολογίτας ὑπό μίαν ἀρχήν καί μέσω αὐτῆς νά ὑπαχθοῦν διοικητικῶς καί πνευματικῶς, ὡς ἰδιαιτέρα ἐκκλησιαστική ὀργάνωσις, εἰς τόν Νεοημερολογιτισμόν μέ δεδομένον ὡς γεγονός ὅτι «ἀμφότεραι αἱ παρατάξεις» ἕλκουν τήν Ἀποστολικήν Διαδοχήν ἐκ τῆς Ρωσικῆς Συνόδου τῆς Διασπορᾶς. Δηλαδή ὅ,τι ἐπενόησαν καί ἐπεχείρησαν ἀπ' ἀρχῆς (1924), οἱ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, Σπυρίδων Βλάχος, πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος καί λοιποί μέχρι σήμερον. Αὐτό ὅλον ὁ «Ο.Τ.», διά τοῦ κ. Ἀθαν. Σακαρέλλου, ἐπαρουσίασεν ὡς δῆθεν πρόθεσιν διά «θεολογικόν διάλογον» τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἱεραρχίας μετά τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.!

ΘΕΟΛΟΓΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΦΛΩΡΙΝΙΚΩΝ

Ἐνῶ ὅμως Θεολογικός Διάλογος μετά τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, δέν ὑπῆρξεν οὔτε ὡς ἁπλῆ σκέψις, ἤδη, μετά ἀπό προετοιμασίας ὁλοκλήρου δεκαετίας, μόλις τό 1988 κατέστη δυνατόν νά ἀρχίση Θεολογικός Διάλογος μετά τῶν Φλωρινικῶν. Οὗτος, ἐνῶ ἐστέφετο ὑπό ἐπιτυχίας καί ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ ἦτο ἐμφανεστάτη, ὅτε εἰς τήν σειράν τῶν θεμάτων ἐτέθη τό Γ' θέμα τό ἀφορῶν εἰς τό σχίσμα τοῦ 1937, ἡ Φλωρινική παράταξις διέκοψεν τοῦτον, διότι κατά τάς ρητάς δηλώσεις των (ἐν τῇ τελευταία συνεδρία κατά Φεβρουάριον 1992), *«δέν ἐχρειάζετο περαιτέρω διάλογος, διότι ἤδη ὑπεγράφησαν δύο κοινά Ὁμολογιακά ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΑ κείμενα, δι' ὧν προέκυπτεν ὅτι ἤδη ὑπάρχει κοινή ὁμολογία - Ἐκκλησιολογία ἐπί τοῦ Νεοημερολογιτικοῦ σχίσματος τοῦ 1924.* Ἑπομένως, κατά τόν Πρόεδρον τῆς Φλωρινικῆς Ἐπιτροπῆς, τόν «Οἰνόης» Ματθαῖον, καί τήν ἐπιτροπήν του, *«ἀφοῦ κατά τόν Θεολογικόν Διάλογον διεπιστώθη ὅτι ἔχομεν «κοινήν Ὁμολογίαν», τήν δέ Ἀποστολικήν Διαδοχήν ἔχομεν ἀμφότεροι ἀπό τούς Ρώσους τῆς Διασπορᾶς, οἱ μέν διά τῆς χειροτονίας τοῦ 1960, οἱ δέ διά τῆς χειροθεσίας τοῦ 1971, δέν εἶναι ἐνδεδειγμένον, ἀλλά θεωρεῖται καί περιττόν νά ἐξετασθοῦν αἱ χειροτονίαι τοῦ 1948 καί 1960 ἀλλά καί ἡ «χειροθεσία» τοῦ 1971. Πλέον ὑπολείπεται ἡ ἀλληλοαναγνώρισις τῶν Ἀρχιερέων καί νά κηρύξωμεν τήν ἕνωσιν. Ἡμεῖς σᾶς ἀναγνωρίζομεν, ἀναγνωρίστε καί ἐσεῖς τούς ἰδικούς μας...».* Οὕτω οἱ Φλωρινικοί θά ἀνέπνεον διότι θά ἀπέφευγον τά θέματα: τό σχίσμα τοῦ 1937, ἡ χειροτονία τοῦ Ἀκακίου Παπᾶ, ἐνῶ προηγεῖτο τό θέμα τῶν χειροτονιῶν τοῦ 1948 καί τέλος ἡ λεγομένη «χειροθεσία», μέ τά ὁποῖα δέν διενοοῦντο νά ἀσχοληθοῦν, φοβούμενοι τό φῶς τῆς ἀληθείας.

Ο «ΑΤΤΙΚΗΣ» ΜΑΤΘΑΙΟΣ ΜΑΚΡΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΟΥ 1991-1995

Ἀφοῦ ἐπί 20 ὁλόκληρα ἔτη, μία μακρά ἁλυσίδα ἀπό πανταχόθεν πονηρά ἐπινοήματα καί μεθοδείας, διά νά περάση ἡ περί «χειροθεσίας» χαμένη εὐκαιρία τοῦ Σεπτεμβρίου 1971 ἐχάθησαν, ὁ τό ρόλον τοῦ Εὐγενίου Τόμπρου συνεχίζων «Ἀττικῆς» Ματθαῖος Μακρῆς, ἐπενόησεν καί τήν δῆθεν «νεοεικο-

νομαχίαν». Δι᾽ αὐτῆς ἀφ᾽ ἑνός ἐσκόπει νά «θέση ἐκτός ἀγῶνος» τούς θεωρουμένους ὡς ἀντιπάλους του, διότι ἐπ᾽ αὐτῶν προσέκρουσαν καί συνετρίβησαν τά ἀλλεπάλληλα σχέδια καί μεθοδεῖαι, περί τῆς ἐκ τῶν ὑστέρων μετατροπῆς τῆς ἐν Ἑλλάδι συγχωρητικῆς εὐχῆς ὡς «χειροθεσίας» καί ἀφ᾽ ἑτέρου, ἄν καί αὐτό τό ἐγχείρημά του δέν θά εἶχεν τό ποθητόν ἀποτέλεσμα, τότε ὁπωσδήποτε θά ἔπληττεν τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας μέ ἕν δεύτερο (μετά τό Φλωρινικόν) σχίσμα. Εἰς τά σχέδιά του αὐτά εἶχεν ὡς ἄμεσον συνεργάτην του τόν Κύπριον Ἱερομόναχον Εὐθύμιον Ἐπιφανίου. Οὗτος, διά λογαριασμόν τοῦ «Ἀττικῆς» καί τῶν ἑτέρων τεσσάρων Ἀρχιερέων, τήν 11.10.1991 συνέταξεν καί ὑπέγραψεν «Ἐγκύκλιον Ἐπιστολήν», μέ τήν ὁποίαν, ἐκτός τῶν ἄλλων βλασφημιῶν ἐπί τοῦ δόγματος, ἐκήρυσσεν ὡς τετελεσμένον γεγονός τήν λεγομένην «χειροθεσίαν», τόσον ἐν Ἀμερικῆ ὅσον καί ἐν Ἑλλάδι, καί ὅτι αὕτη πλέον *«περιρρέει τήν ἁμαρτήσασαν Ἐκκλησίαν»*, διό, κατ᾽ αὐτόν, εἶχεν ἐνσκήψει καί ἡ *«νεοεικονομαχία»*!

Τό σατανικόν τοῦτο διάβημα εἶχεν καί προέκτασιν, διότι ὑπό μορφήν ψιθύρων, ἐπροπαγάνδιζον τό ἐπιβεβλημένον νά *«καταδικασθῆ ἡ χειροθεσία διά νά ἀπαλλαγῆ ἡ Ἐκκλησία ἀπό τόν ρύπον αὐτῆς»!* Ἰδού ὅτι ὁ Διάβολος ὑπό μορφήν Ἀγγέλου ἐμφανιζόμενος, ἐπιχειρεῖ τήν μέσω τῆς δῆθεν «καταδίκης» ὑπό τῆς Ἐκκλησίας τῆς λεγομένης ἀνυποστάτου «χειροθεσίας» νά τῆς δώση ὑπόστασιν καί οὕτω νά εἰσέλθη τό βδέλυγμα εἰς τήν Ἐκκλησίαν. Διά τῆς ἐπιδιωκομένης *«καταδικαστικῆς»* πράξεως, ἄν ποτέ τό ἐπετύγχανον, αὐτομάτως εἰς τήν συγχωρητικήν εὐχήν, τήν ὁποίαν ἐδέχθη ἡ Ἱερά Σύνοδος τό 1971, θά ἔδιδον ὑπόστασιν χειροθεσίας καί οὕτω, κατά τόν Κύπριον Ἱερομόναχον Εὐθύμιον, θά *«ἔσωζον τήν Ἐκκλησίαν ἀπό τόν ρύπον καί τήν ἁμαρτίαν τῆς χειροθεσίας»!!* Τί πλέον Σατανικόν!!

Κατόπιν τῶν ἐκ μέρους του ἀπηνῶν διωγμῶν, σκευωριῶν, ἐξοριῶν καί ἀφορισμῶν; ἀφοῦ τελικῶς καί πάλιν ὅλα ἀπέτυχον, τόν Μάϊον τοῦ 1995, προεκάλεσαν τό γνωστόν δεύτερον μεγάλο σχίσμα, (μετά ἀπό ἐκεῖνο τοῦ 1937), μέ τό ὁποῖον ἐπέφερον πλῆγμα εἰς τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, μεγίστην δέ προσφοράν εἰς τόν Φλωρινισμόν καί Νεοημερολογιτισμόν καί κατά προέκτασιν εἰς τόν Οἰκουμενισμόν καί τέλος τήν νέαν Σιωνιστικήν τάξιν πραγμάτων. Ἄς σημειωθῆ ὅτι ὁ τότε Πειραιῶς Νικόλαος, ἦτο αὐτός ὅστις οὐσία ἡγεῖτο τοῦ κινήματος αὐτοῦ τῆς «νεοεικονομαχίας», διότι ἦτο ἐκφραστής καί τῆς δυτικῆς «θεολογίας» ἐπί τινων Ἱερῶν Εἰκόνων, ἀλλά καί ἐπί τοῦ θέματος «χειροθεσία», ἦτο «ΕΣΤΕΜΜΕΝΟΣ» μέ τό 54/76 βλάσφημον Βούλευμα τοῦ Συμβουλίου τῶν Πλημμελειοδικῶν! Τόν τελευταῖον μόλις καιρόν πρό τοῦ σχίσματος, οὗτος ἐξῆλθεν τοῦ κινήματός των, προφανῶς διότι τοῦ ἀνετέθη νά πλαισιώση καί ἐλέγχη, ὡς ἐγκάθετος πλέον, τούς Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀνδρέαν, Ἀργολίδος Παχώμιον καί τούς θεολόγους. Ἐπί πλέον δέ, καθ᾽ ἡμᾶς, ἐποίησεν τοῦτο καί διότι θά ἐλάμβανεν τήν θέσιν τοῦ Ἀντιπροέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί ἐν καιρῷ θά κατελάμβανεν καί τόν θρόνον τῶν Ἀθηνῶν!!

ΤΑ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΣΧΙΣΜΑΤΟΣ ΤΩΝ «ΠΕΝΤΕ»

Μόλις τό μεγάλο αὐτό πλῆγμα τοῦ σχίσματος τῶν «πέντε» ἐφάνη ὅτι κατέστη ἀμετάκλητον, τά δέ γεγονότα εἰς τήν Ἱστορικήν Ἱεράν Μονήν, κατά τό 1996, δέν εὐνόησαν τόν «Ἀττικῆς» ὥστε νά καταλάβη τήν Μονήν καί ἐκδιώξη τόν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀνδρέαν, ἀμέσως ἐπηκολούθησαν τά ἑξῆς:

α) Ὁ τότε Πειραιῶς ἐφαίνετο λίαν δυσαρεστημένος, ἤρχισεν νά διαβάλη τούς θεολόγους, ἰδιαιτέρως τούς Κληρικούς, καί νά καταπιέζη, καί νά ἀπειλῆ τόν Ἀρχιεπίσκοπον. Ἐπίσης, καθ' ὅν χρόνον αἱ ἐπιχειρήσεις ὑπό τῶν «πέντε» περί καταλήψεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας παρά τήν Κερατέαν Ἀττικῆς, εὑρίσκοντο εἰς κρίσιμον σημεῖον, εἰσηγήθη νά δοθῆ ἡ Μονή εἰς τούς «πέντε» ὡς πλειοψηφοῦντας!!

β) Τά κέντρα (Φλωρινικά καί νεοημερολογιτικά) κρίνουν καταλλήλους τάς περιστάσεις νά ὑλοποιήσουν τό σχέδιον τοῦ Παλαιοημερολογιτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ περί ἑνώσεως. Τοῦτο ἐκδηλώνεται:

1) Μέ τήν ἐπιδίωξιν νά μήν καθαιρεθοῦν οἱ «πέντε», διό δέν ἀποφασίζεται ἡ κατ' αὐτῶν Κανονική διαδικασία, παρά μόνον τήν 18.6.1997, καί κατόπιν μεγάλων πιέσεων καί πρό τοῦ κινδύνου νά προκύψη ἄλλος διχασμός.

2) Τήν Κυριακήν τῆς Ὀρθοδοξίας 1997, εἰς τήν Ἱεράν Μητρόπολιν Θεσσαλονίκης ἐκφωνεῖται ἡ ἐφ' ὅλης τῆς ὕλης Ὁμιλία ὑπό τοῦ Θεολόγου Ἐλευθ. Γκουτζίδη,(*) μέ ἀποτέλεσμα, μετά καί ἀπ' αὐτήν τήν ὁμιλίαν, «νά ἐξέλθη δόγμα» παρά τοῦ Φλωρινικοῦ Κέντρου καί τῶν ἐγκαθέτων των, Δημητρίου Κάτσουρα καί Ἀδελφῶν Τσακίρογλου *«νά βγῆ ἀπό τή μέση ὁ θεολόγος...»,* διότι μέ τοιαῦτα Κηρύγματα καί Ὁμιλίας, περί ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑΣ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΔΟΧΗΣ, δέν ἦτο δυνατόν νά προχωρήση ἡ μελετημένη προδοσία, μέσω τῆς ἑνώσεως μετά τῶν πολεμίων τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας Φλωρινικῶν.

3) Τό Φλωρινικόν Κέντρον, Καλλίνικος Σαραντόπουλος καί Ἀθανάσιος Σακαρέλλος, μετά τῶν ὡς ἐγκαθέτων των δρώντων Δημητρίου Κάτσουρα καί μοναχοῦ Μαξίμου Τσακίρογλου κλπ., φθίνοντος τοῦ 1997, ἐπινοοῦν τόν «νέον Θεολογικόν Διάλογον», τόν ὁποῖον εἰσηγοῦνται ἐγγράφως οἱ Φλωρινικοί καί ἀναλαμβάνουν μέσω αὐτοῦ τοῦ «διαλόγου» νά θεραπεύσουν καί τό σχίσμα τῶν «πέντε», δεδομένου ὅτι θά ἐπεξέτεινον τό διάλογον

(*) Ὁ ἴδιος προταθείς νά ὁμιλήσωμεν εἰς τήν Ἀθήνα, τό ἀπεφύγαμεν διότι ἤδη εἶχεν ἐκμανεῖ ἐναντίον μας ὁ Πειραιῶς, διότι εἰς τήν ἐλαχιστότητά μας προσέκρουον τόσον τά σχέδια τῶν πέντε, κυρίως δέ αἱ ΜΩΡΟΦΙΛΟΔΟΞΙΑΙ ΤΟΥ νά τοῦ παρασχεθῆ καί δεύτερον ἐγκόλπιον, ὡς Ἀντιπροέδρου τῆς Συνόδου, καί προϊόντος τοῦ χρόνου νά ἀναδειχθῆ καί εἰς «Ἀρχιεπίσκοπον» παραμερίζοντας τόν κανονικόν Ἀρχιεπίσκοπον!!! Ταῦτα πάντα αἰσχρόν ἐστί καί λέγειν καί γράφειν...

καί μετ᾽ αὐτῶν! Οὕτω ἡ Κανονική καί Ὀρθόδοξος ἀντιμετώπισις τῶν «πέντε», βάσει τῆς ὑπ᾽ ἀριθμ. Πρ. 3005 ἀπό 18.6.1997 Ἀποφάσεως τῆς Ἱ. Σ. τῆς Ἱεραρχίας «ἐπάγωσεν»...

Ἡ περίοδος ἀπό τό 1998 μέχρι τό 2002 καί τόν Φεβρουάριον τοῦ 2003, ὑπῆρξεν περίοδος, τήν ὁποίαν χαρακτηρίζει πρωτίστως ἡ ἐκτροπή ἐκ τῆς Κανονικῆς Τάξεως καί ἡ κατάλυσις τοῦ πρώτου καί Ἱερωτάτου θεσμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Ἐπίσης ἀναβιώνουν αἱ διώξεις, κατά παντός Ὀρθοδόξου, ὁ ὁποῖος εζήτει Καθαράν Ὁμολογίαν καί συνέπειαν πρός αὐτήν. Αὐτοί ὅλοι καί πάλιν ἀντιμετωπίσθησαν μέ σκευωρίας, ραδιουργίας, ἀργίας καί ἀφορισμούς!! Ὡστόσον κατά τό 1999-2000 ἐκορυφώθησαν αἱ μυστικαί, (κατά τά Μασωνικά - Σιωνιστικά πρότυπα), ἐπαφαί καί συνενοήσεις Νεοημερολογιτισμοῦ, Φλωρινικῶν καί τῶν ἐγκαθέτων αὐτῶν, ἤτοι Δημητρίου Κάτσουρα, μοναχοῦ Μαξίμου μετά τῶν Αὐταδέλφων αὐτοῦ, τοῦ κινοῦντος τά πάντα Βασιλείου Σακκᾶ κλπ. Ἐν προκειμένω, τό 1999 διαρρέει ὅτι ἤδη συνεφωνήθη καί ὑπεγράφη ἤ θά ὑπογραφῆ ἡ ἕνωσις ὑπό τόν Φλωρινικόν Ἀρχιεπίσκοπον Χρυσόστομον, ἐνῶ *«αἱ ὑπογραφαί θά φυλάσσωνται εἰς τά συρτάρια»*. Ταῦτα ὑπό τήν προϋπόθεσιν τῆς *«Κοινῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς»* ὅλων τῶν παρατάξεων! Κατά τήν ἰδίαν περίοδον, ὁ τότε Μακαριώτατος Ἀρχ/πος Ἀνδρέας εἶχεν προσωπικάς συναντήσεις εἰς τό Ἐπισκοπεῖον, παρά τόν Ἅγ. Μόδεστον τῆς Ἱ. Μ. Παναγίας, μετά ἐκπροσώπων τοῦ «Φυλῆς» Κυπριανοῦ, ἀλλά καί τοῦ «Μητροπολίτου» τῶν ἐν Ρουμανία παλαιοημερολογιτῶν Βλασίου, ἐνῶ ἡ Ἱεραποστολή εἰς τήν Ρουμανίαν βαναύσως ἐκακοποιήθη καί ἐγκατελείφθη διότι τό ἀπήτησεν ὁ κ. Βλάσιος.

ΣΤ΄ Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΩΡΓΑΝΩΜΕΝΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ ΝΑ ΠΕΡΑΣΗ Η "ΧΕΙΡΟΘΕΣΙΑ ΤΩΝ"

ΠΑΡΑΙΤΗΣΙΣ ΚΑΙ ΔΗΛΩΣΙΣ ΠΕΡΙ «ΛΑΘΟΥΣ» ΚΑΙ Η «ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ»

Ὡς φυσική ἐξέλιξις αὐτοῦ τοῦ περί ἑνώσεως θέματος, ἐν πολλοῖς ἤδη διαρρεύσαντος, ὑπῆρξεν ἡ ἀπό 5.2.2003 συμπαιγνία περί παραιτήσεως τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀνδρέου ὑπέρ τοῦ βλασφήμου καί αἱρετικοῦ «Πειραιῶς» Νικολάου, ἐνῶ ὁ παραιτηθείς Ἀρχιεπίσκοπος δέν παραλείπει νά ἐκτοξεύση τό βέλος τῆς βλασφημίας του περί δῆθεν *«διαπραχθέντος λάθους (του)»* κατά τό 1971, ἐπί τοῦ θέματος *«χειροθεσία»*, καί τούτου *«ἐξ ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας»!*

Ἀμέσως μετά ταῦτα ἤ καί παραλλήλως, ὅλοι οἱ γνωστοί καί κατωνομασμένοι «τοξόται» τοῦ διαβόλου, ἔλαβον ἐκ τῆς φαρέτρας των ἕκαστος τά ἴδίας κατασκευῆς καί προελεύσεως βέλη των, καί ὡς καλοί «μισθοφόροι» τοῦ παλαιοημερολογιτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἐσημάδευσαν καί ἐτόξευσαν κατά τῆς Ἀποστολικῆς των Διαδοχῆς, πλήν τά δηλητηριασμένα βέλη των ἐπέστρεψαν καί ἐβυθίσθησαν εἰς τάς ἐσκοτισμένας καρδίας των! Προηγήθη (προφανῶς

κατόπιν συνενοήσεως), ὁ γνωστός Ἀρχ/της **Παντελεήμων Μητρόπουλος**, ὁ ἡγούμενος τῆς Μονῆς Μεταμορφώσεως, ἐκ τοῦ Μπροῦκλιν τῆς Μασσαχουσέτης ἐν Ἀμερικῇ! Οὗτος, **«κατόπιν αἰτήσεως»**, (τίνος δέν λέγει), **δημοσιεύει, μέσω τοῦ Διαδικτύου, τήν περίφημον «Περιγραφήν» του περί τῆς ΧΕΙΡΟΘΕΣΙΑΣ, τήν ὁποίαν ἐνήργησεν ἡ Ρωσική Σύνοδος εἰς τούς Ἀρχιερεῖς τῆς Ἐξαρχίας Κάλλιστον καί Ἐπιφάνιον. Ἐνῶ τό γεγονός τοῦτο, τό ὁποῖον ἔλαβεν χώραν τήν 17ην καί 18ην Σεπτεμβρίου 1971 ἐν Ἀμερικῇ καί ἐν τῇ ὡς ἄνω Μονῇ, πλέον δέν ἀμφισβητεῖται, ὅμως πολύ περισσότερον δέν ἀμφισβητεῖται ὅτι καί ἡ ἐξαρχία ἐπιστρέψασα, ἐψεύσθη, διότι διεβεβαίωσεν τά ἀντίθετα, μέ ἀποτέλεσμα, τό ἐπίσης ἀναμφισβήτητον γεγονός, καθ' ὅ ἡ δεξιά τοῦ Ὑψίστου, διά τῶν ἰδίων τῶν ἐγκληματησάντων, ἀπέκλεισεν τήν ἐπέκτασιν τοῦ βδελύγματος τῆς χειροθεσίας τῶν δύο καί δέν ἐπέρασεν αὕτη εἰς τούς λοιπούς Ἀρχιερεῖς καί Ἱερεῖς τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.**

Ο «ΑΡΓΟΛΙΔΟΣ» ΚΑΙ Η «ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΤΙΚΗ ΤΟΥ ΕΠΙΣΤΟΛΗ»

Ἀμέσως μετά τά περί ***«λάθους»*** τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καί τῆς **«κατόπιν αἰτήσεως Περιγραφῆς» τοῦ Παντελεήμονος, προβάλλει μέ τό ἰδικόν του τόξον καί τό ἴδιον «βέλος», ἤτοι τήν ἀπό 1974 *«ἐξομολογητικήν του ἐπιστολήν»*, ὡς καί τήν ἀπό Ἰουλίου 2004 β΄ τοιαύτην, ὁ «Ἀργολίδος» Παχώμιος. Δι' αὐτῶν, μέ σατανικήν πειθώ καί μετά 33 ὁλόκληρα ἔτη, ψευδέστατα προπαγανδίζει ὑπέρ τῆς χειροθεσίας μέ τήν ἀπό 20.8.1974 8σέλιδον *«ἐξομολογητικήν»* του ἐπιστολήν καί καταλήγει:**

«Ἀλλά γεννᾶται ἐνταῦθα κάποια ἀπορία. Καλά ὅλα αὐτά! Ἐν τῇ ἐπιστροφῇ ὅμως τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς οὐδείς ἐξ ὑμῶν τῶν τότε Ἱεραρχῶν διεμαρτυρήθη ἐντόνως ἤ δημοσίως διά τά πεπραγμένα ἐν Νέα Ὑόρκη. Ἀλλά ἐδέχθητε τήν χειροθεσίαν οἱ πάντες καί ὕστερα ἀπό ἀρκετόν χρόνον διεμαρτυρήθη ὁ εἷς γνωστός Ἱεράρχης, ὅστις καί οὗτος εἴληφεν τήν διαταχθεῖσαν χειροθεσίαν. Ἑπομένως πρός τί ἡ ἐσχάτως διαμαρτυρία; Ἴσως κατώτεροι τινες Κληρικοί ἀντέδρασαν καί διεμαρτυρήθησαν, ὁπότε ἀφυπνίσθη ἡ κοιμωμένη συνείδησις. Τοιοῦτόν τι εἶχον πάθει καγώ ὁ ἁμαρτωλός, ὅπερ ὁμολογῶ ἀπεριφράστως. Ἀλλ' ἐφ' ὅσον εἶδον τήν ὁμόφωνον γνώμην τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, ἥτις δεχθεῖσα τήν χειροθεσίαν ἀνενδοιάστως, βεβαίως ἐσιώπησα καί τούτω καιρῷ τῷ δέοντι, ἵνα μή φανῶ νοημονέστερος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Σύν πᾶσι τούτοις κάμνω τόν ἁπλοῦν συλλογισμόν καί λέγω: Ἐφ' ὅσον ἡ χειροθεσία δέν ἦτο ἡ ἐνδεδειγμένη πρᾶξις, ἥτις θά ἀπήλλασσε τήν ὑποδικίαν, διατί τότε κατά τήν ἄφιξιν τῆς τριμελοῦς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐν Ἑλλάδι δέν ἐφρόντισαν οἱ ὑπόλοιποι Ἀρχιερεῖς ἵνα διαμαρτυρηθοῦν καί θέσουν τήν πρᾶξιν ὑπό κρίσιν; Ἐνῶ ὑπῆρχον τέσσαρες καί εἶχον καί χρόνον καί πλειοψηφίαν; Διατί λέγω τότε δέν ἔθεντο τήν πρᾶξιν τῆς χειροθεσίας ὑπό κρίσιν, ἀλλά τήν ἐδέχθησαν ἅπαντες ἱλέῳ ὄμματι καί ἀγαλλομένῳ ποδί; Οὔτε κἄν συνεζητήθη ἡ ὑπόθεσις. Ἀλλά καί οἱ ὑπόλοιποι τέσσαρες ἔλαβον τό δῶρον τῆς χειροθεσίας ἀγαλλιώμενοι. Ἀλλ' οὐδέν θαυμαστόν»!

Καί είς τήν άπό Ἰουλίου 2004 β΄ ἐπιστολήν του πάλιν προπαγανδίζει:

«Κατ' ἄμεσον τρόπον ἐδέχθησαν χειροθεσίαν παρά τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς ἐν Ἀμερικῇ ὑπό τόν Μητροπολίτην Φιλάρετον οἱ δύο πρῶτοι Ἀρχιερεῖς Κάλλιστος καί Ἐπιφάνιος, ἐρχόμενοι δέ ἐν Ἑλλάδι μετέδωσαν τήν χειροθεσίαν καί τοῖς λοιποῖς τέτρασιν Ἀρχιερεῦσιν οἵτινες ἐμμέσως διά τῶν χειρῶν τῶν ἄμεσα δεχθέντων χειροθεσίαν εἰλήφασιν καί οὗτοι ἱλέῳ ὄμματι καί ἀγαλλομένῳ ποδί τήν ἐπιβληθεῖσαν Αὐτοῖς χειροθεσίαν! Πλέον ἔτι, οὐδέν. Τά μεθ' ἕτερα εἶναι ὅτι ἡμεῖς σύν Σοί ἐχειροτονήθημεν ἐπίσκοποι ἀπό τούς ἤδη χειροθετημένους! Τί λοιπόν διαλογίζεσθε Ὑμεῖς; Εἴμεθα ἀπηλλαγμένοι τυχόν μομφῆς ἐκ τῆς πολυωδύνου χειροθεσίας ἤ μόνον ἡ Ὑμετέρα διανόησις πιστεύει πῶς ἀποτελεῖ ἐξαίρεσιν»!

Καί ὁ «Ἀργολίδος» κ. Παχώμιος, φοβερόν φαινόμενον πτώσεως ἐξ ἀγγέλου φωτός εἰς ὄργανον τοῦ σκοτεινοῦ ἀντιδίκου, τοῦ πατρός τοῦ ψεύδους καί τῆς ἀπάτης, διά νά πολεμήσῃ τήν Ἐκκλησίαν!...

ΚΑΙ Ο «ΚΙΤΙΟΥ» ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ

Παραλλήλως καί ὁ «Κιτίου» Ἐπιφάνιος μέσω τρίτου καί εἰς παγκόσμιον κλίμακα διακηρύσσει ὅτι *«ἔχει τήν Ἀποστολικήν Διαδοχήν ἐκ τῶν χειροτονιῶν τοῦ Ἁγίου πατρός Ματθαίου ἀλλ' ἡ χειροτονία του αὕτη (1956) ἐπέρασε καί ἀπό τήν χειροθεσία τοῦ Ἁγίου Φιλαρέτου τό 1971»!*

ΔΕΝ ΥΣΤΕΡΕΙ ΚΑΙ Ο «ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΟΥ» ΓΑΛΑΚΤΙΩΝ

Ἡ τελευταία αὕτη ὠργανωμένη ἀθλία ἐπιχείρησις, ὡς ἀρκούντως ἐτονίσθη, ἐξεδηλώθη κατά Φεβρουάριον 2003 α) μέ τήν ἱερόσυλον συμπαιγνίαν περί παραιτήσεως τοῦ Ἀρχ/που Ἀνδρέου ὑπέρ τοῦ βλασφήμου κατά τῆς Ἐκκλησιολογίας καί τῆς Ἀποστολικῆς του Διαδοχῆς «Πειραιῶς» Νικολάου, καί τήν δήλωσίν του περί «λάθους» κατά τό 1971, β) διά τῆς **«Περιγραφῆς» περί τοῦ τί ἀκριβῶς ἔλαβεν χώραν ἐν Ἀμερικῇ, τήν 17ην καί 18ην Σεπτεμβρίου, εἰς τούς Ἀρχιερεῖς Κάλλιστον καί Ἐπιφάνιον, γ) μέ τόν «Ἀργολίδος» Παχώμιος, δ) μέ τόν «Κιτίου» Ἐπιφανίου** ἐν τέλει **καί μέ τόν «Περιστερίου» Γαλακτίωνα!** Οὗτος, καθ' ἡμᾶς, πιεσθείς νά βοηθήσῃ, προέβη εἰς προφορικάς δηλώσεις κατά Δεκέμβριον 2003 καί Αὔγουστον 2004, καθ' ἅς, ***«τήν 15/28 Ὀκτωβρίου 1971 ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἀνέγνωσεν εὐχάς χειροτονίας εἰς τούς Ἀρχιερεῖς»*** καί πάλιν, ἀπ' ἄμβωνος καί ἐν ὥρα θείας λειτουργίας τήν 29ην Αὐγούστου 2004, ἐκήρυξεν κατά τρόπον ἀσυνάρτητον τά ἐπί λέξει: ***«Ἤμουνα στήν χειροθεσία καί ἔτρεμα ὁλόκληρος... Τί τούς διαβάσανε δέν ξέρω δέν πρόσεξα καθόλου, διότι ἤξερα ὅτι... διαβάσανε δύο εὐχές, εἶναι τῆς χειροθεσίας, αὐτές διαβάσανε στήν Ἀμερική... καί ἐδῶ... Εἶναι εὐχές ἀπό τήν χειροτονία τῶν Ἀρχιερέων»!***

Κατόπιν αὐτῆς τῆς τελευταίας τόσον ὠργανωμένης ἐπιχειρήσεως τῶν ἀνωτέρω, ἀλλά καί ἑτέρων ἐν κρυπτῷ νά περάσουν τήν «χειροθεσίαν» εἰς τήν Ἐκκλησίαν, τόσον οἱ πρωτεργάται ὅσον καί οἱ 2-3 συνοδοιπορήσαντες Ἀρχιερεῖς, ἐβλασφήμησαν περισσότερον παντός αἱρετικοῦ καί Ἐκκλησιομάχου,

διό ΕΞΕΠΕΣΟΝ τῆς Ἀρχιερωσύνης των, ΑΠΕΚΟΠΗΣΑΝ καί ΕΞΕΒΛΗΘΗΣΑΝ τοῦ Ἁγίου Σώματος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ἕνεκα αὐτῆς τῆς μετά τό 1995 καί κυρίως μετά τό 1997 μέχρι καί τό 2003-2004 ἐκδηλωθείσης πρωτοφανοῦς προδοσίας, ὁ Μητροπολίτης Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς Κήρυκος, κατ᾽ ἀρχάς, διά τοῦ ὑπ᾽ ἀριθμ. 223/2.11.2001 ἐπισήμου ἱστορικοῦ Ἀρχιερατικοῦ του ἐγγράφου, ἐξῆλθεν τῶν καϊαφικῶν συνεδριάσεων τῆς ὑπό τόν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀνδρέαν Συνόδου, τό δέ 2005, διά τοῦ ὑπ᾽ ἀριθμ. 390/16.6.2005 ἑτέρου ἐπισήμου Ἀρχιερατικοῦ Ἐγγράφου του, ΑΠΕΚΗΡΥΞΕΝ αὐτούς καί διέγραψεν τά ὀνόματά των ἐκ τῶν διπτύχων τῆς Ἐκκλησίας. Ὡστόσον οὐδέποτε ἔπαυσεν παρακαλῶν αὐτούς νά ἀνανήψουν, πλήν ὅμως, μέχρι σήμερον, ἐπί ματαίῳ.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Παραθέτομεν τά μόλις προμνημονευθέντα δύο ἱστορικά κείμενα τοῦ Σεβ/του Μητροπολίτου Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς κ. Κηρύκου, διότι εἶναι μείζονος σημασίας καί θά παραμείνουν ἱστορικά.

ΤΟ ΥΠ᾽ ΑΡΙΘΜ. ΠΡΩΤ. 223/2.11.2001 ΕΓΓΡΑΦΟΝ

«ΓΝΗΣΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ ΚΑΙ ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ
Στρογγύλη Κορωπίου 19400

Α.Π. 223 *2.11.2001*

«ΠΡΟΣ τήν συνεδριάζουσαν σήμερον 2.11.2001 Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ - ΔΗΛΩΣΙΣ - ΑΙΤΗΣΙΣ

Ὁ ὑπογραφόμενος Μητροπολίτης Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς Κήρυκος διά τοῦ παρόντος Ἀρχιερατικοῦ ἐγγράφου μας.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝ

Τήν ἀπό τριῶν ἐτῶν πείσμονα ἀβελτηρίαν καί ἀδράνειάν μας ἐπί σοβαρῶν Ἐκκλησιαστικῶν θεμάτων, ὡς καί τήν μόνιμον (ἀκόμη καί κατά τήν τελευταίαν ἀπό 19.10.2001 Ἐνδημοῦσαν Σύνοδον) ἄρνησιν νά ἱεραρχηθοῦν καί τεθοῦν εἰς τήν Ἡμερησίαν Διάταξιν θέματα Πίστεως καί Κανονικῆς Τάξεως, τά ὁποῖα πλειστάκις ὑπεβλήθησαν καί διά μακρᾶς σειρᾶς ἐγγράφων (Ἐπιστολῶν, Ὑπομνημάτων καί Εἰσηγήσεων) ἀνελύθησαν, τόσον παρά τῆς ἐμῆς ἐλαχιστότητος, ὅσον καί παρά τοῦ Σεβ/του Μητροπολίτου Λαρίσης καί Τυρνάβου κ. Παναρέτου.

«Ἡ κρίσις Συνοδικότητος, τήν ὁποίαν διερχόμεθα καί ἡ ὁποία προεκλήθη ἐκ τῆς κατ᾽ ἐξακολούθησιν ἀντικανονικῶς λειτουργούσης Συνόδου, προκύπτει δέ καί ἐκ τῶν κατάφωρα ἀντικανονικῶν ἐνεργειῶν μας καί «ἀποφάσεων» ἔφθασεν εἰς ὁριακόν σημεῖον.

ΔΗΛΟΥΜΕΝ

Δέν ἀναγνωρίζομεν τάς τοιαύτας ἀποφάσεις τῶν τελευταίων τριῶν ἐτῶν, καί δέν θά ἀναγνωρίσωμεν καί οἱασδήποτε νεωτέρας, παρομοίας τῶν προηγουμένων.

ΖΗΤΟΥΜΕΝ

Διά μίαν ἀκόμη φοράν, νά λειτουργήση κανονικά ἡ Ἱερά Σύνοδος καί νά ἱεραρχηθοῦν τά θέματα πού ἀφοροῦν τήν Ἐκκλησιολογίαν καί Ἀποστολικήν Διαδοχήν, ὡς εἶναι τό σχίσμα τῶν πέντε, αἱ Δικαστικαί ἀποφάσεις (παλαιότεραι καί σύγχρονοι), ὁ Θεολογικός Διάλογος, τά «Πρωτοβάθμια Συνοδικά Δικαστήρια», καί νά ὁρισθοῦν Εἰσηγηταί.

Περαιτέρω ἐμμονή καί τῆς παρούσης Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας εἰς τήν ἀντικανονικήν, ἀντιεκκλησιαστικήν καί ἀντορθόδοξον τακτικήν, μοιραίως θά τήν καταστήσουν ἐκ τῶν πραγμάτων ληστρικήν καί κακόδοξον.

† Ὁ Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς ΚΗΡΥΚΟΣ»

ΤΟ ΥΠ᾿ ΑΡΙΘΜ. ΠΡΩΤ. 390/16.6.2001 ΕΓΓΡΑΦΟΝ

ΓΝΗΣΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ ΚΑΙ ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

Α.Π. 390 — Ἐν Κορωπίῳ Τῇ 16.6.2005 (π.ἡ.)

ΠΡΟΣ 1) Τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Ἀνδρέαν (διατελοῦντα ὑπό ἀντικανονικήν καί ἱερόσυλον παραίτησιν), 2) Τόν Σεβ/τον Πειραιῶς κ. Νικόλαον, 3) Τόν Σεβ/τον Ἀργολίδος κ. Παχώμιον, 4) Τόν Σεβ/τον Περιστερίου κ. Γαλακτίωνα, 5) Τόν Σεβ/τον Βερροίας κ. Ταράσιον, 6) Τόν Σεβ/τον Διαυλείας κ. Ἀνδρέαν καί 7) Τόν Σεβ/τον Φιλίππων κ. Χρυσόστομον.

Κοινοποίησις: Ἅπαντα τόν Ἱερόν Κλῆρον, Ἱεράς Μονάς καί Ἐνορίας Ἑλλάδος καί ἐξωτερικοῦ.

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε κ. Ἀνδρέα, καί Σεβ/τοι Ἀρχιερεῖς, ἡ ἐλαχιστότης μου πάντοτε θά προσεύχωμαι, ὅπως ὁ Κύριος ὡς ἡ Ἀλήθεια, τό Φῶς καί ἡ Ἀγάπη, εὐδοκήση καί ἐπανέλθη μεταξύ ὅλων Ἡμῶν ἡ Καλή Ὁμολογία τῆς Πίστεως, ἡ Ἀλήθεια, τό Φῶς καί ἡ Ἀγάπη, *«ἵνα τό αὐτό λέγωμεν πάντες καί μή ᾖ ἐν ἡμῖν σχίσματα».*

Διά τοῦ ὑπ᾿ ἀριθμ. 384/12.5.2005 (π.ἡ.) ἐγγράφου μας σᾶς ἐγράψαμεν ἐν κατακλείδι μεταξύ ἄλλων καί τά ἑξῆς:(*) *«Διά ταῦτα ἡμεῖς ὁ ἐλάχιστος ἐν*

(*) Ἀφορῶντα εἰς τό θέμα τῆς ὠργανωμένης προσπαθείας νά περάση ἡ λεγομένη «χειροθεσία» μετά ἀπό 30 ὁλόκληρα ἔτη.

Ἐπισκόποις, ὁ Μητροπολίτης Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς, τῆς ἐν Ἑλλάδι Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐκφράζων καί ἐκπροσωπῶν καί τόν περί ἡμᾶς Ὀρθόδοξον Ἱερόν Κλῆρον καί Λαόν, μετ' ἀγανακτήσεως, ἀλλά καί μετά λόγου εὐθύνης καί ὀρθοδόξου συνειδήσεως, ΑΠΟΡΡΙΠΤΟΜΕΝ καί ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΜΕΝ, ὡς ἀείποτε ἡ Ἱερά Σύνοδος ΚΑΤΕΔΙΚΑΣΕΝ, τό βδέλυγμα τοῦτο, τό ὁποῖον τά ξένα Κέντρα ἠθέλησαν νά στήσουν «ἐν τόπῳ ἁγίῳ», ἵνα δι' αὐτοῦ προσβάλωσιν τήν τε Ἀποστολικήν Διαδοχήν καί τήν Ἐκκλησιολογίαν τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ὡσαύτως ἀλγῶν, δι' Ὑμᾶς Ἀδελφοί, μετά δακρύων παρακαλοῦμε νά μετανοήσετε, ἀσχέτως ἄν μετά ἀπό αὐτάς τάς βλασφημίας εἶναι δυνατή ἤ ὄχι ἡ διά τῆς μετανοίας ἀποκατάστασίς σας. Ἐπί τούτοις καί πρό πάσης ἐπ' αὐτοῦ Συνοδικῆς διαγνώμης, (ἡ ὁποία λόγῳ τοῦ χειμῶνος, τόν ὁποῖον διέρχεται ἡ ἁγιωτάτη Μήτηρ ἡμῶν Ἐκκλησία δέν εἶναι ἐφικτή ἐπί τοῦ παρόντος), ὡς Κανονικός καί Ὀρθόδοξος Ἀρχιερεύς ταύτης, ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΜΕΝ τήν τοιαύτην ἐσχάτην βλασφημίαν καί ΔΗΛΟΥΜΕΝ ὅτι δέν εἶναι δυνατή εἰς τό ἑξῆς οὐδεμία κοινωνία μετά τῶν ἀμετανοήτως ἐμμενόντων εἰς αὐτήν. Ταῦτα ἐξ ἀφορμῆς τῆς προεκτεθείσης «ΠΕΡΙΓΡΑΦΗΣ» εἰς τήν ὁποίαν προέβη τό 2003 ἡ Ἱ. Μονή Μεταμορφώσεως Μπροῦκλιν Μασαχουσέτης (κατόπιν αἰτήσεως ποίων;), καί τῶν παραλλήλων βλασφήμων ΥΠΑΝΑΧΩΡΗΣΕΩΝ - ΔΗΛΩΣΕΩΝ Ὑμῶν, καί ΑΝΑΜΕΝΟΜΕΝ ἐπειγόντως τάς Ὑμετέρας θέσεις»». (384/12.2.5005).

Ἐπίσης διά τοῦ ἐπομένου ὑπ' ἀριθμ. 385/14.5.2005 ἐγγράφου μας ρητῶς σᾶς ἐγνωστοποιήσαμεν, ὅτι *«... ἡ περαιτέρω πνευματική - ἐκκλησιαστική σχέσις καί κοινωνία τῆς ἐλαχιστότητός μου μεθ' Ὑμῶν, ἐξαρτηθήσεται πλέον ἀποκλειστικῶς καί μόνον ἐκ τῆς Κανονικῆς καί Ὀρθοδόξου στάσεως Ὑμῶν ἔναντι τῆς ΚΑΛΗΣ ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ. Ἐπί τούτῳ ΔΗΛΟΥΜΕΝ ὅτι ἄν ἀπό λήψεως παρούσης, καί ἐντός 15 ἡμερῶν, δέν θελήσητε νά ἀνταποκριθῆτε, ἀλλά ὑποκρινόμενοι συνεχίσετε τό ἔργον τῆς προδοσίας, πλέον ἡμεῖς, ὁ ἐλάχιστος Μητροπολίτης Κήρυκος, ΔΕΝ ΘΑ ΣΥΝΕΧΙΣΩΜΕΝ ΤΗΝ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ ΣΤΑΣΙΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ, ΗΤΟΙ, ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΙΟΡΙΣΘΩΜΕΝ ΤΟΥ ΛΟΙΠΟΥ εἰς τήν «περιτείχισίν» μας. (Βλέπετε ἡμέτερον ἔγγραφον Ἀριθμ. Πρωτ. 223/2.11.2001), οὐδέ εἰς τάς λοιπάς μέχρι τοῦδε Κανονικάς ἐνεργείας μας, ὡς ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀνεφέραμεν καί εἰς τό προηγούμενον ἡμέτερον ἔγγραφον 384/ 12.5.2005 κατηγγείλαμεν, ΑΛΛΑ ΘΑ ΔΙΑΧΩΡΙΣΩΜΕΝ ΟΡΙΣΤΙΚΩΣ ΤΑΣ ΕΥΘΥΝΑΣ ΜΑΣ, ΚΑΙ ΘΑ ΔΙΑΚΟΨΩΜΕΝ ΠΑΣΑΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΚΑΙ ΑΛΛΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑΝ ΜΕΘ' ΥΜΩΝ, ΔΙΑΓΡΑΦΟΝΤΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΥΜΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΔΙΠΤΥΧΩΝ ΤΗΣ ΓΝΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, καί θά ἀρκεσθῶμεν πλέον εἰς τό νά προσευχώμεθα ὑπέρ Ὑμῶν, ὅπως καί ὑπέρ τῶν «πέντε» καί λοιπῶν σχισματικῶν»* (385/14.5.2005).

Μέ βαρυαλγοῦσαν καρδίαν, πλήν τῆς συνειδήσεως ἡμῶν μή καταμαρτυρούσης τι, **ΔΙΑΠΙΣΤΩΝΟΜΕΝ**, ὅτι, ἀφοῦ ἐπί ἔτη καί ἔτη ἠγωνίσθημεν καί κατηγγείλαμεν, ἀλλά καί περιετειχίσαμεν ἐμαυτόν, ταῦτα πάντα ἀπέβησαν ἐπί ματαίῳ δι' Ὑμᾶς, διότι ἐνῶ ὁ Παλαιοημερολογιτικός Οἰκουμενισμός δρᾶ καί ἀνατρέπει τό πᾶν, Ὑμεῖς δέν ἐννοεῖτε νά ἐγείρετε τήν Ἀρχιερατικήν σας

φωνήν καί νά εἴπητε τό Ἀρχαγγελικόν «ΣΤΩΜΕΝ ΚΑΛΩΣ», καί «ΑΓΑΠΗΣΩΜΕΝ ΑΛΛΗΛΟΥΣ, ΙΝΑ ΕΝ ΟΜΟΝΟΙΑ ΟΜΟΛΟΓΗΣΩΜΕΝ».

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

Ἡ ἐλαχιστότης μου, μή ἔχων ἄλλην Κανονικήν καί ὀρθόδοξον ἐπιλογήν, μετά λόγου εὐθύνης, ΔΙΑΚΟΠΤΟΜΕΝ ΤΗΝ ΜΕΘ᾽ ΥΜΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ - ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑΝ ΚΑΙ ΔΙΑΓΡΑΦΟΜΕΝ ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΥΜΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΔΙΠΤΥΧΩΝ ΤΗΣ ΓΝΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, διότι πρό πολλοῦ τήν ἠρνήθητε καί τήν πολεμεῖτε, εὐθυγραμμισθέντες πρός τάς ἀρχάς τοῦ Παλαιοημερολογιτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἐνῶ ἀμφισβητεῖτε καί ἀρνεῖσθε, διά συγκεκριμένων πράξεων καί παραλείψεων, τήν Ἐκκλησιολογίαν Αὐτῆς, εὐθέως δέ ἀρνεῖσθε διά συγκεκριμένων πράξεων καί παραλείψεων, καί τήν ἀδιάκοπον Ἀποστολικήν σας Διαδοχήν.

Καίτοι θεωροῦμεν περιττόν νά ἀναλύσωμεν πάλιν τά τῆς πτώσεως Ὑμῶν, ἐπί τε τῆς Ἐκκλησιολογίας καί τῆς Ἀποστολικῆς σας Διαδοχῆς, διότι πλειστάκις σᾶς τά ἐγράψαμεν, καί δέν τά ἐλάβατε ὑπ᾽ ὄψιν, ἀλλά τοὐναντίον ἐκινήσατε διωγμόν ἐναντίον μας, τελευταίως δέ συνωψίσαμεν ταῦτα καί εἰς τήν ὑπ᾽ ἀριθμ. 388/28.5.2005 (π.ἡ.) «ΑΠΟΦΑΝΣΙΝ - ΑΠΟΦΑΣΙΝ» μας, ἐπί τῆς ὑπ᾽ ἀριθμ. 75/13/26.1.2005 ΑΠΟΤΕΙΧΙΣΕΩΣ τοῦ Παν/του π. Ἀμφιλοχίου Ταμπουρᾶ, ἐπιφυλασσόμεθα ὅμως καί πάλιν νά σᾶς γράψωμεν ἐπί τῇ χρηστῇ ἐλπίδι νά ἀνανήψετε, νά ἀναθεωρήσετε καί νά ἐπανακάμψετε ἐκ τῆς ὁδοῦ τοῦ ἀντιθέου Παλαιοημερολογιτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Εἰς τό ἑξῆς, ὡς Ἐπίσκοπος τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, δέν δεσμευόμεθα παρ᾽ Ὑμῶν εἰς οὐδεμίαν Κανονικήν, Ἐκκλησιαστικήν καί ὑπό τῆς Ὀρθοδοξίας ἐπιτασσομένην πρᾶξιν ἤ ἐνέργειάν μας, ἀλλά εἴτε μόνος, εἴτε καί μεθ᾽ ἑτέρων, ἱσταμένων ἐν τῇ πίστει, καί πάντως μετά τοῦ πιστοῦ Ἱεροῦ Κλήρου καί Λαοῦ, θά ὑπηρετήσωμεν τήν ἐν διωγμῷ τελοῦσαν καί δεινῶς χειμαζομένην Μητέραν Ἐκκλησίαν, πιστεύοντες ὅτι ὁ Κύριος «πολεμήσει ὑπέρ Αὐτῆς» καί «ἀναστήσει καί ἐκ τῶν λίθων τέκνα τῷ Ἀβραάμ».

Ἐν κατακλεῖδι, ἔχομεν τήν συνείδησιν ὅτι τήν Ἐκκλησίαν δέν τήν σώζομεν ἡμεῖς οἱ Ἐπίσκοποι, ἀλλ᾽ οὔτε καί εἶναι Αὕτη ἰδιωτική ὑπόθεσις κανενός. Ἡμεῖς οἱ Ἐπίσκοποι ἐτέθημεν ΕΠΙ - ΣΚΟΠΟΝ καί ὀφείλομεν νά διακονήσωμεν τήν Ἐκκλησίαν, διαφυλάττοντες καί παραδίδοντες ἀκεραίαν τήν Παρακαταθήκην τῆς Πίστεως, τήν Ὁποίαν ἐλάβομεν κατά τήν ὥραν τῆς χειροτονίας μας, διότι θά μᾶς ζητηθῇ ἀπό τόν Κύριον, τήν φοβεράν ἡμέραν τῆς Κρίσεως. Διό, διακαής εὐχή μας καί προσευχή θά πρέπη νά εἶναι, ὅπως μᾶς εὐσπλαχνισθῇ ὁ Κύριος, ὥστε νά μή χρονίση οὗτος ὁ χωρισμός, ἀλλά νά εὐδοκήση ὅπως, δημιουργηθησομένων τῶν Κανονικῶν προϋποθέσεων, ἐπανέλθη καί ἡ ἐν Ἀγάπη καί Ἀληθεία ἐν τῇ Γνησία Ὀρθοδόξω Ἐκκλησία ἑνότης ὅλων, καί καταισχυνθῇ οὕτω καί τό βδέλυγμα τοῦ Παλαιοημερολογιτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ὅσον ἀφορᾶ δέ τά καθ' ἡμᾶς, ἐφ' ἑξῆς θά τά πληροφορῆσθε διά τοῦ ἐπισήμου δημοσιογραφικοῦ ὀργάνου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας, **τῆς ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΝΟΗΣ, τῆς ὁποίας τό ἔργον ἐξέρχεται τῶν ὁρίων Αὐτῆς, καί καθίσταται πλέον δημοσιογραφικόν ὄργανον τῆς δεινῶς χειμαζομένης Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.**

Ταῦτα ἐν πολλῇ θλίψει, δάκρυσιν, ἀλλά καί ἐν ἀγάπῃ Χριστοῦ

† Ὁ Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς ΚΗΡΥΚΟΣ»

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐγγράφων τό μέν πρῶτον κατετέθη αὐτοπροσώπως ὑπό τοῦ Μητροπολίτου, τό δέ δεύτερον, μετά τῶν ἐκ τριάκοντα (30) σελίδων συνημμένων σχετικῶν ἐγγράφων τοῦ 1937, ἐστάλη διά τοῦ κ. Δημητρίου Παπαδάτου εἰς τούς **«Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον» κ. Ἀνδρέαν καί τούς λοιπούς Ἀρχιερεῖς εἰς τά Γραφεῖα τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Κέντρου** (Μπότσαρη 8 Περιστέρι), **τήν 16.6.2005 (π.ἡ.), ὅπου εἶχεν συναθροισθεῖ ἡ ὑπό τόν ψευδοαρχιεπίσκοπον «Πειραιῶς» κ. Νικόλαον φατριαστική καί βλάσφημος ὁμάς. Τοῦ ἐν λόγῳ ἐγγράφου καί τῶν λοιπῶν συνημμένων, ἔλαβον γνῶσιν αὐθωρεί, ἀλλά δυστυχῶς ὡς σιδηροδέσμιοι τοῦ Παλαιοημερολογιτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ καί ὡς ἐστερημένοι πλέον τῆς ἀγάπης καί φωτιστικῆς Χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος, δέν ἦσαν εἰς θέσιν νά προβοῦν εἰς καμμίαν Κανονικήν καί Ὀρθόδοξον ἐνέργειαν, διά τῆς ὁποίας ἔστω καί κατά τήν 12ην καί 1΄ νά ἐγίνετο τό θέλημα τοῦ Χριστοῦ. Ἀντιθέτως ἠγνόησαν τόν Μητροπολίτην, ἐνῶ οἱ ἐγκάθετοι τῶν ξένων Κέντρων ἐκινήθησαν καί συνεργασθέντες μέ παράγοντας αὐτῶν, συνέταξαν καί ἀπέστειλαν ἀμέσως πρός πᾶσαν κατεύθυνσιν καί εἰς ὁλόκληρον τόν πλανήτην, (ἐκτός τοῦ Μητροπολίτου κ. Κηρύκου...!), ἕνα ΑΣΤΟΙΧΕΙΩΤΟΝ «χαρτίον», ἤτοι, χωρίς Πρωτόκολλον, Ὑπογραφήν καί Σφραγίδα τό ὁποῖον ἐτιτλοφόρησαν ὡς «ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ», μέ ἡμερομηνίαν 18 Ἰουνίου 2005 (π.ἡ.). («Ο.Π.», τοῦ μηνός Ἰούνιος 2005, σελ. 202 κ.ἑ.).**

Διά τῆς ὡς ἄνω συνοπτικῆς παρουσιάσεως ἐπεδιώχθη νά προκύψη καθαρά ἡ εἰκών τῶν ἀπό τό 1924 ἱερῶν ἀγώνων τοῦ πιστοῦ λείμματος τῆς χάριτος (τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν), καί μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, τό ὁποῖον ἔμεινεν ἑδραῖον καί ἀμετακίνητον εἰς τήν Γνησίαν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος. Ταῦτα διότι ἡ γνῶσις τῆς ἱστορικῆς ἀληθείας, δηλαδή ποίας μεθόδους, τεχνάσματα, θεωρίας, ἀπάτας, ψεύδη, διωγμούς, προδοσίας καί λοιπά ἀντιμετώπισαν τά παραμείναντα καί παραμένοντα πιστά τέκνα τῆς Μητρός μας Ἐκκλησίας, ἡ γνῶσις ἐπαναλαμβάνομεν αὐτῶν διδάσκει, φωτίζει, ἐνισχύει αὐξάνει τόν ΚΑΛΟΝ ΖΗΛΟΝ, καί ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ ἀναπαύεται εἰς αὐτούς τούς πιστούς, καί δι' Αὐτῆς εἶναι εἰς θέσιν ἀναλόγως ἕκαστος νά ἀγωνισθῆ καί πάντως νά παραμείνη πιστόν, ζῶν καί εὐλογημένον μέλος τοῦ Ἁγίου Σώματος τοῦ Χριστοῦ, τό ὁποῖον εἶναι ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ. Ἀμήν.

ΓΝΗΣΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ ΚΑΙ ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

Α.Π. 421 — Ἐν Κορωπίῳ Τῇ 25.12.2006 (π.ἡ.)

ΓΕΝΙΚΗ ΑΝΟΙΚΤΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ ΚΑΙ ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ, ΤΗΣ ΓΝΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΗΡΥΚΟΥ

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗΝ ΤΗΝ ΥΠ' ΑΡΙΘΜ. 3243/7.10.2006 «Γ' ΚΛΗΣΙΝ»

ΥΠΟΓΡΑΦΟΜΕΝΗΝ ΥΠΟ ΤΟΥ ΨΕΥΔΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ κ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΠΡΟΣ

α) Τούς πρώην ἐν Χριστῷ Ἀδελφούς καί Συνεπισκόπους: «Πειραιῶς» κ. Νικόλαον, «Ἀργολίδος» κ. Παχώμιον, «Περιστερίου» κ. Γαλακτίωνα, «Βερροίας» κ. Ταράσιον, «Διαυλείας» κ. Ἀνδρέαν, «Φιλίππων» κ. Χρυσόστομον.

β) Τούς ὑπ' αὐτούς Πρεσβυτέρους καί Ἱεροδιακόνους, Χρύσανθον, Εὐστάθιον, Στέφανον, Νεόφυτον, Δαμασκηνόν, Ἀνανίαν, Ἀντώνιον, Ἀπόστολον, Δημήτριον, Ἠλίαν, Κασσιανόν, Κυπριανόν, Λάζαρον, Νικόλαον, Παντελεήμονα, Στέφανον, Ἰγνάτιον, Μεθόδιον καί Βαρθολομαῖον, καί τούς ἐπίσης ὑπ' αὐτούς Ἱερεῖς τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου.

Κοινοποίησις: Πρώην Μητροπολίτας κ. Γρηγόριον καί κ. Χρυσόστομον.

Ἀγαπητοί πρώην ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί, μέ τήν Χάριν τοῦ Χριστοῦ δέν θά παύσωμεν νά προσευχώμεθα διά τήν μετ' ἐπιγνώσεως ἐπιστροφήν σας εἰς τήν Μητέρα Ἐκκλησίαν, ἐνῶ τήν κατ' Αὐτῆς προδοσίαν σας, (εἰς τήν ὁποίαν σᾶς ὡδήγησαν καί σᾶς κρατοῦν σιδηροδεσμίους τά ξένα Κέντρα τοῦ Φλωρινισμοῦ καί Νεοημερολογιτισμοῦ, διά τῶν ἐγκαθέτων των, Δημ. Κάτσουρα, Μαξίμου κλπ.) δέν θά παύσωμεν νά καταγγέλλωμεν καί ἐν πολλῇ βδελυγμίᾳ νά καταδικάζωμεν. Δυστυχῶς, ὅμως, καθίσταται μᾶλλον προφανές ὅτι αἱ μέχρι σήμερον προσευχαί μας δέν φθάνουν κἄν εἰς τόν Χριστόν, καί διά τάς πολλάς μας ἁμαρτίας, ἀλλά προπάντων, διά τήν ΕΣΧΑΤΗΝ ΒΛΑΣΦΗΜΙΑΝ ΥΜΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ, ἤτοι κατά τῆς Ἀποστολικῆς σας Διαδοχῆς καί τῆς Ἐκκλησιολογίας τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

* * *

Ἀγαπητοί, μέ ἀφορμήν τήν ὑφ' ὑμῶν πρός τήν ἐλαχιστότητά μου ἀποσταλεῖσαν ὑπ' ἀριθμ. 3243/7.10.2006 *«Γ' ΚΛΗΣΙΝ ΠΡΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΑΝ»*

μου, ἐπί δῆθεν *«κακοδοξία»*, *«σχίσματι»* κλπ., ὑπογραφομένην ὑπό τοῦ βλασφήμου ψευδαρχιεπισκόπου κ. Νικολάου Μεσσιακάρη, καί ὑπό τοῦ παρανόμως καί ἀντικανονικῶς φερομένου ὡς «ἀρχιγραμματέως» π. Δημητρίου Τσαρκατζόγλου, δι' εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων καί μέ τήν Χάριν τοῦ Κυρίου μας, σᾶς ἀπαντῶ καί διά τῆς παρούσης. Ἐκ προοιμίου ὅμως διευκρινίζω καί ὑπογραμμίζω ὅτι τοῦτο ποιῶ διά νά μήν αὐταπατᾶται οὐδείς, οὔτε ἐξ ὑμῶν, οὔτε ἐκ τῶν πλανηθέντων ὀπίσω ὑμῶν πιστῶν χριστιανῶν, ἀλλά νά γνωρίζουν οἱ πάντες ὅτι δέν μᾶς ἐχώρισαν καί δέν μᾶς χωρίζουν αἱ ἀήθης ψευδεῖς καί ἀνυπόστατοι κατηγορίαι σας, οὔτε ἄλλαι προσωπικαί ἤ ἐπουσιώδεις διοικητικαί διαφοραί, ἀλλά τά ἀμέσως μετά τό 1995 προκύψαντα καί λαβόντα διαστάσεις σοβαρά Ἐκκλησιαστικά θέματα **ΚΑΝΟΝΙΚΗΣ ΤΑΞΕΩΣ ΚΑΙ ΔΟΓΜΑΤΙΚΗΣ ΦΥΣΕΩΣ.** Αὐτά προεκάλεσαν τήν πτῶσιν σας, τήν αὐτοαποβολήν σας ἐκ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καί προεκάλεσαν μέγα χάσμα μεταξύ ἡμῶν τε καί Ὑμῶν, τό ὁποῖον δέν γεφυρώνεται καί δέν διαπερᾶται, παρά μόνον διά τῆς ἐν μετανοίᾳ διορθώσεως καί ἐπιστροφῆς ἐκεῖ ὁπόθεν ἐξεπέσατε. Γίνομαι δι' ἄλλην μίαν φοράν σαφής καί ρητός, ὅσον καί ἄν αὐτή ἡ ἐπανάληψις γίνεται κουραστική.

ΜΕΡΟΣ Α'

ΤΙ ΜΑΣ ΕΧΩΡΙΣΕΝ ΚΑΙ ΜΑΣ ΧΩΡΙΖΕΙ

Α' Η ΚΑΤΑΛΥΣΙΣ ΤΗΣ ΚΑΝΟΝΙΚΗΣ ΤΑΞΕΩΣ

Κατ' ἀρχάς, κατά τήν μετά τό 1997 περίοδον, δέν ἐφηρμόζετο ἡ Κανονική Τάξις, ἐνῶ ἐν συνεχείᾳ **ΣΥΛΛΗΒΔΗΝ ΚΑΤΕΛΥΘΗ** καί **ΚΑΤΕΠΑΤΗΘΗ** αὕτη, πρός χάριν τοῦ παλαιοημερολογιτικοῦ σας Οἰκουμενισμοῦ καί τῆς προδοσίας κατά τῆς Ἀποστολικῆς σας Διαδοχῆς καί Ἐκκλησιολογίας. Τό θέμα τοῦτο, τῆς καταλύσεως τῆς Κανονικῆς Τάξεως, εἶναι μεῖζον θέμα, διότι ὁ σεβασμός καί ἡ ἐφαρμογή της ἐν πᾶσι, ἀποτελεῖ μίαν ἐκ τῶν βασικῶν ἀρχῶν διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας, ἄνευ τῆς ὁποίας δέν νοεῖται ζωή τῆς Ἐκκλησίας. Πέραν τούτου οὐδείς ἀγνοεῖ ὅτι οἱ παραβάται τῆς Κανονικῆς Τάξεως καθίστανται εὐθέως καί βλάσφημοι κατά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ λαλήσαντος ἐν ταῖς Ἁγίαις Συνόδοις, ἐν αἷς Πνευματοκινήτως διετυπώθησαν οἱ θεῖοι καί Ἱεροί Κανόνες. Τό γεγονός τοῦτο, ἤτοι τῆς καθ' ὑποτροπήν καί ἐξακολουθητικῶς καταλύσεως τῆς Κανονικῆς Τάξεως, δέν ἔπαυσεν νά ἐνεργῆται ὑφ' ὑμῶν μέχρι καί αὐτῆς τῆς ***«Γ' ΚΛΗΣΕΩΣ ΣΑΣ ΠΡΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΑΝ»*** μου, διότι καί ταύτην ἐνεργήσατε, οὐχί Κανονικῶς, οὐδέ Ὀρθοδόξως, οὐδέ κατ' Ἐκκλησιαστικήν δεοντολογίαν, ἀλλ' ἀποκλειστικῶς κατά οἰκουμενιστικήν καί προδοτικήν τοιαύτην, καί διότι, ἀφ' ἑνός ἀφελῶς πιστεύετε ὅτι θά φοβηθῶμεν τάς σκευωρίας, θά σιωπήσωμεν καί θά ἀναστείλωμεν τόν ὑπέρ τῆς Μητρός Ἐκκλησίας σκληρόν ἀγῶνα. Μέ ἕνα λόγον πράττετε ταῦτα διότι ἀμετανοήτως ἐμμένετε εἰς τήν προδοσίαν κατά τῆς Ἀποστολικῆς σας Διαδοχῆς καί τῆς Ἐκκλησιολογίας τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Β' Η ΚΑΤΑΛΥΣΙΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΥΝΟΔΙΚΟΥ ΘΕΣΜΟΥ

Κατά τήν μετά τό 1996 περίοδον, καταλύσαντες τήν Κανονικήν Τάξιν, κατ' ἀνάγκην κατελύσατε καί τόν ἱερόν θεσμόν, τόν πρῶτον καί μέγιστον θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας, τήν ΙΕΡΑΝ ΣΥΝΟΔΟΝ, ἥτις ἐστίν κοινωνία ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, Ἀγάπῃ καί Ἀληθείᾳ, ἐν ᾗ καί δι' ἧς μυσταγωγεῖται τό θέλημα τοῦ Χριστοῦ. Ἄνευ τῶν ὅρων τούτων, οἱαδήποτε ἄλλη σύναξις Ἐπισκόπων δέν συγκροτεῖ Σύνοδον ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, ἀλλά συνάθροισιν ἐν τῷ πονηρῷ. Αὕτη ἡ ἁμαρτία, τοῦτο τό ἔγκλημα ὁδηγεῖ αὐτόχρημα εἰς σκοτισμόν καί ἐγκατάλειψιν Θεοῦ, ἐνῶ ἐπισύρει καί τήν ὀργήν Του ***«ἐπί τῶν υἱῶν τῆς ἀπειθείας»***. Παρακαλῶ, διά νά μήν ἀπατᾶται κανείς καί ἐπ' αὐτοῦ, ἀκουσώμεθα **τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου:** ***«...Συνόδους συνεκρότησαν μεγάλας καί παμπληθεῖς καί Ἐκκλησίαν Θεοῦ ἑαυτούς ὠνομάκασι, καί ὑπέρ Κανόνων ἐφρόντισαν τῷ δοκεῖν*** (ἐφρόντισαν νά φαίνωνται πώς ἐργάζονται ὑπέρ τῶν Κανόνων), ***κατά Κανόνων τό ἀληθές κινούμενοι*** (ἐνῶ στήν πραγματικότητα ἐστρέφοντο κατά τῶν Κανόνων). ***Τί δή θαυμαστόν, εἰ καί πέντε καί δέκα ἐπίσκοποι, συναχθέντες τόν ὑπό τῶν Κανόνων καθῃρημένον κατά τάς δύο αἰτίας ἠθώωσαν, λύσαντες τοῦ ἱερουργεῖν; Συνόδους τοίνυν, δέσποτα, οὐ τό ἁπλῶς συνάγεσθαι Ἱεράρχας τε καί Ἱερεῖς, κἄν πολλοί ὦσιν*** (κρείσσων γάρ εἷς ποιῶν τό θέλημα τοῦ Κυρίου, ἤ μύριοι παραβαίνοντες), ***ἀλλά τό ἐν ὀνόματι Κυρίου, ἐν τῇ εἰρήνῃ καί φυλακῇ τῶν Κανόνων. Καί τό δεσμεῖν καί λύειν οὐχ ὡς ἔτυχεν, ἀλλ' ὡς δοκεῖ τῇ ἀληθείᾳ, καί τῷ κανόνι, καί τῷ γνώμονι τῆς ἀκριβείας. Εἰ δείξωσιν οἱ συνελθόντες τοῦτο πεποιηκότες καί ἡμεῖς σύν αὐτοῖς. Εἰ οὐ δεικνύουσι, ἐκβαλέτωσαν τόν ἀνάξιον, ἵνα μή τις εἰς κατηγόρημα αὐτοῖς καί τοῖς μετέπειτα γενεαῖς παραδοθήσεται... καί ἐξουσία τοῖς ἱεράρχαις ἐν οὐδεμίᾳ δέδοται ἐπί πάσῃ παραβάσει κανόνος, ἤ μόνον στοιχεῖν τά δεδογμένα καί ἕπεσθαι τοῖς προλαβοῦσιν».*** Ἀκούετε, ἀγαπητοί, τί περί τῆς ἀληθοῦς Συνόδου λέγει ὁ Ἅγιος; Σᾶς ἐρωτῶ, ἡ ὑμετέρα ἀσεβής ὁμάς πληροῖ τι, ἔστω καί κατ' ἐλάχιστον, ἐκ τῶν ὅσων ἀναφέρει ὁ Ἅγιος; **«Σύνοδος»** τῶν πέντε, **«Σύνοδος»** ὑμεῖς, **«Σύνοδοι»** 5-6 οἱ Φλωρινικοί! Σᾶς ἐρωτῶ, ὅλαι αὗται αἱ **«ἀσεβεῖς συμμορίαι»** τῶν ἀπίστων χριστεμπόρων εἶναι «Σύνοδοι»;

Ἀκουσόμεθα ὅμως καί τοῦ μεγάλου διδασκάλου καί θεολόγου Ἀθανασίου τοῦ Παρίου ἐκτενέστερον διδάσκοντος: ***«Ὀρθόδοξος Σύνοδος ἐστί καί ὀνομάζεται, ἡ φυλάττουσα ἀπαρασαλεύτως τά δόγματα καί τάς παραδόσεις καί τούς Κανόνας τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Κακόδοξος δέ καί αἱρετική ἐστίν ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἡ μή φυλάττουσα αὐτά, ἀλλά τινός ἑνός φρονήματος ἀκολουθοῦσα, ἥτις διά ταῦτα καί ὑπό τῆς ἁγίας οἰκουμενικῆς Συνόδου ἀναθέματι καθυποβάλλεται.***

Λοιπόν δέν εἶναι πάντοτε σεπτόν καί τίμιον τό τῆς Συνόδου ὄνομα. Ἀλλ' ἐκείνη εἶναι σεπτή καί τιμία καί ἁγία Σύνοδος, ἡ στοιχοῦσα τοῖς τε ἐγγράφοις καί ἀγράφοις παραδεδομένοις, ὑπό τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καί τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Καί τῆς τοιαύτης Συνόδου τάς ἀποφάσεις δεχόμεθα καί φυλάτ-

τομεν, τῶν δέ ἀλλοτρίων τήν φωνήν οὔτε γινώσκομεν, οὔτε πειθόμεθα αὐτῇ. Δυνάμεθα ἐνταῦθα ν' ἀπαριθμήσωμεν τοιαύτας κακοδόξους συνόδους. 'Αλλ' ἵνα μή χρονοτριβῶμεν περιττῶς, ἄς ἴδη ὁ ἀναγνώστης τόν Β' Τόμον τῶν Συνοδικῶν καί θέλει εὕρει αὐτάς, ὅπου καί ρητῶς ληστρικαί ἐπιγράφονται.

Καί τό χειρότερον, ὅπου ὄχι μόνον τοπικαί καί ὀλιγάριθμοι ἐστάθησαν τοιαῦται, ἀλλά καί οἰκουμενικαί πολυάριθμοι, οἷα ἡ ἐν 'Εφέσω τό δεύτερον, ἡ συμφρονήσασα τῷ μονοφυσίτη Εὐτυχεῖ, καί τόν εὐσεβέστατον καί ἁγιώτατον Φλαβιανόν τόν Κων/λεως ἀποκτείνασα. Μετά ταύτην ἡ ἐπί Κοπρωνύμου πολυαριθμοτάτη, ἡ φρυάξασα κατά τῶν ἁγίων Εἰκόνων, ὁμοίως καί ἡ ἐπί Βασιλείου τοῦ Μακεδόνος οἰκουμενική ὀνομασθεῖσα, παρανομωτάτη δέ ἀναφανεῖσα, ὡς καθελοῦσα καί ἀναθεματίσασα τόν ἁγιώτατον Φώτιον. Περιττόν δέ εἶναι ν' ἀναφέρω τό ἐν Φλωρεντία οἰκουμενικόν μέν, ληστρικώτατον δέ συνέδριον». Λοιπόν πάλιν λέγομεν, δέν εἶναι ἀείποτε σεπτόν καί τίμιον τό τῆς συνόδου ὄνομα, καθώς οὐδέ τό τῆς ἐκκλησίας, καθ' ὅτι ἔστι 'Εκκλησία ἁγίων καί 'Εκκλησία ὁσίων, ἀλλά ἔστι κατά τόν ψαλμωδόν καί «ἐκκλησία πονηρευομένων».

Αἱ φωναί, λοιπόν, ἤτοι τά ὀνόματα οὕτως ἔχουσιν, ἤτοι καί ἐπί καλοῦ καί ἐπί κακοῦ. Καί ἐπί κακοῦ μέν λαμβάνονται καθώς διά παραδειγμάτων ἐδείξαμεν. 'Αλλ' οἱ ἁπλοῖ ἄνθρωποι, ἤτοι οἱ ἀπαίδευτοι, οὐ δύνανται ποιῆσαι τήν διάκρισιν ταύτην ἐκ τῆς ἀμαθείας αὐτῶν. 'Αλλά σύνοδον ἤκουσαν, τόσον φθάνει, εὐθύς προσκυνοῦσι καί πείθονται καί μέ ζῆλον ἄκρατον τά πάντα θορυβοῦσι καί ταράττουσι. Περί τῶν τοιούτων ὁ θεῖος 'Απόστολος ὁμολογεῖ πώς «ἔχουσι ζῆλον Θεοῦ, ἀλλ' οὐ κατ' ἐπίγνωσιν». (Βλέπετε καί ἡμέτερον σχετικόν ὑπ' ἀριθμ. 209/19.6.2001 ἐν Ο.Π. Τόμος 12ος 2001 σελ. 106, καί τοῦ 'Αρχιεπισκόπου 'Ανδρέου: «Ο.Π.», Τόμος 15ος 2004, σελ. 378).

'Η 'Ιερά Σύνοδος, ἐπαναλαμβάνομεν, εἶναι τό ὄργανον δι' οὗ, θέμις εἰπεῖν, «μυσταγωγεῖται» τό θεῖον θέλημα. Σεῖς, ὅμως ἀγαπητοί, κατελύσατε τόν μέγαν τοῦτον θεσμόν, καί μετετρέψατε αὐτόν εἰς ἰδικήν σας «ἄτιμον θεραπαινίδα», ἤτοι, ὄργανον τῶν στόχων καί τῶν σκοπῶν τοῦ παλαιοημερολογιτικοῦ σας οἰκουμενισμοῦ. Τοῦτο ἀκριβῶς ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα εἰς τάς μετά τό 1997 «Συνόδους» σας, νά μήν ἰσχύση ποτέ τό *«ἔδοξε τῷ 'Αγίω Πνεύματι καί ἡμῖν»*, ἀλλά μονίμως τό κατηραμένον *«ἔδοξεν τοῖς Φλωρινικοῖς, Νεοημερολογίταις καί τοῖς ἐγκαθέτοις αὐτῶν καί ὑμῖν»*, (δηλαδή καί σέ σᾶς)! Παρακαλῶ, ὅπως ἐν ὀνόματι τῆς 'Αγάπης καί τῆς 'Αληθείας τοῦ Χριστοῦ, φέρετε εἰς τήν μνήμην σας ὅλας τάς «συγκλήσεις τῶν Συνόδων σας» καί νά ἴδητε ἄν, ἔστω καί εἰς μίαν συνεδρίαν, ἔστω καί ἐπί ἑνός θέματος, ἐτηρήθη ἡ Κανονική Τάξις, ὑπηρετήθη δέ τό δίκαιον καί ἡ 'Ορθοδοξία, ἤτοι ἡ 'Ομολογία - 'Εκκλησιολογία καί ἡ 'Αποστολική Διαδοχή. 'Υποδείξτε, ἐμοί τῷ ἐλαχίστω, ὅτι ἔστω καί ἐν μιᾷ τῶν τοιούτων «Συνόδων» σας, δέν ὑπῆρξεν ἀθλία σκοπιμότης, διά παραλείψεις ἐπί Κανονικῶν καί Δογματικῶν θεμάτων καί ὅτι δέν σᾶς ἐπεβλήθησαν ἔξωθεν ὑπό τρίτων προειλημμέναι ἀποφάσεις, προωθοῦσαι προσχεδιασμένας καί ἐλεεινάς σατανικάς σκευωρίας τῶν συγκεκριμένων

Κέντρων καί τῶν ἐγκαθέτων των, τούς ὁποίους ἤδη ἀνεφέραμεν, καί τούς ὁποίους γνωρίζετε κάλλιον ἐμοῦ. Διά τούς λόγους αὐτούς τούς Κανονικούς, Θεσμικούς καί Δογματικούς, ἤχθημεν εἰς τήν ὑπ' ἀριθμ. 223/2.11.2001 ἀπόφασίν μας, δι' ἧς ὡς ὑπεύθυνος, Κανονικός καί Ὀρθόδοξος Ἀρχιερεύς, διεχωρίσαμεν τάς εὐθύνας ἡμῶν καί ΕΞΗΛΘΟΜΕΝ ΕΚ ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ ΠΟΝΗΡΩ ΣΥΝΕΔΡΙΩΝ ΣΑΣ, διότι εἰς αὐτά μονίμως ἀπεσιωπῶντο καί ἀπερρίπτοντο θέματα ΚΑΝΟΝΙΚΗΣ καί ΔΟΓΜΑΤΙΚΗΣ - ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΦΥΣΕΩΣ. Ἐξήλθομεν διότι τήν Ἱεράν Σύνοδον μετετρέψατε εἰς Καϊαφικόν Συνέδριον πρός συνεχεῖς ἀντιχρίστους σκευωρίας καί κατά Προσώπων καί κατά τῆς Ἐκκλησιολογίας καί Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς, ἀποδειχθέντες ὡς τά πλέον φθηνά ὄργανα τοῦ κατηραμένου παλαιοημερολογιτικοῦ, ἀλλά καί Νεοημερολογιτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ! Παρακαλῶ μελετῆστε τό γεγονός καί, ἄν σᾶς ἀδικῶ, ἄν σᾶς συκοφαντῶ, γνωστοποιῆστε μας τοῦτο ἀποδεικτικῶς καί τότε ἑβδομηκοντάκις ἑπτά θά πέσω ἐν τῶ ἐδάφει ζητῶν συγγνώμην καί ἀνακαλῶν. Ἴσως εἴπητε: *«Ὑποκρίνεσαι καί ὑπεκφεύγεις, Ἐπίσκοπε Κήρυκε. Ἡμεῖς σέ καλοῦμεν εἰς ἀπολογίαν, διότι μέ τήν διατύπωσιν τοῦ θεολόγου Ἐλευθερίου Γκουτζίδη, «Δέν θά ὁμιλήσω διά τήν πρώτην, ἄναρχον, αἰωνίαν καί ἀόρατον Ἐκκλησίαν...» κηρύσσεις «ἀμάρτυρα» καί περιέπεσες εἰς Τριαδολογικήν, Χριστολογικήν καί Ἐκκλησιολογικήν αἵρεσιν...»!* Ἀπάγετε τῶν βλασφημιῶν τούτων καί κάμετε ὀλίγην ὑπομονήν, διότι καί πάλιν χωρίς πάθος, ἀλλά μόνον κατά ὁμολογιακόν καθῆκον, καί ἵνα μή τις ἐστίν ὁ ἐξαπατῶν ὑμᾶς καί ἰδιαιτέρως τούς ἁπλοῦς χριστιανούς, καί πάλιν λέγω, χάριτι Χριστοῦ καί δι' εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων, θά σᾶς ἀποδείξωμεν ὅτι δυστυχῶς, Σεῖς, ἀγαπητοί πρώην ἐν Χριστῶ Ἀδελφοί, εἰς τήν ἀπεγνωσμένην προσπάθειάν σας νά μᾶς κηρύξετε ὡς δῆθεν «κακόδοξον» καί «ἐκτός Συνόδου»!!!, Σεῖς περιεπέσατε ὄχι μόνον εἰς βλασφημίαν καί ἄρνησιν κατά τῆς Ἀποστολικῆς σας Διαδοχῆς καί Ὁμολογίας, ἀλλ' ὅπως παρακατιών θέλομεν σᾶς ἀποδείξει ἐκτός τῆς βλασφημίας σας κατά τῆς Ἐκκλησιολογίας καί τῆς Ἀποστολικης σας Διαδοχῆς, ἠσεβήσατε καί κατά τοῦ Τριαδολογικοῦ, Χριστολογικοῦ καί Ἐκκλησιολογικοῦ Δόγματος.

Γ΄ ΑΛΛΟΙ ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΟΙ ΛΟΓΟΙ ΠΙΣΤΕΩΣ

Δύο λόγια ὅμως ἀκόμη, ὡς πρός τό τί μᾶς ἐχώρισεν καί τί μᾶς χωρίζει ἀπό τό 1997 καί ἐντεῦθεν, μέ κατάληξιν τάς ἀπό Φεβρουαρίου τοῦ 2003 καί μέχρι 16.6.2005 «γυμνῆ τῆ κεφαλῆ» ὠργανωμένας βλασφημίας σας κατά τῆς τε Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς καί Ἐκκλησιολογίας, ὅτε καί σᾶς **ΑΠΕΚΗΡΥΞΑΜΕΝ.**

Α) Μᾶς ἐχώρισεν καί μᾶς χωρίζει ἡ ἄρνησίς σας νά ἐκτελεσθῆ ἡ ὑπ' ἀριθμ. 3005/1997 ὁμόφωνος Ἀπόφασις τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας κατά τῆς σχισματοαιρέσεως τῶν πέντε πρώην Μητροπολιτῶν, καί ἐν ταυτῶ ἡ ἐκ μέρους σας ἐν τῆ πράξει δικαίωσις καί τῶν ἰδίων, γεγονός τό ὁποῖον ἔσχεν ὡς ἄμεσον συνέπειαν τήν ΕΝΕΡΓΟΠΟΙΗΣΙΝ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 10/25.6/8.7.1995 καθ' ὑμῶν «καθαιρετικῆς ἀποφάσεών των». Οὕτω, Σεῖς, μίαν ΑΚΥΡΟΝ ΚΑΙ

ΑΝΥΠΟΣΤΑΤΟΝ ἀπόφασίν των, ὡς ἐκ σχισματοαιρετικῶν προερχομένην, ὑποστασιοποιήσατε καί ἐπεκυρώσατε δι' ἑαυτούς, καί ἑπομένως εἶσθε καί ΚΑΘΗΡΗΜΕΝΟΙ, ἐκτός ἄν, μέ μυστικά Πρωτόκολλα ἀνεκλήθη ἀμοιβαίως ἐκείνη ἡ «καθαιρετική ἀπόφασίς» των, ἀφοῦ ἐξομοιώθητε αὐτοῖς καί οὐσία εἶσθε ἠνωμένοι.

Β) Μᾶς ἐχώρισεν καί μᾶς χωρίζει ἡ ἀπό τό 1998 ἐκδηλωθεῖσα ἐλεεινή σκευωρία σας κατά τοῦ Παν/του Ἱερομ. Ἀμφιλοχίου, διότι διά τῶν ἱστορικῶν του ἐγγράφων, α) ἀπό 22.9.1998, β) ἀπό 11/24.12.1998 καί ὅλων ὅσων ἠκολούθησαν, Κανονικῶς, Ὀρθοδόξως καί ἁρμοδίως, ὡς Ἱερεύς, σᾶς ἐζήτησεν, νά κηρύξετε καθαράν τήν Ὁμολογίαν σας, ἤτοι νά ὁμολογήσετε τήν Ἐκκλησιολογίαν καί τήν γνησίαν καί ἀδιάκοπον Ἀποστολικήν σας Διαδοχήν. Ἕνεκα τούτου ἠγέρθησαν ὅλοι οἱ δαίμονες τοῦ Ἅδου, καί μέσω τῶν γνωστῶν Φλωρινικῶν καί τῶν ἐγκαθέτων των, ὡς τοῦ Δημ. Κάτσουρα καί τοῦ Μον. Μαξίμου Τσακίρογλου καί τῶν λοιπῶν, σᾶς ἐκίνησαν εἰς ἀντικανονικάς πράξεις - σκευωρίας, ψεύδη, συκοφαντίας καί διώξεις κατά τοῦ ὁμολογητοῦ Κληρικοῦ καί τάς ὁποίας κλιμακώνετε καί μέχρι σήμερον κατά τόν πλέον ἀήθη τρόπον διά τοῦ δευτέρου ἐξ ὑμῶν τῇ τάξει, τοῦ «Ἀργολίδος» Παχωμίου! Ἀποτέλεσμα, διά μέν τόν Πανοσιολογιώτατον Ἱερομόναχον ὅλα αὐτά νά λογίζωνται ὡς «εὔσημα» καί μαρτυρίαι καλῆς Ὁμολογίας,(*) δι' ὑμᾶς ὅμως ἐπαίσχυντοι καί κατάπτυστοι σκευωρίαι, διά τάς ὁποίας θά δώσετε φρικτόν λόγον. Ταῦτα ἐποιήσατε διότι, τήν ἰδίαν περίοδον τοῦ 1998, ἤδη, εὑρίσκοντο ἐπί τῆς τραπέζης τοῦ ἀντιχρίστου παλαιοημερολογιτικοῦ σας Οἰκουμενισμοῦ τά θέματα: α) Δικαίωσις τῶν πέντε καί ἀκύρωσις τῆς κατά τῆς σχισματοαιρέσεώς των ὑπ' ἀριθμ. 3005/1997 ὁμοφώνου ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, δίωξις δέ κατά παντός μή συνοδοιποροῦντος εἰς τήν ὁδόν τῆς προδοσίας σας. β) Ἕνωσις μετά τῶν Φλωρινικῶν μέσω τοῦ ἐπί τῆς ἰδίας τραπέζης εὑρισκομένου ψευτοδιαλόγου καί γ) Πῶς, μετά καί ἀπό τήν ὑπ' ἀριθμ. 3166/14/27.2.2002 ἐπαίσχυντον καί βδελυκτήν σατανικήν πρᾶξιν - ἀπόφασίν σας κατά τοῦ θεολόγου Ἐλ. Γκουτζίδη, θά ἐξουδετερώσετε ὅλους τούς Ὀρθοδόξους καί πρωτίστως τήν ἐλαχιστότητά μου, ἀλλά καί τόν Ὁμολογητήν καί ἤδη μακαριστόν Μητροπολίτην Λαρίσης κυρόν Πανάρετον († 22.11.2004), προκειμένου νά ἐπιβάλετε τελικῶς καί τήν ἐν Ἑλλάδι συγχωρητικήν εὐχήν τοῦ 1971, ὡς χειροθεσίαν σας.

Γ) Μᾶς ἐχώρισαν καί αἱ συνωμοσίαι πρός ὑφαρπαγήν τῶν Ἱερῶν Ναῶν καί Ἐνοριῶν, ἀλλά καί Μητροπόλεων καί Μονῶν καί Ἡσυχαστηρίων, ἀφοῦ

(*) Μέχρι καί οἱ τελευταῖοι προπηλακισμοί ἐναντίον του καί αἱ βάρβαροι τρομοκρατικαί χειρονομίαι βίας, αἱ ὑποκινηθεῖσαι ὑπό τῶν πρώην ὑποτακτικῶν του καί πνευματικῶν του τέκνων (Ἱερομ. Ἰγνατίου, Ἱεροδ. Βαρθολομαίου, καί τοῦ ἀρχαιοτέρου καί πρεσβυτέρου ὅλων Μον. Ἀγαθαγγέλου), ἐπιχειρηθεῖσαι δέ ὑπό δυστυχοῦς λαϊκοῦ ὀργάνου των, γίνονται μέ τάς «εὐλογίας» τοῦ δυστυχοῦς Γέροντος Παχωμίου, ὅστις ἀπέδειξεν ποῖος πράγματι εἶναι καί ὁποίας δυνατότητας ἔχει ἐν τῷ πονηρῷ κινούμενος καί ὡς ἀντικανονικός καί ἄκυρος «Τοποτηρητής»!...

τάς δύο ἱστορικάς Μονάς ἤδη τάς ἐρημώσατε τόσον ἐξ ἐπόψεως πνευματικότητος, ὅσον καί κυρίως ἐξ ἐπόψεως Κέντρων Ὀρθοδοξίας!... Ταῦτα, αἰσχρόν ἐστί καί λέγειν.

Δ) Μᾶς ἐχώρισεν καί τό γεγονός, ὅτι προέβητε εἰς μίαν θρασυτάτην σκευωρίαν, ἐναντίον μας, περί δῆθεν «κακοδοξίας», τήν ὁποίαν, δι' ἄλλην μίαν φοράν ΚΑΛΕΙΣΘΕ νά μελετήσετε καί νά συνειδητοποιήσετε ὅτι ἡ διατύπωσις τοῦ θεολόγου: *«Δέν θά ὁμιλήσω διά τήν πρώτην ἄναρχον αἰωνίαν καί ἀόρατον Ἐκκλησίαν, διότι αὐτή εἶναι ἡ πλήρης καί τελεία ἑνότης τῶν τριῶν Θείων Προσώπων...»*, εἶναι ἐντός τῆς παραδοθείσης Πίστεως καί τοῦ Πνεύματος τῆς Ὀρθοδοξίας, καί πρωτίστως συνάδει πρός τούς λόγους τοῦ Κυρίου (Ἰωάννου ΙΖ), κατόπιν δέ καί τῶν Ἁγίων Πατέρων ἀκόμη δέ καί τῶν Δογματολόγων. Κατανοεῖστε ὅτι ὁ χαρακτηρισμός τῆς ἑνότητος καί κοινωνίας τῆς Τριαδικῆς ὁμοουσίου Θεότητος ὡς «Ἐκκλησίας», (τηρουμένων πάντοτε τῶν ἀναλογιῶν μεταξύ Ἀκτίστου Θεότητος καί τῆς ἐν χρόνῳ κτιστῆς Ἐκκλησίας), καί ἐφ' ὅσον ἐν τῇ Ὀρθοδοξίᾳ, τό μυστήριον τῆς ἑνότητος καί Κοινωνίας ἐν τῷ Σώματι τοῦ Χριστοῦ **εἶναι καί ὀνομάζεται Ἐκκλησία,** ἐφ' ὅσον ὁ Ἴδιος ὁ Κύριος περιγράφει καί προσδιορίζει ταύτην τήν ἐν τῷ Ὀνόματί του ἑνότητα καί κοινωνίαν τῶν κτιστῶν, ὡς («καθώς») τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὡς τῆς Ἀκτίστου καί Ὁμοουσίου Τριαδικῆς ἑνότητος, κατά δέ τούς Ἁγίους Πατέρας, **Αὕτη ἡ Τριαδική Κοινωνία** εἶναι τό **ἀρχέτυπον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, τότε οὐδέν τό μεμπτόν ἄν τις ἀποκαλέσῃ καί τό Ἀρχέτυπον ὡς πρώτην Ἄναρχον, Προαιωνίαν καί Ὑπερούσιον Ἐκκλησίαν, περί τῆς Ὁποίας οὐδείς λόγος ἐξαρκέσει. Τοῦτο τό ὄνομα, τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ἀγαπητοί, ὄνομα ἐστί ἑνότητος, πρῶτον, θέμις εἰπεῖν, τῆς ὁμοουσίου Ἁγίας Τριάδος καί δεύτερον τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ. Δυστυχῶς ὁ ἀντίχριστος παλαιοημερολογιτικός σας Οἰκουμενισμός, ὄχι μόνον σᾶς ἐσκότισεν, ἀλλά καί ἦρεν τήν ἐν Χριστῷ ἐλευθερίαν καί λογικήν σας, ἅτινα κατ' ἐξοχήν εἶναι τά γνωρίσματα - ἰδιότητες τοῦ ἀνθρώπου ὡς Προσώπου. Οὕτω, καθ' ἡμᾶς, κατανοεῖται τό γεγονός ὅτι πάντα ταῦτα θέλετε νά τά ἀγνοεῖτε καί δέν τά λαμβάνετε ὑπ' ὄψιν, διό, ὅπως ὅλοι οἱ αἱρετικοί καί πολέμιοι τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας Του, ὅπως οἱ Ἀρειανοί... οἱ Εἰκονομάχοι,... οἱ Οἰκουμενισταί,... οἱ Νεοημερολογῖται... οὕτω καί σεῖς διώκετε καί ληστεύετε τούς Ὀρθοδόξους, ἐνῷ προδίδετε τήν Ἐκκλησίαν.**

Ε) Δέν εἶναι ὅμως μόνον αὐτά, τά ὁποῖα μᾶς χωρίζουν, δι' Ὑμᾶς εἶναι καί ὁλόκληρος ἡ ἀπό τό 1997, (Κυριακή τῆς Ὀρθοδοξίας), **ὁμιλία τοῦ θεολόγου κ. Ἐλευθερίου Γκουτζίδη, μέ τήν ὁποίαν καί τότε καί νῦν κατελέγχονται καί ἀνατρέπονται τά σχέδια τοῦ παλαιοημερολογιτικοῦ σας οἰκουμενισμοῦ. Κατόπιν αὐτῆς τῆς ὁμιλίας του δέν τόν ἐμισήσατε ἁπλῶς, δέν διεκόψατε μόνον τήν μετ' αὐτοῦ συνεργασίαν,(*) ἀλλά καί δέν θέλετε κἄν νά**

(*) Μετά ποίου; Μεθ' ἑνός πρωτεργάτου εἰς τόν ἀγῶνα! Μεθ' ἑνός, τόν ὁποῖον σεῖς ἀνεγεννήσατε ἐν Χριστῷ, ἀλλά καί οἱ ἴδιοι «ἐμαθητεύσατε» παρ' αὐτῷ...

τόν βλέπετε! Δι' αὐτό σᾶς ἐμώρανεν ὁ Θεός καί, ὅπως προανεφέρθη, τήν 14ην Φεβρουαρίου 2002, τόν «ἀφωρίσατε», ἀποκλειστικῶς δι' αὐτήν τήν ὁμολογιακήν Ὁμιλίαν καί ἐν γένει διότι ἐπί πλεῖστα ἔτη σταθερῶς ὑπερμαχεῖ τῆς Ἐκκλησιολογίας καί τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ὤ τῆς ἀθλιότητος, ὤ τῆς μωρίας, διότι τήν εἰσήγησιν, τήν ὁποίαν συνέταξαν ἄσπονδοι ἐχθροί τῆς Ὀρθοδοξίας, κατά τοῦ θεολόγου, ἤτοι, οἱ «Φλωρινικοί» καί οἱ ἐγκάθετοί των, τήν «ἐχρέωσαν» εἰς τόν πρῶτον ἐξ ὑμῶν, ἤτοι, τόν «Πειραιῶς» Νικόλαον, οὗτος δέ, τήν 14.2.2002 τήν ἐπεσώρευσεν ἐπί τῶν κενῶν καί ἀσυνέτων κεφαλῶν σας, ὅθεν ἐν τέλει ὑπεπέσατε καί εἰς αὐτοαφορισμόν! Παρεχώρησεν ὁ Θεός, ὥστε νά εὑρεθῆτε οἱ ἴδιοι εἰς τόν λάκκον τόν ὁποῖον ὠρύξατε, διά νά ρίψετε τόν θεολόγον, ὁ ὁποῖος πλήν τόσων ἄλλων, κατά τήν περίοδον 1977 κ.ἑ., σᾶς ἀπήλλαξεν ἐκ τῶν ὀνύχων τῶν συκοφαντῶν σας καί ἐχθρῶν τῆς Ὀρθοδοξίας μέ τά **«Ἐκκλησιολογικά του Θέματα»!...** (Βλέπετε εἰς «Ὀρθ. Τύπον»). Ὑπό τῶν ἰδίων κινούμενοι καί προφασιζόμενοι τά δῆθεν ***«ἀμάρτυρα»***, τάς ***«ἀσεβείας»*** καί ***«ὕβρεις», τέλος δέ καί μέ τά περί δῆθεν τῆς «προσβολῆς τοῦ Τριαδολογικοῦ καί Ἐκκλησιολογικοῦ δόγματος», καί ...ἄκουσον - ἄκουσον, μέ τά περί «Οἰκουμενιστικῆς καί Παπικῆς» δῆθεν ἐπιρροῆς ἐπ' αὐτοῦ(!), δι' ὅλα αὐτά λέγω, παρεχώρησεν, ὁ Θεός ὥστε ΣΕΙΣ, τήν 14/27.2.2002, γυμνῇ τῇ κεφαλῇ νά ἀσεβήσετε καί ἐπί τοῦ Τριαδολογικοῦ καί ἐπί τοῦ Ἐκκλησιολογικοῦ Δόγματος.***

Προσοχή, ἀγαπητοί, ἐφθάσατε εἰς αὐτό τό ἔσχατον σημεῖον τῆς πτώσεώς σας, ἐν ὀνόματι τῆς ἀσυλλήπτου διαστάσεως προδοσίας, τήν ὁποίαν σᾶς ἐπέβαλεν ὁ παλαιοημερολογιτικός οἰκουμενισμός καί διότι δέν ἠθελήσατε νά λάβετε ὑπ' ὄψιν οὔτε **τά πλήρη Ἁγιογραφικῶν καί Ἁγιοπατερικῶν μαρτυριῶν Θεολογικά Ὑπομνήματα τοῦ θεολόγου, ἀλλά καί τάς μαρτυρίας ὅλων τῶν Δογματολόγων! Ταῦτα πάντα συλλήβδην ἀπερρίψατε, ἐνῶ πολλάς μαρτυρίας τάς ἐκακοποιήσατε μέ περιστροφάς καί παρερμηνείας! Δέν φοβεῖσθε τόν Θεόν; Δέν πιστεύετε εἰς τόν Θεόν; Διατί δέν ἀπεδείξατε τό «ἀμάρτυρον» τῆς διατυπώσεως; Ποῦ εἶναι αἱ σχετικαί μελέται τῶν κατ' εὐφημισμόν «θεολόγων» σας καί ἐν τέλει πόσας φοράς σᾶς ἐδηλώσαμεν ὅτι ΔΕΝ ΕΜΜΕΝΟΜΕΝ εἰς καμμίαν διατύπωσιν, τήν ὁποίαν μέ ἀγάπην καί τιμιότητα ἠθέλατε ἀποδείξει ὡς τῷ ὄντι ἐπιλήψιμον ἀπό ὀρθοδόξου ἀπόψεως;** Ἐπ' αὐτοῦ ὅμως ποιοῦμεν εἰδικόν λόγον κατωτέρω.

ΣΤ) Μᾶς ἐχώρισαν καί α) Ἡ ἀπό 5.2.2003 ἱερόσυλος συμπαιγνία περί παραιτήσεως τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀνδρέου, β) Ἡ δήλωσίς του περί «λάθους» εἰς τό θέμα τῆς «χειροθεσίας» κατά τό 1971, γ) Τό ἀπό τό 1998 κατηγγειλμένον 54/76 βλάσφημον καί, καθ' ἡμᾶς, στημένον ὑπό τῶν κέντρων τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ, Ἀπαλλακτικόν Βούλευμα τοῦ ἐν Πειραιεῖ Συμβουλίου Πλημμελειοδικῶν, δ) Αἱ ΜΕΤΑ ὑπέρ τριάκοντα ἔτη ὑπαναχωρήσεις σας ἐπί τοῦ θέματος «χειροθεσία», τόσον τοῦ «Ἀργολίδος» Παχωμίου, ὅσον καί τοῦ «Περιστερίου» Γαλακτίωνος καί ἐν ἑνί λόγῳ ἢ ἐν

χορῷ καί «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ», βλασφημία σας κατά τῆς Ἀποστολικῆς σας Διαδοχῆς καί Ἐκκλησιολογίας.

Ζ) Μᾶς ἐχώρισαν καί ἡ ἐκ μέρους σας ἀπόρριψις ὅλων τῶν διακηρυχθεισῶν ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΟΜΟΛΟΓΙΩΝ, τόσον τῆς ὑπογραφομένης, ὑπό τῆς ἐμῆς ἐλαχιστότητος ὅσον καί τῶν ἐπανειλημμένων ὑπό τοῦ μακαρία τῇ λήξει γενομένου Μητροπολίτου Λαρίσης Παναρέτου († 22.11.2004). Συγκεκριμένως μᾶς ἐχώρισεν καί μᾶς χωρίζει ἡ ἀπό 4.2.2005 ἀπόφασίς σας, δι' ἧς ἀπερρίψατε τήν ἀπό Μαΐου 2004 «ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ τῆς ἐμῆς ἐλαχιστότητος, καί τήν ὁποίαν μέ θράσος ὄντως αἱρετικῶν - Ἐκκλησιομάχων, ἀπητήσατε νά ἀνακαλέσωμεν καί ὁ ἴδιος!!! Ταῦτα δέ μέ πρόφασιν τό γεγονός ὅτι, ἐν τῇ Ὁμολογίᾳ ταύτῃ περιελάβομεν καί τήν δῆθεν «ἀμάρτυρον» καθ' Ὑμᾶς, διατύπωσιν τοῦ θεολόγου Ἐλευθ. Γκουτζίδη!!

Αὐτά μᾶς χωρίζουν καί σήμερον, καί ἐπί τό ἀκριβέστερον αὐτά σᾶς ἐχώρισαν καί σᾶς ἀπέκοψαν ἐκ τοῦ ζωηφόρου Σώματος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Δ΄ ΤΑ ΑΙΡΕΤΙΚΑ ΦΡΟΝΗΜΑΤΑ ΤΟΥ «ΠΕΙΡΑΙΩΣ» ΤΑ ΟΠΟΙΑ ΚΑΛΥΠΤΕΤΕ ΚΑΙ ΟΥΣΙΑ ΚΗΡΥΣΣΕΤΕ ΓΥΜΝΗ ΤΗ ΚΕΦΑΛΗ

Μᾶς χωρίζουν, τά κατηγγειλμένα αἱρετικά φρονήματα τοῦ «Πειραιῶς» κ. Νικολάου ἐπί τῶν ὁποίων σιωπᾶτε καί τά ἀνέχεσθε, τόν ἴδιον δέ τόν «Πειραιῶς», καίτοι βλάσφημον καί αἱρετικόν, ἐκηρύξατε καί ὡς «Ἀρχιεπίσκοπόν» σας! Συγκεκριμένα ὁ κ. Νικόλαος, εἰς τό φύλλον 21 τοῦ Ἀπριλίου - Ἰουνίου 1998 τῆς «ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ», διά πολλοστήν φοράν διαστρέφει καί παραποιεῖ τά πρακτικά καί Κανόνας τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, εἰς τήν ὁποίαν ἀποδίδει τά ἰδικά του αἱρετικά φρονήματα. Τοῦτο ἐνδεικτικῶς μόνον, ἐνῶ Σᾶς παραπέμπομεν εἰς τήν καταγγελίαν τοῦ θεολόγου Ἐλευθερίου Γκουτζίδη ὡς καί τάς τοιαύτας τῶν κ.κ. Χρήστου Νούκα, Ἀνέστη Χατζῆ καί Ἀντιγόνης Παπαμιχαήλ, αἵτινες καί ἐδημοσιεύθησαν εἰς τό ὑπ' ἀριθμ. 147 τεῦχος τῆς «Ο.Π.» μηνός Ἀπριλίου 2004 καί εἰς τάς σελίδας 123-154. Ὡσαύτως σᾶς παραπέμπομεν καί εἰς τήν ἡμετέραν «Συνοπτικήν παρουσίασιν τῶν κυριωτέρων ἐκ τῶν αἱρετικῶν φρονημάτων τοῦ Σεβ/του Πειραιῶς κ. Νικολάου τῶν περιεχομένων μόνον εἰς τό πονημάτιόν του: *«ΠΡΟΣΚΥΝΟΥΜΕΝ...»*, Πειραιεύς 1993, δημοσιευθεῖσαν καί αὐτήν, εἰς τό ἑπόμενον τεῦχος τοῦ Μαΐου 2004 σελ. 212-214.

Ε΄ ΔΕΝ ΑΝΤΑΠΕΚΡΙΘΗΤΕ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΥΠ' ΑΡΙΘΜ. 401/26.10.2005 ΕΓΓΡΑΦΟΝ ΜΑΣ

Συνεχίζει, καί μετά τήν διακοπήν κοινωνίας, νά μᾶς χωρίζῃ ἔτι περισσότερον καί νά κάμνῃ εὐρύτερον τό χάσμα, καί τό γεγονός, ὅτι δέν ἀνταπεκρίθητε καί εἰς τήν ὑπ' ἀριθμ. 401/26.10.2005 «ΑΝΟΙΚΤΗΝ ΔΗΜΟΣΙΑΝ ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΝ» μου, διά τῆς ὁποίας, περί τῆς ἀπό 16.6.2005 διακοπῆς τῆς μεθ' ὑμῶν κοινωνίας, σᾶς ἐγράφομεν τά κάτωθι:

«Ἀγαπητοί, θέλω νά πιστεύω πώς κατανοεῖτε, ὅτι ἡ ἀπό 16.6.2005 διακοπή τῆς μεθ' Ὑμῶν πνευματικῆς κοινωνίας ὑπό τῆς ἐλαχιστότητός μου, ἡ παῦσις τοῦ μνημοσύνου τῶν ὀνομάτων Ὑμῶν καί ἡ διαγραφή αὐτῶν ἐκ τῶν διπτύχων τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐγένετο κατόπιν μακρῶν ἀγώνων, ὑπομονῆς καί ἐπιμονῆς, ὅπως καί ὡς Ἀρχιερεῖς καί ὡς Ἱερά Σύνοδος, ὀρθοτομήσωμεν, τόν λόγον τῆς Ἀληθείας, ἀλλά δυστυχῶς, δέν ἠθελήσατε. Διατί ἄραγε; Καθ' ἡμᾶς, ἡ ἀπό καιρόν τοιαύτη ἀπαράδεκτος στάσις σας, ΚΑΤΑΦΑΝΕΣΤΑΤΑ μαρτυρεῖ τήν ἐν ἐπιγνώσει ἄρνησιν ὑφ' ὑμῶν τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀφοῦ ἐπί μακράν σειράν ἐτῶν, εἴτε ἐκ δειλίας, εἴτε ἐξ ἀδυναμίας, ἤ ἄλλων ὑστεροβουλιῶν, δέν ὁμολογεῖτε εὐθέως «ἐν γράμμασιν καί πράγμασιν» τήν Ὀρθόδοξον Ὁμολογίαν, ἀλλά ἐμμέσως ἤ ἀμέσως, εὐθέως ἤ πλαγίως, προδίδετε καί πολεμεῖτε τήν Ἐκκλησίαν. Δυστυχῶς, καθ' ὅλα τά τελευταῖα ἔτη προκύπτετε δέσμιοι τῶν ἐγκαθέτων καί γενιτσάρων, οἱ ὁποῖοι κατέκλυσαν τόν χῶρον τῆς Ἐκκλησίας, ἤτοι, τῶν Ἀδελφῶν Τσακίρογλου, τοῦ κ. Δημητρίου Κάτσουρα, τοῦ κ. Βασιλείου Σακκᾶ, καί τῶν Φλωρινικῶν, ἐν οἷς πρωτίστως τοῦ κ. Καλλινίκου Σαραντοπούλου καί κ. Ἀθανασίου Σακαρέλλου! ... Ἐπειδή, λοιπόν, ἡ περαιτέρω ὑπομονή καί ἀνοχή τῆς τοιαύτης καταστάσεως εἰς ἕναν ὀρθόδοξον Ἀρχιερέα δέν ἦτο ἐπιτρεπτή, διά τοῦτο, θέλων τοῖς ἴχνεσιν τῶν Πατέρων ἀκολουθεῖν καί δή αὐτοῦ τοῦ Ἁγίου καί ὁμολογητοῦ Πατρός Ματθαίου, προέβημεν εἰς τό ἀπολύτως καί ἐν πᾶσιν παρόμοιον ἐκείνου διάβημα καθ' Ὑμῶν, εἰς τό ὁποῖον, πρῶτος Ἐκεῖνος, προέβη κατά τόν Σεπτέμβριον τοῦ 1937, ἀποκηρύξας τούς τότε ἀποδεδειγμένως συνειδητούς καί ἀμετανοήτους προδότας, Φλωρίνης Χρυσόστομον καί Δημητριάδος Γερμανόν.

Μέ τάς εὐχάς καί πρεσβείας τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρός ἡμῶν ΜΑΤΘΑΙΟΥ, ἐλπίζομεν νά ἀκολουθήσωμεν περαιτέρω καί μέχρι τέλους τήν γραμμήν Ἐκείνου, ἡ ὁποία εἶναι Η ΜΙΑ ΕΥΘΕΙΑ ΚΑΙ ΑΠΑΡΕΚΚΛΙΤΟΣ ΓΡΑΜΜΗ τῶν Ἁγίων Πατέρων. Εὐνόητον, ὅτι καί μετά τό θεάρεστον τοῦτο διάβημά μας, ΔΙΑΒΗΜΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ, ΚΑΝΟΝΙΚΟΝ καί ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ, δέν ἐφησυχάζομεν, ἀλλά δι' εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων, ἔχομεν συνείδησιν τῶν εὐθυνῶν μας, τοῦ Γολγοθᾶ τόν ὁποῖον πρέπει νά ἀνέλθωμεν καί νά συσταυρωθῶμεν τῷ Νυμφίῳ τῆς Ἐκκλησίας καί ὅλοις τοῖς οἰκοδομηθεῖσι παρά τῷ Ἀκρογωνιαίῳ λίθῳ Αὐτῆς. Διό καί πάλιν σᾶς γράφομεν ποιοῦντες θερμήν ἔκκλησιν καί παράκλησιν, ἵνα ὅπου ἐπερίσσευσεν ἡ ἀποστασία, περισσεύσῃ ἡ ταπείνωσις, ἡ μετάνοια καί ἡ ἀγάπη, ἵνα ἐν ὁμονοίᾳ ὁμολογήσωμεν, τήν ΚΑΛΗΝ ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ, ἡ ὁποία διά τῶν ἐπί τοῦ θέματος τῆς χειροθεσίας ὑπαναχωρήσεών σας, εἴτε διά τοῦ 54/76 Ἀπαλλακτικοῦ Βουλεύματος, εἴτε διά τῶν νεωτέρων τοιούτων τῶν «Ἀργολίδος» κ. Παχωμίου καί «Περιστερίου» κ. Γαλακτίωνος καταπροδίδεται καί εὐθέως βάλλεται ἡ Ἀποστολική σας Διαδοχή καί ἡ Ἐκκλησιολογία τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὡς καί ἡ ἰδία ἡ Ἐκκλησία. Ἐπίσης τό συγκεκριμένον διάβημά μας εἶχεν καί ἔχει καί ἀδελφικήν - ποιμαντικήν προέκτασιν ἀγάπης, σκοποῦν ὅπως, ἔστω καί μετά τήν 12ην ὥραν, ἀναλάβητε τάς ἀπ' ἀρχῆς εὐθύνας σας, καί ἐξαιρέτως ἔναντι αὐτοῦ τοῦ τρίτου σχίσματος, τό ὁποῖον, ὅπως καί τά προηγούμενα (ἐκεῖνο τοῦ 1937 καί τοῦ

προσφάτου τοῦ 1995), ἔχει τούς ἰδίους σαφεῖς καί συγκεκριμένους Δογματικούς - Ἐκκλησιολογικούς λόγους, οἱ ὁποῖοι παρ' Ὑμῖν ἔλαβον τάς μεγίστας διαστάσεις των...».

Συνεχίζοντες, ἐν τῷ ἰδίῳ ἐγγράφῳ, Σᾶς ἐκαλοῦμεν, ὅπως ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους καί ἐν ὁμονοίᾳ ὁμολογήσωμεν ἐπί τῶν κάτωθι θεμάτων:

«1) Ἡμεῖς ὁ ἐλάχιστος ἐν Ἐπισκόποις, Μητροπολίτης Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς Κήρυκος τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἑτοίμως ἔχομεν, ὅπως τῇ χάριτι τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ συνεργασθῶμεν μεθ' Ὑμῶν πρός οἱανδήποτε εἰλικρινῆ εὐθεῖαν καί κατά τό θέλημα τοῦ Χριστοῦ μας Κανονικήν καί Ὀρθόδοξον Ὁμολογιακήν κίνησίν σας, ἡ ὁποία ἐννοεῖται θά προκύπτῃ ὡς τοιαύτη ἀφ' ἑαυτῆς καί μετά ἀπό σχετικάς προφορικάς ἤ γραπτάς διαβεβαιώσεις καί δηλώσεις. Ἐπί τῷ σκοπῷ τούτῳ δέν κωλύομαι νά συμμετάσχω εἰς μίαν κοινήν συνεδρίασιν ὑπό τήν προϋπόθεσιν ὅτι κατ' αὐτήν πρωτίστως θά τεθῇ ὑπό κρίσιν ἡ ἀπό 5.2.2003 ἱερόσυλος παραίτησις καί θά κριθῇ αὕτη ὑπό τό φῶς τῶν θείων καί Ἱερῶν Κανόνων, τῆς Πράξεως τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς Ὀρθοδόξου δεοντολογίας. Περί αὐτῆς ἀρκούντως ἔχουν γραφεῖ καί δημοσίως διακηρυχθεῖ, ὅπως καί ἡ δεοντολογία, ὑφ' ἧς αὕτη ὑπηγορεύθη καί ἡ ὁποία ἐν τέλει ἀπέτυχεν, ἐνῷ ἡ ἱεροσυλία παρέμεινεν! Ἡ παρουσία καί συμμετοχή εἰς τήν ἐν λόγῳ Σύναξιν, τοῦ φερομένου ὡς «Ἀρχιεπισκόπου» κ. Νικολάου, οἰκονομικῶς γενήσεται δεκτή ὑπό τήν ἰδιότητα τοῦ «Μητροπολίτου Πειραιῶς», ὁ ὁποῖος θά κληθῇ νά δώσῃ ἐξηγήσεις ἐπί τῆς ὅλης ἱεροσύλου πράξεως προκειμένου ἀναλόγως νά ἀποφασισθῇ.(*)

2) Κατόπιν τούτου, καθ' ἡμᾶς, προηγεῖται τό θέμα τοῦ κινήματος τῶν «πέντε», τό ὁποῖον κατέληξεν εἰς τό σχίσμα τοῦ 1995. Ἐπ' αὐτοῦ ἐπιβάλλεται νά χυθῇ ἄπλετον φῶς καί νά καταστῇ σαφές, διατί ἡ ὑπ' ἀριθμ. 3005/1997 ὁμόφωνος ἀπόφασις τῆς τότε Κανονικῆς καί Ὀρθοδόξου Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας δέν ὑλοποιήθη, καθώς καί ὅλα τά θέματα τά σχετικά μέ αὐτήν, ὅπως τό ἀνακριτικόν ἔργον καί ἡ μή γνωμάτευσις τῶν θεολόγων. Ἐπιβάλλεται, ἐπίσης, νά τεθῇ ἐπί τῆς τραπέζης ἡ μοναδική ἀναλυτική γνωμάτευσις τοῦ ἐλλογιμωτάτου θεολόγου καί ἐπί τριακονταετίαν κοινοῦ Συμβούλου καί συνεργάτου κ. Ἐλευθερίου Γκουτζίδη.

3) Νά ἐξετασθῇ τό, κατά τά ἔτη 1997-1998, ἀνακινηθέν θέμα τοῦ θεολογικοῦ διαλόγου μέ ὅλας τάς σχετικάς παραμέτρους καί προεκτάσεις του, διότι ἀπαραιτήτως πρέπει νά προκύψῃ σαφῶς, ἄν ἐπρόκειτο περί σχεδίου τοῦ παλαιοημερολογιτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, (ὁ ὁποῖος ἀσφαλῶς δέν ἐνεφανίσθη κατά τήν περίοδον ταύτην, ἀλλ' εὐθύς ἀμέσως μετά τό 1924 καί ἰδιαιτέρως μετά τό 1971), ἤ περί συνεχείας τοῦ ἀπό τό 1989-1992 ἐν Ἀγάπῃ καί Ἀληθείᾳ Θεολογικοῦ Διαλόγου. Ἐπί τούτῳ νά ἐξετασθῇ ἄν ὄντως ὑφίσταται καί ἀπό πότε ὁ παλαιοημερολογιτικός Οἰκουμενισμός.

(*) Χωρίς, ἐννοεῖται, νά ἀποσιωπηθοῦν τό 54/76 Βούλευμα, καί τά αἱρετικά του φρονήματα.

4) Νά τεθοῦν ἐπί τῆς κοινῆς τραπέζης αἱ ἀπό τοῦ 1998 ἱστορικαί ἐπιστολαί τοῦ Παν/του Ἱερ/χου π. Ἀμφιλοχίου καί ὅσα κατ᾽ αὐτοῦ ἀντικανονικῶς, ἀδίκως καί ἐκ συγκεκριμένης ἀντορθοδόξου σκοπιμότητος ἔλαβον χώραν, διότι εἶναι ἀποκαλυπτικά τῆς ἤδη ἀπό τό 1997-1998 προσυμπεφωνημένης καί προαποφασισμένης μεγάλης καί δολίας προδοσίας κατά τῆς Μητρός Ἐκκλησίας.

5) Νά τεθοῦν ἐπί τῆς τραπέζης καί τά αἱρετικά φρονήματα τοῦ «Πειραιῶς» κ. Νικολάου, τά ὁποῖα, διετύπωσεν εἰς τήν εἰσήγησίν του τῆς 14.2.2002, εἰς τήν προσπάθειάν του νά ἐμφανίσῃ ὡς αἱρετικήν τήν διατύπωσιν τοῦ κ. Ἐλευθερίου Γκουτζίδη, ἀλλά καί ἡ πληθύς τῶν ἐκκρεμουσῶν κατά τοῦ ἰδίου Καταγγελιῶν καί νά προκύψῃ τί ἀνεκάλεσεν ἐξ᾽ ὅλων τῶν κακοδόξων φρονημάτων του, τά ὁποῖα δημοσίως ἐκήρυξεν εἴτε ἐν βιβλιδίοις του καί ἐφημερίσι, εἴτε ἐν εἰσηγήσεσι ἐν Συνόδοις.

6) Νά ἐξετασθοῦν ἅπαντα τά μετά τό 1997 Πρακτικά τῶν Ἐνδημουσῶν Συνόδων καί τῶν τοιούτων τῆς Ἱεραρχίας καί νά κριθοῦν, προκειμένου νά ἐπέλθουν ἀνάλογοι διορθώσεις, ἀκυρώσεις ἤ καί νά ἐπιβληθοῦν, ἄν κριθῇ ἀπαραίτητον, καί κυρώσεις κατά προσώπων εὐθυνομένων διά τήν κατάλυσιν τῆς Κανονικῆς Τάξεως, καί τοῦ θεσμοῦ τῆς Συνόδου, οἱ ὁποῖοι προέκυψαν καί ἐν τέλει μέ τήν συμπεριφοράν των ἀπέβησαν πολέμιοι κατά τῆς ζωῆς καί τοῦ ἔργου τῆς Μητρός Ἐκκλησίας.

7) Νά ἐξετασθοῦν ἅπαντα τά ἀπό τοῦ 1998 μέχρι καί σήμερον Πρακτικά τῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων καί τά τοιαῦτα τῶν Γενικῶν Συνελεύσεων τοῦ ΙΦΣΚΑΕ καί νά κριθοῦν ὑπό τῆς Ἀνωτάτης Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς, ἤτοι τῆς προϋποτιθεμένης Κανονικῆς καί Ὀρθοδόξου Ἱερᾶς Συνόδου, καί νά προσκομισθοῦν καί νεώτεραι δικαστικαί ἀποφάσεις. Τό θέμα τοῦ ΙΦΣΚΑΕ δέν εἶναι ἥσσονος σημασίας, διότι ἐκτός τοῦ ὅτι οὗτος ἱδρύθη διά νά διαφυλάξῃ τά εἰς τήν Ἐκκλησίαν ἀνήκοντα, ὁ χαρακτήρ του καί ὡς Νομικοῦ Προσώπου, ἦτο καί παραμένει νά εἶναι ΦΥΛΑΞ τῆς ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ, ἤτοι τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑΣ τῆς ΓΝΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ.

8) Νά τεθοῦν ἐπί τῆς τραπέζης καί αἱ φατριαστικαί ἐνέργειαι τοῦ «Πειραιῶς» Νικολάου μετά τοῦ ἀποβιώσαντος Ἀρχιεπισκόπου Ἀνδρέου εἰς βάρος τῆς ἐλαχιστότητός μας καί ἀναφορικά μέ τήν ἐπιχειρηθεῖσαν ἐκδίωξίν μου ἀπό τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Δημητρίου Ἀχαρνῶν καί τήν κατάληψίν του ὅπως καί αὔτη τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Τριάδος Κάτω Ἡλιουπόλεως, εἰς τά πλαίσια καί τάς σκοπιμότητας τοῦ Παλαιοημερολογιτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

9) Νά τεθῇ τό θέμα τῆς ἐν τῷ πλαισίῳ καί πρός χάριν τοῦ Παλαιοημερολογιτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ προδοσίας τῆς Ἱεραποστολῆς εἰς Ρουμανίαν καί προηγουμένως νά τεθοῦν ἐπί τάπητος αἱ ἐπιστολαί τοῦ Ρουμάνου «Μητροπολίτου» Βλασίου πρός τόν Μακαριώτατον καί αἱ παρεμβάσεις τοῦ «Μητροπολίτου» Ὠρωποῦ διά τήν ἰδίαν ὑπόθεσιν, καθώς καί ἡ αἰτηθεῖσα Κανονικῶς καί ἐπισήμως καί μή δοθεῖσα Ἔκθεσις τῆς ὑπό τόν «Διαυλείας» Ἀνδρέαν ἀποσταλείσης εἰς τήν Ρουμανίαν Ἐπιτροπῆς.

10) Νά τεθῆ ἐπί τῆς ἰδίας τραπέζης ἡ κατά τήν Κυριακήν τῆς Ὀρθοδοξίας τοῦ 1997 ὁμιλία τοῦ ἐλλογιμωτάτου θεολόγου κ. Ἐλευθερίου Γκουτζίδη, ἡ ἐκφωνηθεῖσα ἐν Θεσσαλονίκῃ καί δημοσιευθεῖσα εἰς τόν Κ.Γ.Ο., νά ἐξετασθῆ ἡ «ἐπίμαχος» διατύπωσις καί νά τεθοῦν ἐπί τάπητος ὅλαι αἱ πτυχαί τῆς σκευωρίας (Φλωρινικῶν καί ἡμετέρων), εἰς τήν ὁποίαν ἐνεπλάκη καί ὁ ἤδη ἀποβιώσας πρώην Ἀρχιεπίσκοπος Ἀνδρέας, μέχρι καί τῆς ἀπό Φεβρουαρίου 2002 «Συνοδικῆς» σας κατά τοῦ θεολόγου «ἀφοριστικῆς πράξεως».

11) Νά τεθοῦν ἐπίσης ἐνώπιον πάντων αἱ κατά τήν Κυριακήν τῆς Ὀρθοδοξίας ἀπό 2001, 2002 καί 2003 διακηρυχθεῖσαι ὀρθόδοξοι Ὁμολογίαι εἰς τήν Ἱεράν Μητρόπολιν Λαρίσης, ὡς καί ἡ ἡμετέρα τοιαύτη, ὡς Μητροπολίτου Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς ὑπ' ἀριθμ. 357/14.5.2004 καί νά ἀποφανθῶμεν ἕκαστος προσωπικῶς καί ἀπό κοινοῦ.

12) Νά ἐξετασθοῦν ἐπίσης ἐξ ἀπόψεως Κανονικῆς καί Ὀρθοδόξου αἱ ἡμέτεραι Εἰσηγήσεις, Προτάσεις, Καταγγελίαι ἐπί Δογματικῶν, Ἐκκλησιολογικῶν θεμάτων καί Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς, καθώς καί αἱ ἐπ' αὐτῶν Προτάσεις καί Ἀποφάνσεις ἤ Ἀποφάσεις Ὑμῶν.

13) Τό θέμα τῆς λεγομένης χειροθεσίας δέον ὅπως ἐξετασθῆ ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ, ἤτοι τά πρό τῆς ἀποστολῆς τῆς Ἐξαρχίας εἰς Ἀμερικήν καί αἱ ἅμα τῇ ἐπιστροφῇ δηλώσεις αὐτῆς ἐπί τοῦ ὅλου θέματος. Ἰδιαιτέρως τί ἀκριβῶς ἐδηλώθη ὑπό τῶν δύο Ἀρχιερέων ἐκείνης τῆς Ἐξαρχίας, τί ἐδέχθησαν ὁμοφώνως οἱ λοιποί Ἀρχιερεῖς καί Ἱερεῖς, τί ἐνηργήθη ἐν Ἑλλάδι ἐπί τῶν ὑπολοίπων Ἀρχιερέων. Ποία ἡ ἀπ' ἀρχῆς Πρᾶξις καί συνείδησις τοῦ Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας. Διατί ἀπεκρύβη ἡ σχετική ἀντιφατική καί ἀλλοπρόσαλλος Πρᾶξις τῆς ὑπό τόν Μητροπολίτην Φιλάρετον Ρωσικῆς Συνόδου, πῶς καί πότε ἦλθεν αὕτη εἰς φῶς καί πῶς ἀντιμετωπίσθη αὐτή ἡ Πρᾶξις. Τί προφορικῶς καί ἐγγράφως διεκηρύσσετο ὑφ' ὅλων τῶν Ἱεραρχῶν, ἀλλά καί ΙΕΡΟΣΥΝΟΔΙΚΩΣ καί ΚΑΘΟΛΙΚΩΣ ὑπό τοῦ ὅλου Σώματος τῆς Ἐκκλησίας, μέχρι τόν Φεβρουάριον τοῦ 2003. Πῶς ἀντιμετωπίσθη τό 1976-1977 ὁ τότε Κορινθίας Κάλλιστος μέχρι καί τῆς Ἐγκυκλίου ἐπιστολῆς (11.10.1991) τῶν πέντε, τῆς ὑπογραφομένης ὑπό τοῦ Κυπρίου Ἱερομονάχου Εὐθυμίου. Ποία ἡ ἀπόφανσις ἐπί τοῦ ἰδίου αὐτοῦ θέματος τῆς «χειροθεσίας», τῆς Μεγάλης Συνόδου τῆς 19.8.1981, καί ποία ἡ ἀπάντησις εἰς τήν Φλωρινικήν προπαγάνδαν ὑπέρ τῆς χειροθεσίας ὡς ἐπί σχισματικῶν κατά τήν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας 16 καί 18 Ἰουνίου 1983 (Κ.Γ.Ο. Ἰουλίου καί Αὐγούστου 1983). Πότε, μέχρι τό 2003, ἔστω καί εἷς ἐξ' Ὑμῶν, διενοήθη, ὡμίλησεν ἤ κατήγγειλεν, ὅσα ἀπό τόν Φεβρουάριον τοῦ 2003 ἐπισήμως ἐδήλωσεν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Ἀνδρέας «περί λάθους του ἐπί τοῦ θέματος τῆς χειροθεσίας». Πῶς νοεῖται ὅτι παραλλήλως πρός τήν ἀνωτέρω δήλωσιν, καί δή κατόπιν αἰτήσεως, ἡ Ἱερά Μονή Μεταμορφώσεως Μπροῦκλιν τῆς Μασσαχουσέτης ἐδημοσίευσεν μέσω τοῦ ΙΝΤΕΡΝΕΤ τήν σχετικήν «πληροφόρησιν» περί χειροθεσίας τοῦ τότε Κορινθίας Καλλίστου καί Κιτίου Ἐπιφανίου κατά τήν 17ην καί 18ην Σεπτεμβρίου 1971 (Ο.Π. Τόμος 16ος, Μαΐου 2005, σελ. 153-154). Ἐπίσης πῶς συμβαίνει καί τό παράλληλον ἐν μηνί Φεβρουαρίῳ 2003 Πραξικόπημα

τοῦ τότε Μητροπολίτου Κιτίου Ἐπιφανίου κατά τῆς ἐν Ρωσία Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῶν Κατακομβῶν, καί τά σχετικά ἐπίσης μέσω INTEPNET βλάσφημα δημοσιεύματα ἀφορῶντα τόν ἐν λόγω Μητροπολίτην; Διατί οἱ «Σεβασμιώτατοι» κ.κ. Παχώμιος καί Γαλακτίων, ἐπί ὑπέρ τριάκοντα ἔτη, ὑπέγραφον καί ὡμολόγουν ὅτι τό 1971 οὐδεμίαν χειροθεσίαν ἐδέχθημεν καί μόνον ἐν ἔτει 2003-2004, ἔφερον εἰς φῶς ὁ μέν «ἐξομολογητικήν τoυ ἐπιστολήν» τοῦ 1974, καθ' ἥν ὁμολογεῖ ὅτι «καί ἐν Ἀμερικῇ καί ἐν Ἑλλάδι οἱ Ἀρχιερεῖς ἐδέχθησαν ἱλέω ὄμματι καί ἀγαλλομένω ποδί τήν χειροθεσίαν κατά τόν Η´ Κανόνα», κατά δέ σύγχρονον ἀπό Ἰουλίου 2004 ἐπιστολήν του, ρητῶς ὑποστηρίζει καί διακηρύσσει ἐγγράφως ὅτι ἁπαξάπαντες οἱ νῦν Ἀρχιερεῖς «προερχόμεθα παρά χειροθετημένων...». Ἰδού τί ἀκριβῶς διακηρύσσει καί ὁμολογεῖ: «ΚΑΤ' ΑΜΕΣΟΝ ΤΡΟΠΟΝ ΕΔΕΧΘΗΣΑΝ ΧΕΙΡΟΘΕΣΙΑΝ παρά τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς ἐν Ἀμερικῇ ὑπό τόν Μητροπολίτην Φιλάρετον οἱ δύο πρῶτοι Ἀρχιερεῖς Κάλλιστος καί Ἐπιφάνιος, ἐρχόμενοι δέ ἐν Ἑλλάδι ΜΕΤΕΔΩΣΑΝ ΤΗΝ ΧΕΙΡΟΘΕΣΙΑΝ καί τοῖς λοιποῖς τέτταρσιν Ἀρχιερεῦσιν, οἵτινες ἐμμέσως διά τῶν χειρῶν τῶν ΑΜΕΣΑ ΔΕΧΘΕΝΤΩΝ ΧΕΙΡΟΘΕΣΙΑΝ ΕΙΛΗΦΑΣΙΝ ΚΑΙ ΟΥΤΟΙ ΙΛΕΩ ΟΜΜΑΤΙ ΚΑΙ ΑΓΑΛΛΟΜΕΝΩ ΠΟΔΙ ΤΗΝ ΕΠΙΒΛΗΘΕΙΣΑΝ ΑΥΤΟΙΣ ΧΕΙΡΟΘΕΣΙΑΝ! ΠΛΕΟΝ ΕΤΙ ΟΥΔΕΝ. ΤΑ ΜΕΘ' ΕΤΕΡΑ ΕΙΝΑΙ ΟΤΙ ΗΜΕΙΣ ΣΥΝ ΣΟΙ ΕΧΕΙΡΟΤΟΝΗΘΗΜΕΝ ΕΠΙΣΚΟΠΟΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΗΔΗ ΧΕΙΡΟΘΕΤΗΜΕΝΟΥΣ! ΤΙ ΛΟΙΠΟΝ ΔΙΑΛΟΓΙΖΕΣΘΕ ΥΜΕΙΣ; ΕΙΜΕΘΑ ΑΠΗΛΛΑΓΜΕΝΟΙ ΤΥΧΟΝ ΜΟΜΦΗΣ. Ἡ ΜΟΝΟΝ Η ΥΜΕΤΕΡΑ ΔΙΑΝΟΗΣΙΣ ΠΙΣΤΕΥΕΙ ΠΩΣ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΕΞΑΙΡΕΣΙΝ;». Παραλλήλως, ὁ «Σεβ/τος», διακηρύσσει ὅτι *«ΤΑ ΓΕΝΟΜΕΝΑ ΟΥΚ ΑΠΟΓΙΝΟΝΤΑΙ».*

Ὁ ἕτερος δέ Ἀρχιερεύς προφορικῶς, ἀκόμη καί ἀπ' ἄμβωνος, διακηρύσσει, ὡς αὐτόπτης καί αὐτήκοος μάρτυς, ὅτι ὁ Μακαριώτατος τό 1971 εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τῆς Κοιμήσεως *«ἀνέγνωσεν εὐχάς χειροτονίας καί ὄχι συγχωρητικήν»* τοιαύτην! Ἦτο ψευδής ἡ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι καί τό 2003 καθολικῶς διακηρυσσομένη καί συνειδητῶς βιουμένη καί ὁμολογουμένη ἀλήθεια; Ἐάν τά τοιαῦτα φρονήματα ἐξετασθησόμενα δεόντως, προκύψουν ὅτι ἦσαν καί εἶναι πραγματικά, καί ὅτι ἐπιμένετε εἰς αὐτά, δέν διανοούμεθα νά ὁμιλῶμεν περί Γνησίων καί Ὀρθοδόξων Ἐπισκόπων, ἀλλά περί ἱεροσύλων ἐκπεσόντων, οἱ ὁποῖοι ἀπεδείχθησαν χείρονες τοῦ Καλλίστου(*) καί τοῦ πρώην Φλωρίνης, μέ ὅ,τι ἄλλο σημαίνει τοῦτο. Χρειάζεται ἰδιαιτέρα προσοχή καθ' ὅτι ἀδιακόπως «γράμμασιν καί πράγμασιν», ἐκηρύχθη σαφῶς καί μέ πλήρη συνέπειαν, ὅτι τό 1971 ἐδέχθημεν καί ἐνεργήσαμεν οὐχί χειροθεσίαν ὡς ἐπί σχισματικῶν, ἀλλ' ὑπό ΕΙΔΙΚΑΣ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ καί ΑΚΡΩΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΣ, συγχωρητικήν εὐχήν, διά νά ἐκλείψη τό πρόσχημα τῶν Φλωρινικῶν, οἱ ὁποῖοι ἠρνοῦντο τήν ἐπιστροφήν εἰς τήν Γνησίαν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν καί οὕτω ἐπέλθη ἡ θεραπεία καί ἐξάλειψις τοῦ Φλωρινικοῦ σχίσματος» κλπ.

(*) Χείρονες καί τοῦ Καλλίστου διότι, ἐκεῖνος ὑπαναχωρήσας ἁπλῶς **εἶπεν ὅτι τήν 17ην Σεπτεμβρίου 1971 ἐδέχθη χειροθεσίαν ὡς σχισματικός, ΔΕΝ ΕΙΠΕΝ ΟΤΙ ΕΝΗΡΓΗΣΕΝ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΧΕΙΡΟΘΕΣΙΑΝ!...**

ΣΤ΄ ΤΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ 401/26.10.2005 ΑΝΟΙΚΤΗΝ ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΝ ΜΑΣ

Δυστυχῶς είς τήν ὡς ἄνω ἀπό **«ΑΝΟΙΚΤΗΝ ΔΗΜΟΣΙΑΝ ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ ΚΑΙ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΕΝΩΣΙΝ», Σεῖς μοί ἀπεστείλατε τήν ὑπ᾽ ἀριθμ. 3229/18/31.1.2006 «Συνοδικήν» ἐπιστολήν σας, μέ τήν ὁποίαν κατ᾽ ἀρχάς ὑποκρίνεσθε, καταχρᾶσθε χωρία τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου καί καταλήγετε:** ***«Καί σύ ἀγαπητέ πλέον μόνον τήν προσηγορίαν τῆς διαδοχῆς δύνασαι νά ἐπικαλῆσαι, ὄχι ὅμως τήν ἀλήθειαν. Διότι, ὡς κατωτέρω θά εἴπωμεν, δυστυχῶς, δέν εἶσαι τῆς αὐτῆς Πίστεως, οὔτε μεθ᾽ ἡμῶν, οὔτε μετά τῶν Ἁγίων Πατέρων»!!!*** Ἀκολούθως στήνετε ἕν μακρόν, πλήν οὐσία ἀνυπόστατον ὡς ψευδές κατηγορητήριον κατ᾽ ἐμοῦ, καί τοῦτο **ἵνα ἀποφύγετε τήν ἀπάντησιν - ἀνταπόκρισιν ἐπί τῶν μόλις ἀνωτέρω πάλιν μνημονευθέντων θεμάτων.** Διανοεῖσθε ὅτι ἐπιχειρεῖτε νά κρύψετε ἑαυτούς καί τήν προδοσίαν σας μέ τά δῆθεν **«ἀμάρτυρα» καί λοιπάς ἀνοήτους ψευδοκατηγορίας;** Ὡστόσον παρακαλῶ, ἐπί τοῦ ἀνωτέρω ἰσχυρισμοῦ σας **νά λάβετε ὑπ᾽ ὄψιν ὅτι ΝΑΙ, ἐχωρίσθην ἀφ᾽ Ὑμῶν, διότι δέν ὀρθοτομεῖτε τόν λόγον τῆς Ἀληθείας (Ἐκκλησιολογία καί Ἀποστολική Διαδοχή), ὅπως ἀνωτέρω σᾶς ἐκθέτω διά πολλοστήν φοράν, ἐχωρίσθην διότι κατά τά τελευταῖα ἔτη δέν ἔχω τήν αὐτήν «πίστιν», δηλαδή τά ἴδια βλάσφημα φρονήματα μεθ᾽ Ὑμῶν, καί διότι δέν διστάζετε νά παρερμηνεύετε Ἁγιογραφικάς καί Πατερικάς μαρτυρίας. Ἐχωρίσθην διά νά φυλάξω τήν Πίστιν καί Ὁμολογίαν τῶν Ἁγίων Πατέρων, τούς ὁποίους σεῖς ὅλους συλλήβδην περιφρονεῖτε καί καθυβρίζετε θρασύτατα.**

Τέλος γράφετε, ὅτι ***«δέν μέ ἀποκαλεῖτε μέ οἱονδήποτε ἐκκλησιαστικόν τίτλον, τόν ὁποῖον εἶχον ἐν ὅσω, ὡς Ὀρθόδοξος Ἐπίσκοπος, εὑρισκόμην εἰς πνευματικήν καί Ἐκκλησιαστικήν κοινωνίαν μετά τῶν ὑπολοίπων Ἀρχιερέων τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ»*** καί ἐπισημειώνετε, ὅτι τοῦτο ποιεῖτε **καί ἀντιπερισπαστικῶς,** διότι καί ἡ ἐλαχιστότης μου σᾶς προσφωνῶ ***«ὡς πρώην ἐν Χριστῷ Ἀδελφούς»!*** Ἀντί ἄλλης ἀπαντήσεώς μου, παρακαλῶ νά ἀρχίσωμεν ἀπό αὐτό τό θέμα, διότι **ἀσφαλῶς δέν ἔχω μεθ᾽ ὑμῶν κοινωνίαν, ὅμως δέν λέγετε διατί τήν 16.6.2005 διεκόψαμεν τήν μεθ᾽ Ὑμῶν κοινωνίαν. Δικαιολογημένως ἤ ἀδικαιολογήτως ἐποίησα τοῦτο; Κανονικῶς καί ὀρθοδόξως, ἤ ἀνταρτικῶς; Ἦτο καί παραμένει ἐπιβεβλημένη αὐτή ἡ διακοπή ἤ ὄχι; Ἐάν, λοιπόν, πιστεύετε ὅτι εἶσθε Κανονικοί καί ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ Ἀρχιερεῖς τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὠφείλατε καί ὀφείλετε νά σπεύσετε νά φέρετε Κανονικῶς καί Ὀρθοδόξως εἰς κοινωνίαν καί ἑνότητα τόν ΜΗ μεθ᾽ ὑμῶν κοινωνοῦντα Ἀρχιερέα.**(*) **Ἔπρεπε καί πρέπει νά ἐπαναφέρετε τήν ἐν ἀγάπη**

(*) Παρακαλῶ, προσέχετε τί ὑπογράφετε, καί νά ἔχετε ὑπ᾽ ὄψιν σας ὅτι **ἀκόμη καί Οἰκουμενικαί Σύνοδοι, δι᾽ ὧν ἐλάλησε τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, ἦσαν εἰς τήν Διακονίαν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, καί δέν ἦσαν Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ, ὅπως σεῖς ἐπανειλημμένως πεπλανημένως καί βλασφήμως ἐδηλώσατε,** ὅπως π.χ. ὅτι ἡμεῖς ὁ Μητροπολίτης Κήρυκος

καί ἀληθεία Χριστοῦ ΕΝΟΤΗΤΑ ἐν τῇ Ἁγία Του Ἐκκλησία, διά τήν ὁποίαν μετά δακρύων σᾶς παρακαλοῦμεν, καί πάλιν ὁμοίως σᾶς παρακαλῶ νά σπεύσωμεν εἰς μίαν τοιαύτην συνάντησιν, κατά τούς θείους καί Ἱερούς Κανόνας καί τήν Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας, πρός ἐπαναφοράν τῆς ἑνότητος «ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΤΗΣ ΜΟΝΑΔΙΚΗΣ ΟΥΣΙΑΣ ΕΝΩΣΙΝ» (P.G. 8 σελ. 200, καί ἐν τῷ παρόντι σελ. 361).

Συνεχίζοντες ἐν τῷ ἰδίῳ ἐγγράφῳ σας, δικαιολογεῖτε ἑαυτούς ὅτι ἀπερρίψατε τήν ἀπό Μαΐου 2004 Ἐπισκοπικήν μου **«ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΙΣΤΕΩΣ»**, ***«διά τόν κυριώτερον λόγον ὅτι δι᾽ αὐτῆς ὑποστηρίζεται ἡ Ἐκκλησιολογική καί Τριαδολογική καινοτομία περί τῆς κοινωνίας τῶν τριῶν θείων Προσώπων ὡς πρώτης Ἀνάρχου Ἐκκλησίας»!*** **Ἐφ᾽ ὅσον, ὅμως, ὄντως αὐτό φρονεῖτε καί τό ἐπικαλεῖσθε πάλιν, δεῦτε, ὅπως ἐπανειλημμένως σᾶς προετάθη, καί πάλιν παρακαλοῦμεν νά ἐξετάσωμεν αὐτή τήν, καθ᾽ ὑμᾶς, καινοτομίαν χωρίς καμμίαν ἀναβολήν. Δέν ἔχετε δικαίωμα νά ἀρνῆσθε τόν διάλογον καί ἐπ᾽ αὐτοῦ τοῦ θέματος. Νά ἐξετάσωμεν ὅλα τά ἑκατέρωθεν σχετικά** καί **πρωτίστως ὁλόκληρον τήν ὁμιλίαν τοῦ θεολόγου μετά τῆς «ἐπιμάχου» δι᾽ ὑμᾶς διατυπώσεως, ὄχι πρός δικαίωσιν τινός ἤ καταισχύνην ἄλλων, <u>ἀλλά διά τήν ἀγάπην καί ἑνότητα καί πρός δόξαν τοῦ Χριστοῦ μας.</u> Νά ἐξετάσωμεν τήν ἀπ᾽ ἀρχῆς ἐμφάνισιν καί ἐξέλιξιν τοῦ θέματος, ποῖοι καί πῶς τό ἐκίνησαν τό 1997 καί τί ἐπηκολούθησεν. Νά ἴδωμεν τό ἀπό τό 2001 θεολογικόν Ὑπόμνημα τοῦ θεολόγου καί τήν ἐπ᾽ αὐτοῦ «εἰσήγησιν» τοῦ «Πειραιῶς» καί τόν ...«ἀφορισμόν» σας. Ἄν φρονῆτε ὅτι δέν εἴσθε «αὐτοαφορισμένοι» ἀλλά ὀρθόδοξοι καί ἐλεύθεροι ἐν Χριστῷ, <u>ὁπωσδήποτε πρέπει νά σπεύσετε εἰς διάλογον καί ἐπ᾽ αὐτοῦ τοῦ τόσον σοβαροῦ θέματος,</u> λαμβάνοντες ὑπ᾽ ὄψιν καί ὅσα ἀκολούθως πάλιν ἐν ἰδιαιτέρῳ μέρει τοῦ παρόντος σᾶς ἀπαντῶμεν.**

Δεῦτε, ἀγαπητοί, νά ἴδωμεν ποῖοι κακοδοξοῦν, ποῖοι βλασφημοῦν, ποῖοι εἶναι αἱρετικοί διά νά διορθώσουν καταλλήλως, διότι, ὅπως πολύ ὀρθῶς ἀναφέρετε τό τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου, ὁ ἐκπίπτων τῆς Ὀρθοδοξίας, τῆς Ἐκκλησίας, δέν εἶναι δεκτόν νά καλῆται κἄν χριστιανός, ***«οὔτ᾽ ἄν εἴη, οὔτε ἄν λέγοιτο χριστιανός»***, καί τό τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου καθ' ὅ ***«οἱ αἱρετικοί ἱερωσύνην δέν ἔχουν, ἄρα τά παρ᾽ αὐτῶν ἱερουργούμενα κενά εἰσίν Χάριτος καί ἁγιασμοῦ ἄμοιρα».*** **<u>Καί μόνον αὐτή ἡ ἐκ μέρους σας ἐπίκλησις τῶν ὡς ἄνω Πατερικῶν χωρίων, σᾶς δεσμεύουν νά ἀποδείξετε διά ποίους ἰσχύουν ταῦτα, δηλαδή ποῖοι δέν εἶναι καί δέν πρέπει καί νά ὀνομάζωνται «χριστιανοί» καί πολύ περισσότερον «Ἐπίσκοποι», κλπ., παρά ποίων δέ καί τά ἱερουργούμενα εἰσί κενά Χάριτος καί ἄμοιρα ἁγιασμοῦ. Ταῦτα, ἐπαναλαμβάνομεν,</u>**

→

«φιλονεικῶμεν πρός τήν Ἐκκλησίαν», καί ἐννοεῖτε τά ἴδια τά πρόσωπά σας ἤ τήν «Ἱεράν σας Σύνοδον», καί τοῦτο διότι ***«ὑποστηρίζομεν, καθ᾽ ὑμᾶς, τήν καινοτομίαν περί τῆς κοινωνίας τῶν τριῶν θείων Προσώπων ὡς πρώτης Ἀνάρχου Ἐκκλησίας»***, οὐσία δέ διότι σᾶς ζητοῦμεν **<u>τήν καλήν Ὁμολογίαν ἐπί τῆς Ἀποστολικῆς σας Διαδοχῆς, τήν ὁποίαν βλασφημεῖτε καί ἐν τέλει, μέσω αὐτῆς, καί, Ἐκκλησιομαχεῖτε.</u>**

πρός διόρθωσιν καί διά τήν ἀγάπην καί κατά χάριν καί ἐνέργειαν ἑνότητα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, κατ' εἰκόνα τῆς κατ' οὐσίαν Τριαδικῆς Ἑνότητος καί Κοινωνίας.

Δεῦτε νά ἴδωμεν διά ποίους ἰσχύουν καί τά κατωτέρω, τά ὁποῖα μοί προσάπτετε ἐν τῷ ἰδίῳ ὑπ' ἀριθμ. 3229/18/31.1.2006 «Συνοδικῷ» σας ἐγγράφῳ: *«Κατόπιν τῆς κατά Ἰούνιον 2005 ἀποκηρύξεως ἐκ μέρους σας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καί τῆς ἀποσχίσεώς σας ἀπό τήν Ἐκκλησίαν,(*) ἀπεστερήθητε πάσης ἱερατικῆς χάριτος καί ἐξουσίας, μή δυνάμενοι πλέον νά ἱερουργῆτε τά ἄχραντα μυστήρια, νά χειροτονῆτε Κληρικούς καί γενικῶς νά τελῆτε πᾶν ἱερατικόν... ὁ μέγας Βασίλειος ὁρίζει ὅτι αὐτός ὁ ὁποῖος θά τολμήσῃ νά λάβῃ χειροτονίαν(**) ἀπό Ἐπίσκοπον, ὁ ὁποῖος περιέπεσεν εἰς αἵρεσιν, ὅπως εἶναι ἡ περίπτωσίς σας, δέν εἶναι ἄξιος νά θεωρηθῇ ποτέ Ὀρθόδοξος Ἐπίσκοπος», κλπ.* Βεβαίως, ἀγαπητοί, ὁ ἀποσχιζόμενος ἐκ τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας **ὄχι μόνον στερεῖται τοῦ χαρίσματος - διακονίας τῆς Ἱερωσύνης ἤ Ἀρχιερωσύνης, ὄχι μόνον ἄκυρον εἶναι ὅ,τι ἐπιτελεῖ, ἀλλά δέν λογίζεται κἄν Χριστιανός, ἀλλά μιά δυστυχεστάτη, νεκρά ὑπόστασις. Δι' αὐτό καί πάλιν σᾶς παρακαλῶ νά θελήσετε νά κατανοήσετε ὅτι δέν ἀπεκηρύξαμεν καί ΔΕΝ ἀπεσχίσθημεν Κανονικῆς καί Ὀρθοδόξου Ἱερᾶς Συνόδου, ἀλλά ἀπεκηρύξαμεν Ὑμᾶς, ὡς ἄτομα καί ὡς προδοτικήν «ἀσεβῆ συμμορίαν», καί ἐξ αὐτῆς ἐξήλθομεν. Ἀπεκηρύξαμεν μίαν ὠργανωμένην ὁμάδα πεπτωκότων Ἀρχιερέων, τῆς ὁποίας τά μέλη ἐκτός τῶν ἄλλων, ΕΒΛΑΣΦΗΜΗΣΑΝ καί κατά τῆς Ἀποστολικῆς των Διαδοχῆς καί κατά τῆς Ὁμολογίας - Ἐκκλησιολογίας τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ὡς ἐκ τούτου ἀποκηρύξαντες Ὑμᾶς, σαφέστατα δέν ἀπεσχίσθημεν τοῦ ζωηφόρου Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ἤτοι τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά ἀπό τό σεσηπός σῶμα τῆς ὠργανωμένης παλαιοημερολογιτικῆς σας συνωμοτικῆς ὁμάδος. Τοῦτο ἐποιήσαμεν ἵνα μή ἐκπέσωμεν τῆς Ἐκκλησίας ὡς Ὑμεῖς. Ἐξήλθομεν ἐκ μέσου Ὑμῶν καί σᾶς ἀπεκηρύξαμεν διά νά μήν ἐξέλθωμεν τοῦ Ζωηφόρου σώματος τῆς Ἐκκλησίας, διά νά μήν ἐκπέσωμεν τοῦ Ἀρχιερατικοῦ διακονήματος, καί ἵνα ἐπιτελῶμεν πάσας τάς ἱεροτελεστίας (καί τάς ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΣ...), ἐν ἁγίῳ Πνεύματι. Ὅθεν τά ἀνωτέρω τοῦ Μ. Βασιλείου νά τά λάβητε πολύ σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν διά τούς ἑαυτούς σας, ὅπως καί τήν πολύ ὀρθήν Πατερικήν ῥῆσιν καθ' ἥν οἱ αἱρετικοί καί σχισματικοί *«οὐκ εἰσίν Ἱερεῖς ἤ Ἀρχιερεῖς καί οὐδέν δι' αὐτῶν τῶν τῆς Ἐκκλησίας ἐνεργεῖται, ὡς καί τό μυστήριον τῆς χειροτονίας ἱερέως ἤ Ἐπισκόπου».* Ταῦτα ἀγαπητοί, ἀποδεδειγμένως ἰσχύουν ἀπολύτως δι' Ὑμᾶς τούς βλασφήμους καί Ἐκκλησιομάχους, καί ἄς εἴμεθα ὅλοι βέβαιοι ὅτι θά ποιήσωμεν τό πᾶν ὅπως, οἱαδήποτε χειροτονία ὑφ' ἡμῶν Κανονικῶς**

(*) Πάλιν ταυτίζετε τήν «Σύνοδόν» σας πρός τήν Ἐκκλησίαν!...

(**) Αὐτό σᾶς ἀπασχολεῖ; Μά ἄν ἡ Ἐκκλησία τό ἀπαιτήσῃ καί εὐδοκήσῃ ὁ Κύριος, τίς ὁ ἀνθιστάμενος; Ὠστόσον μήν ἀνησυχῆτε, ὁπότε καί ἄν τοῦτο συμβῇ, θά ἐνημερωθῆτε καί... διατί ὄχι θά κληθῆτε νά ἀναλάβετε τάς εὐθύνας σας...

καί πρός ΔΙΑΚΟΝΙΑΝ τῆς Ἐκκλησίας τελεσθεῖσα ἤ τελεσθησομένη, ἤ ΕΝ ΑΓΙΩ ΠΝΕΥΜΑΤΙ.

Ὀρθῶς καί πάλιν γράφετε καί τό τοῦ Ἱεροῦ Φωτίου: ***«Καί γάρ ἔστιν ὄντως κοινά πᾶσιν, ἅπαντα φυλάττειν ἐπάναγκες, καί πρό γε τῶν ἄλλων μικρόν παρεκκλῖναι, ἁμαρτεῖν ἐστίν ἁμαρτίαν τήν πρός θάνατον»*** καί τό τοῦ Ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ: ***«Φύλαξον τό μέγα καί πρῶτον τῆς σωτηρίας ὑμῶν φάρμακον, τήν καλήν λέγω τῆς Πίστεως κληρονομίαν, ὁμολογοῦντες ψυχῇ τε καί σώματι μετά παρρησίας ὡς οἱ Πατέρες ἡμῶν ἐδίδαξαν»*** ὡς καί ***«πᾶς ἄνθρωπος ἁγιάζεται διά τῆς ἀκριβοῦς ὁμολογίας τῆς Πίστεως»***, καί πάλιν ὅτι ***«τά ὀρθά δόγματα περί Θεοῦ λεγόμενα ἁγιάζει τήν ψυχήν»***. Ποῖος ἔχει ἀντίρρησιν ἐπ' αὐτῶν; Ἐνῶ, ὅμως, ὀρθώτατα γράφετε ταῦτα, ἐν τούτοις δέν φαίνεται νά σᾶς ἀπασχολῇ ὅτι, **Σεῖς καί τό Δόγμα τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά καί τό πρῶτον Δόγμα τῆς Ἁγίας Τριάδος βλασφημεῖτε καί τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ὑβρίζετε καί ἀρνεῖσθε καί ἀποστερεῖτε ἑαυτούς τῆς χάριτός Του. Ἀλλά τί λέγω, Σεῖς δέν ἀθετεῖτε μόνον ἕν ἤ περισσότερα Δόγματα, ἀλλά βλασφημεῖτε καί ἀρνεῖσθε αὐτό τοῦτο τό Μέγα Μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας, τό συνέχον καί φυλάσσον ἅπαντα τά Δόγματα, ἤγουν ἀρνεῖσθε καί βλασφημεῖτε τήν Ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν. Ποῦ εἶναι ἀγαπητοί ἡ ΟΜΟΛΟΓΙΑ σας ἐπί τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑΣ τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας; Διά ποίαν Ὀρθοδοξίαν δύναται νά καυχᾶται ὁ χειροθετημένος Ἐκκλησιομάχος καί ἐκτός Ἐκκλησίας εὑρισκόμενος; Ἄν σᾶς ἀδικῶ, ἀποδεῖξτε τό ἀδίκημα, ὁμολογεῖστε εἰλικρινῶς καί συνεπῶς τήν ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καί νά εἶσθε (νά εἴμεθα) βέβαιοι ὅτι, μία τοιαύτη Ὁμολογία, θά φωτίσῃ, θά καταυγάσῃ καί θά κατελέγξῃ καί τό** ***«περί Ἀνάρχου»***, τά περί ***«ἀμαρτύρων»***, τάς ***«καινοτομίας»***, τάς ***«κακοδοξίας»*** καί ἐν τέλει, ὅπως ἀπετολμήθη καί τήν, καθ' ὑμᾶς πάντοτε, ***«Τριαδολογικήν καί Ἐκκλησιολογικήν αἵρεσιν»!***

Ἀκολούθως καί πάλιν ὀρθῶς σημειώνετε τό τοῦ Μεγάλου Φωτίου: ***«Μία ἐστίν ἡ τοῦ Χριστοῦ Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία, οὐ πλείους οὐδέ δύο. Συναγωγαί πονηρευομένων εἰσί τά παρά ταύτην συνέδρια καί σύνοδοι ἀθετούντων. Οὕτω φρονοῦμεν οἱ ἀληθινοί Χριστιανοί, οὕτω πιστεύομεν, οὕτω κηρύσσομεν»***. **Σεῖς ὅμως τά ἐνάντια φρονεῖτε καί ἐνεργεῖτε ἀπό τό 1998! Γνωρίζω τί λέγω καί σεῖς καλύτερον ἐμοῦ γνωρίζετε, διότι καί μετέχετε εἰς τόν Παλαιοημερολογιτικόν Οἰκουμενισμόν ἔργῳ, καί τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας πληγώνετε καί ἐκβάλλετε τούς πιστούς ἐκ τῆς Κιβωτοῦ τῆς Ἐκκλησίας. Λοιπόν, ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους, «ἵνα ἐν ΟΜΟΝΟΙΑ ΟΜΟΛΟΓΗΣΩΜΕΝ» καί ὅπου φιλαρχία, ὅπου αἵρεσις, ὅπου κακοδοξία, ὅπου παλαιοημερολογιτικός Οἰκουμενισμός, ὅπου βλασφημία κατά τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς καί τῆς Ἐκκλησιολογίας, νά διορθώσῃ καί θεραπεύσῃ δι' Ἡμῶν ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ, ἐν μιᾷ Κανονικῇ Ὀρθοδόξῳ καί Ἁγίᾳ Συνόδῳ.**

Ἐν τέλει, τήν ἐπιστολήν σας κλείετε μέ τήν ἀπό καθέδρας ἄποψίν σας, καθ' ἥν, ***«ἡ πτῶσις τοῦ Ἐπισκόπου Κηρύκου δέν σᾶς δημιουργεῖ ἀπορίας.***

Εἶναι συνέπεια τῆς ἐγκαταλείψεως τῆς Χάριτος τοῦ Χριστοῦ» διά τήν κακοδοξίαν του περί *«Ἀνάρχου Ἐκκλησίας»* καί ἑπομένως *«αἱρετικόν ἄνθρωπον μετά μίαν καί δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ, ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος καί ἁμαρτάνει ὤν αὐτοκατάκριτος»!* Καί πάλιν ὑπενθυμίζετε εἰς τήν ἐλαχιστότητά μου τό τῆς Ἀποκαλύψεως: *«Μνημόνευε οὖν πόθεν πέπτωκας, καί μετανόησον καί τά πρῶτα ἔργα ποίησον, εἰ δέ μή ἔρχομαι ταχύ»!* **Ἀμήν γένοιτο, ἀγαπητοί, ὅστις πέπτωκεν ἐκ τῆς Πίστεως ἄς δημιουργήσῃ τάς προϋποθέσεις διά νά ἴδῃ τήν πτῶσιν του καί πόθεν ἔπεσεν καί ἄς μετανοήσῃ καί ἄς ἐπανέλθῃ εἰς τήν προτέραν Ὁμολογίαν, ἐνῶ καί «ὁ δοκῶν ἑστάναι βλεπέτω μή πέσῃ». Πρός τοῦτο ἄς προσευχηθῶμεν ἐν ταπεινώσει καρδίας, ἵνα γίνῃ ἵλεως ἡμῖν ὁ Κύριος καί διά τάς πολλάς ἄλλας ἁμαρτίας μας.**

Αὐτά ἐπί τῆς ὑπ' ἀριθμ. **3229/31.1.2006 «Συνοδικῆς» σας Ἐπιστολῆς τήν ὁποίαν μοι ἀπεστείλατε κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθμ. 401/26.10.2005 ἡμετέρας «Ἀνοικτῆς Προσκλήσεως διά τήν ἐν Χριστῷ καί ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Του ἕνωσιν», ἐπί τῆς ὁποίας ἐτηρήσατε καί τηρεῖτε ΑΝΕΠΙΤΡΕΠΤΟΝ ΣΙΓΗΝ!...**

Ζ΄ ΤΙ ΠΑΛΙΝ ΕΠΗΚΟΛΟΥΘΗΣΕΝ

«ΕΣΤΩ ΔΕ ΗΜΩΝ Η ΙΣΧΥΣ ΝΟΜΟΣ»

Ἡ Ἐκκλησία, ἀγαπητοί, ὥρισεν ὅπως κατά τήν μνήμην τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, (13 Νοεμβρίου), ἐν τοῖς ἀναγνώσμασι τοῦ Ἑσπερινοῦ, ἀναγινώσκεται καί τό κάτωθι **Χριστολογικόν ἀπόσπασμα ἐκ τῆς Σοφίας Σολομῶντος**, διότι τοῦτο ἀναλογικῶς προσιδιάζει εἰς τόν Ἅγιον, ὡς γνήσιον μαθητήν, κήρυκα τῆς ἀληθείας καί ἐν πᾶσι μιμητήν Ἐκείνου: ***«Εἶπον γάρ ἐν ἑαυτοῖς, λογισάμενοι οὐκ ὀρθῶς. Καταδυναστεύσωμεν τόν δίκαιον, μή φεισώμεθα τῆς ὁσιότητος αὐτοῦ, μηδέ ἐντραπῶμεν πολιάς πρεσβυτέρου πολυχρονίους· ἔστω δέ ἡμῶν ἡ ἰσχύς νόμος. Καί ἐνεδρεύσωμεν τόν δίκαιον, ὅτι δύσχρηστος ἡμῖν ἐστί, καί ἐναντιοῦται τοῖς ἔργοις ἡμῶν καί ἐπιφημίζει ἡμῖν ἁμαρτήματα παιδείας ἡμῶν. Ἐπαγγέλλεται γνῶσιν ἔχειν Θεοῦ, καί παῖδα Κυρίου ἑαυτόν ὀνομάζει. Ἐγένετο ἡμῖν εἰς ἔλεγχον ἐννοιῶν ἡμῶν. Βαρύς ἐστιν ἡμῖν καί βλεπόμενος... Ἴδωμεν οὖν εἰ οἱ λόγοι αὐτοῦ ἀληθεῖς, καί πειράσωμεν τά ἐν ἐκβάσει αὐτοῦ. Ὕβρει καί βασάνῳ ἐτάσωμεν αὐτόν, ἵνα γνῶμεν τήν ἐπιείκειαν αὐτοῦ, καί δοκιμάσωμεν τήν ἀνεξικακίαν αὐτοῦ. Θανάτῳ ἀσχήμονι, καταδικάσωμεν αὐτόν! ἔσται γάρ αὐτοῦ ἐπισκοπή ἐκ λόγων αὐτοῦ. Ταῦτα ἐλογίσαντο καί ἐπλανήθησαν, ἀπετύφλωσε γάρ αὐτούς ἡ κακία αὐτῶν. Καί οὐκ ἔγνωσαν μυστήρια Θεοῦ, οὐδέ ἔκριναν, ὅτι σύ εἶ Θεός μόνος, ὁ ζωῆς ἔχων καί θανάτου ἐξουσίαν καί σώζων ἐν καιρῷ θλίψεως, καί ρυόμενος ἐκ παντός κακοῦ, ὁ οἰκτίρμων καί ἐλεήμων, καί διδούς τοῖς Ὁσίοις σου χάριν, καί τῷ σῷ βραχίονι τοῖς ὑπερηφάνοις ἀντιτασσόμενος».*** Παρακαλῶ νά μελετήσετε καί στοχασθῆτε ἐπί τοῦ ἀνωτέρω προφητικοῦ Χριστολογικοῦ κειμένου διά νά κατανοήσετε διατί ἡ Ἐκκλησία τό παραθέτει ὡς ἀνάγνωσμα κατά τήν μνήμην τοῦ θείου Πατρός Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου ὡς καί

ἄλλων. Ἀσφαλῶς δέν τό ἐπικαλούμεθα διά τήν ἐλαχιστότητά μας καί διότι μικρός καί ἄσημος ἔναντι τῶν Πατέρων εἴμεθα, ἀλλά δι' Ὑμᾶς, οἱ ὁποῖοι, ***«εἴπατε ἐν ἑαυτοῖς, καταδυναστεύσωμεν τόν Ἐπίσκοπον Κήρυκον»*, ὅτι διά τήν ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ του *«βαρύς ἐστίν καί βλεπόμενος, διό θανάτῳ ἀσχήμονι καταδικάσωμεν αὐτόν»!*** Ταῦτα, παρά τήν ἀσημότητα μας, διότι ὡς «σκουπίδι» φαντάζομεν ἐνώπιον τοῦ Ἁγίου. Οὕτω **ἐκινήσατε τήν διαδικασίαν πρός δίωξιν καί «καθαίρεσιν» ἐμοῦ τοῦ Μητροπολίτου Κηρύκου, ἀλλά καί τοῦ π. Ἀμφιλοχίου καί τοῦ θεολόγου Ἐλ. Γκουτζίδη, διότι δέν ἀντέχετε τόν ἔλεγχον ἀλλ' οὔτε καί τήν ἀγάπην, ἐνῶ λησμονεῖτε ὅτι οὐδέν καθ' ἡμῶν δύνασθε ποιῆσαι, ὡς ἀρνηταί τῆς τε Ἀποστολικῆς σας Διαδοχῆς καί τῆς Ἐκκλησιολογίας, ὡς ΑΠΟΚΕΚΗΡΥΓΜΕΝΟΙ, ἀλλά καί ὡς ΚΑΘΗΡΗΜΕΝΟΙ ὑπό τῶν πέντε, καί πρό πάντων *«εἰ ὁ Θεός μεθ' ἡμῶν»* τί δύνασθε Ὑμεῖς ποιῆσαι;**

Η΄ Η ΥΠ' ΑΡΙΘΜ. 3235/31.3.2006 Α΄ ΚΛΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΑΝ ΚΑΙ ΤΟ ΥΠ' ΑΡΙΘΜ. 412/20.4.2006 ΑΠΑΝΤΗΤΙΚΟΝ ΜΑΣ ΕΓΓΡΑΦΟΝ

Πρός αὐτήν, λοιπόν, τήν κατεύθυνσιν κινούμενοι, ἀντί ἄλλης κατά Θεόν πρωτοβουλίας σας, μοί ἀπεστείλατε τήν ***«ὑπ' ἀριθμ. Πρωτ. 3235/31.3.2006, Α΄ Κλῆσιν πρός ἀπολογίαν» μου!*** Δι' αὐτῆς μοί γνωρίζετε ὅτι μέ κατεστήσατε *«ὑπόδικον»* καί μέ *«ἐγκαλεῖτε εἰς Ἀπολογίαν»*, διότι, ὅπως εἰς τό προηγούμενον ἑξασέλιδον ἔγγραφόν σας, οὕτω καί εἰς αὐτό, χωρίς νά τό συνηδειτοποιεῖτε, ἐξιστορεῖτε, ἔστω ἐλλειπῶς, τήν ἀπό τό 1998-1999 φρικτήν σκευωρίαν σας, τόσον κατά τοῦ θεολόγου Ἐλευθ. Γκουτζίδη, ὅσον καί καθ' ἡμῶν τοῦ Μητροπολίτου Κηρύκου, διότι, καθ' Ὑμᾶς, ἀπό τήν 4.9.1999 ἐγγράφως ὑποστηρίζομεν τήν *«ἐκκλησιολογικήν καί τριαδολογικήν καινοτομίαν»* τοῦ θεολόγου Ἐλευθ. Γκουτζίδη! Οὕτω, **ἐνομίσατε ὅτι καθιστάμενοι ψευδοκατήγοροί μου καί ἀποφεύγοντες νά πλησιάσετε καί νά ἐπιληφθῆτε τῶν ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ ΚΑΝΟΝΙΚΗΣ ΤΑΞΕΩΣ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΔΟΓΜΑΤΙΚΗΣ, τά ὁποῖα σᾶς ἐτέθησαν ὑπ' ὄψιν καί μέ τό 401/26.10.2005, θά ἔχετε κάποιο ἀποτέλεσμα, ἤ ὅτι θά καλύψετε τήν προδοσίαν σας.**

Εἰς αὐτό τό προκλητικόν σας καί ἐντελῶς ἀντιδεοντολογικόν καί οὐσία κενόν ὡς ψευδές ἑξασέλιδον κατηγορητήριόν σας, δέν ἀπηξιώσαμεν ἀλλ' ἀπηντήσαμεν μέ τό **412/20.4.2006 ἔγγραφόν μας. Σᾶς ὑπομιμνήσκομεν, ἐκ τῆς ἐν λόγῳ τετρασελίδου ἀπαντήσεώς μας, μόνον ὅσα ἐν τῇ τελευταία 4η σελίδι σημειοῦμεν, ΠΡΟΤΕΙΝΟΜΕΝ καί ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕΝ:**

*«... Ἡ ὑπ' ἀριθμ. **Πρωτ. 3235/31.3.2006** ἑξασέλιδος πρός ἐμέ **«ΚΛΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΑΝ»** ἐπιστρέφεται, συνημμένως τῷ παρόντι, ὡς **ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΟΣ** καί **ΑΚΥΡΟΣ**, διότι προέρχεται παρά ψευδοσυνόδου ἐκπεσόντων καί **ΑΠΟΚΕΚΗΡΥΓΜΕΝΩΝ** Ἐπισκόπων, οἱ ὁποῖοι **ΟΥΔΕΝ ΑΠΟΛΥΤΩΣ** νομιμοποιοῦνται νά ἐνεργοῦν κατά Ὀρθοδόξου Ἀρχιερέως, ἀλλά ὑποχρεοῦνται νά ἐπιδείξουν τήν δέουσαν μετάνοιαν καί καλήν θέλησιν πρός θεραπείαν τοῦ σχίσματός των, τό ὁποῖον ἐν προκειμένῳ ἔχει βασικάς Δογματικάς καί Κανονικάς αἰτίας.*

ΠΡΟΤΑΣΙΣ - ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Ἀγαπητοί, ἐπειδή τό θέλημα τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ εἶναι ἡ Ἀγάπη, ἡ Εἰρήνη καί ἡ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Του ἑνότης μας, ἡμεῖς ἐν συνεχείᾳ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 401/26.10. 2005 ΠΡΟΣΚΛΗΣΕΩΣ μας καί τῶν ἐπ' αὐτῆς ὑμετέρων ὑπεκφυγῶν (ὑπ' ἀριθμ. 3229/ 18.1.2006 καί 3235/31.3.2006).

ΣΑΣ ΠΡΟΤΕΙΝΟΜΕΝ ΚΑΙ ΣΑΣ ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕΝ

Ὅπως ἀναθεωρήσητε τήν ἄχρι τοῦδε πορείαν σας καί ΔΕΧΘΗΤΕ ΕΝ ΑΓΑΠΗ καί ΑΛΗΘΕΙΑ ΔΙΑΛΟΓΟΝ ἐφ' ὅλων τῶν θεμάτων ΠΙΣΤΕΩΣ ΕΝΩΠΙΟΝ ΚΛΗΡΟΥ καί ΛΑΟΥ, καί ὁρίσετε ΣΕΙΣ τόπον καί χρόνον δι' αὐτόν τόν θεάρεστον διάλογον ὄχι πρός ἀντιδικίαν, ἀλλά διά νά γίνῃ τό θέλημα τοῦ Χριστοῦ, ἤτοι νά ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους καί ἐν Ὁμονοίᾳ ΟΜΟΛΟΓΗΣΩΜΕΝ Πίστιν εἰς τήν Ἐκκλησιολογίαν καί Ἀποστολικήν Διαδοχήν. Συνεχίζομεν διατελοῦντες ἐν ἀγάπῃ καί ἀγωνίᾳ Γνήσιος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας Ἐπίσκοπος.

† Ὁ Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς Κήρυκος»

* * *

Θ΄ Η ΣΠΑΣΜΩΔΙΚΗ «Β΄ ΚΛΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΑΝ»

Ἐνῶ σᾶς ἀπεστέλλετο ἡ ὑπ' ἀριθμ. 412/20.4.2006 ΑΝΟΙΚΤΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ μας εἰς τήν *«Α΄ «Κλῆσιν σας πρός Ἀπολογίαν»* μου, (3235/31.3. 2006), Σεῖς, προφανῶς ὄντες ἐν συγχύσει καί κακοδαιμονίᾳ, μοί ἐπιστέλλετε τήν ὑπ' ἀριθμ. 3239/20.4.2006 *«Β΄ Κλῆσιν πρός Ἀπολογίαν»* μου! Δι' αὐτῆς, δυστυχῶς, προκύπτετε καί ὡς «ἀνοηταίνοντες» διότι, ἐνῶ τήν ὡς ἄνω *«Β΄ Κλῆσιν»* τήν γράφετε τήν 20ήν Ἀπριλίου καί προσδιορίζετε ὡς ἡμερομηνίαν «ΑΠΟΛΟΓΙΑΣ» μου τήν Πέμπτην καί περί ὥραν 10ην τῆς 28 Ἀπριλίου, <u>ὅμως ταύτην ἐπιστείλατε, μέσω COURIER,μόλις τό ἑσπέρας τῆς Πέμπτης 28ης Ἀπριλίου, καί περί ὥραν 4ην μ.μ.!</u> Δηλαδή ἦλθεν εἰς χεῖρας μου μετά 6 ὥρας, ἀφοῦ ἐξέπνευσεν ὁ χρόνος, ὁ ὁποῖος ἐν αὐτῇ προσδιωρίζετο πρός ἀπολογίαν μου! Προσοχή τήν... πρᾶξιν σας αὐτή δέν διωρθώσατε, καίτοι, ὅ,τι καί ἄν σᾶς συνέβη, ὠφείλατε νά ἐπανορθώσετε. Ὡστόσον ἀντιλαμβάνεσθε ὅτι ἡμεῖς αὐτήν τήν φοράν, <u>οὐδόλως ἐλάβομεν ὑπ' ὄψιν τό περιεχόμενον αὐτῆς, οὔτε καί τό μεθύστερον τῆς ἀποστολῆς της, ὡς a priori ΑΚΥΡΟΥ καί ΚΕΝΗΣ ἀπό πάσης ἀπόψεως.</u>

Ι΄ Η ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΙΣΤΕΩΣ ΤΗΣ ΥΦ' ΗΜΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΚΑΙ Η ΑΝΤΙΔΡΑΣΙΣ ΥΜΩΝ

Ἐνῶ ταῦτα λαμβάνουν χώραν κατά Ἀπρίλιον 2006, ἡ ἐλαχιστότης μου τήν 21.9.2006 σᾶς ἀποστέλλει τήν ἐξ 25 σελίδων «ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΙΣΤΕΩΣ...» τῆς ὑφ' Ἡμᾶς Μητροπολιτικῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τῆς, σήμερον, ὑπέρ ποτέ ἄλλοτε χειμαζομένης Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐπί τῆς ὁποίας, μέχρι σήμερον, τηρεῖτε ἀνεπίτρεπτον σιγήν. Ἀντιθέτως μετά ἑπτάμηνον περίπου, ἀπό τήν ὡς ἄνω *«Β΄ Κλῆσιν»*, ἐσπευσμένως προβαίνετε

εἰς *«Γ΄ Κλῆσιν πρός Ἀπολογίαν»* μου *«ἐνώπιον τοῦ συνοδικοῦ σας δικαστηρίου»!*, (3243/7.10.2006), τό ὁποῖον, ὅπως γράφετε, θά συνεδρίαζε τήν 10ην Νοεμβρίου 2006! Καί τοῦτο, τό ἐξ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟΥ ΑΚΥΡΟΝ καί ΑΝΥΠΟΣΤΑΤΟΝ χαρτίον σας, ὅπως καί τά δύο προηγούμενα, ὑπογράφονται ὑπό τῶν: α) «Πειραιῶς» Νικολάου, ἀντιποιουμένου τόν «Ἀρχιεπίσκοπον» καί β) Πρεσβυτέρου Δημητρίου Τσαρκατζόγλου, ἐπίσης ἀντιποιουμένου τόν «Ἀρχιγραμματέα»! Ἐπί τῆς ὡς ἄνω *«Γ΄ Κλητεύσεως»*, καίτοι ἀκύρου καί ἀνυποστάτου, διά τοῦ ὑπ᾿ ἀριθμ. 420/22.11.2006 ἐγγράφου μας σᾶς ἀπεστείλαμεν συνημμένως τά ὑπ᾿ ἀριθμ. 401/26.10.2005, 412/20.4.2006 καί 418/21.9.2006 ἡμέτερα ἔγγραφα. Ἐπί πᾶσι τούτοις θερμῶς σᾶς ἐπαρακαλοῦμεν νά παύσετε αὐτήν τήν ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΟΝ συμπεριφοράν καί νά ἐπιδείξετε στοιχειώδη σοβαρότητα, ἵνα, χάριτι Χριστοῦ, ἀναλάβητε τάς εὐθύνας σας ἐνώπιον Θεοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας Του.

ΜΕΡΟΣ Β΄

Η ΚΑΤΑΛΗΞΙΣ ΤΗΣ ΣΚΕΥΩΡΙΑΣ ΠΕΡΙ ΔΗΘΕΝ "ΑΜΑΡΤΥΡΟΥ"

Ἀγαπητοί, πρώην ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί, ἡ Ἱστορική Ὁμιλία τοῦ θεολόγου κ. Ἐλευθ. Γκουτζίδη κατά τήν Κυριακήν τῆς Ὀρθοδοξίας, ἐν ἔτει 1977, **δυστυχῶς συνέπεσεν μέ τά σχέδια τῶν ξένων κέντρων** (Φλωρινικῶν, Νεοημερολογιτῶν, Βασ. Σακκᾶ καί τῶν ἐγκαθέτων αὐτῶν) **περί ἑνώσεώς σας μετά τῶν Φλωρινικῶν καί τῶν πέντε**, μέσω δῆθεν ἑνός θεολογικοῦ διαλόγου, οὐσία δέ ἀήθους διπλωματίας. Δι᾿ αὐτοῦ τοῦ «διαλόγου» θά προσεποιεῖσθε τήν δῆθεν κοινήν Ὁμολογίαν, ἐνῶ ἐν τῇ πράξεις θά ἐπεβάλλετε σιωπηρῶ τήν χειροθεσίαν, καί θά ἀπεκλείετο καί ἡ οἱαδήποτε Κανονική ἀντιμετώπισις τοῦ ἀντιεκκλησιαστικοῦ - ἀντορθοδόξου καί καθαρά σατανικοῦ κινήματος τῶν πέντε. Ἡ ἕνωσίς σας (= προδοσία) δέν θά ἐπανηγυρίζετο, ἀφοῦ θά ἐπεβάλετο ὕπουλα καί δόλια ἐν τῇ πράξει, καί ***«αἱ ὑπογραφαί θά ἔμενον ἄχρι καιροῦ εἰς τά συρτάρια»!*** (Βλέπε σχετικόν κείμενον - καταγγελία εἰς «Ο.Π.» Τόμος ...... σελ.).

Αὐτός, ἀγαπητοί, ἦτο καί παραμένει ὁ οὐσιαστικός λόγος τῶν ἀπό τό 1997 σκευωριῶν, εἰς τάς ὁποίας ἀπό τό 1999, τόν πρωτεύοντα ρόλον ἀνέλαβεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀνδρέας καί Ὑμεῖς ὅλοι, μέχρι τοῦ ΑΝΟΗΤΟΥ «ἀφορισμοῦ» σας κατά τοῦ θεολόγου Ἐλ. Γκουτζίδη, τῶν κατά τοῦ Παν/του π. Ἀμφιλοχίου διώξεων (Δικαστηρίων, ἀργίας μέχρι καί τῆς διαλύσεως τῆς ὑπ᾿ αὐτόν Ἀδελφότητος), **ἀλλά καί ἐναντίον μας μέχρι σήμερον.**

Θά παραμείνουν ὅμως μεγάλα ἱστορικά σημεῖα τῆς προδοσίας, **αἱ Ληστρικαί Σύνοδοί σας κατά Φεβρουάριον 2002 καί 2003. Τήν συνεδρίαν σας, κατά τήν 14/27 Φεβρουαρίου 2002, ἐσημάδεψεν τόσον ἡ ΑΝΟΗΤΟΣ πρᾶξις τοῦ «ἀφορισμοῦ» σας κατά τοῦ θεολόγου, ὅσον καί τό ΔΙΑΣΤΡΟΦΙΚΟΝ ΚΑΙ ΒΛΑΣΦΗΜΟΝ ΚΕΙΜΕΝΟΝ ΤΗΣ ΕΙΣΗΓΗΣΕΩΣ τοῦ «Πειραιῶς» κ. Νικολάου. Δι᾿ αὐτῆς, κατά σατανικόν δικολαβικόν τρόπον παρερμηνεύθη**

καί διεστράφη τό ὀρθόδοξον πνεῦμα καί γράμμα ὅλων τῶν Ἁγιογραφικῶν καί Πατερικῶν μαρτυριῶν, δι᾽ ὧν κατηλέγχθη καί συνετρίβη ἡ σκευωρία, περί «ἀμαρτύρου», καί ΠΡΟ ΠΑΝΤΩΝ τό γεγονός ὅτι κατ᾽ αὐτήν ἐκηρύξατε ΑΙΡΕΤΙΚΗΝ Ἐκκλησιολογίαν, ἀλλά καί τό Τριαδολογικόν Δόγμα κατελύσατε! Εἰς δέ τήν κατά τήν 5.2.2003 πολύ χειροτέραν Συνεδρίαν σας, ἔλαβεν χώραν ἡ ΙΕΡΟΣΥΛΟΣ ΠΡΑΞΙΣ ΤΗΣ ΜΕΤΑ ΣΥΝΑΛΛΑΓΗΣ ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΩΣ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀνδρέου, ὑπέρ τοῦ αἱρετικοῦ, βλασφήμου καί ματαιόφρονος «Πειραιῶς» Νικολάου, τόν ὁποῖον περιλούει τό 54/76 βλάσφημον Ἀπαλλακτικόν Βούλευμα τοῦ Συμβουλίου τῶν Πλημμελειοδικῶν Πειραιῶς. Ἡ ἀπό 5.2. 2003 ματαιόφρων συνεδρίασίς σας ἐσήμανεν καί τήν ἐν χορῷ καθ᾽ ὑπαγόρευσιν - ἐντολήν τοῦ ἀντιχρίστου Παλαιοημερολογιτικοῦ σας Οἰκουμενισμοῦ, ΥΠΑΝΑΧΩΡΗΣΙΝ σας ἐπί τοῦ θέματος τῆς Συγχωρητικῆς εὐχῆς, τήν ὁποίαν ὑπό τάς γνωστάς προϋποθέσεις καί ὅρους ἐδέχθη καί ἐπισήμως ἡ Ἱερά Σύνοδος τήν 8.10.1971 καί ἐπραγματοποίησεν ἐν Ἑλλάδι τήν 15.10.1971, καί τήν ὁποίαν, μετά 33 ἔτη, μετεποιήσατε καί ὡμολογήσατε ὡς ΧΕΙΡΟΘΕΣΙΑΝ ΣΑΣ!!!

Ἐν προκειμένῳ ὅμως ὁ λόγος εἰδικώτερον ἐπί τῆς «Εἰσηγήσεως» τοῦ «Πειραιῶς» κ. Νικολάου.

Α΄ ΕΠΙ ΤΗΣ ΟΥΣΙΑΣ ΤΗΣ ΣΚΕΥΩΡΙΑΣ ΠΕΡΙ ΔΗΘΕΝ «ΑΜΑΡΤΥΡΟΥ» ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙ «ΤΡΙΑΔΟΛΟΓΙΚΗΣ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΑΙΡΕΣΕΩΣ»

Εἰς τό κείμενον τῆς εἰσηγήσεως, τό ὁποῖον σᾶς ἔγραψαν οἱ γνωστοί σας τύποι καί σᾶς εἰσηγήθη ὁ «Πειραιῶς» κ. Νικόλαος τήν 14/27.2.2002, ἐκτός τῶν διαστροφῶν, παρερμηνειῶν καί λοιπῶν, τά ὁποῖα μετῆλθον διά νά ἐντυπωσιάσετε καί πλανήσετε, δέν ἐδίστασαν νά σᾶς παραθέσουν καί βλασφήμους αἱρετικάς διατυπώσεις, τάς ὁποίας ὅμως, κατά τό κοινῶς λεγόμενον, τάς «ἐλούσθητε»! Τοῦτο δέ διότι, ἐν ὀνόματι τῆς ἐμπαθείας, τοῦ μίσους καί τῆς προδοσίας σας, ἔπρεπε νά «ἀφορίσετε» τόν θεολόγον Ἐλευθέριον Γκουτζίδη. Ἀντιλαμβάνεσθε εἰς ὁποῖον ἀδίκημα, εἰς ὁποίαν ἱερόσυλον αἰσχράν πρᾶξιν προέβητε τήν 14/27.2.2002, διά τήν ὁποίαν δυστυχῶς οὐδόλως ἐλέγχεσθε, διό δέν μετανοεῖτε καί δέν ἐπανορθώνετε. Ἰδού αὗται, αἱ βλάσφημοι καί αἱρετικαί σας διατυπώσεις, ὅπως τάς ἐδημοσιεύσατε ὡς φρονήματά σας ἐπί τοῦ Τριαδολογικοῦ καί Ἐκκλησιολογικοῦ δόγματος: ***«Τήν Κυριακήν τῆς Ὀρθοδοξίας τοῦ 2001, λοιπόν, εἰς τήν Λάρισαν ὁ θεολόγος Ἐλ. Γκουτζίδης ἐπιβεβαίωσε τραγικῶς ὅτι ἑνός κακοῦ μύρια ἕπονται... Καί λέγω τοῦτο, διότι εἰς τήν Λάρισαν ξεκίνησε ἡ προσπάθεια νά μετατεθῇ σταδιακῶς ὀλίγον κατ᾽ ὀλίγον τό κέντρον βάρους τῆς Θεολογικῆς τοποθετήσεως τοῦ κ. Ἐλ. Γκουτζίδη ἀπό τό σημεῖον πού πράγματι εἶναι, τοῦ ἰσχυρισμοῦ δηλαδή ὅτι ἡ Ἁγία Τριάς εἶναι ἡ «πρώτη ἄναρχος Ἐκκλησία» εἰς τό σημεῖον ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι εἰκών τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, θέσις διά τήν ὁποίαν οὐδέποτε κατεκρίθη ὁ ἀδ. Ἐλευθέριος. Ἐκεῖνο δέ πού πραγματικῶς μᾶς ἐκπλήσσει εἶναι πῶς ἕνας ἐπιστήμων θεολόγος δέν μπορεῖ νά καταλάβῃ ὅτι χάσμα μέγα ἐστήρικται μεταξύ τῆς μιᾶς θέσεως, ἡ ὁποία εἶναι καί πατερικῶς μεμαρτυρημένη (ὑπό τοῦ ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ) καί τῆς ἄλλης,***

ἡ ὁποία εἶναι ἀμάρτυρος καί σαφῶς δέν μπορεῖ νά εἶναι συνεπαγωγή τῆς πρώτης. Ἄλλο εἶναι νά ποῦμε ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι εἰκών τοῦ Θεοῦ καί ἄλλο ὅτι ἡ Ἁγία Τριάς εἶναι Ἐκκλησία. Δέν γνωρίζει ὁ θεολόγος Ἐλ. Γκουτζίδης, ὅτι εἰς τήν περίπτωσιν τῆς Ἁγ. Τριάδος ἔχομε ἐκ φύσεως ἕνωσιν, λόγω τῆς ὁμοουσιότητος καί ἄρα εἶναι ἀδύνατο ἡ Ἁγία Τριάς νά εἶναι (χαρακτηρίζεται) Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ἐξ ὁρισμοῦ σημαίνει κλῆσι πρός ἑνότητα τῶν τό πρίν διεστώτων; Δέν κατανοεῖ ὅτι ἄν δεχθοῦμε τήν Ἁγία Τριάδα ὡς Ἐκκλησία προσβάλλεται τό ἀδιαίρετον τῆς Παναγίας Τριάδος, διότι τότε θεωρητικῶς εἶναι ἀνοικτόν τό ἐνδεχόμενον ὡς Ἐκκλησία ἡ Ἁγία Τριάς νά ἦτο κάποτε χωρισμένη ἤ καί δυνατότης νά χωρισθῇ εἰς τό μέλλον». (Κ.Γ.Ο. ἀριθμ. τ. 287, Φεβρ. 2002, σελ. 51).

Ἐπ' αὐτοῦ κατ' ἀρχάς παρατηροῦμεν, ὅτι καμμία ἀπολύτως προσπάθεια ***«μεταθέσεως τοῦ κέντρου βάρους τῆς θεολογικῆς ταύτης τοποθετήσεως»*** δέν **ἐγένετο ποτέ, οὔτε θά γίνῃ. Ὁ θεολόγος Ἐλ. Γκουτζίδης ἀπεκάλεσε ὡς «πρώτην Ἄναρχον καί αἰωνίαν Ἐκκλησίαν,...» τήν ἐν τῇ θεία οὐσία κοινωνίαν ἀγάπης καί ἑνότητος τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ καί ἐπ' αὐτῆς τῆς διατυπώσεως σᾶς ἐδόθησαν οὐκ ὀλίγαι Ἁγιογραφικαί καί Πατερικαί μαρτυρίαι. Διευκρινίσθη ὅτι ὁ χαρακτηρισμός οὗτος ὑπηγορεύθη εἰς τόν ὁμιλητήν ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι αὐτη ἡ κατ' οὐσίαν Ἁγιοτριαδική κοινωνία καί ἑνότης ἀντανακλᾶ, εἰς τήν κατά χάριν ἑνότητα καί κοινωνίαν τῶν πολλῶν προσώπων ἐν Χριστῷ καί ἐν τῇ Ἐκκλησία Του, ἤτοι ἑνότητα ἑκάστου πιστοῦ μετά τοῦ Χριστοῦ καί ἑνότητα μεταξύ των εἰς ἕν ὀργανικόν σῶμα. Σεῖς φέρεσθε μέν ὡς δεχόμενοι τό ὅτι «ἡ Ἐκκλησία εἶναι εἰκών τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ», ἀπορρίπτετε ὅμως τόν χαρακτηρισμόν τοῦ Ἀρχετύπου τῆς Εἰκόνος, ἤτοι τῆς Τριαδικῆς κοινωνίας καί ἑνότητος, ὡς «Ἐκκλησίας», καί καταλήγετε:** ***«Ἄλλο εἶναι νά ποῦμε ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι εἰκών τοῦ Θεοῦ καί ἄλλο ὅτι ἡ Ἁγία Τριάς εἶναι Ἐκκλησία», διότι εἰς μέν τήν Ἁγίαν Τριάδα ἡ ἑνότης καί κοινωνία εἶναι ἐκ φύσεως, ὡς ἐκ τοῦ ὁμοουσίου, καί ἄρα καθ' ὑμᾶς, αὐτό,*** **ΑΠΟΚΛΕΙΕΙ τόν χαρακτηρισμόν ὡς Ἐκκλησίας, τῆς Τριαδικῆς κοινωνίας καί ἑνότητος! Πρός ἐπίρρωσιν τούτου, διατυπώνετε τούς πλέον ἀντορθοδόξους καί βλασφήμους - αἱρετικούς συλλογισμούς, διότι, ὅπως γράφετε,** ***«Ἐκκλησία ἐξ ὁρισμοῦ σημαίνει κλῆσι πρός ἑνότητα τῶν τό πρίν διεστώτων»!*** **Ἤδη, ἀγαπητοί, διεπράξατε τό πρῶτον θεολογικόν Ἐκκλησιολογικόν ἀτόπημα, κηρύξαντες ταύτην τήν ἀπαράδεκτον** ***«ἐξ ὁρισμοῦ»*** **ἔννοιαν περί Ἐκκλησίας καί μάλιστα τήν προεκτείνατε καί εἰς τήν Ἁγίαν Τριάδα(!),** διότι ἀμέσως καταλήγετε, ὀρθολογιστικῷ καί δικολαβικῷ τῷ τρόπῳ, εἰς τό συμπέρασμα καθ' ὅ, ***«ἄν δεχθοῦμε τήν Ἁγία Τριάδα ὡς Ἐκκλησία προσβάλλεται τό ἀδιαίρετον τῆς Ἁγίας Τριάδος».*** Ἐπεκτείνετε τήν βλασφημίαν γράφοντες, (ἔστω κατά ὀρθολογιστικήν δικολαβικήν ὑπόθεσιν - θεωρίαν), ὅτι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ***«θεωρητικῶς εἶναι ἀνοικτόν τό ἐνδεχόμενον, ὡς Ἐκκλησία ἡ Ἁγία Τριάς, νά ἦτο κάποτε χωρισμένη ἤ καί ἡ δυνατότης νά χωρισθῇ εἰς τό μέλλον».*** Ἄν, δηλαδή, καθ' ὑμᾶς, ***«ἡ ἐξ ὁρισμοῦ Ἐκκλησία σας»*** ἦτο ἀδιαίρετος, τότε, κατά τά λεγόμενά σας, δέν θά ἀπεκλείετο νά χαρακτηρισθῇ καί τό Ἀρχέτυπον Αὐτῆς ὡς Ἐκκλησία! Μέ τό νά ἐκλαμβάνετε, ὅμως, τήν Ἐκκλησίαν ὑπό τήν ***«κυριολεκτικήν» «ἐξ ὁρισμοῦ»,*** (ὅπως γράφετε σεῖς) ση-

μασίαν τῆς λέξεως δηλαδή, ὡς *«κλῆσιν πρός ἑνότητα τῶν τό πρίν διεστώτων»*, σαφέστατα, ὑπ' αὐτήν τήν ἔννοιαν ἡ «ἐξ ὁρισμοῦ» Ἐκκλησία σας, ἦτο κάποτε χωρισμένη, ἐνῶ ὑπάρχει καί ἡ δυνατότης κάποτε νά χωρισθῇ εἰς τό μέλλον! Αὐτόν τόν ἀπαράδεκτον, ὡς βλάσφημον καί αἱρετικόν συλλογισμόν, ἐπεκτείνετε καί εἰς τήν κατ' οὐσίαν κοινωνίαν καί ἑνότητα τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἄν τῆς ἀποδοθῇ ὁ χαρακτηρισμός ὡς «Ἐκκλησίας»! Οὕτω πως καταλήγετε εἰς τό συμπέρασμα ὅτι αὐτή ἡ διατύπωσις προσβάλλει τό ἀδιαίρετον τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ὄχι, ἀγαπητοί, ὁ χαρακτηρισμός τῆς Τριαδικῆς κοινωνίας ὡς Ἐκκλησίας δέν προσβάλλει τό ἀδιαίρετον, (τό ἀνάρχως καί κατ' οὐσίαν ἀδιαίρετον), ἀλλ' ὅλως τουναντίον, ΟΜΟΛΟΓΕΙ ΚΑΙ ΔΙΑΚΗΡΥΣΣΕΙ ὅτι κατά τό Ἀδιαίρετον τῆς Ἁγίας Τριάδος εἶναι καί τό Ἀδιαίρετον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Διά τοῦ ἀνωτέρω συλλογισμοῦ σας δύο τινά ἀδιανόητα ἐπιχειρεῖτε! Πρῶτον νά περάσετε τό κακόδοξον καί αἱρετικόν οἰκουμενιστικόν φρόνημα περί τοῦ Μυστηρίου τῆς Ἐκκλησίας, καθ' ὅ, ἡ Ἐκκλησία ἦτο κάποτε χωρισμένη καί ὑπάρχει ἡ δυνατότης κάποτε πάλιν νά χωρισθῇ, καί δεύτερον, τήν αἱρετικήν ταύτην περί Ἐκκλησίας θεωρητικήν σας ὑπόθεσιν τήν ἀποδίδετε καί εἰς τό Ἀρχέτυπον Αὐτῆς, ἤτοι, τήν Ἁγίαν Τριάδα. Ὁμολογοῦμεν ὅτι τοιαύτην ἐπινόησιν, ἔστω καί καθ' ὑπόθεσιν, προκειμένου νά στοιχειοθετήσετε ψευδοκατηγορητήριον, μᾶς ἀφήνει ἀναύδους! Ναί μᾶς ἀφήνει ἀναύδους καί διά τόν λόγον αὐτόν καί κυρίως διότι τά ἀνωτέρω καί ὡς ἁπλῆ σκέψις τοῦ λέγοντος, καθ' οἱονδήποτε τρόπον ὑποτιθέμενα καί νοούμενα, μαρτυροῦν ἀσέβειαν, βλασφημίαν, αἱρετικόν φρόνημα, ἀθεολογησίαν καί πάντως χειρίστου εἴδους δικολαβίαν, διά συγκεκριμένην κακίστην σκοπιμότητα.

Κατ' ἀρχάς ἡ Ἐκκλησία, ἀγαπητοί, εἰς τήν Ὀρθοδοξίαν δέν εἶναι καί δέν νοεῖται, ὅπως Σεῖς τήν ἐννοεῖτε καί τήν ἐκφράζετε, δηλαδή *«ἐξ ὁρισμοῦ», νοησιαρχικῶς - λογικῶς καί λεξικολογικῶς.* Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δέν ὁρίζεται εἰς τήν Ὀρθοδοξίαν, διότι δέν εἶναι «**Ἐκκλησία τοῦ Δήμου τῶν Ἀθηναίων**», τήν ὁποίαν κατόπιν κλήσεως (προσκλήσεως - καλέσματος) συνεκρότουν οἱ Ἀθηναῖοι Ἄρχοντες, ἀπεφάσιζον περί τῶν κοινῶν καί κατόπιν πάλιν διέλυον αὐτήν εἰς τά ἐξ ὧν συνετέθη. **Ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία εἰς τήν Ὀρθοδοξίαν δέν ὁρίζεται οὕτω, καί δέν ἔχει ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΚΑΜΜΙΑΝ σχέσιν ἤ προσέγγισιν πρός ἐκείνας τάς Ἐκκλησίας τοῦ Δήμου, οὔτε καί πρός τάς πάσης φύσεως σχισματικάς καί αἱρετικάς τοιαύτας, ὡς καί τάς Προτεσταντικάς «ἐκκλησίας», αἱ ὁποῖαι εἶναι καθαρῶς ἀνθρώπιναι ὀργανώσεις καί κατασκευάσματα τοῦ ἀντιδίκου Διαβόλου.** Ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι, ὅπως σεῖς φρονεῖτε καί κηρύσσετε, ὅτι *«ἐξ ὁρισμοῦ σημαίνει κλῆσιν πρός ἑνότητα τῶν τό πρίν διεστώτων»*, διότι Αὕτη ποτέ δέν ἦτο διεσπασμένη εἰς διεστῶτα μέρη, οὔτε θά διασπασθῇ. Δέν ἦτο ποτέ διῃρημένη, οὔτε θά διαιρεθῇ! Τά πρίν διεστῶτα ἤ τά «ἀμφότερα», ἅτινα ἐν Χριστῷ ἐγένοντο ΕΝ, δέν ἦτο ἡ εἰς δύο διῃρημένη Ἐκκλησία, ἀλλ' ἦσαν οἱ Ἑβραῖοι καί οἱ Ἐθνικοί! Αὐτά ἦσαν τά πρίν διεστῶτα. Βλέπετε, παρακαλῶ, τί λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μόνον εἰς τό Β΄ Κεφάλαιον τῆς πρός Ἐφεσίους Ἐπιστολῆς του, ἀπό τόν στῖχον 14 καί ἑξῆς. Ἐνανθρωπήσας

ὁ Κύριος, Σταυρωθείς καί Ἀναστάς, Αὐτός ἵδρυσεν τήν Ἐκκλησίαν, καί ὡς ὁ Χριστός οὐδέποτε ἀποθνήσκει, ἀλλά ΖΗ εἰς τούς αἰῶνας οὕτω καί ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία, ΖΗ ἀδιαιρέτως καί ἀδιασπάστως κατ᾽ ἀναλογίαν τῆς ἐν Χριστῷ εἰς τούς αἰῶνας Ὑποστατικῆς ἑνώσεως τῶν δύο ἐν Χριστῷ φύσεων. Ὡστόσον, ἡ κατά φύσιν ἕνωσις τῆς Ἁγίας Τριάδος δέν μιμεῖται, οὔτε ἔχει ὡς ἀρχέτυπον τό ἐν χρόνῳ ἀποκαλυφθέν μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ᾽ ὅλως τό ἀντίθετον. Ἡ κατά Χάριν ἑνότης καί κοινωνία ἐν τῷ σώματι τοῦ Χριστοῦ ἔχει ὡς ἀρχέτυπον τήν κατ᾽ οὐσίαν ἕνωσιν καί κοινωνίαν τῆς Ἀνάρχου Ἁγίας Τριάδος. Ὁ ἐπινοηθείς ὑφ᾽ ὑμῶν, ἔστω ὑποθετικῶς, νοησιαρχικός συλλογισμός, εἶναι ἀνόητος, ἐξ ὀρθοδόξου δέ ἀπόψεως ΑΚΡΩΣ ΑΝΕΠΙΤΡΕΠΤΟΣ ὡς ΑΚΡΩΣ ΒΛΑΣΦΗΜΟΣ καί ΠΑΝΤΗ ΑΙΡΕΤΙΚΟΣ, ὅπως δέ πρέπει νά ἀντιλαμβάνεσθε, αὐτός ὁ βλάσφημος συλλογισμός σας, καταλύει καί τό Τριαδολογικόν καί τό Ἐκκλησιολογικόν Δόγμα.

Ὅθεν, ἐφ᾽ ὅσον ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι τύπος καί εἰκών τοῦ Θεοῦ τοῦ Τριαδικοῦ, δέν εἶναι δυνατόν νά νοηθῇ ποτέ ὡς διηρημένη, οὔτε καί ὅτι θά διαιρεθῇ εἰς τό μέλλον, διά τόν λόγον, ἐπαναλαμβάνομεν, ὅτι ἔχει κεφαλήν τόν Ἀναστάντα Χριστόν, ἔχει ψυχήν τό Ἅγιον Πνεῦμα καί πληροῦται ὑπό τῆς Ἁγίας Τριάδος. Οὕτω δυνάμεθα νά λέγωμεν ὅτι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐνυπάρχουν ἤ συνυπάρχουν τό Χριστολογικόν καί τό Τριαδολογικόν δόγμα, καί διά τόν λόγον ὅτι ἐν τῷ Χριστῷ κατοικεῖ πᾶν τό πλήρωμα τῆς Θεότητος (Κολ. β, 9). Ὡστόσον ἐπιβάλλεται νά προσθέσω ὅτι τά ἀσθενῆ μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ὅταν ὡς σεσηπότα ἀποβάλλωνται, ἤ ὅταν ὑπό αἱρετικῶν προκαλοῦνται ὠργανωμένα σχίσματα καί αὐτοαποκόπτωνται, αὗται αἱ σχισματικαί ὀργανώσεις «ἐκκλησίαι», ὄχι ἁπλῶς δέν εἶναι ὅπως αὐτοαποκαλοῦνται, ἀλλά καί οὐδεμίαν, ναί, ἀπολύτως ΟΥΔΕΜΙΑΝ σχέσιν ἔχουσι πρός τό ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, πολλῷ δέ μᾶλλον, δέν προκαλοῦν ΔΙΑΙΡΕΣΙΝ τῆς Ἐκκλησίας. Τά φρονήματά σας φρονεῖ καί διδάσκει μόνον ὁ Ἀντίχριστος Οἰκουμενισμός καί ἐσχάτως καί ὁ ἰδικός σας παλαιοημερολογιτικός τοιοῦτος. Παρακαλῶ, εἰς τό σημεῖον αὐτό, νά παραθέσω καί ἕν ἀπόσπασμα ἑνός Νεοημερολογίτου διά νά διδαχθῶμεν τήν σχέσιν τῆς Τριαδολογίας καί Ἐκκλησιολογίας. Ὁ π. Γεώργιος Δ. Δράγας εἰς τόν 14ον Τόμον τοῦ 1982 ἀριθμ. τεύχους 2 σελ. 326 τῆς «ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑΣ» γράφει: «*Ἡ φύση τῆς Ἐκκλησίας πρέπει νά κατανοηθεῖ μέ βάση τό γεγονός ὅτι εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ. Ἡ Ἁγία Τριάς εἶναι ἡ θεμελιώδης βάση καί πηγή τῆς ὑπάρξεως τῆς Ἐκκλησίας. Σάν τέτοια ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ εἰκόνα καί ἡ ὁμοίωση τοῦ Θεοῦ. Αὐτή ἡ ὕπαρξη κατ᾽ εἰκόνα καί ὁμοίωση τῆς Εὐλογημένης Τριάδος, συνιστᾶ τόν τρόπο τῆς ὑπάρξεως τῆς Ἐκκλησίας, πού πραγματικά ἀποκαλύπτει τή φύση της. Μέ τό νά ὑπάρχει κατά Θεό ἀντανακλᾶ ἡ Ἐκκλησία στό κτιστό ἐπίπεδο τῆς ὑπάρξεως τήν ἑνότητα στήν Τριαδικότητα τοῦ Θεοῦ. Ὅ,τι ἔχει ἀπό τή φύση του ὁ Θεός δίδεται στήν Ἐκκλησία μέ τή χάρη. Ἡ χάρη τῆς Τριάδος εἶναι τό ἀρχικό σημεῖο γιά τήν κατανόηση τῆς φύσεως τῆς Ἐκκλησίας, καί ἰδίως τῆς ἑνότητάς της στήν πολλαπλότητα. Ἡ Ἁγία Τριάς ἔχει μία ζωή καί μία οὐσία. Παρόμοια ἡ Ἐκκλησία παρουσιάζει μία παράλληλη πολλαπλότητα προσώπων στήν ἑνότητα τῆς ζωῆς καί τῆς οὐσίας. Ἡ διαφορά μεταξύ Θεοῦ καί*

Ἐκκλησίας εἶναι ὅτι στόν Πρῶτο ἡ πολλαπλότητα στήν ἑνότητα εἶναι ἡ ἀλήθεια, ἐνῶ στή δεύτερη αὐτό εἶναι μόνο μετοχή καί μέθεξη στήν ἀλήθεια. Στήν Πατερική γλῶσσα τό πρῶτο εἶναι «οὐσία», ἐνῶ τό δεύτερο εἶναι «μετουσία». Ἔτσι λοιπόν ἡ ἑνότητα τῶν τριῶν θείων Προσώπων στή ζωή καί τήν οὐσία εἶναι τό πρωτότυπο τῆς ἑνότητας τῶν προσώπων τῆς Ἐκκλησίας στή ζωή καί τήν ὕπαρξη, ὅπως ὁ ἴδιος ὁ Χριστός λέγει στήν προσευχή Του γιά τήν Ἐκκλησία, «ἵνα ὦσιν ἕν καθώς ἡμεῖς ἕν· ἐγώ ἐν αὐτοῖς καί σύ ἐν ἐμοί, ἵνα ὦσιν τετελειωμένοι εἰς ἕν». Τό σημεῖο τῆς ἑνότητας εἶναι προσωπική ἐμπεριχώρηση μέ βάση τήν κοινή φύση καί ἀγάπη καί οὐχί καθυπόταξη. Πρῶτα - πρῶτα λοιπόν ἡ Ὀρθόδοξη Τριαδολογία, βασισμένη στή χάρη τῆς Τριάδος, προσφέρει τίς βασικές ὀντολογικές κατηγορίες γιά τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησιολογία. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι εἰκόνα τῆς Ἁγίας Τριάδος, μετοχή στή χάρη τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ».

Ἐν κατακλεῖδι μετά τά ἀνωτέρω ἔχομεν νά σᾶς εἴπωμεν ὅτι εἶναι δικαίωμά σας νά εἴπητε, (ὅπως ἄλλωστε εἶπον καί ὁ Νεοημερολογιτισμός καί ὁ Φλωρίνης) ὅτι **δέν δέχεσθε πλέον τήν Ἐκκλησιολογίαν τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὄχι ὅμως καί νά ὑποκρίνεσθε καί ἐξαπατᾶτε τούς ἁπλοῦς χριστιανούς. Δέν ἔχετε δικαίωμα νά σκευωρῆτε, νά μισῆτε, νά εἶσθε δοῦλοι τοῦ κάθε Οἰκουμενιστικοῦ Κέντρου, Νεοημερολογιτικοῦ καί Παλαιοημερολογιτικοῦ, νά ὑπονομεύετε τήν Ἐκκλησίαν, διότι «σκληρόν ἐστί πρός κέντρα λακτίζειν», διότι ἀποβαίνετε πολλῷ χείρονες καί αὐτῶν τῶν συνειδητῶν καί σκληροτραχήλων ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΩΝ καί ὅλων τῶν αἱρετικῶν.**

Β΄ ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΝΥΠΟΣΤΑΤΟΥ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑΣ ΣΑΣ ΠΕΡΙ «ΑΜΑΡΤΥΡΟΥ» ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΑΡΕΡΜΗΝΕΙΩΝ - ΔΙΑΣΤΡΟΦΩΝ ΣΑΣ

Ὅσον δέ διά τήν κατηγορίαν σας περί «ἀμαρτύρου» κλπ., κατ᾽ ἀρχάς σᾶς ἐφιστῶμεν τήν προσοχήν ὅτι ἡ διατύπωσις τοῦ θεολόγου: *«Δέν θά ὁμιλήσω, διά τήν πρώτην ἄναρχον καί αἰωνίαν Ἐκκλησίαν, διότι αὔτη εἶναι ἡ πλήρης καί τελεία κοινωνία καί ἑνότης τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος...»,* σᾶς **ΑΠΕΔΕΙΧΘΗ ΕΠΑΝΕΙΛΗΜΜΕΝΩΣ, ὅτι καί Ἁγιογραφικῶς καί Πατερικῶς μεμαρτύρηται πληθωρικῶς, ἀλλ᾽ ὑμεῖς, ὅλας τάς Ἁγιογραφικάς καί Πατερικάς μαρτυρίας, τάς ἐν τῷ θεολογικῷ Ὑπομνήματι καταγεγραμμένας, διεστρέψατε, ἐκακοποιήσατε καί παρηρμηνεύσατε αὐθαιρέτως.** Τοῦτο δέ σαφῶς ἐπί τῷ σκοπῷ, νά συκοφαντήσετε, νά διώξετε καί νά ἐξοντώσετε πρόσωπα, ἐπί τῆς καθαρᾶς Ὁμολογίας τῶν ὁποίων, ἐν πολλοῖς **σκοντάπτουν τά σχέδια καί οἱ στόχοι τοῦ παλαιοημερολογιτικοῦ σας Οἰκουμενισμοῦ, τά σχέδια καί οἱ στόχοι τῆς προδοσίας σας. Ἐν προκειμένῳ ἕν μόνον σᾶς δηλοῦμεν, δι᾽ ἄλλην μίαν φοράν, ὅτι σᾶς ἀγαπῶμεν ὡς θανασίμως τετραυματισμένα καί ἀποβεβλημένα μέλη καί προσευχόμεθα νά εἰσέλθετε εἰς τό πανδοχεῖον, τήν Ἐκκλησίαν, διά νά σᾶς περιποιηθῆ Αὕτη καί ἀποφύγετε τελικῶς τόν αἰώνιον θάνατον.** Καί ὡς ἄνθρωπος καί ὡς Ἀρχιερεύς καί μέχρι πρότινος καί ὡς ἐν Χριστῷ Ἀδελφός, παραμένομεν ἀνοικτοί προσευχόμενοι καί δεόμενοι ὑπέρ Ὑμῶν, ἐνῶ ὡς γνωστόν ὅλα τά βλάσφημα καί ἀντικανονικά ***κατεδικάσαμεν καί ἀνεθεματίσαμεν τρίς.***

Ἐπειδή ὅμως ἡ ἀπό 14.2.2002 «Εἰσήγησις» τοῦ «Πειραιῶς» κ. Νικολάου Μεσσιακάρη, ΑΝΑΚΕΦΑΛΑΙΩΝΕΙ τήν ἀπό τό 1997 συλληφθεῖσαν σκευωρίαν τῶν προμνημονευθέντων, καί ἐπειδή δι' αὐτῆς ἐπεχειρήθη ἡ χειρίστη διαστρέβλωσις καί παρερμηνεία τῶν Ἁγιογραφικῶν καί Πατερικῶν χωρίων, ἅτινα τῷ ὄντι **ΜΑΡΤΥΡΟΥΣΙ τήν διατύπωσιν ὡς οὖσαν ἐν τῷ Πνεύματι καί γράμματι τῆς Ὀρθοδοξίας, διά τήν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, καί ἵνα μή συνεχίση ὁ ἀντίδικος διάβολος νά πλανᾶ καί νά συλλαγωγῇ τούς ἁπλοῦς πιστούς χριστιανούς, δέν ἀπαξιοῦμεν ἀλλά συνεχίζομεν τήν «Ἀπολογίαν» μας, κατά τό «δεῖ διδόναι λόγον παντί τῶν αἰτοῦντι», ἀκόμη καί εἰς κακοπροαιρέτους κατηγόρους.**

Γ΄ ΔΙΕΣΤΡΕΨΑΤΕ ΤΗΝ ΜΑΡΤΥΡΙΑΝ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ!

Εἰς τά δημοσιευμένα Πρακτικά τῆς Συνόδου σας (14/27.2.2002, «Κ.Γ.Ο.» Φεβρουαρίου 2002), ἐπί τῆς Ἁγιογραφικῆς μαρτυρίας τοῦ Κυρίου (Ἀρχιερατική προσευχή), παρατηρεῖτε ὅτι ὁ κ. Γκουτζίδης γράφει: ***«Ὁ Κύριος πρῶτος κηρύσσει ὅτι ἡ ἑνότητα καί κοινωνία τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας, ὡς μελῶν τοῦ ἰδικοῦ Του σώματος θά εἶναι «κατ' εἰκόνα καί ὁμοίωσιν, πρός τήν πλήρη καί τελείαν κοινωνίαν καί ἑνότητα ἀγάπης τῆς Ὁμοουσίου καί Τρισυποστάτου Θεότητος, θέτει τήν Ἁγιοτριαδικήν κοινωνίαν καί ἑνότητα ὡς ΠΡΟΤΥΠΟΝ τῆς κοινωνίας τῶν μελῶν τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας πού εἶναι τό ἰδικόν Του Σῶμα».*** (Κ.Γ.Ο., Φεβρ. 2002, σελ. 53-54). Καί διευκρινίζετε ὅτι ὁ θεολόγος μέ τά ἀνωτέρω: ***«ἀναφέρεται εἰς τούς λόγους τοῦ Κυρίου ἐκ τῆς Ἀρχιερατικῆς του προσευχῆς εἰς τό κατά Ἰωάννην Εὐαγγέλιον Κεφ. ΙΖ, στ. 20-21) Οὐ περί τούτων δέ ἐρωτῶ μόνον, ἀλλά καί περί τῶν πεπιστευκότων διά τοῦ λόγου αὐτῶν εἰς ἐμέ, ἵνα πάντες ἕν ὦσιν, καθώς σύ, Πάτερ, ἐν ἐμοί καγώ ἐν σοί, ἵνα καί αὐτοί ἐν ἡμῖν ἕν ὦσιν...»*** καί ἀμέσως γράφετε: ***«Ὁ Ἐλ. Γκουτζίδης ὑποστηρίζει ὅτι ἐκ τοῦ συγκεκριμένου ἀποσπάσματος τῆς Ἀρχιερατικῆς προσευχῆς τοῦ Κυρίου, συνάγεται τό συμπέρασμα ὅτι ἡ «ἑνότητα καί κοινωνία τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας» εἶναι «κατ' εἰκόνα καί κατ' ὁμοίωσιν» πρός τήν... κοινωνίαν καί ἑνότητα ἀγάπης τῆς Ὁμοουσίου καί Τρισυποστάτου Θεότητος! Τό συμπέρασμα ὅμως αὐτό εἶναι ἐντελῶς αὐθαίρετο καί ἀστήρικτο, διότι: α) ἐνῶ ἡ κοινωνία καί ἑνότητα τῶν πιστῶν μέ τόν Θεόν εἶναι «κατ' ἐνέργειαν» καί «κατά χάριν», ἡ κοινωνία καί ἑνότητα τῆς Ἁγίας Τριάδος εἶναι κατ' οὐσίαν... β) «Ἡ Ἐκκλησία μᾶς διδάσκει διά τήν «κατ' εἰκόνα καί Ὁμοίωσιν Θεοῦ δημιουργίαν τοῦ ἀνθρώπου, ὄχι ὅμως καί διά τήν «κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν» τῆς ἑνότητος τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, τῶν ἀνθρώπων, καί γ) Τό «καθώς» τοῦ Εὐαγγελίου... δέν πρέπει νά ἐκλαμβάνεται κυριολεκτικῶς...».*** (Αὐτόθι σελ. 54). Μέ τά ἀνωτέρω σαφῶς φρονεῖτε καί κηρύσσετε τά κάτωθι:

Πρῶτον, ὅτι ἡ κοινωνία καί ἑνότητα τῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πιστῶν **δέν εἶναι κατ' εἰκόνα καί ὁμοίωσιν τῆς Τριαδικῆς τοιαύτης**(!). Ἐπ' αὐτοῦ ἐρωτᾶσθε τό *«ἵνα πάντες ἕν ὦσιν, καθώς σύ, πάτερ, ἐν ἐμοί κἀγώ ἐν σοί»* **τῆς Κυριακῆς προσευχῆς, ποῦ ἀλλοῦ ἀναφέρεται, ἄν δέν ἀναφέρεται εἰς τήν κατ' οὐσίαν ἑνότητα καί κοινωνίαν τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ καί εἰς τήν τοιαύτην κατά Χάριν καί ἐνέργειαν τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας μετά τοῦ Χριστοῦ καί**

μεταξύ των; Παραλογίζεσθε ἤ εἶσθε ἐντελῶς ἐσκοτισμένοι; Καί διά νά προκύψη κραυγαλέα ἡ ἀντιφατική ἐπιχειρηματολογία σας, ἰδού τί γράφετε διά τό θέμα αὐτό εἰς τήν ἑπομένην σελίδα ἀκριβῶς, ἀναφερόμενοι εἰς τόν Ἅγιον Μάξιμον: ***« Ἐκ τοῦ Ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ ὁ κ. Γκουτζίδης ἐπικαλεῖται τά ὅσα ἀναφέρει ὁ ἅγιος εἰς τό ἔργον του «Μυσταγωγία» (Α΄ Κεφ.), ὅπου ὅμως πουθενά δέν γίνεται λόγος περί τῆς Ἁγίας Τριάδος ὡς Ἐκκλησίας ἀλλά περί τῆς Ἐκκλησίας ὡς εἰκόνος τοῦ Θεοῦ»!*** **Λοιπόν, ἡ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἑνότης καί κοινωνία εἶναι κατ᾽ εἰκόνα τῆς κατ᾽ οὐσίαν ἐν τῇ Τριαδικῇ Θεότητι ἤ δέν εἶναι; Καί ἐφ᾽ ὅσον ἀσφαλῶς εἶναι, τότε ποῦ ἀναφέρεται τό «καθώς» ἤ τί εἶναι αὐτό ἐκ τῆς ἁγίας Τριάδος τό ὁποῖον ἀντανακλᾶ εἰς τήν Ἐκκλησίαν ἄν δέν εἶναι ἡ ἑνότης καί Κοινωνία; Καί ἄν Ἐκκλησία εἶναι αὐτή ἀκριβῶς ἡ ἐν τῷ Σώματι τοῦ Χριστοῦ κατ᾽ ἐνέργειαν καί κατά Χάριν ἑνότης καί κοινωνία τῶν πολλῶν πιστῶν, κατ᾽ ἀναλογίαν τῆς κατ᾽ οὐσίαν τοιαύτης τῆς Ἁγίας Τριάδος, ποῦ εἶναι τό πρόβλημα, ἐάν καί τό πρότυπον τῆς Εἰκόνος, ἤτοι ἡ κατ᾽ οὐσίαν ἑνότης καί Κοινωνία τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, χαρακτηρισθῇ ὡς «ἐκκλησία», ἵνα οὕτω τονισθῇ καί συνειδητοποιηθῇ ὅτι Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ σημαίνει καί εἶναι ἡ μυστική, κατά χάριν καί ἐνέργεια, ἑνότης τῶν πιστῶν μετά τοῦ Χριστοῦ καί μεταξύ των, κατά τήν πρότυπον τῆς κατ᾽ οὐσίαν τοιαύτης τῆς Ἁγίας Τριάδος;**

Διά νά ἐπιβάλλετε τήν διαστροφήν σας ἐπιχειρηματολογεῖτε λέγοντες ὅτι ***«α) Ἐνῶ ἡ κοινωνία καί ἑνότητα τῶν πιστῶν μέ τόν Θεόν*** (σ.σ. καί μεταξύ των) ***εἶναι «κατ᾽ ἐνέργειαν» καί «κατά χάριν», ἡ κοινωνία καί ἑνότητα τῆς Ἁγίας Τριάδος εἶναι κατ᾽ οὐσίαν...»,*** καί ἐπάγεσθε καί ἕτερα ὅμοια! Ἐπ᾽ αὐτῶν ἐρωτᾶσθε: **Ποῖος, ἀγαπητοί κατήγοροι, ἐταύτισεν τήν «κατ᾽ οὐσίαν» ἑνότητα τῆς Τριαδικῆς Θεότητος πρός τήν *«κατ᾽ ἐνέργειαν»* καί *«κατά χάριν»* τῶν πιστῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ; Πόθεν ἐλάβετε τήν ἐξουσίαν νά κάμετε τοιαύτας δικολαβικάς, καταχρηστικάς καί διαστροφικάς διατυπώσεις; Δέν καταλαβαίνετε ὅτι οὕτω κατελέγχετε πρωτίστως τούς λόγους τοῦ Κυρίου ὡς «κακοδοξίαν», διότι, καθ᾽ ὑμᾶς, ἀφοῦ καί ὁ Κύριος δέν διευκρινίζει εἰς τήν προσευχήν του πῶς ἐννοεῖ ἤ πῶς χρησιμοποιεῖ τήν λέξιν «καθώς»**, πάλιν λέγω καί τά λεγόμενά σας, **«ἔκαμε λάθος» καί ὁ Κύριος(!), διό ἤλθατε Σεῖς, ὦ δυστυχεῖς, διά νά ὑποστηρίξετε τά περί δῆθεν «ἀμαρτύρου», ὥστε προπαγανδίζοντες νά Τόν κατελέγξητε καί νά Τόν διορθώσητε μέ τήν κακόβουλον καταχρηστικήν σας «διευκρίνισιν»(!), νομίζοντες ὅτι καί οὕτω πως θά ἀκυρώσητε τήν μαρτυρίαν καί σκευωρήσετε κατά τοῦ θεολόγου!...** Ἐτολμήσαμε πάλιν τά ἀνωτέρω τολμηρά, διά νά ἀντιληφθῇ, κάθε λογικός καί ἐλεύθερος ἄνθρωπος, πόσον ἀδίστακτοι εἶσθε.(*) Διότι ποῖος σᾶς εἶπεν, ἤ πό-

---

(*) Παρομοίας «ἐνστάσεις» ἔκαμνον πολλοί Ἐπίσκοποι καί κατά τήν **Β΄ Οἰκουμενικήν Σύνοδον, ὅταν ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος ἐχρησιμοποίησεν τόν δογματικόν ὅρον «ὁμοούσιος» τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς καί περί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Τότε ἐκατηγόρησαν τόν Ἅγιον ὅτι καινοτομεῖ διότι διδάσκει Ἁγιογραφικῶς «ἀμάρτυρα»! Μελετῆστε διά νά ἴδητε**

θεν προκύπτει ὅτι ὁ θεολόγος ταυτίζει καί ἐξισώνει τάς δύο κοινωνίας καί, εἰ θέμις εἰπεῖν, καί τάς δύο «Ἐκκλησίας»; Καί ἐκεῖνοι μέν οἱ ἀσυνείδητοι καί ἄθλιοι συντάκται δέν ἐδίστασαν νά διατυπώσουν ταῦτα, διότι ἀπό δεκαετιῶν **«προσκρούουν τῷ ἀκρογωνιαίῳ λίθῳ»** πολεμοῦντες τήν Ἐκκλησίαν, **Σεῖς ὅμως διατί ὡμοιώθητε αὐτοῖς, ἀλλά καί ὑπερέβητε αὐτούς;**

Ἕτερον ἐπιχείρημά σας: ***«β) Ἡ Ἐκκλησία μᾶς διδάσκει διά τήν «κατ' εἰκόνα καθ' ὁμοίωσιν» Θεοῦ δημιουργίαν τοῦ ἀνθρώπου, ὄχι ὅμως καί διά τήν «κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ ἑνότητα τῶν ἀνθρώπων...»!*** Πάλιν ἀντιφάσκοντες πρός ἑαυτούς, ἀπορρίπτετε ὅτι ὁ Κύριος εἶπεν ἐν τῇ προσευχῇ του νά **εἶναι ἕν οἱ μαθηταί του καί ὅλοι οἱ πιστοί, «καθώς» εἶναι Ἕν ὁ Υἱός ἐν τῷ Πατρί καί ὁ Πατήρ ἐν τῷ Υἱῷ!** Συνειδητοποιεῖτε τί πάλιν ἠρνήθητε, τί ἀπερρίψατε; Μᾶλλον συνειδητοποιεῖτε ὅτι ἐπεράσατε καί Ἀρείους καί ὅλους τούς αἱρετικούς καί αὐτούς τούς Οἰκουμενιστάς; **Συνεχίζοντες ὅμως τήν ΑΝΤΙΦΑΣΙΝ σας,** γράφετε ὅτι εἰς τήν μαρτυρίαν τοῦ Ἁγίου Μαξίμου, τήν ὁποίαν ἐπικαλεῖται ὁ θεολόγος εἰς τό ἴδιον θεολογικόν του Ὑπόμνημα, ***«πουθενά δέν γίνεται λόγος περί τῆς Ἁγίας Τριάδος ὡς Ἐκκλησίας, ἀλλά περί τῆς Ἐκκλησίας ὡς εἰκόνος τοῦ Θεοῦ. Ἕτερον ἑκάτερον»*** καί συνεχίζετε: ***«Καί τοῦτο μάλιστα ὑπό τήν ἔννοιαν ὅτι, ὅπως ἐξηγεῖ ὁ ἴδιος ὁ Ἅγιος Μάξιμος, ἡ Ἐκκλησία εἶναι τύπος καί εἰκόνα τοῦ Θεοῦ».*** Λοιπόν τί φρονεῖτε τελικῶς; Διατί ἐν προκειμένῳ ἄλλοτε ἀπορρίπτετε τήν «κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν» ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας πρός αὐτήν τῆς Τριαδικῆς, καί ἄλλοτε δέχεσθε μετά τοῦ Ἁγίου Μαξίμου ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι τύπος καί εἰκόνα τοῦ Θεοῦ; **Εἶναι κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν τῆς Τριαδικῆς καί ἡ κατά χάριν κοινωνία καί ἑνότης καί πιστῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας ἤ δέν εἶναι;**

Εἰς τήν ἐν λόγῳ ἀντίφασιν προσθέτετε καί ὅτι ***«τό καθώς» τοῦ Εὐαγγελικοῦ ἀποσπάσματος... δέν πρέπει νά ἐκλαμβάνεται κυριολεκτικῶς, διότι... δέν ὑπάρχει πραγματική ἀναλογία μεταξύ τῆς κατ' οὐσίαν ἑνώσεως καί κοινωνίας τῆς Ἁγίας Τριάδος καί τῆς κατά Χάριν καί ἐνέργειαν τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως δέν ὑπάρχει ὁμοιότης μεταξύ κτιστῶν καί ἀκτίστων»*** («Κ.Γ.Ο.» Φεβρ. 2002 σελ. 54). **Ποῖος πάλιν ἀγαπητοί, σᾶς εἶπεν ἤ πόθεν ἐξάγετε τό συμπέρασμά σας ὅτι ὁ θεολόγος Ἐλ. Γκουτζίδης, ὅλα τά ἐκλαμβάνει δῆθεν κυριολεκτικῶς(!) καί ἐξισώνει τό κτιστόν πρός τό ἄκτιστον; Τεσσαράκοντα ἔτη παρακολουθεῖτε τήν θεολογίαν του, τά πιστεύω καί φρονήματά του καί τώρα ἀμφισβητεῖτε πῶς ἐκλαμβάνει τό «καθώς»; Πῶς νά σᾶς χαρακτηρίση κανείς καί δι' αὐτήν τήν τόλμην σας; Καθ' ἡμᾶς, ἀγαπητοί, δι' αὐτῶν τῶν διαστροφῶν προκύπτετε εἴτε ὡς ἐντελῶς ἄσχετοι καί μή ἐλέγ-**

→

τί ὑπέφερεν ὁ Ἅγιος ἀπό ἀρκετούς Πατέρας, οἱ ὁποῖοι ὅμως διά νά εἶναι ἐλεύθεροι ἐν Χριστῷ, ἐξεπέρασαν τήν ἀμάθειάν των καί ἐν τέλει ὑπέγραψαν τόν ὅρον περί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὡς ΟΜΟΟΥΣΙΟΥ ἐν τῇ Ἁγίᾳ Τριάδι. Σεῖς ὅμως, ὡς δέσμιοι ξένων Κέντρων, καί ὡς λαλοῦντες διεστραμμένα, οὐχί ἐξ ἀγνοίας ἀλλ' ἐκ σκοπιμότητος, διαστρέφετε καί τάς Ἁγιογραφικάς – Κυριακάς καί Ἁγιοπατερικάς μαρτυρίας καί παραμένετε ἀμετανόητοι.

χοντες αὐτά τά ὁποῖα κηρύσσετε, ἤ ὡς ἐντελῶς ἄπιστοι. Ἐφ' ὅσον λοιπόν θέλετε «ἀπολογίαν», ἐφ' ὅσον ζητεῖτε, ἔστω καί κακοπροαιρέτως λόγον, ἰδού τόν ἔχετε... ὅμως **«ΟΥΑΙ ΥΜΙΝ»**, ἄν δέν προλάβετε νά μετανοήσετε καί νά ἀποκαταστήσετε ὅσα διά τόν ἀντίχριστον Οἰκουμενισμόν σας ἐξωθεῖσθε νά κηρύσσετε καί ἐνεργεῖτε!...

Δεύτερον, θέτετε τό ἀνόητον, μᾶλλον πονηρόν, ἐρώτημα, ὅπως παλαιότερον ὁ ἐγκάθετος τῶν Φλωρινικῶν καί ἐνδεχομένως ὄχι μόνον αὐτῶν, ἤτοι, ὁ Δημ. Κάτσουρας ἠρώτησεν, ***«εἰς τήν ἐκκλησίαν τῆς Ἁγίας Τριάδος ποῖος εἶναι ὁ καλῶν καί ποῖοι οἱ καλούμενοι»***(*) οὕτω καί πάλιν, ὁ ἴδιος καί οἱ συνεργάται του, ἔγραψαν εἰς τήν «εἰσήγησίν» σας ἄλλο ἀνόητον δίλημμα: ***«... ὁ Γκουτζίδης ὑποστηρίζει ὅτι ἡ Ἁγιοτριαδική κοινωνία εἶναι πλήρης, τελεία, σταθερά, ἀνεξέλικτος, ἀπερινόητος, ἀπερίγραπτος καί ἀνέκφραστος, ἐνῶ ἡ κοινωνία τῶν μελῶν τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἐξελικτική καί προοδευτική, βαίνουσα συνεχῶς «πρός τό καθ' ὁμοίωσιν» αὐτῆς τῆς Τριαδικῆς. Ἡ ἁγιοτριαδική ἑνότητα καί κοινωνία εἶναι τό Α καί τό Ω, ἐνῶ ἡ τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας εἶναι μία συνεχής πορεία ἐκ τοῦ Α πρός τό Ω»!*** Τά ἀνωτέρω χαρακτηρίζετε ὡς δῆθεν ***«πρωτοφανῆ βλασφημίαν»*** τοῦ θεολόγου, ἐνῶ θέτετε ὡς συμπέρασμα καί τό ψευδές δίλημμα: ***«Δηλαδή εἰς αὐτήν τήν περίπτωσιν ὅταν ἡ πορεία ὁλοκληρωθῆ, κατά τά γραφόμενα τοῦ κ. Γκουτζίδη, θά ἐξομοιωθῆ πλήρως ἡ κοινωνία τῶν πιστῶν μέ τήν Κοινωνίαν τῆς Ἁγίας Τριάδος!...».***

Σημειωτέον ὅτι δέν ἐρωτᾶτε ἀνωτέρω, ἀλλά ἀποφαίνεσθε θαυμαστικῶς διά λογαριασμόν τοῦ κ. Γκουτζίδη! Ὢ τῆς κακότητος, διότι τήν ἀπάντησιν εἰς τό ἐν λόγῳ ψευδοδίλημμά σας, ***«ὅταν ἡ πορεία θά ὁλοκληρωθῆ, τότε εἰς τήν περίπτωσιν αὐτήν θά ἐξομοιωθῆ πλήρως ἡ κοινωνία τῶν πιστῶν μέ τήν κοινωνίαν τῆς Ἁγίας Τριάδος...»!*** τήν ἔχομεν ὅλοι δεδομένην καί σᾶς τήν ὑπενθυμίζομεν. ***«Ὅταν θά ὁλοκληρωθῆ αὐτή ἡ πορεία τῆς Ἐκκλησίας», δέν θά ἐξομοιωθῆ, κατ' οὐσίαν, τό κτιστόν πρός τό ἄκτιστον, ἀλλά τότε θά φθάσωμεν εἰς τήν κατά χάριν θέωσιν! Τότε θά ἔχει ὁλοκληρωθεῖ ὁ σκοπός - ἔργον τῆς Ἐκκλησίας, ὅπερ κατά τόν Ἀπόστολον Παῦλον εἶναι: «πρός τόν καταρτισμόν τῶν ἁγίων εἰς ἔργον διακονίας, εἰς οἰκοδομήν τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, μέχρι καταντήσωμεν οἱ πάντες εἰς τήν ἑνότητα τῆς πίστεως καί τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ. Ἵνα μηκέτι ὦμεν νήπιοι, κλυδωνιζόμενοι καί περιφερόμενοι παντί ἀνέμῳ τῆς διδασκαλίας, ἐν τῇ κυβείᾳ τῶν ἀνθρώπων, ἐν πανουργίᾳ πρός τήν μεθοδείαν τῆς πλάνης, ἀληθεύοντες δέ ἐν ἀγάπῃ αὐξήσωμεν εἰς αὐτόν τά πάντα, ὅς ἐστιν ἡ κεφαλή, ὁ Χριστός, ἐξ οὗ πᾶν τό σῶμα συναρμολογούμενον καί συμβιβαζόμενον διά πάσης ἁφῆς τῆς ἐπιχορηγίας ΚΑΤ' ΕΝΕΡΓΕΙΑΝ ἐν μέτρῳ ἑνός ἑκάστου μέρους τήν αὔξησιν τοῦ σώματος ποιεῖται εἰς οἰκοδομήν ἑαυτοῦ ἐν ἀγάπῃ».*** (Ἐφ. Δ 11-16). Ὅταν λοιπόν **«ὁλοκληρωθῆ»** αὐτή ἡ πορεία, ὅταν ***«αὐξήσωμεν εἰς αὐτόν τά πάντα»***, τότε **δέν θά εἴμεθα νήπιοι,**

(*) Δέν ἐφρονηματίσθη ὁ ἐσκοτισμένος Δημήτριος ἐκ τῆς ἀπαντήσεως τοῦ κ. Γκουτζίδη, ἀλλά πάλιν ἐν τῇ ἀπογνώσει του ἔγραψεν ἤ ἐνέκρινεν καί συνέβαλεν καί εἰς ταῦτα!

δέν θά κλυδωνιζώμεθα, δέν θά σκευωροῦμεν... ἀλλά θά ἀληθεύωμεν ἐν ἀγάπῃ! Τότε ἡ κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν τοῦ Θεοῦ δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου θά καταστῇ πραγματικότης διά καί ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ! Εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν τό κτιστόν δέν θά ἐξομοιωθῇ ἐξισωτικῶς οὔτε οὐσιαστικῶς πρός τόν ὑπερούσιον Θεόν. Ὡστόσον πρέπει νά μή μᾶς διαφεύγῃ τῆς προσοχῆς ὅτι, ὅταν ἡ πορεία τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδή ἡ πορεία τοῦ πληρώματος Αὐτῆς, φθάσῃ εἰς τό Ω, τότε, ἐπαναλαμβάνομεν, θά φθάσωμεν εἰς τήν κατά χάριν καί κατ' ἐνέργειαν θέωσιν καί θείαν μέθεξιν. Τότε, ὦ τότε, θά ἔχωμεν ἐπίγνωσιν ὅτι εὑρισκόμεθα ὄχι εἰς τό Ω, ἀλλ' εἰς τό Α. Τώρα δυστυχῶς, ἐκ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς, προκύπτομεν ὡς παντελῶς νήπιοι καί ΑΝΑΛΦΑΒΗΤΟΙ Ἐκκλησιολογικῶς ἀλλά καί διεστραμμένοι! Θά ἠδυνάμεθα νά γράψωμεν πλεῖστα ὅσα, ἐν προκειμένῳ ὅμως ἀρκετά ταῦτα πρός ΑΠΟΛΟΓΙΑΝ ΜΑΣ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ καί ἐν τῇ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ!

Τρίτον, ἐπί τῆς μαρτυρίας τοῦ Κλήμεντος Ἀλεξανδρείας παρατηρεῖτε ὅτι: *«ὁ κ. Γκουτζίδης παραθέτει ἐν συνεχείᾳ ἕνα χωρίο τοῦ Κλήμεντος τοῦ Ἀλεξανδρέως, ὅπου καί πάλιν ἀναφέρεται ἡ Ἐκκλησία ὡς εἰκών τῆς οὐρανίου Ἐκκλησίας».* Ὁ ἐκκλησιαστικός συγγραφεύς τοῦ β' αἰῶνος, ὁ περιώνυμος Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεύς γράφει: ***«Σπεύσωμεν εἰς σωτηρίαν ἐπί τήν παλιγγενεσίαν, εἰς μίαν ἀγάπην συναχθῆναι οἱ πολλοί, κατά τήν τῆς μοναδικῆς οὐσίας ἕνωσιν»*** καί πάλιν: ***«Εἰκών δέ τῆς οὐρανίου Ἐκκλησίας ἡ ἐπίγειος, ὅπερ εὐχόμεθα καί ἐπί τῆς γῆς γενέσθαι τό θέλημα τοῦ Θεοῦ ὡς ἐν οὐρανῷ».*** (*) Ἐνταῦθα, ἐνῶ πολύ ὀρθῶς σχολιάζετε τήν δευτέραν ρῆσιν τοῦ συγγραφέως τῆς πρωτοχριστιανικῆς ἐποχῆς, ὅμως τήν πρώτην, ***«Σπεύσωμεν εἰς σωτηρίαν ἐπί τήν παλιγγενεσίαν εἰς μίαν ἀγάπην συναχθῆναι οἱ πολλοί, κατά τήν τῆς μοναδικῆς οὐσίας ἕνωσιν»,*** τήν συσκοτίζετε καί τήν διαστρέφετε μέ τό ἐπιχείρημα ὅτι ***«καί ἐδῶ τό «κατά», ὅπως προηγουμένως τό «καθώς»*** (σ.σ. τοῦ Κυρίου)» ***δέν ἔχουν κυριολεκτικήν σημασίαν, διότι τότε θά ἐθεωρεῖτο το ὁμοούσιον τῆς Ἁγίας Τριάδος ὡς τό χαρακτηριστικόν γνώρισμα καί τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἑνότητος καί κοινωνίας τῶν πιστῶν».*** Ἐρωτᾶσθε, ἀγαπητοί, ἔχετε ἐπίγνωσιν τί ἀνωτέρω κάμνετε; Πρῶτον συνεχίζετε τήν ἐπίθεσιν κατά τοῦ Κυρίου καί κατά παντός, ὁ ὁποῖος χρησιμοποιεῖ τούς ὅρους ***«καθώς»*** καί ***«κατά»***, λέγοντες ὅτι αἱ λέξεις αὗται, χρησιμοποιοῦνται οὐχί κυριολεκτικῶς! Ποῖος, ὅμως, σᾶς ἐπαναλαμβάνομεν, τάς λέξεις ***«καθώς»*** καί ***«κατά»*** ἤ καί τόν ὅρον ***«Ἐκκλησίαν»*** καί τήν παράγωγον μετοχήν ***«Ἐκκλησιάσασα»*** τοῦ Μεγάλου Φωτίου, τάς ἐχρησιμοποίησεν ἤ τάς ἠννόησεν κυριολεκτικῶς; Πρός τί πάλιν αὕτη ἡ διακολαβική διευκρίνισις; Ἁπλούστατα διά νά ψευδοκατηγορήσετε ὅτι δῆθεν ἡμεῖς θεωροῦμεν ***τό ΟΜΟΟΥΣΙΟΝ τῆς Ἁγίας Τριάδος καί «ὡς τό χαρακτηριστικόν γνώρισμα καί τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἑνότητος καί κοινωνίας τῶν πιστῶν, ὅπερ,*** ὅπως ἀποφαίνεσθε, ***ἄτοπον».*** Συνειδητοποιεῖτε εἰς ποίαν ἄλλην «ἀτοπίαν» περιεπέσατε καί μέ τήν ἀνωτέρω διατύπωσίν σας; **Διακηρύσσετε ἐμμέσως ὅτι ἐν τῷ ΕΝΙ ΣΩΜΑΤΙ ΤΟΥ ΧΡΙ-**

(*) Κλήμεντος Ἀλεξανδρέως α) Λόγος Προτρεπτικός πρός Ἕλληνας, ΠΓ 8 σελ. 200β καί β) Λόγος Δ τῶν Στρωματέων, Αὐτόθι σελ. 1277Β.

ΣΤΟΥ δέν ὑπάρχει ΟΜΟΟΥΣΙΟΤΗΣ! Ὄχι, ἀγαπητοί, τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, καίτοι ἀποτελεῖται ἀπό ἀναρίθμητα πλήθη κτιστῶν Προσώπων, πλήν ὅμως ταῦτα ἀποτελοῦν τό κατά χάριν καί ἐνέργειαν ἕν ΟΜΟΟΥΣΙΟΝ καί ΑΙΔΙΑΙΡΕΤΟΝ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Ναί, ἀγαπητοί, *«χαρακτηριστικόν γνώρισμα καί τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἑνότητος καί κοινωνίας τῶν πιστῶν»* εἶναι ὅτι οὗτοι *«συνάγονται εἰς μίαν ἀγάπην οἱ πολλοί κατά τήν τῆς ΜΟΝΑΔΙΚΗΣ ΟΥΣΙΑΣ ΕΝΩΣΙΝ»*, νοουμένης, ὁμολογουμένης καί κηρυσσομένης ὅμως ταύτης ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ΚΥΡΙΟΛΕΚΤΙΚΩΣ ΚΑΤΑ ΧΑΡΙΝ ΚΑΙ ΕΝΕΡΓΕΙΑΝ, ἐν Χριστῷ καί ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι.

Ἰδού, ἀγαπητοί, ἐν πάσῃ δυνατῇ συντομίᾳ, καί ἐπ' αὐτῆς τῆς «κατηγορίας» σας ἡ ἐμή Ἀπολογία! Τί θά κάνετε; Θά παραμείνετε ἀμετανόητοι ἤ θά ἀγαπήσετε καί θά συνομολογήσωμεν καί ταύτην τήν Ἀλήθειαν; Ἐν τέλει δέ πῶς σεῖς ἐννοεῖτε καί ἑρμηνεύετε τήν ρῆσιν τοῦ περιωνύμου Κλήμεντος τοῦ Ἀλεξανδρέως, *«..., εἰς μίαν ἀγάπην συναχθῆναι οἱ πολλοί, ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΤΗΣ ΜΟΝΑΔΙΚΗΣ ΟΥΣΙΑΣ ΕΝΩΣΙΝ»;*

Τέταρτον, καί τήν συντριπτικήν μαρτυρίαν τοῦ Μ. Φωτίου, (ὁ ὁποῖος προφανῶς ἔχει ὑπ' ὄψιν του τήν ἀνωτέρω ρῆσιν τοῦ Κλήμεντος), **τήν ὁποίαν, ὁ θεολόγος Ἐλευθέριος Γκουτζίδης, παραθέτει εἰς τό θεολογικόν του Ὑπόμνημα καί ἡ ὁποία ἔχει οὕτως:** *«...Διό πρός ἑαυτήν μέν ἡ τῆς Τριάδος ἑνότης, εἰ θέμις εἰπεῖν, ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΑΣΑ, θέμις δέ τοῦτο λέγειν,* (= εἶναι ἐπιτρεπτόν δέ νά λέγωμεν ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΑΣΑ) *ἐπί τῆς ἀναπλάσεως...»,* τήν ἀμαυρώσατε, ἀλλά καί τόν Μέγαν Φώτιον, ὅλως ἀσεβῶς, τόν παρερμηνεύσατε, ἰσχυριζόμενοι ὅτι ὁ Μέγας οὗτος θεολόγος δέν ἀποκαλεῖ τήν Ἁγιοτριαδικήν κοινωνίαν καί ἑνότητα ὡς Ἐκκλησίαν! Καί ναί μέν ὁ συντάκτης τοῦ κειμένου σας **εἶναι ἀσεβής καί καταχθόνιος τύπος,** σεῖς δέν βλέπετε τόν χαρακτηρισμόν τοῦ Μεγάλου Θεολόγου, *«Διό πρός ἑαυτήν μέν ἡ τῆς Τριάδος ἑνότης ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΑΣΑ... τῷ ἑνιαίῳ τῆς γνώμης βουλήματι τήν ἀνάπλασιν τοῦ συντριβέντος διετίθετο πλάσματος»;* Δυστυχῶς οὔτε θελήσατε, οὔτε θέλετε νά ἴδητε καί νά κατανοήσετε αὐτόν τόν ρηματικόν τύπον, τήν μετοχήν *«ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΑΣΑ ἡ τῆς Τριάδος ἑνότης... τῷ ἑνιαίῳ τῆς γνώμης βουλήματι...»,* ἀλλ' ἀποδίδετε τήν μετοχήν *«ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΑΣΑ»,* μέ τά ρήματα *«ΣΥΝΗΘΡΟΙΣΘΗ» «ΣΥΝΗΧΘΗ»* **ἡ ἑνότης τῆς Ἁγίας Τριάδος»! Ὄχι, κύριοι, τό *«ἐκκλησιάσασα πρός ἑαυτήν ἡ τῆς Τριάδος ἑνότης»* δέν χρησιμοποιεῖται κυριολεκτικῶς καί κατά τήν λεξικολογικήν ἔννοιαν τοῦ ὅρου,** ὅπως σεῖς τόν ἐννοεῖτε καί τόν ἐκφράζετε. Ὁ Μέγας Φώτιος βιοῖ τό μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας καί δέν τό ἐννοεῖ, ὅπως σεῖς, οὔτε χρησιμοποιεῖ τήν μετοχήν «**ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΑΣΑ**», ὅπως σεῖς χρησιμοποιεῖτε καί τήν ἐννοεῖτε «**ἐξ ὁρισμοῦ**». **Δέν φαντάζεται, ὅπως Σεῖς φαντάζεσθε διῃρημένην τήν Παναγίαν Τριάδα,** (ὅπως ἰδιαιτέρως τήν φαντάζεται ὁ «Πειραιῶς»), **νά κινῆται εἰς *«συνάθροισιν - σύναξιν»*, διότι ὁ Ἅγιος «ἐμπειρικῶς» βιῶν τό μυστήριον τῆς σωτηρίας λέγει:** *«πρός ἑαυτήν ἐκκλησιάσασα ἡ τῆς Τριάδος ἑνότης»!* Τοῦτο δέν προυποθέτει οὔτε καλοῦντα, οὔτε καλουμένους, πολλῷ δέ μᾶλλον κίνησιν κεχωρισμένων πρός **ΣΥΝΑΘΡΟΙΣΙΝ - ΣΥΝΑΞΙΝ, ἀλλ' εἶναι ἔκφρασις τῆς προαιωνίως ἡνωμένης ἐν τῇ μιᾷ θείᾳ οὐσίᾳ Τρισυποστάτου Θεότητος, ἡ ὁποία προαιωνίως ἑνιαίως ἠβουλήθη νά δημι-**

ουργήση τόν κόσμον καί τόν ἄνθρωπον καί νά ἀναπλάση καί συνθέση αὐτήν τήν δημιουργίαν ἐν Χριστῷ καί ἐν τῇ Ἐκκλησία Του.

Ὁ ἱερός καί Μέγας Φώτιος μέ τήν μετοχήν «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΑΣΑ» ἀποδίδει τήν ἐν τῇ μιᾷ Οὐσία δεδομένην ἑνότητα καί κοινωνίαν τῆς τρισυποστάτου Θεότητος, τήν «ἐν τῇ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΟΥΣΙΑ ΕΝΩΣΙΝ». Ἐκκλησία καί Ἐκκλησιάσασα ἀπό ὀρθοδόξου ἐκκλησιολογικῆς ἀπόψεως, σημαίνει δεδομένην ΕΝΟΤΗΤΑ («πρός ἑαυτήν») ἐκ τῆς ὁποίας καί ἡ ΜΙΑ Μεγάλη καί Κοινή προαιωνία Βουλή πρός ἀνάπλασιν καί παλιγγενεσίαν τοῦ πλάσματος καί τοῦ κόσμου.(*)

Πέμπτον, ἀπορρίπτετε καί τάς μαρτυρίας τῶν δογματολόγων! Εἰς τήν ἐν λόγῳ «Εἰσήγησιν» δέν παρέλειψεν ὁ συντάκτης σας νά ἀπορρίψη καί τάς μαρτυρίας τῶν συγχρόνων Δογματολόγων μέ τήν αἰτιολογίαν - πρόφασιν ὅτι εἶναι Νεοημερολογῖται καί μετέχουν εἰς τόν Οἰκουμενισμόν! Μεταξύ ἄλλων γράφετε, ὅτι ὁ κ. Γκουτζίδης ***«ἐπικαλεῖται τούς συγχρόνους δογματολόγους, διότι δέν εὗρεν στήριγμα εἰς τούς Πατέρας»! Ὢ τοῦ ψεύδους, καί καταλήγετε: «Ἄν καί ὡς κακοδοξοῦντες καί οἰκουμενισταί*** (σ.σ. οἱ Δογματολόγοι Καθηγηταί), ***δέν ἀξίζουν κἄν τήν ἀναφοράν εἰς τά λεγόμενά των, ὅμως, διά νά μή θεωρηθῇ μία τοιαύτη στάσις ὡς ἀδυναμία ἀντικρούσεως τῶν ἰσχυρισμῶν των, ἀναφέρομεν ὅτι ἐκ τῶν ἀναφερομένων ὑπό τοῦ κ. Γκουτζίδη θεολόγων, Ι. Καρμίρη, Νικ. Μητσοπούλου, Παύλου Εὐδοκίμωφ, Σπυρίδωνος Μπιλάλη, Νικ. Ἰωαννίδη, Γεωργίου Μεταλληνοῦ καί Γεωργίου Καψάνη, οὐσιαστικῶς μόνον ὁ Παῦλος Εὐδοκίμωφ ὑποστηρίζει τήν θέσιν ὅτι ἡ Ἁγία Τριάς εἶναι Ἐκκλησία, χαρακτηρίζων αὐθαιρέτως τήν Ἁγίαν Τριάδα ὡς «ἀπόλυτον Ἐκκλησίαν».***

Δυστυχῶς, ἀγαπητοί, ἠδικήσατε καί ἠσεβήσατε καί κατά τῶν Νεοημερολογιτῶν Δογματολόγων, **ἀπορρίψαντες τάς ὀρθοδόξους μαρτυρίας των μέ τό πρόσχημα ὅτι εἶναι Νεοημερολογῖται!** Ἄλλο, κύριοι, **ὁ Νεοημερολογιτισμός - Οἰκουμενισμός, ὡς Παπική καινοτομία καί ὡς ὑπό οἰκουμενιστικῆς δεοντολογίας ἐπιβληθεῖσα τό 1924,** καί ἄλλο τά Δογματικά των συγγράμματα, τά ὁποῖα δέν εἶσθε εἰς θέσιν νά ἀξιολογήσετε καί ἐκτιμήσετε. Ὅσον καί ἄν ἕκαστος τῶν Δογματολόγων ὑπέστη τυχόν ἐπίδρασιν ἐκ τῶν διαφόρων θεολογικῶν Δυτικῶν «ρευμάτων», ὅμως δέν ἀγνοοῦν, ὅπως ἡμεῖς, οἱ ἀθεολόγητοι, (καί ἐξ Ἀκαδημαικῆς ἀπόψεως, ἀλλά καί ἐμπειρικῆς τοιαύτης), τήν Ὀρθόδοξον Δογματικήν Διδασκαλίαν. Οἱ πλείονες τῶν Δογματολόγων, **τοὐλάχιστον ὡς Ἀκαδημαϊκοί Διδάσκαλοι, διατυπώνουν ὀρθῶς τήν συστηματικήν δογματικήν διδασκαλίαν τῶν Πατέρων καί γενικῶς τῆς Ὀρθοδοξίας,** καίτοι κακῶς δέν ὑπεισέρχονται εἰς τήν Ἐκκλησιολογικήν αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ - Νεοη-

(*) **«Μεγάλως ὁ Θεός ἀγαπήσας τόν κόσμον, τόν Ἄγγελον βουλῆς ἑαυτοῦ τῆς μεγάλης, τῷ κόσμῳ μέν ἀπέστειλεν, εἰς ἀγάπης ἐπίδειξιν τόν Υἱόν αὐτοῦ, ἐκ τῆς ἁγνῆς σαρκωθέντα, τεχθησόμενον ἐν Βηθλεέμ τῷ σπηλαίῳ, ταχύ ὅν δοξάσομεν»** (Θεοτοκίον Α' Καθίσματος, 17ης Δεκεμβρίου).

μερολογιτισμοῦ, ἢ ὅσοι, συστηματικῶς καί εὐθέως εἰσέρχονται, δυστυχῶς ἐν τῇ πράξει δέν ἐξέρχονται τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἰδού ἐν προκειμένω μόνον ἡ μαρτυρία τοῦ Δογματολόγου Ἰωάννου Καρμίρη,(*) διά νά ἴδητε πόσον Ὀρθοδόξως διατυπώνει τήν σχετικήν διδασκαλίαν καί πόσον ἐκφράζει τούς Ἁγίους Πατέρας, ἤτοι τόν Ἅγιον Διονύσιον τόν Ἀρεοπαγίτην καί τόν Ἅγιον Μάξιμον τόν Ὁμολογητήν. Οὗτος εἰς τό βιβλίον του «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑ» Ἀθῆναι 1973, σελ. 156, γράφει:

«Ἡ ἑνότης δέ τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας καί τῶν χριστιανῶν πρός ἀλλήλους ἐν τῇ κοινωνία τοῦ Χριστοῦ ἀντικατοπτρίζει τήν ΤΡΙΑΔΙΚΗΝ ΕΝΟΤΗΤΑ, δυναμένη νά συγκριθῇ πως πρός τήν ἐν τῇ Ἁγία Τριάδι ἕνωσιν τῶν τριῶν θείων προσώπων, εἰ καί αὕτη εἶναι ἄλλης τάξεως καί πάντη ἀκατάληπτος τῷ ἀνθρώπω. Οὕτως «ΕΙΚΩΝ ἐστί τοῦ (Τριαδικοῦ) Θεοῦ ἡ ἁγία Ἐκκλησία, ὡς τήν αὐτήν τῷ Θεῷ περί τούς πιστούς ἐνεργοῦσα ἕνωσιν, κἄν διαφόροις ἰδιώμασιν...». Καθώς δηλαδή τά τρία πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος ἑνοῦνται ἐν τῇ μιᾷ θεία οὐσία καί εἶναι εἷς Θεός, οὕτω καί ἡ πληθύς τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας ἑνοῦται ἐν τῷ ἑνί σώματι τοῦ Θεανθρώπου, ὅ ἐστιν ἡ Ἐκκλησία... ὡς ἐν τῇ Ἁγία Τριάδι ὑπάρχει μία μέν θεία οὐσία, τρία δέ πρόσωπα, οὕτω καί ἐν τῇ Ἐκκλησία ὑπάρχει μία μέν θεανθρωπίνη φύσις, πληθύς δέ καί ποικιλία προσώπων μελῶν, ἅτινα πάντα ἑνοῦνται ἐν τῷ ἑνί πνευματικῷ σώματι τοῦ Χριστοῦ, ὅ ἐστιν ἡ Ἐκκλησία. Ἕνεκα τούτου ἡ Ἐκκλησία ὡς σῶμα Χριστοῦ, θεωρεῖται ὑπό τῶν Ὀρθοδόξων ὡς ΕΙΚΩΝ καί ΟΜΟΙΩΣΙΣ τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἀναγομένης τουντεῦθεν τῆς Ἐκκλησιολογίας εἰς Τριαδολογίαν».

Σεῖς καί τήν ἀνωτέρω ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ μαρτυρίαν τήν ἀπερρίψατε, ὅπως καί ὅλας τάς ἄλλας, διότι ἦτο Νεοημερολογίτης - Οἰκουμενιστής!... Ἰδού ὁ ἄθλιος συντάκτης νά ἀναιρέση τόν Παῦλον Εὐδοκίμωφ, ὁ ὁποῖος, ὅπως γράφετε, ***«οὐσιαστικῶς μόνον αὐτός ὑποστηρίζει τήν θέσιν, ὅτι ἡ «Ἁγία Τριάς εἶναι Ἐκκλησία, χαρακτηρίζων αὐθαιρέτως τήν Ἁγίαν Τριάδα, ὡς ἀπόλυτον Ἐκκλησίαν».*** **Δυστυχῶς ὁ διεστραμμένος συντάκτης τοῦ κειμένου, τό ὁποῖον τήν 14/27.2.2002 σᾶς εἰσηγήθη ὁ «Πειραιῶς» Νικόλαος, μέ ἀντάλλαγμα, μετά ἕν ἔτος, τόν θρόνον τῶν Ἀθηνῶν!!!,** (Ὢ κατάντημα! Ὢ πόσον τά ξένα Κέντρα εἰσεχώρησαν διά τῶν ἀθλίων ἐγκαθέτων των;) **πρέπει νά γνωρίζη πολύ καλά τί περί τοῦ θέματος γράφει ὁ Παῦλος Εὐδοκίμωφ καί ὅλοι οἱ Δογματολόγοι, πλήν σεῖς ἔχετε μεσάνυκτα καί οὕτω ἐγίνατε εὐτελῆ ὄργανα τῶν ξένων σκοτεινῶν Κέντρων.**

Δ΄ ΠΑΡΑΝΟΪΚΗ - ΔΑΙΜΟΝΙΚΗ ΑΠΟΨΙΣ

Δέν ἠρκέσθησαν ὅμως, οἱ κύριοι συντάκται, εἰς ὅσα διαστροφικά καί παρερμηνευτικά κατέγραψαν κατά τῶν Ἁγιογραφικῶν καί Πατερικῶν μαρτυριῶν.

(*) Χωρίς, ἐννοεῖται, νά ὑποτιμῶνται ὅλαι αἱ λοιπαί μαρτυρίαι τῶν λοιπῶν Δογματολόγων, τάς ὁποίας ἀναφέρει εἰς τό Θεολογικόν του Ὑπόμνημα ὁ θεολόγος Ἐλ. Γκουτζίδης.

Δέν ἠρκέσθησαν εἰς κακοδόξους καί αἱρετικάς διατυπώσεις, ἀλλά καί ὅλας τάς Κανονικάς - θεολογικάς καί ἄλλας τιμίας παρεμβάσεις τοῦ θεολόγου κατά τῆς προδοσίας, ἀλλά ἐχαρακτήρισαν ταύτας ὡς *«ἀνοίκειον στάσιν δι᾽ ἕνα ὀρθόδοξον θεολόγον ἔναντι τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί εὐρύτερον τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία τόν ἀνέθρεψεν ἐν Κυρίω...»!* Ταῦτα δέ διότι, ὁ θεολόγος, θέλων, δῆθεν νά δικαιώση τόν ἑαυτόν του, ἀρνεῖται νά συνεργασθῆ μέ τούς συνεργάτας καί ἀδελφούς του, *«ἀντιδρᾶ ἀρνητικῶς εἰς τάς Πατρικάς προσπαθείας τοῦ Μακαριωτάτου νά τόν ἐπαναφέρη εἰς τήν ὁδόν τῆς ἐπιγνώσεως καί τῆς ὑπακοῆς... κρατεῖ ὑβριστικήν καί συκοφαντικήν στάσιν κατά τῆς Συνόδου, διότι δέν συνεδριάζει Κανονικῶς αὕτη, ὅτι ἐγκρίνει ἐξωεκκλησιαστικάς προειλημμένας ἀποφάσεις, καί συκοφαντεῖ ὅτι ἡ Σύνοδος διά τῶν ἀποφάσεών της ἐξυπηρετεῖ σχέδια τοῦ Παλαιοημερολογιτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ».* Μέ αὐτήν τήν ἐν πολλοῖς ΟΡΘΗΝ καί ΑΛΗΘΗ ὁμολογίαν, **ἔστω καί παρά τήν θέλησίν των**, τήν ὁποίαν ὅμως ἔθεσαν ὡς κατηγορητήριον, ἔκλεισαν τήν ἀπό 14/27.2.2002 ΣΑΤΑΝΙΚΗΝ των «εἰσήγησίν» των. Καί καταλήγει ὁ «εἰσηγητής»: ***«Ὅπως ἀπεδείχθη, ἡ θεολογική θέσις τοῦ Ἐλευθ. Γκουτζίδη[*] δέν εἶναι ἁπλῶς ἀδόκιμος καί ἐσφαλμένη, ἀλλά συνιστᾶ ἀλλοίωσιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας καί εἰσαγωγήν εἰς τόν χῶρον τῆς Ἐκκλησίας τῶν διεφθαρμένων ἀπόψεων τῶν Οἰκουμενιστῶν...».*** (Αὐτόθι σελ. 61). **Φιμώθητι στόμα ἀσεβές καί κοπήτω ἡ πονηρά δεξιά ἡ τοιαῦτα τολμήσασα καταγράψαι. Ὁ θεολόγος, κύριοι, δέν ἐτήρησεν ποτέ «ἀνοίκειον στάσιν» ἔναντι οὐδενός, πολλῷ δέ μᾶλλον «ἔναντι τῆς Ἱερᾶς Συνόδου» ἤ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἤ μελῶν τῆς Συνόδου, τῆς Ὁποίας μόνον τάς ἑκάστοτε ἀδυναμίας ἤ ἐκτροπάς τῶν μελῶν της ἀνεπλήρωνεν καί προελάμβανεν, εἰς τά μέτρα τῶν δυνατοτήτων του, ἐνῶ ὑπῆρξεν καί σκληρός μόνον εἰς τάς ἐκτροπάς ἐκ τῆς Κανονικῆς Τάξεως καί τῆς Ὁμολογίας - Ἐκκλησιολογίας καί ἰδιαιτέρως τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς. ΠΑΝΤΟΤΕ καί μέ ΟΛΟΥΣ, ἐπεδίωξεν καί συνειργάσθη, ὅλους τούς προώθησεν καί ἐχαίρετο νά ἔχη συνεργάτας. Δέν συνειργάσθησαν μετ᾽ αὐτοῦ μόνον ἐκεῖνοι οἱ κακοήθεις ὑποκριταί, οἱ ὁποῖοι πάντοτε ἐφέροντο «ὡς μή κατανοοῦντες τά περί Ὀρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας», ἤθελον ὅμως νά τά «ἔχουν καλά» μαζί μου, διό ὑπεκρίνοντο, τοῦ προσέφερον δέ μέχρι καί ὑλικάς ἐκδουλεύσεις, μέχρις ὅτου ὁ «κόμπος ἔφθασε στό χτένι»! Δηλαδή μέχρις ὅτου τό ἀντίχριστον κίνημα (1997) ἔδωκε τήν ἐντολήν «ἔξω ὅλοι οἱ Ὀρθόδοξοι, διότι ἄλλως δέν γίνεται ἕνωσις καί δέν περνᾶ ἡ χειροθεσία». Αὐτοί εἶναι ἡ περιβόητος Ἀδελφότης τῶν 6 Τσακίρογλου, μετά τοῦ Δημ. Κάτσουρα, τοῦ Καλλινίκου Σαραντοπούλου, τοῦ Ἀθανασίου Σακαρέλλου τοῦ Βασιλείου Σακκᾶ καί ἀρκετῶν ἄλλων!**

(*) «Δέν θά ὁμιλήσω σήμερον διά τήν πρώτην ἄναρχον, αἰωνίαν καί ἀόρατον Ἐκκλησίαν, διότι αὐτή εἶναι ἡ πλήρης καί τελεία κοινωνία καί ἑνότης τῶν τριῶν θείων προσώπων...».

Εἰς αὐτό ἀπέβλεπον καί *«αἱ Πατρικαί προσπάθειαι τοῦ Μακαριωτάτου νά τόν ἐπαναφέρῃ εἰς τήν ὁδόν τῆς ἐπιγνώσεως καί τῆς ὑπακοῆς»*, δηλαδή νά τόν εὐθυγραμμίσῃ μέ τήν γραμμήν ὅλων αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι ὡρκίσθησαν νά «διαλύσουν» τήν Ἐκκλησίαν ὑπό τήν ἔννοιαν τῆς ἑνώσεως ἐν τῷ παλαιοημερολογιτικῷ Οἰκουμενισμῷ, **καί πάντως μέ τήν προσβολήν καί ἄρνησιν τῆς Ὁμολογίας - Ἐκκλησιολογίας καί τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς. Ἀποκορύφωσις ἡ ἀπό τό 2003 ἀπροκάλυπτος μεταποίησις καί μεταλλαγή τῆς κατά τό 1971 ἐν Ἑλλάδι συγχωρητικῆς εὐχῆς εἰς «χειροθεσίαν»! Αὐτή ἦτο καί ἡ «Πατρική προσπάθεια» τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, καί ἀφοῦ δέν κατέστη δυνατόν νά τόν ὑποτάξῃ, ἐν ὀνόματι τῆς ὄντως παλαιᾶς ἀγάπης σεβασμοῦ καί συνεργασίας, ἀπεφάσισεν τόν διωγμόν, τήν συκοφαντίαν, τάς σκευωρίας καί ἐν τέλει τόν ἀνόητον καί ἄκυρον «ἀφορισμόν» κατά τοῦ θεολόγου. Ὅσον δέ ἀφορᾶ τήν δῆθεν ὑπό τοῦ θεολόγου** ***«ἀλλοίωσιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας καί εἰσαγωγήν εἰς τόν χῶρον τῆς Ἐκκλησίας τῶν διεφθαρμένων ἀπόψεων τῶν Οἰκουμενιστῶν»***, τοῦτο ἀποτελεῖ ἔκφρασιν τῆς πλέον ΣΑΤΑΝΙΚΗΣ καί πλέον ΑΝΗΘΙΚΟΥ ἐπινοήσεως καί μεθοδείας, ἐνῶ δι' αὐτούς ἔχουν ἀπόλυτον ἐφαρμογήν καί οἱ λόγοι του Θείου Χρυσοστόμου, ὅστις λέγει ὅτι **«αἱ πόρναι γυναῖκες, διά νά προκαλέσουν δι' ἑαυτάς ἰσχυρόν ἄλλοθι, προλαμβάνουν καί ὑβρίζουν καί συκοφαντοῦν τάς παρθένους ὡς δῆθεν πόρνας, ὥστε οὕτω νά ἐντυπωσιάσουν καί νά μήν δύνανται οἱ παρθένοι, νά ἀποκαλέσουν τά ὄντως πορνικά καί αἰσχρά γύναια ὡς πόρνας»**! Αὐτό ἔκαμεν ὁ εἰσηγητής σας καί αὐτό ἐγκρίνατε.

Ὁ θεολόγος, κύριοι, καί ὡς πιστόν μέλος τῆς Ἐκκλησίας καί ὡς θεολόγος, ἐπί 45 συναπτά ἔτη, ὅπως καί εἰς τήν ἐπίσημον ὁμιλίαν του κατά τό 1997, ἀλλά καί εἰς ὅλας τάς Συνόδους καί εἰς τάς ἐπισήμους Συνάξεις, εἰς τάς ὁποίας πάντοτε κανονικῶς συμμετεῖχεν καί ἦτο ἐνεργόν μέλος, μέ σταθερότητα ἀταλάντευτον ἀλλά καί συνέπειαν πάντοτε προφορικῶς καί γραπτῶς, ὁμολογεῖ καί κηρύσσει, τήν Ἐκκλησιολογίαν τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως. Αὐτήν τήν Ἐκκλησιολογίαν τήν ὁποίαν διακρατεῖ καί ὁμολογεῖ ἡ Γνησία Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ὡς ἀδιάκοπος συνέχεια (ἀπό τό 1924), καί ὄχι ***«τῶν διεφθαρμένων Οἰκουμενιστῶν»***. Σεῖς, ἀγαπητοί, οἱ ὁποῖοι δέν εἶσθε εἰς θέσιν νά ἀξιολογήσετε τάς σχετικάς μαρτυρίας, τάς ὁποίας σᾶς προσέφερεν, δυστυχῶς, ἐπί 45 ὁλόκληρα ἔτη, ἀπεδείχθητε ἤ ἀνίκανοι νά τήν παρακολουθήσετε καί νά βιώσετε αὐτήν τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησιολογίαν, ἤ **ἐσχάτως, ὡς διχασμένοι μεταξύ Ὀρθοδοξίας καί παλαιοημερολογιτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἐφθάσατε εἰς τό σημεῖον, κατ' ἀκρότατον Φαρισαϊκόν τρόπον, νά ἀρνῆσθε αὐτήν τήν Ἐκκλησιολογίαν, νά σκευωρῆτε, νά διώκετε καί νά προκαλῆτε σχίσματα!**

Ε΄ «ΕΔΩ ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΝΑ ΤΟΝ ΑΦΟΡΙΣΩΜΕΝ»

Ἡ δεοντολογία τοῦ πονηροῦ τούτου κατασκευάσματος ἦτο νά ζητήσῃ, ὁ ΔΥΣΤΥΧΕΣΤΑΤΟΣ «Πειραιῶς» κ. Νικόλαος, τόν ἀφορισμόν τοῦ θεολόγου

διό λέγει: «...*Προτείνω ...νά ἐπιβληθῇ εἰς τόν θεολόγον Ἐλ. Γκουτζίδην ἐπιτίμιον... ἀποχῆς τοῦ ἐν λόγῳ θεολόγου ἀπό τό ψάλλειν, τό κηρύττειν καί μετέχειν τῶν θείων Μυστηρίων...*»!!! **Ποῖος εἰσηγεῖται ταῦτα; Ἕνας σφόδρα βλάσφημος, ἕνας αἱρετικός, μία ἐκ νεότητος δυστυχής ὕπαρξις!... Σεῖς δέ ἐγκρίνατε ταῦτα καί οὕτω ἀπέβητε πολύ χείρονες αὐτοῦ!... Ἀγαπητοί, δέν ἀποκρύπτω ὅτι ἀντιγράφων τήν ἀνωτέρω σατανικήν πρότασιν, πρός στιγμήν ἠγανάκτησα διά τήν ὅλην στάσιν σας πρός ἕνα ταπεινόν, ἀνιδιοτελῆ Ὀρθόδοξον καί σεμνόν κοινόν διδάσκαλόν μας καί ἀδιάβλητον ἀγωνιστήν, πλήν ὅμως, ἐμπρός μου ἐπρόβαλον οἱ διωγμοί, ἐξορίαι φυλακίσεις, βασανιστήρια, καί μαρτυρικοί θάνατοι, μεγίστων τῆς Πίστεως Ὑπερμάχων, ἐμπρός εἰς τούς ὁποίους, ὁ θεολόγος Ἐλευθέριος, μόλις ὡς μικρά παρωνυχίς φαντάζει.** Διά τόν λόγον αὐτόν ἠρέμησα καί ἐδοξολόγησα τόν Θεόν, διότι αὐτόν τόν μικρόν καί ἄσημον, Σεῖς, κατ' ἀναλογίαν, τόν ἠξιώσατε αὐτοῦ τοῦ μικροῦ - ἐλαχίστου διωγμοῦ ἐν σχέσει πρός ἐκείνους τῶν Ἁγ. Πατέρων! **Εἴθε ὁ Κύριος νά τόν ἐνισχύῃ, νά τοῦ δίδῃ σύνεσιν καί ὑπομονήν ἀλλά καί ἐπιμονήν, φρόνημα ταπεινόν, νά ζῇ ἐν συνεχῇ μετανοίᾳ, διά νά τόν ἐπισκιάζῃ ἡ θεία χάρις καί συνεχίσῃ τόν σκληρόν ἀγῶνα μέχρι τῆς τελευταίας του ἀναπνοῆς. Ἐξαιρέτως ὅμως, ἠρεμήσαμεν διότι προέβαλον καί οἱ διωγμοί κατά τοῦ Κυρίου μας, ἐνῶ ἀκόμη βρέφος ἔκειτο ἐν τῇ φάτνῃ, ἀλλά καί αἱ κατ' Αὐτοῦ ὕβρεις καί κατηγορίαι τῶν Γραμματέων καί Φαρισαίων! Προέβαλεν ὁ Σταυρός Του καί ἐμνήσθημεν τῶν λόγων Του, «εἰ ἐμέ ἐδίωξαν καί ὑμᾶς διώξωσι, εἰ τόν λόγον μου ἐτήρησαν καί τόν ὑμέτερον τηρήσωσιν»** (Ἰω. 15, 20).

Ἡ δεοντολογία τῆς «Εἰσηγήσεως», τῆς «Προτάσεως» καί τῆς «ἀποφάσεώς» σας ἦτο νά ἐκφοβίσετε, φιμώσετε ὄχι μόνον τόν θεολόγον, ἀλλά καί ἐμέ τόν Μητροπολίτην Κήρυκον, ἐν ὅσῳ δέ ἔζη καί τόν Μητροπολίτην κυρόν Πανάρετον, καί νά διασύρετε τόν Ἱερομ. π. Ἀμφιλόχιον καί ὅλους τούς Ὀρθοδόξους Μοναχούς, Μοναχάς, καί λαϊκούς, ἐπί τῆς Ὁμολογίας τῶν ὁποίων προσέκρουσαν καί προσκρούουν τά οἰκουμενιστικά σας σχέδια. Αὐτή ἡ ἰδία δεοντολογία σᾶς ἐξωθεῖ καί εἰς τάς «Κλήσεις» σας πρός Ἀπολογίαν μου! ...Παρά ταῦτα, ΑΠΗΝΤΗΣΑΜΕΝ ΚΑΙ ΑΠΕΛΟΓΗΘΗΜΕΝ διά τήν Ἀγάπην καί τήν Ἀλήθειαν τοῦ Χριστοῦ καί δέν θά παύσωμεν, χάριτι Χριστοῦ καί δι' εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων, νά ἀγωνιζώμεθα, ἀλλά καί νά προσευχώμεθα διά τήν μετάνοιαν καί ἐπιστροφήν σας ἐκεῖ, ὁπόθεν ἐξεπέσατε. ΑΜΗΝ.

Ταῦτα μετά πολλοῦ κόπου καί ὀδύνῃ, ἐγράψαμεν καί ἀποστέλλομεν ὡς ταπεινόν δῶρον πρός Ὑμᾶς ἐπί τῇ θείᾳ ἐνανθρωπήσει τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ μας.

Συνεχίζομεν διατελοῦντες ἐν ἀγάπῃ καί ἀγωνίᾳ
Γνήσιος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας Ἐπίσκοπος
† Ὁ Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς
Κήρυκος

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ 2006

ΑΝΤΙ ΕΠΙΛΟΓΟΥ

Κατ' ἀρχάς, ὡς ἐν ἐπιλόγῳ καί ἐν ἀπολύτῳ εἰλικρινείᾳ, λέγομεν ὅτι, τούς πρώην ἐν Χριστῷ Πατέρας καί Ἀδελφούς καί ἤδη ἐκπεσόντας σχισματοαιρετικούς, ἀκριβῶς δι' αὐτόν τόν λόγον, δέν τούς μισοῦμεν, ἀλλά πονοῦμεν δι' αὐτούς διότι πρώτη πονεῖ ἡ Ἐκκλησία ἐκ τῶν τραυμάτων τά ὁποῖα τῆς ἐπέφερον. Ἀντιθέτως τήν ἄλυσον τῶν σκευωριῶν των κατά τῆς Ἐκκλησίας τήν μισῶμεν ὡς ἐκ τοῦ Διαβόλου, διό, χάριτι Χριστοῦ, τήν ἐπολεμήσαμεν καί θά τήν πολεμῶμεν ἐφ' ὅσον ζῶμεν. Πρός διαβεβαίωσιν δέ τῆς ἀνωτέρω ἀληθείας, **παραθέτομεν χαρακτηριστικά ἀποσπάσματα ἐκ τῶν πλείστων ἐκκλήσεων πρός Ἀγάπην Εἰρήνην καί Ἑνότητα ἐν τῇ Ἀληθείᾳ, τῆς ΠΙΣΤΕΩΣ καί ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.**

Εἰς τό ὑπ' ἀριθμ. 369/20.10.2004 ἔγγραφόν του, ὁ Σεβ/τος Μητροπολίτης Κήρυκος «πρός τόν Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπον κ. Ἀνδρέαν καί τούς Σεβασμιωτάτους Ἀρχιερεῖς», ἐν τῇ ἀκροτελευτείῳ παραγράφῳ ἐσημείωνεν:

«Μακαριώτατε καί Σεβασμιώτατοι, ὅταν μελετήσετε, τά ἔγγραφα, τά ὁποῖα περιέχονται εἰς τούς συναποστελλομένους Τόμους, καί θελήσετε νά τά λάβετε ὑπ' ὄψιν καί ἀποφασίστε νά ἐπανέλθετε εἰς τήν Κανονικήν Τάξιν καί ἐνεργήσετε κατά τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, τότε καί ὑπό τήν προϋπόθεσιν πάντοτε συγκλήσεως **μιᾶς Κανονικῆς καί Ὀρθοδόξου Ἱερᾶς Συνόδου, καί εἰς τά πλαίσια αὐτῆς, θά μέ εὕρητε πρόθυμον νά συνεργασθῶμεν, ἵνα ἀπό κοινοῦ ἐφαρμόσωμεν τό θέλημα τοῦ Κυρίου. Μέχρι τότε ἡ ἐλαχιστότης μου καί ὅσοι θά μείνωμεν πιστοί εἰς τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, θά συνεχίσωμεν, ὡς καί μέχρι τοῦδε, ἤτοι ἀπό τήν 2.11.2001 καί οὐσιαστικώτερον ἀπό τήν 5.2.2003, ἐπράξαμεν, ΜΑΚΡΑΝ ΚΑΙ ΑΝΕΥ ΥΜΩΝ, τόν Ἱερόν ὑπέρ τῆς Ὁμολογίας - Ἐκκλησιολογίας καί τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς, ἤτοι ὑπέρ τῆς Ἀληθείας Ἀγῶνα, μή λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τάς φατριαστικάς καί ληστρικάς σας συνεδριάσεις καί ἀποφάσεις, καί «Κύριος ὁ Θεός πολεμήσει ὑπέρ ἡμῶν».** («Ο.Π.», Τόμος 15, 2004, σελ. 454).

* * *

Εἰς τήν ἀπό τοῦ 2003 δευτέραν Ἔκκλησιν τοῦ Μακαριστοῦ Μητροπολίτου Λαρίσης καί Τυρνάβου κυροῦ Παναρέτου ἐπίσης ἐσημειώνετο:

«Ἐν κατακλεῖδι αὖθίς τε, διά δευτέραν φοράν εὐσεβάστως ποιοῦμεν ἔκκλησιν πρός τήν Ἱεράν Σύνοδον, ὅπως, ἐν ὄψει τῶν κρισίμων περιστάσεων, Αὕτη διακηρύξῃ **καί διατρανώσῃ τήν Ἐκκλησιολογίαν, ἀλλά καί τήν ἀπ' ἀρχῆς καί μέχρι σήμερον καθολικήν συνείδησιν τῆς Ἐκκλησίας ἐπί τῆς προπαγανδιζομένης «χειροθεσίας», ἵνα μή «ἐλθοῦσα ἑτέρα νέα γενεά μέλλει ἡμᾶς ἀναθεματίζειν καί ἀνασκάπτειν, ὡς παρά τῆς Ἐκκλησίας τούς τύπους καί τούς νόμους φρονοῦντας».** («Ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ. Ε.Π. 95, 344).

Εἰδικώτερον ἀπευθυνόμεθα πρός τούς Ἀρχιερεῖς: α) Τόν Σεβασμ. Μητροπ. Κιτίου κ. Ἐπιφάνιον, ὡς ἕνα ἐκ τῶν ἐπιζώντων μελῶν τῆς Ἐξαρχίας, ἡ ὁποία τόν Σεπτέμβριον τοῦ 1971 μετέβη εἰς Ἀμερικήν καί ἐχειρίσθη τό ὅλον θέμα, καί β) Τόν Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπον κ. Ἀνδρέαν, ὁ ὁποῖος ἐχειρίσθη τό θέμα ἐν Ἑλλάδι, καθ' ὅσον ὀφείλουν νά δηλώσουν, πρωτίστως οἱ ἴδιοι προσωπικῶς καί ἐν ταυτῷ καί Ἱεροσυνοδικῶς, ἄν ἐμμένουν εἰς τάς ἀνωτέρω ἀληθείας, ἤ

ἄν ἐδέχθησαν ἤ ἐνήργησαν χειροθεσίαν ὡς ἐπί σχισματικῶν! Νά λύσουν τήν σιωπήν των καί νά δηλώσουν, πρό τῶν συγχρόνων προκλήσεων, ἄν ὄντως ὅσα διεβεβαίωσαν καί ἐνήργησαν καί ἐν Ἑλλάδι, ἦσαν ὄντως ἐξωτερικός τύπος ἄκρας οἰκονομίας, διά τῆς ὁποίας δέν παρηνόμησαν καί δέν ἐβλασφήμησαν καί δέν ἔθιξαν ἀπολύτως τήν Παρακαταθήκην τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς των, ὅπως ἀπ᾽ ἀρχῆς κατά καιρούς ἐπισήμως ἐδήλωσαν.

Ἀνησυχοῦμεν διότι, μετά παρέλευσιν ἑνός ἔτους, πρῶτοι οἱ δύο πολιοί Ἀρχιερεῖς ὡς μή ὤφειλον, σιωποῦν, φυλάσσουν εἰς τό Ἀρχεῖον ὅλα τά θέματα Πίστεως, συνεχίζονται καί ἐντείνονται αἱ συκοφαντίαι καί διώξεις, ἐνῶ ὁ Μακαριώτατος μετά τῶν λοιπῶν 4 τεσσάρων Ἀρχιερέων, οἱ ὁποῖοι συμμετεῖχον εἰς τήν τελευταίαν συνεδρίαν των τῆς 5/18.2.2003, ἀπέρριψαν καί τήν ἀνωτέρω Ἔκκλησιν, ἰσχυριζόμενοι αὐθαιρέτως ὅτι καί τά τοιαῦτα εἶναι δῆθεν «αὐτονόητα»! Ὅμως οὔτε ἡ Ἐκκλησιολογία, οὔτε ἡ Ἀποστολική Διαδοχή εἶναι αὐτονόητα, ὅταν ἀμφότερα ἀμφισβητοῦνται καί ἐπιχειρῆται ἡ προσβολή των μέ σατανικάς μεθόδους, ὅπως μέ τήν παρωδίαν τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου..., τήν προσπάθειαν ἀποχρωματισμοῦ τῆς δογματικῆς αἰτίας καί φύσεως τοῦ σχίσματος τῶν «πέντε»..., τήν μή ἀντιμετώπισιν τῶν «Ἀπαλλακτικῶν Βουλευμάτων» 54/76 καί 46/91, ἀλλά καί τῶν ὁμοίων νεωτέρων Δικαστικῶν ἀποφάσεων, διά τῶν ὁποίων βλασφημεῖται ἡ Ἐκκλησιολογία καί Ἀποστολική Διαδοχή, ἔτι δέ καί τῶν «στοιχείων», τά ὁποῖα (ἡμέτεροι καί ξένοι) δηλώνουν ὅτι ἔχουν (διά τό 1971), ἐνῶ ἄλλοι καί ἐπιστολιμαίως προπαγανδίζουν περί τῆς λεγομένης «χειροθεσίας».

Ἡ περαιτέρω σιωπή καί μή ἀντιμετώπισις τῶν ἐν λόγω θεμάτων, δέν συμφωνεῖ, ἀλλά καί ἔρχεται καί εἰς σκληράν ἀντίθεσιν πρός τήν ἀπ᾽ ἀρχῆς καί μέχρι σήμερον δεδηλωμένην Ὁμολογίαν, πρωτίστως αὐτῶν τῶν δύο Ἀρχιερέων, ἀλλά καί τήν Ἱεροσυνοδικήν τοιαύτην, καθώς καί τήν καθολικήν συνείδησιν τοῦ πληρώματος τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, διότι εἰς τά τῆς Πίστεως δέν χωρεῖ συγκατάβασις» (Ἀπό τήν Διακήρυξιν - Ὁμολογίαν κατά τήν Κυριακήν τῆς Ὀρθοδοξίας τοῦ ἔτους 2003 εἰς τήν Ἱ. Μ. Λαρίσης καί Τυρνάβου).

* * *

Εἰς τήν ἀπό 10.2.2005 (Κυριακήν τῆς Ὀρθοδοξίας ΔΗΛΩΣΙΝ - ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ τοῦ πληρώματος τῆς ἐν Λαρίσῃ Τοπικῆς Ἐκκλησίας, πάλιν ἐν τῇ ἀκροτελευτείῳ παραγράφῳ ἐδηλοῦτο:

«Σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς καί Τιμιώτατοι ἱερεῖς ἀπό Ὑμᾶς πλέον ἐξαρτᾶται ἡ ματαίωσις τῶν κατά τῆς Ὀρθοδοξίας σχεδίων ὅλων τῶν ξένων Κέντρων (Παλαιοημερολογιτικῶν καί Νοημερολογιτικῶν) καί ὅλοι μαζί, ὡς τό ἕνα καί ἀδιαίρετον Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, νά συνεχίσωμεν ἐν ἀγάπῃ, εἰρήνῃ καί ὁμονοίᾳ τόν ἱερόν τῆς Ὀρθοδοξίας Ἀγῶνα διά καί ἐν τῇ Ἁγίᾳ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ. Ἀμήν». («Ο.Π.», Τόμος 16ος, 2005, σελ. 111).

* * *

Ὁ Παν/τος Ἱερομόναχος π. Ἀμφιλόχιος ἐν τῷ ὑπ᾽ ἀριθμ. 85/13/26.9.2005 ἐπίσημον ἔγγραφόν του ἐσημείωνε:

«... ΕΚΚΛΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑΝ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΝ. Αἰδεσιμώτατε πάτερ Δημήτριε ἐν κατακλεῖδι κάμνω δι᾽ ὑμῶν, ἔκκλησιν πρός τούς ἐκπεσόντας πρώην Ἐπισκόπους μας, νά ἐπανέλθουν εἰς τήν Κανονικήν Τάξιν, τήν Ὁμολογίαν - Ἐκκλησιολογίαν, νά κηρύξουν «γράμμασι καί πράγμασι» τήν Ἀποστολικήν των Διαδοχήν, νά καταδικάσουν ἐπίσης ὅλας τάς «πράγμασι καί

γράμμασιν» ἐκφάνσεις τοῦ παλαιοημερολογιτικοῦ των Οἰκουμενισμοῦ καί νά θέσουν ἑαυτούς ὑπό τήν κρίσιν τῆς Ἐκκλησίας καί τῶν ὀργάνων Της. Κατόπιν νά ἀντιμετωπίσουν Ὁμολογιακῶς τούς πέντε, οἱ ὁποῖοι τούς καθήρεσαν καί τούς ἀναθεμάτισαν, (διά νά μή λογίζωνται ὡς κακόδοξοι καλόγεροι), καί ἀφοῦ ἀποκαταστασθοῦν κατά τήν Κανονικήν Τάξιν καί ὅπως προβλέπει ἡ Ὀρθοδοξία νά θεραπευθοῦν ὅσα θεραπεύονται, διά νά παύση ἡ ὀργή τοῦ Θεοῦ, καί νά μήν ὑπάρχουν οὔτε ΑΠΟΚΗΡΥΞΕΙΣ, οὔτε ΑΠΟΤΕΙΧΙΣΕΙΣ, ἀλλά μόνον ΑΓΑΠΗ καί ΕΝΟΤΗΣ ΕΝ ΤΗ ΟΡΘΟΔΟΞΩ ΕΚΚΛΗΣΙΑ. Οὕτω θά συντριβῆ τό ἀντίχριστον κίνημα τοῦ παλαιοημερολογιτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, καί θά ἐπανέλθη ἡ ΑΝΩΘΕΝ ΕΙΡΗΝΗ καί ἡ χάρις τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ. ΑΜΗΝ». («Ο.Π.», Τόμος 16ος, 2005, σελ. 320).

* * *

Τό ὑπ' ἀριθμ. 390/16.6.2005 ἱστορικόν ἀποκηρυκτικόν ἔγγραφον τοῦ Σεβ/του κ. Κηρύκου καταλήγει:

«Ἐν κατακλεῖδι, ἔχομεν τήν συνείδησιν ὅτι τήν Ἐκκλησίαν δέν τήν σώζομεν ἡμεῖς οἱ Ἐπίσκοποι, ἀλλ' οὔτε καί εἶναι Αὕτη ἰδιωτική ὑπόθεσις κανενός. Ἡμεῖς οἱ Ἐπίσκοποι ἐτέθημεν ΕΠΙ - ΣΚΟΠΙΟΝ καί ὀφείλομεν νά διακονήσωμεν τήν Ἐκκλησίαν, διαφυλάττοντες καί παραδίδοντες ἀκεραίαν τήν Παρακαταθήκην τῆς Πίστεως, τήν Ὁποίαν ἐλάβομεν κατά τήν ὥραν τῆς χειροτονίας μας, διότι θά μᾶς ζητηθῆ ἀπό τόν Κύριον, τήν φοβεράν ἡμέραν τῆς Κρίσεως. Διό, διακαής εὐχή μας καί προσευχή θά πρέπει νά εἶναι, ὅπως μᾶς εὐσπλαγχνισθῆ ὁ Κύριος, ὥστε νά μή χρονίση οὗτος ὁ χωρισμός, ἀλλά νά εὐδοκήση ὅπως, δημιουργηθησομένων τῶν Κανονικῶν προϋποθέσεων, ἐπανέλθη ἡ ἐν Ἀγάπη καί Ἀληθεία ἐν τῆ Γνησία Ὀρθοδόξω Ἐκκλησία ἑνότης ὅλων, καί καταισχυνθῆ οὕτω καί τό βδέλυγμα τοῦ Παλαιοημερολογιτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ». («Ο.Π.», Τόμος 17ος, 2006, σελ. 323).

* * *

Ἐν τῶ ὑπ' ἀριθμ. 408/22.5.2006 ἐγγράφω «Πρός τόν Σεβ/τον Μητροπολίτην Βερροίας καί Ναούσης κ. Ταράσιον», ἐπίσης γίνεται ὑπό τοῦ Σεβ/του κ. Κηρύκου, ἡ Ἔκκλησις:

«Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω φιλαδέλφως καί ἐν ὀνόματι τῆς Ὀρθοδοξίας, ἡ ἐλαχιστότης μου ποιεῖ ΕΚΚΛΗΣΙΝ, ὅπως καί ἡ Σεβασμιότης σας διακηρύξετε τήν γνησίαν ὀρθόδοξον Ὁμολογίαν μετά τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς, καταδικάσετε τάς κατ' αὐτῶν βλασφημίας τοῦ «Πειραιῶς» Νικολάου καί τῆς ὑπ' αὐτόν ψευδοσυνόδου καί διακόψητε πᾶσαν κοινωνίαν μετ' αὐτῶν, ὡς ἐκτός Ἐκκλησίας ὄντων, διά τάς βλασφημίας των καί τάς Ἐκκλησιομαχίας, ὥστε νά βαδίσωμεν μέ συνέπειαν τόν Γολγοθᾶν τῆς Ὀρθοδοξίας καί ἄς εἴμεθα βέβαιοι ὅτι Κύριος ὁ Θεός πολεμήσει ὑπέρ τῆς Ἁγίας Του Ἐκκλησίας, καί ταύτην δεινῶς σήμερον χειμαζομένην, ἀναδείξη καί πάλιν Νικῶσαν». («Ο.Π.», Τόμος 17ος, 2006, σελ. 209).

Ἐν κατακλεῖδι ἡ ἰδία ΕΚΚΛΗΣΙΣ ἐπαναλαμβάνεται καί μέ τήν παροῦσαν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. Ἀναμένομεν.

Ὁ πονήσας

Ἐλευθέριος Χρ. Γκουτζίδης

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελ.

ΜΕΡΟΣ Α΄

1) ΠΡΟΛΟΓΟΣ - ΕΙΣΑΓΩΓΗ 3-4

2) Η ΥΠ' ΑΡΙΘΜ. 3280/28.11.2007 «ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ» ΤΩΝ ΝΙΚΟΛΑΪΤΩΝ 5-19

3) ΑΜΕΣΟΣ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ 20-46

ΜΕΡΟΣ Β΄

4) ΑΝΟΙΚΤΗ ΔΗΜΟΣΙΑ ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ ΚΑΙ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΕΝΩΣΙΝ (Α.Π. 401/26.10.2005) 46-54

5) ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΙΣΤΕΩΣ (ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2006) 56-78

6) ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΤΕΡΩΝ ΣΤΑΘΜΩΝ... ΑΠΟ ΤΟ 1582 ΚΑΙ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ 79-114

7) ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ: 1) ΤΟ ΥΠ' ΑΡΙΘΜ. 223/2.11.2001 ΕΓΓΡΑΦΟΝ ΚΑΙ 2) ΥΠ' ΑΡΙΘΜ. 390/10.6.2005 114-117

8) ΓΕΝΙΚΗ ΑΝΟΙΚΤΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ (Α.Π. 421/25.12.2006) 118-155

9) ΕΠΙΛΟΓΟΣ 156-158

10) ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ 159

Στοιχειοθετήθηκε καί τυπώθηκε στό Τυπογραφείο
Μαρίας Κ. Τσινταράκη, Γαμβέττα 12 Ἀθήνα,
Τηλ. 210 38 05 816 - 697 200 33 40

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΓΝΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ (1978)

Διακρίνονται εἰς το Κέντρον, ὁ τότε Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀνδρέας καί ἐκ δεξιῶν, ὁ θεολογος Ελευθ. Γκοντζίδης, ὁ Ἀττικῆς Ματθαῖος, ὁ Πειραιῶς Νικόλαος, ὁ Ἀργολίδος Παχώμιος, ὁ Κοζάνης Τίτος, καί ὁ Ἀρχ/της Παῦλος. Ἐξ ἀριστερῶν, ὁ θεολόγος Μηνᾶς Κοντογιάννης, ὁ Μεσσηνίας Γρηγόριος, ὁ Βρεσθένης Λάζαρος, ὁ Φθιώτιδος Θεοδόσιος καί ὁ Ἀρχ/της Χρυσόστομος.